

M

m n.m. e n.f. Tretzena letra de l'alfabet (ème, èma).

m' pron. pers. Elision de *mi* davant vocala: *M'an dich la veritat*.

ma conj. de coordinacion Sièrve à indiar una oposicion: *Volii partir, ma ai cambiat d'idea*. Var.: **mas**.

ma adj. poss. f. Indica la possession à la promiera persona davant un nom de parentat: *Ma maire, ma sòrre*.

ma n.f. (fam.) Maire, mamà.

maarajà n.m. Maharajà.

maarani n.f. Maharani.

mahatma n.m. Maatma.

maba n.m. Aubre d'Àsia e d'Austràlia de la frucha manjadissa, que la sieu fusta es foarça preada. (Família dei *ebenaceus*).

maban n.m. Lengua negro-africana de l'Oadaï.

mabol, a adj. (ar. *Mahbül*) Babeu, caluc, madur, destartavelat, tardòc.

mac n.m. Nom celtic que vòu dire *fiu*, e que precedisse totplen de patronimes escocés e irlandés.

maca n.f. 1. Çaça au visc. 2. Macadura, bunha.

maç n.m. (it.) 1. Flors culhidi e messi ensèm, etacadi, per decorar. Sin.: **ramelet, floquet, faisset**. 2. *Maç de claus*: Claus tengudi ensèm, au meme poartaclus. 3. *Maç de cànebe*: Quantitat de cànebe que lo cordier a à l'entorn de la talha.

maça n.f. 1. Malh de boasc ò de fèrre. 2. Mena de baston per picar la bala au cricket e au baseball.

macabre, a adj. Relatiu à la moart; funèbre: *Una descubèrta macabra*. ◇ *Dança macabra*: À l'Atge Mejan, allegoria pintada ò esculptada dins la quala de moarts descarnats ò d'esquelèts estiràsson dins la sieu jòstria de personatges de toti li condicions socials e de toi lu atges. Sin.: **lugubre, menebre**.

maçacan n.m. Còdol d'1 à 2 kg.

maçacap n.m. Machacol, machacoladura.

macaco n.m. Monina d'Àsia vesin dei cercopitècs, que mesura de 50 à 60 cm de lòng sensa comptar la coa. ◆ (fam.) Persona totplen bruta.

maçacrani n.m. Uissier que portava una maça e que, durante d'uni solemnitats, caminava davant lo rèi, lo cancelier, lo còrs de l'Universitat, etc.

macada n.f. Macadura.

macadam n.m. Assisa de cauçada formada de pèiras concassadi, cilindradi e aglomeradi m'un agregat sablós; cauçada ensinda recubèrta.

macadamisar (-izar) vt. Recurbir de macadam. Var.: **macadar**.

macadamisatge (izatge) n.m. Accion ò biais de macadamisar.

macadar vt. Recurbir de macadam. Var.: **macadamisar**.

macadura n.f. Blasidura, blavairòu, equimòsi.

macanean, a adj. e n. De Macau.

macanhan n.m. Bendeu, compressa à l'entorn de la tèsta.

macaon n.m. (entom.) Parpalhon diurne dei alas jauni taquetadi de negre, de roge e de blau, que mesura fins à 9 cm d'envergadura, que la sieu toara viu generalament sus li ombellifèras (caròta, verdura, etc.). Sin.: **regina, poartacoa**.

macar vi. (*maqui*) 1. Blasir, matrassar, maganhar. 2. Causar de penas, de dolors, de patiment à: *N'avii lo coar macat*.

macareu n.m. Auriòu (peis).

macareu, èla n. (pop.) Proxenèta.

macaron n.m. 1. Macaròni. 2. Mena de pastissaria à basa pasta d'amèta, de clara d'òu e de sucre. Sin.: **amaron**.

macaronada n.f. 1. Plat de macarònis. 2. Poesia macaronica.

macaronea n.f. Poesia macaronica.

macaròni n.m. (it. *maccheroni*) Pasta alimentària de semola de blat dur, motlada en tubes de pauc ò pron 5 mm de diamètre. Var.: **macaron**.

macaronic, a adj. *Poesia macaronica*: Poesia burlesca, dont lu mòts son mesclats de latin ò pílhon una terminason latina.

maccartisme n.m. Programa de «lucha còtra li activitats antiamericani» mes en òbra ai estats Units dins li annadas 1950 à l'instigacion dau senador Joseph McCarthy.

macassar n.m. Cosmetic gras obtengut au mejan de la pression de substànças aromatiq, coma l'essença de bergamòta, de limon.....

macassar n.m. Lengua malaiopolinesiana parlada dins lo miègjorn dei Celebas.

macedònia n.f. Mesclum de fruchs ò de legumes talhats en tròç.

macedonian, a adj. e n. De Macedònia.

macèl n.m. Maceu, maseu.

macelaria n.f. Maselaria.

macelier, a n. Maselier.

maceracion n.f. 1. Fach de macerar. 2. Operacion que consistisse à faire trempar un còrs dins un liquide per n'extraire li parts solubli, ò un produch alimentari per lo perfumar ò lo conservar. ◆ pl. (lit.) Mortificacions qu'una persona si fa per esperit de penitènça.

macerador, airtz adj. Que provòca ò favorisa una maceracion.

macerador n.m. Recipient dont si fa una maceracion.

macerar vt. (*macèri*) Metre dins un liquide per conservar ò perfumar. ◆ vi. Èstre longament dins un liquide: *De fruchs que macèron dins l'aigardent*.

maceratge n.m. Ancian procediment de blanquiment dei telas de lin e de cànebe, obtengut en immergissent

aqueli pèças en l'aiga caudeta que contenia de bren, per congrear una leugiera fermentacion.

maceta n.f. 1. Pichina maça. 2. Marteu provedit de doi tèstas, emplegat en usatges divèrs: plombaria, fustaria, etc.

maceu n.m. Macèl, maseu. Sin.: **macelaria**.

maceu n.m. Maça canelada que servia à esquiçar lo cànebe e lo lin per n'isolar li fibras.

Mach (nombre de) ['mak] Rapoart de la velocitat d'un mobile à-n-aquela dau son dins l'atmosphèra dont si desplaça.

machacol n.m. Machacoladura.

machacoladura n.f. À l'Atge Mejan, galaria en cima d'una muralha ò d'una torre, mé de duberturas que permetion de tocar lo pen au mejan de projectiles divèrs; caduna d'aqueli duberturas. Var.: **machacol**, **maçacap**.

machafèrre n.m. Escoria que provèn de la combustion de carbons que dónon de cendres mièg combustibles. Sin.: **carrau**.

machar vi. Èstre en calor, en parlant d'una sauma.

machinar vt. (it.) Molinar (de cafè, etc.).

machís n.m. Capsula de la notz de muscada, emplegada coma condiment. Var.: **macis**.

machmètre n.m. Instrument que sièrve à mesurar lo nombre de Mach dins un avion.

machòta n.f. 1. Nom vernaculari donat à diferents auceus nuechens de la familha dei Estrigides, coma la nuèchola. 2. Cigala de mar. 3. Avit de destrech.

macicòt n.m. (miner.) Oxide natural de plomb (PbO) de color jauna.

macis n.m. Machís.

macla n.f. (miner., blason) Associacion de cristals d'una mema espècia, ma orientats diferentament, m'una interpenetracion parciala.

maclar vt. Operar lo maclatge de.

maclat, ada adj. Que presenta de maclas.

maclatge n.m. Braçatge dau banh de vèire fondut per n'en rendre toti li parts omogeneï.

maçòla n.f. 1. Maça pichina. 2. Batedor de bugadiera. 3. Martelàs de murador.

maçolar vt. (*maçòli*) Picar m'una maçòla.

maçon n.m. 1. Murador. Sin.: **muralhaire**, **paretaire**. 2. Francmaçon.

maçon n.m. Pichin maç de flors.

maçon, a adj. Si di dei bèstias que si bastisson una abitacion mé de tèrra.

maçonar vt. 1. Bastir en pèiras, malons, etc. Var.: **maçonejar**. Sin.: **bastir**, **muralhar**. 2. Revestir d'una maçonaria. 3. Tapar au mejan d'una maçonaria.

maçonaria n.f. 1. Obratge compauat de pèiras ò de malons tenguts per de mortier, de gip ò de ciment; part dei trabalhs d'un bastiment que li si rapoarta. Sin.: **muradura**. 2. Francmaçonaria.

maçonatge n.m. 1. Accion de maçonar; trabalh dau murador. 2. Trabalh de la bèstia que si bastisse una abitacion.

maçonejar vt. Maçonar.

maçonenc, a adj. Maçonenc.

maçonenc, a adj. Qu'apartèn à la francmaçonaria. Var.: **maçonenc**.

macramè n.m. Mena de dentèla d'amoblament pusleu peanta, obtenguda mé de fieus entreçats e ligats à la man.

macroalga n.f. Alga granda ò giganta, que si fixa sus un substrat rocós.

macrobiotic, a adj. e n.f. Si di d'un regime vegetarian compauat essencialament de cerealas, de legumes e de frucha.

macrocefal(e), a adj. e n. Que sofrisse de macrocefalia.

macrocefalia n.f. (med.) Aumentacion anormala dau volume dau crani, sovent en seguida à una hidrocefalia.

macrociste n.m. Alga bruna dei mars frèii, que pòu mesurar fins à 200 m de lòng.

macrocit n.m. (biol.) Globule roge madur, de granda talha.

macrocitar(i), a (-ària) adj. (biol.) Relatiu ai macrocits ò caracterisat per la presença de macrocits.

macrocitòsi n.f. Anomalia que si manifestà per l'aparicion de globules roges de granda talha, la macrocitòsi apareisse generalament en cas d'alcolisme cronic ò d'anèmia.

macrocòsme n.m. L'Univèrs exterior dins la sieu relacion analogica mé l'òme (*microcòsme*), dins la tradicion esoterica e alquimica.

macrocosmic, a adj. Dau macrocòsme.

macrocultura n.f. Grand ensèm cultural que recampa de culturas vesini. Contr.: **microcultura**.

macroductil(e), a adj. Que presenta un desvolopament anormal dei dets. ♦ n.m. pl. Familha d'auceus escaciers caracterisats per de dets lòngs.

macroductilia n.f. Desvolopament excessiu dei dets.

macrodecision n.f. (econ.) Decision economica que vèn d'un grope e que poarta sobre de quantitats globali. Contr.: **microdecision**.

macroeconomia n.f. Part de la sciènça economica que si prepaua d'explicar li relacions entre lu agregats d'una economia e envisatja lu fachs economics globals.

macroeconomic, a adj. Relatiu à la macroeconomia.

macroenquista n.f. Enquista globala.

macroevolucion n.f. Evolucion de grands ensèm biologics.

macrofagia n.f. Caracteristica d'uni espècias que si noirisson d'aliments de granda valor nutritiva.

macrofague, aga n.m. e adj. Si di d'una cellula de granda talha qu'intervèn dins lu procèsus immunitaris en fagocitant lu elements coma li cellulas estrangieri.

macrofotografia n.f. Fotografia d'objèctes pichins que dona un imatge en grandor reala ò un pauc mai granda. Sin.: **fotomacrografia**.

macrogenitosomia n.f. Precocitat dins lo desvolopament fisic, e particularment en aqueu dei organes genitals e dei caractèrs sexuals segondaris.

macroglobulina n.f. Globulina dau pes moleculari elevat.

macroglobulinemia n.f. Afeccion causada per un excès de macroglobulinas dins lo plasma.

macro glossia n.f. Desvolopament anormal de la lenga.

macrognatia n.f. Macronhatia.

macrografe n. Tecnician encargat d'examen macrografics.

macrografia n.f. Estudi à l'uèlh nud ò à la lópia de l'estructura d'un solide après tractament de la sieu susfàcia m'un reactiu.

macrografic, a adj. Relatiu à la macrografia.

macrolepidoptèr n.m. *Macrolepidoptèrs*: Sotòrdre de papallhons qu'enclau li varietats nuechenqui ò diurni de granda dimension.

macromelia n. f. Desvolopament teratologic d'un ò de mantu membres.

macromicèt n.m. Fonge d'una talha importanta.

macromolecula n.f. Molecula totplen granda formada per l'encadenament e la repeticion d'un grand nombre de motius elementaris.

macromolecular(i), a (-ària) adj. 1. Relatiu ai macromoleculas. 2. *Quimia macromoleculària*: part de la quimia que tracta de la sintèsi e dei propietats dei macromoleculas.

macronhatia n.f. Aument patologic dau volume dei maissas, sobretot de la maissa sotrana. Var.: **macrognatia**.

macroplancton n.m. Plancton de granda talha, que si pòu veire à l'uèlh nud.

macropòde, a adj. e n.m. Peis totplen colorit, originari dau sud-èst de l'Àsia, lòng de 7 cm.

macropodia n.f. Anomalia relativa au volume exagerat dei pens.

macropodidats n.m. *Macropodidats*: Família de mamifèrs marsupials enclausant lo cangoró e li raças vesini m'ai patas de darrièr conformadi per lo saut.

macropolimèr n.m. Polimèr macromoleculari.

macroprosopia n.f. Desvolopament sobrier de la faç.

macroprosopic, a adj. Relatiu à la macroprosopia.

macropsia n.f. (med.) Trebolici de la vision que consistisse en l'exageracion de la talha dei objèctes.

macroqueilia n.f. Desvolopament sobrier dei labras.

macroquèire n.m. Grita dei mars dau Japon, m'ai patas e li pinças foarca lòngui.

macroquiria n.f. Volume sobrier dei mans.

macror n.m. *Macrors*: Sota-òrdre de crustaceus de capòdes de l'abdomèn ben desvolopat coma la langosta.

macroscelide n.m. (zool.) Mamifèr insectivòdre african mé d'uèlhs gròs e de patas arrièri pròpri au saut.

macroscopic, a adj. Que si ve à l'uèlh nud. Contr.: **microscopic**.

macroseïsme n.m. Seïsme sensible directament à l'òme (per op. à *microseïsme*, que pòu èstre detectat unicament au mejan d'instruments).

macrosismic, a adj. Relatiu à un macroseïsme).

macrosociologia n.f. Sociologia qu'estúdia la societat globalament, dins li principali estructuras economiqui, ideologiqui, etc.

macrosomia n.f. Dimension sobriera de cada part dau còrs.

macrospòra n.f. (bot.) Gròssa espòra que, per d'unu criptogrames, dona un protale femeu.

macrosporangi n.f. (bot.) Esporangi femeu, que produe de macrospòras.

macroquelia n.f. Alongament grandàs dei membres innferiors à respiech de la longuessa dau tronc.

macrostic, a adj. Si di d'un tèxto escrich en regas lòngui, dins lo quadre eclesiastic coma dins aqueu diplomatic.

macrostomia n.f. Diformitat deuguda à l'exageracion de la dubertura bucala.

macrostructura n.f. Ensèm dei estructuras essenciali, dei linhas essenciali de quauqua ren (organisme, societat, etc.).

maçua n.f. Maçuga.

macroterèr n.m. Mamifèr perissodactile de granda talha, fossile dins lo miocène.

maçuga n.f. Baston, mai gròs d'un costat que de lautre, emplegat coma arma de l'Antiquitat fins au s. XVIe. ◇ *Còup de maçuga*: Eveniment catastrofic que s'esperava pas. Var.: **maçua**.

màcula n.f. 1. Fuèlh mau estampat. 2. Papier d'emalatge ordinari, fach de vièlhs papiers. 3. (med.) taca cutanea, non perceptibla au tocar, que si manifèsta per una simpla modificacion de la coloracion de la pèu. 4. (anat.) Depression de la retina, situada au pòle posterior de l'uèlh, e dont la vesion es maximala. 5. Taca visibla sus la susfàcia dau Soleu.

maculacion n.f. Cen que macula, taca.

maculadura n.f. 1. Fuèlh maculat à l'estampatge. 2. Papier grossier que siève à l'emalatge dau papier en ramas. 3. (lit.) Taca.

macular vt. Tacar, curbir de tacas.

maculatge n.m. 1. Accion de macular, de tacar. 2. Deca d'estampatge, quora la tencha d'un fuèlh va sus un autre.

maculifòrme, a adj. Qu'a la forma d'una taca.

maculós, a adj. Que si presenta sota la forma de tacas.

macumba n.m. [ma'kumba] Culte pròche dau vaudó, practicat dins d'uni regions dau Brasiu.

madama n.f. (fr., lat. *mea domina*) 1. Títol acordat d'un temps ai dònas de qualitat e donat au jour d'encuèi ai fremas maridadi e, de mai en mai, à toti li fremas. Sin.: **dòna** (conselhat). Diminutiu: **Na** (davant un nom: *La trobairitz Na Tibors*). 2. (M'una majuscula) Títol que si

donava, en França, ai filhas dau rèi, dau Daufin e à l'esposa de *Monsur*, fraire dau rèi.

madamejar vt. Donar lo títol de madama.

madapolam n.m. Teissut de coton blanc m'una armadura de tela, dau grun foarça marcat.

made in [mèdin] Expression anglesa que, seguida dau nom en anglés, indica l'origina d'un produch manufacturat: Made in China.

madera n.m. Vin de Madera, mutat à l'alcòl. ◇ *Saussa maderas*: Saussa dont es incorporat aqueu vin.

maderisacion (-izacion) n.f. Fach per un vin de si maderisar.

maderisar (-izar) (si) v.pr. En parlant d'un vin blanc ò rosat, pilhar un gust de madera per lo fach d'una oxidacion.

madicòla adj. Si di de la fauna e de la flòra dei parets rocoï cubèrti d'una simpla lama d'aiga correnta (au vesinatge dei cascadas e dei torrents).

madier n.m. (mar.) Amadier.

madiran n.m. Vin roge dei Pireneus.

madison n.m. (mòt american) Dança en linha creada à la fin dei annadas '50 ai Estats Units.

madomaisèla n.f. 1. Títol donat à una filha ò à una frema celibatària. 2. Títol que si donava à una frema maridada que lo sieu òme non èra nòble. 3. (M'una Majuscula) En França, títol de la filha màger dau fraire cabdet dau rèi.

madòna n.f. 1. Imatge, representacion de la Verge. 2. ◇ *La Madòna*: La Verge. 2. Exclamacion pop., vulg.: *Madòna!*, *santa madòna!*, etc.

madoneta n.f. Pichina madòna.

madradura n.f. Forma sinuosa dei venas dau boasc madrat, preada en fustaria.

madraga n.f. Granda encencha de rets per la pesca dau ton.

madraguier n.m. Nau que pesca lo ton au mejan d'una madraga.

madràs n.m. 1. Estòfa facha d'una cadena de seda e d'una trama de coton, dei colors vivi. 2. Cofadura tradicionala dei fremas antilhesi, formada d'un mandilho d'aquesta estòfa.

madrat, ada adj. Si di d'unu boasc dei fibras irregularament encabestradi, emplegats en fustaria per li sieu qualitat decoratiu. ◇ *Boasc madrat*: Madre. ◆ adj. e n. (lit.) Inventiu e reborsier, sota una aparença bonassa.

madre n.m. Boasc madrat.

madrepòra n.f. Cnidari bastissèire que juèga un ròtle important dins la formacion dei escuèlhs corallins.

madreporari n.m. *Madreporaris*: Sotaclasses de cnidari exacoralliaris coma la madrepòra, que contènon de polipes de l'esquelèt calcari.

madreporic, a adj. Relatiu ai madrepòras. ◇ *Placa madreporica*: Orifici d'intrada dau sistema aquífèr dei equinodèrmes.

madridenc, a adj. e n. Madrilenc.

madrier n.m. Pèça de boasc totplen espessa, emplegada en construccion. Sin.: **jaina**.

madrigal n.m. 1. Pichina pèça en vèrs qu'exprimisse una pensada fina, tendra ò galanta. 2. (mús.) Composicion vocala polifonica a cappella ò monodica embé accompagnement, e que mira à tradurre li inflexions de la poesia. Var.: **madrigau**.

madrigalet n.m. Pichin madrigal.

madrigalista n. Autor, autritz de madrigals.

madrigau n.m. Madrigal.

madrilenc, a adj. e n. De Madrid. Var.: **madrilenc**.

madur, a adj. 1. Si di d'un fruch, d'una grana, quora son desvolopats completament. 2. Si di d'un boton, d'un abcès lèsts à crepar. 3. Si di de quauqu'un qu'a rejonch lo sieu plen desvolopament fisic ò intellectual. 4. Si di de cen que, après una lònca evolucion, es arribat à l'estadi de la sieu realisacion. 5. (fig. pop.) Caluc.

madurada n.f. Madurason.

madurador n.m. 1. Recipient per far madurar lo meu. 2. Luèc per far madurar la frucha.

madurament n.m. Madurason.

madurar vi. 1. Devenir madur, arribar à maduretad. 2. Si desvolopar. 3. Aquistar de sapiença, d'experiença. ◆ vt. 1. Rendre madur (un fruch, una grana). 2. Portar à l'estat de maduretad, de desvolopament complet: *Madurar un projècte*. 3. Rendre savi, experimentat: *Li espròvas ti madúron un òme*.

madurason n.f. 1. Procèssus que mena au desvolopament complet d'un fenomène, à la plenituda d'una facultat. 2. (biol.) Evolucion d'un organe animal ò vegetal vèrs la maduretad. 3. (fisiol.) Evolucion de l'organisme uman vèrs lo sieu estat adulte (per op. à la creissença, que designa l'evolucion dei mensuracions). 4. (metall.) Manteniment à una temperatura vesina de la temperatura ambienta d'un produch en aliatge leugier prealablament trempat, destinat à n'en melhorar li qualitats mecaniqui. Var.: **madurada**, **madurament**, **maduratge**.

maduratge n.m. Madurason.

maduret, a adj. Tot beu just madur.

maduretad n.f. 1. Estat d'un fruch quora es madur. 2. Periòde de la vida caracterisat per lo desvolopament fisic, afectiu e intellectual. 3. Estat de l'intelligença, d'una facultat qu'es arribada au sieu plen desvolopament. ◇ (espec.) Seguretat de judici (generalament pròpria à l'atge madur): *Mancar de maduretad*. Var.: **maturitat**.

maestat n.f. (it.) Majestat.

maestós, oa adj. (it.) Majestuós.

maestoso adv. (mòt it.) [mae'stozo] (mús.) Lentament e majestuosament.

maestosamente adv. (it.) Majestosamente.

maestra n.f. 1. Capa. 2. (mar.) Vela màger, cap, vela de mèstre, mestra.

maestrau n.m. 1. Mistrau (vent). 2. (mar.) Vent e direccion dau nòrd-oèst.

maestro n.m. (it.) Nom donat à un compositor de música ò à un cap d'orquestra.

maestuós, oa adj. Majestuós.

maestuosament adv. Majestuosament.

màfia n.m. 1. (M'una majúscula) Ret d'associacions secreti sicilianis que volíon assegurar la justícia e empachar l'exercici de la justícia oficiala. 2. Clica ò associacion secreta de bandits. 3. (fam.) Grope de personas que si sostènon dins li sieu entpresas e lu sieus interès per de mejan de tota mena.

mafiós, oa adj. e n. De la màfia.

mafioso, a n. (it.) Membre de la Màfia.

magalhada n.f. Còup donat m'un magalhon.

magalhaire, airtz n. Persona que fa usança d'un magalhon.

magalhon n.m. Becut: *Magalhon à lenga, à sapeta*. Var.: **magalon**. Sin.: **sapeta**.

magalhonar vt. Travalhar m'un magalhon.

magalon n.m. Magalhon.

maganha n.f. Deca, taca, default, marca, espec. deuguts à un còup. Sin.: **macadura**.

maganhaire, airtz n. Persona que fa de marrit travalh, que degalha lo sieu obratge.

maganhar vt. 1. Degalhar, macar. 2. Baclar, porcatejar (pop.), salopejar (pop.).

◆ **si maganhar** v.pr. Si degalhar, s'alterar.

maganhat, ada adj. Maganhós.

maganhós, oa adj. Plen de maganhas. Var.: **maganhat**.

maganhum n.m. Ensèm de maganhas.

magara adv. (it.) Bessai, eventualment.

magasin n.m. Magazin. Var.: **masaguin** (forma anciana).

magasina n.m. Magazina.

magasinatge n.m. Magazinatge.

magasine n.m. Magazine.

magasinier, a n. Magasinier, a.

magau n.m. 1. Autís per laurar la tèrra, mé de dents que fórmon un angle drech m'au mànegue. 2. *Magau forcut*: Forca mé doi dents.

magazin n.m. 1. Local per receure e conservar de mèrç. 2. Establiment de comèrci dont si vèndon de mèrç à l'engròs ò au detalh. Sin.: **negòci, comèrci**. ◇ *Grand magazin*: Establiment de venda au detalh que prepaua un assortiment larg de mèrç sus una granda susfàcia, generalment sus mai d'un plan e en vila. ◇ *Magazin d'usina*: Negòci dont son vendut, à de prètz mai bas qu'aquelu dau mercat, d'articles que vènon directament de l'usina. 3. Cavitat dont si méton li cartochas d'una arma à repeticion. 4. (fotografia) Part ermetica de l'aparelh dont es enrotlada la pellicula, sigue per fotografiar, sigue per una projeccion. ◇ Bóstia que s'adapta à un projector per li metre de diapositivas. 5. (dr.) *Magazin general*: Establiment tengut per de personas de drech privat, que mete à la disposicion dau public de locals destinats à recevre de mèrç en vista de constituir una garantia per un prèst. Var.: **magasin, masaguin**. ◆ (au pl.) Bastions construchis sus lu trepadors d'un poart, per li estremar li mercandisas. Sin.: **entrepoasts**.

magazina n.m. Magazine. Var.: **magasina, magazine**.

magazinatge n.m. 1. Accion de metre en magasin. 2. Drech pagat per aqueu depaus. Var.: **magasinatge**.

magazine n.m. 1. Publicacion periodica, lo mai sovent illustrada, que tracta de subjèctes variats. 2. Emission de ràdio, de television, que tracta regulierament de subjèctes qu'apartènon à un meme camp de conoissenças. Var.: **magasine, magasina, magazina**.

magasinier, a n. Persona encargada de gardar li mèrç qu'arribon dins un magasin e de s'ocupar de la gestion de la resèrva. Var.: **magasinier**.

magdalena n.f. 1. Botaròt. Sin.: **cuu d'ae, brugairòu, capelan, colomela, lepiòta, ombrela, lepiòta enaurada, padre**. 2. Nom comun à divers socatges precòç que dónon de raïm de taula.

magdalena n.f. Pichina pastissaria en forma de gruèlha, constituïda d'una pasta à basa d'òus batuts, de sucre, de burre fondut, perfumada au limon ò à la flor de portegalier.

magdalenenc, a adj. e n.m. Si di de l'ensèm dei faciès culturals que màrcon l'apogeu dau paleolitic superior en Euròpa occidentala, entre -14000 e -10000 ans.

magdalonetas n.f. pl. Religioas plaçadi sota lo vocable de santa Maria-Magdalen, qu'assòston li filhas pentidi.

mage n.m. Astrològue antic. Var.: **mague**.

magenc, a adj. Dau mes de mai.

màger adj. e n. 1. Naissut en promier: *L'enfant màger, lo màger*. 2. Qu'a l'atge de la majoritat. 3. Principal, mai grand: *Lo perilh màger es l'indiferença*. ◇ *Per la màger part*: Per la part mai granda. ◇ *Tièrça màger*: Ai cartas, tièrça formada d'un as, d'un rèi e d'una regina de la mema color. 4. *Foarça important*: Una rason màger. Sin.: **essencial**. ◇ *Cas de foarça màger*: Eveniment que non si pòu evitar, sensa n'èstre responsable. 5. (mús.) Major. ■ Si remarquerà qu'au femenin s'emplega generalment la mema forma qu'au masculin, ma s'atròva finda la forma *maja*.

màger n.f. (log.) Promiera proposicion d'un sillogisme.

magerment adv. Au dessobre de tot. Sin.: **sobretot**.

magia n.f. 1. Sciença, religion dei magos. 2. Ensèm dei practicas fondadi sobre la crendença en de foarça sobrenaturali immanent à la natura e que la sieu tòca es de mestrear aqueli foarças, de si conciliar m'eli. ◇ *Magia negra, magia blanca*: respectivament messi en òbra per faire lo mau ò lo ben. 3. Efèctes que sèmblon aquelu de la magia; potença d'illusion, de seduccion: *La magia dei mòts*. ◇ *Coma per magia*: D'un biais inexplicable.

magiar, a adj. e n. Ongrés.

magic, a adj. 1. Relatiu à la magia: *Un poder magic*. 2. Que lu sieus efèctes son extraordinaris: *Un spectacle magic*. 3. Qu'agisse d'un biais estonant: *Un mòt magic*. 4. *Cairat magic*: Tableau de nombres, cairats, tau que la soma dei elements d'una linha, d'una colomna ò d'una diagonal es totjorn pariera. 5. (psicol.) *Pensada magica*: Forma de pensada de l'enfant, entre 2 e 7 ans,

caracterisada per una confusió entre l'univers subjectiu e l'univers objectiu.

magicament adv. D'un biais magic.

magician, a n. (fr.) Mago (it.), masc.

magin n.m. Mossairon.

magistèri n.m. 1. Ensèm d'aqueli que, detenen l'autoritat en nom dau Crist, an la carga d'interpretar la doctrina revelada (papa, evesques, concilis). 2. Dignitat de grand mèstre d'un òrdre religiós militar. 3. Composicion à la quala lu alquimistas atribuissón de proprietats meravilhoi.

magistra n.f. Mèstra (budeu).

magistral, a adj. 1. Que poarta la marca de la superioritat, de l'excelença: *Una òbra magistrala*. 2. (lit.) Qu'apartèn à un mèstre. ◇ Cors magistral: Cors dins lo quau l'ensenhair dispensa lo sieu saber, per oposicion ai travalhs dirigits ò à d'autri formas de pedagogia dins li quali lu estudiants, lu escolans an una participacion activa. 3. *Medicament magistral*: Medicament confeccionat en farmacia d'après l'ordonança, per oposicion à *oficinal*. Var.: **magistrau**.

magistralada n.f. Mistralada.

magistralàs n.m. Mistralàs.

magistralament adv. D'un biais magistral.

magistralejar vi. Mistralejar.

magistralet n.m. Mistralet.

magistrat n.m. 1. Tot foncionari ò oficièr civil investit d'una autoritat juridiccionala (membre dei tribunals, dei corts, etc.), administrativa (cònsol, comissari de la república, etc.) ò politic (ministre, president de la República, etc.). 2. Foncionari d'una juridicción de l'òrdre judiciari ò administratiu e, en particulier, membre de la magistratura dau sèti ò dau ministèri public.

magistratura n.f. 1. Dignitat, carga d'un magistrat; temps pendent lo quau un magistrat ocupa la sieu foncion. 2. Còrs dei magistrats.

magistrau, ala adj. Magistral.

magistrau n.m. Mistrau.

magistre n.m. Mèstre d'escòla.

magistressa n.f. Mestressa d'escòla.

magma n.m. 1. Mesclum que forma una pasta pastoa, espessa e viscoa. 2. (geol.) Liquide que si forma au dedintre de la Tèrra, per fusion de la crosta ò dau manteu, e que, en si refreiant, forma una ròca. 3. Mesclum confús de cauas abstrachi.

magmatic, a adj. (geol.) Relatiu au magma. ◇ *Ròca magmatica*: Ròca que provèn de la cristallisation en pronfondor (ròca plutonica) ò en susfàcia (ròca volcanica) d'un magma. Sin.: **ròca eruptiva**. ◇ *Cambra magmatica*: Cavitat situada dintre li pronfondors dau conduch d'un volcan. Lo sieu emplenament de matèrias en fusion es anonciator generalament de l'erupcion dau volcan.

magmatisme n.m. (geol.) Formacion, migracion e solidificacion dei magmas.

magnanimament adv. Embé magnanimitat. Var.: **manhanimament**.

magnanime, a adj. Que la sieu generositat si manifèsta per la benvolença e la clemença. Var.: **manhanime**.

magnanimitat n.f. Caractèr de quauqu'un, d'un comportament qu'es magnanime. Sin.: **benvolença, generositat**. Var.: **manhanimitat**.

magnat n.m. Forma pejorativa donada ai representants dau monde dei afaires, de l'industria ò de la finança. Sin.: **catau**. Var.: **manhat**.

magnèsi n.m. Metal solide blanc argentat, de densitat 1,7, que pòu cremar dins l'ària m'una flama esbleugissenta; element (Mg) de n° atomic 12 e de massa atomica 24,30. Var.: **manhèsi**.

magnèsia n.f. (quim.) Oxide ò idroxide de magnèsi.

■ La *magnèsia anidra* MgO es una pòvera blanca que fonde vèrs 2500°C, que l'aiga transforma en magnèsia idratada Mg(OH)₂. La magnèsia es antiacida e laxativa ò purgativa à foarta dòsi. Var.: **manhèsia**.

magnesian, a adj. e n. Que contèn de magnèsi. Var.: **manhesian**. ◆ adj. m. e n.m. Organomagnesian.

magnesià, ada adj. Que contèn de magnèsia. Var.: **manhesià**.

magnèsic, a adj. 1. Qu'a per basa la magnèsia. 2. Qu'utilisa li proprietats inflamabli de la magnèsia ò dau magnèsi. Var.: **manhesic**.

magnèsifèr, a adj. Que contèn de magnèsia. Var.: **manhesifèr**.

magnesiòtermia n.f. Procediment de preparacion dei metals purs qu'emplega lo poder de reduccion dau magnèsi. Var.: **manhesiòtermia**.

magnèsita n.f. 1. Silicat natural de magnèsi. 2. Carbonat natural de magnèsi. Var.: **manhesita**.

magnetescrich n.m. Escrich sus ficha magnetica. Var.: **manhetescrich**.

magnetic, a adj. 1. Dotat dei proprietats d'atraccion de la caramida. ◇ *Pòles magnetic*: Ponchs de la Tèrra dont convergisson lu meridians magnetic. 2. Que pertòca lo magnetisme. 3. Qu'a una influença potenta e misterioa. Var.: **manhetic**.

magnetisable (-izable), a adj. Que pòu èstre magnetisat. Var.: **manhetisable**.

magnetisacion (-izacion) n.f. Accion, biais de magnetisar. Var.: **manhetisacion**.

magnetisaire (-izaire), a (-airitz) n. Persona que pretende possedir un fluide particulier. Var.: **manhetisaire**.

magnetisant (-izant), a adj. 1. Que magnetisa. 2. Que pòu generar ò comunicar lo magnetisme. Var.: **manhetisant**.

magnetisar (-izar) vt. 1. Comunicar una aimantacion à (un materiau, un còrs). 2. (lit.) Aver una influença potenta e misterioa sobre: *Un orator que magnetisa li folas*. Var.: **manhetisar**.

magnetisme n.m. 1. Ensèm dei fenomènes que caracteríson lu còrs aimantats. 2. Influença potenta e

misteriosa qu'una persona a sobre d'autri. 3. *Magnetisme animal*: Proprietat dau còrs animal que lo rendria receptiu à l'influença dei còrs celèstes e à-n-aquela dei còrs que l'enviròuton, e que, parierament, auria una influença dau meme tipe sobre d'elu. 3. *Magnetisme terrèstre*: Camp magnetic pusleu regulier au nivèu de la susfàcia de la Tèrra, que lo sieu pòle Nòrd vària lentament d'un an sus l'autre. Var.: **manhetisme**. Sin.: **geomagnetisme**, **geomanhetisme**.

magnetista adj. e n. Que practica lo magnetisme. Var.: **manhetista**.

magnetita n.f. 1. Oxide natural de fèrre, dotat de magnetisme, boan minerau de fèrre. 2. Caramida. Var.: **manhetita**.

magneto n.f. [ma'njeto] Generatritz electrica dins la quala lo corrent es produch per un aimant permanent. Var.: **manheto**.

magnetoaerodinamica n.f. Estudi de l'escorremet dei mitans gasós conductors (gas ionisats à auta temperatura) sotamés à un camp magnetic. Var.: **manhetoaerodinamica**.

magnetocaisseta n.f. Magnetofòne qu'emplega de caissetas. Var.: **manhetocaisseta**.

magnetocaloric, a adj. Que produe un escambi termic (desgatjament ò absorpcion) qu'acompanha l'aimantacion d'una substança. Var.: **manhetocaloric**.

magnetocardiografia n.f. Estudi dei camps magnetics produchs per l'activitat electrica dau coar. Var.: **manhetocardiografia**.

magnetocirurgia n.f. Metòde cirurgical qu'emplega d'instruments de l'òrdre dau millimètre. Var.: **manhetocirurgia**.

magnetodinamic, a adj. Si di d'un aparelh dins lo quau l'excitacion magnetica es producha per un aimant permanent. Var.: **manhetodinamic**.

magnetoelectric, a adj. Que tèn à l'encòup dei fenomènes magnetics e electriccs. Var.: **manhetoelectric**.

magnetofil(e), a n. Partidari dau magnetisme animal. Var.: **manhetofil(e)**.

magnetofòne n.m. Aparelh d'enregistrament e de lectura dau son, per aimantacion remanenta d'una benda magnetica. Var.: **manhetofòne**.

magnetofonic, a adj. Relatiu à un magnetofòne; fach m'un magnetofòne. Var.: **manhetofonic**.

magnetogène, a adj. Que genèra lo magnetisme. Var.: **manhetogène**.

magnetogeneratritz n.f. Generatritz de corrent electric que l'induccion li es aviada per lo biais d'una caramida permanenta. Var.: **manhetogeneratritz**.

magnetograma n.m. Carta sus la quala si repoarton li valors magnetiqui mejani ò limits relevats en diferents luècs d'un còrs celèstes. Var.: **manhetograma**.

magnetoïdrodinamic, a adj. Si di de l'energia electrica generada partent d'un gas ionisat d'auta temperatura. Var.: **manhetoïdrodinamica**.

magnetoïdrodinamica n.f. Sciènça que tracta dau movement de fluides conductors d'electricitat dins de camps magnetics. Var.: **manhetoïdrodinamica**.

magnetolectura n.f. Procediment que consistisse à deschifrar de marcas produchi per una mina grafitada mé l'ajuda d'un aparelh magnetic. Var.: **manhetolectura**.

magnetològue, òga n. Fisician, fisiciana especialista de l'estudi du magnetisme. Var.: **manhetològue**.

magnetomètre n.m. Aparelh destinat à la mesura d'un camp magnetic. Var.: **manhetomètre**.

magnetometria n.f. Mesura dei camps magnetics e dei proprietats magnetiqui dei còrs. Var.: **manhetometria**.

magnetomotor, tritz adj. Relatiu à la foarça donada per lo flux magnetic generat per diferença potenciala dins un tube de foarça barrat. Var.: **manhetomotor**.

magneton n.m. 1. Unitat de mesura dau moment magnetique. 2. Unitat de moment magnetic de l'àtòme e de l'electron. Var.: **manheton**.

magnetoòptic, a adj. Relatiu à la magnetoòptica. Var.: **manhetoòptic**.

magnetoòptica n.f. Estudi dei proprietats optiqui dei substanças sotamessi à de camps magnetics. Var.: **manhetoòptica**.

magnetoparlair n.m. Aparelh que transforma en signals sonòres lu signals lònchs e corts de l'alfabet morse. Var.: **manhetoparlair**.

magnetopausa n.f. Zòna limit de la magnetosfera en-delà de la quala lo magnetisme terrèstre es sens efècte. Var.: **manhetopausa**.

magnetopirita n.f. Sulfure natural de fèrre. Var.: **manhetopirita**. Sin.: **pirita magnetica**.

magnetoplombita n.f. Oxide natural de fèrre, de manganès e de plomb. Var.: **manhetoplombita**.

magnetoquimia n.f. Estudi dei proprietats magnetiqui dei combinasons quimiqui e dei sieu aplicacions en quimia. Var.: **manhetoquimia**.

magnetoiresistença (-éncia) n.f. Proprietats qu'an d'unu metals de presentar una resistença que càmbia en foncion dei camps magnetics ai quaus son sotamés. Var.: **manhetoiresistença**.

magnetoscopar vt. (*magnetoscòpi*) Enregistrar m'un magnetoscòpi. Var.: **manhetoscopar**.

magnetoscòpi n.m. Aparelh d'enregistrament e de lectura dei imatges e dau son sus benda magnetica. Var.: **manhetoscòpi**.

magnetosfèra n.f. 1. Zòna dins la quala lo camp magnetic d'una planeta si tròva confinat per lo vent solari. 2. Zòna de l'espaci à l'entorn de la Tèrra en-delà de l'ionosfèra, dins la quala es concentrat lo camp magnetic terrèstre. Var.: **manhetosfèra**.

magnetostatic, a adj. Si di dei fenomènes que pertòcon lu aimants ò de massas magnetiqui au repaus. Var.: **manhetostatic**. ♦ n.f. Sciènça qu'estúdia aquestu fenomènes. Var.: **manhetostatica**.

magnetostibiana n.f. Antimoniat de manganès e de fèrre. Var.: **manhetostibiana**.

magnetostriccion n.f. Fenomène de desformacion d'un còrs ferromagnetic sotamés à l'influença de camps magnetics. Var.: **manhetostriccion**.

magnetoteca n.f. Luèc de conservacion d'enregistraments sus bendas magnetiqui e, en partic., mòble per li plaçar de bendas magnetiqui. Var.: **manhetoteca**.

magnetoterapia n.f. Metòde terapic per imposicion d'aimants ò per accion de camps magnetics. Var.: **manheterapia**.

magnetron n.m. Tube à vuèi de foarta potença, generator ò amplificator de corrents d'auta frequença, que lo sieu flux d'electrons es comandat à l'encòup per un camp electric e per un camp magnetic. Lo magnetron a permès la creacion d'ondas foarça corti (decimetrici e centimetrici) e de potèncias auti de mantu megawatts pertocant lu emeteires dau radar. Var.: **manhetron**.

magnícia n.f. Tròç de cuer que d'unu obriers (cordoniers, etc.) emplègon per si protegir la man. Var.: **manhícia**.

magnicida n.m. Autor d'un magnicidi.

magnicidi n.m. Crimi comés còntra un catau de l'Estat.

magnific, a adj. 1. Qu'a una beutat plena de grandessa: *Un spectacle magnific*. 2. Totplen beu: *Un temps magnific*. 3. D'una qualitat excepcionala: *Una carn magnifica*. 4. Remirable: *Una descubèrta magnifica*. Var.: **manhific**. Sin.: **sobrebeu, ufafós, esplendent**.

magnificament adv. D'un biais magnific. Var.: **manhificament**.

magnificar vt. (*magnifiqi*) Exaltar la grandor, glorificar, vantar. Var.: **manhificar**.

magnificat n.m. (Sovent m'una majuscula) 1. Cantic de la Verge Maria cantat ai vèspras. 2. Música compauada sobre aqueu cantic. Var.: **manhificat**.

magnificença (-éncia) n.f. 1. Qualitat de cen qu'es magnific; esplendor, esclat. Sin.: **ufana**. 2. (lit.) Generositat, prodigalitat. Var.: **manhificença**.

magnificent, a adj. Que fa vèire de magnificença. Var.: **manhificent**. Sin.: **esplendent, ufanós**.

magnitud(a) n.f. 1. (astron.) Quantitat que sièrve à caracterisar l'esclat aparent (magnituda aparenta) ò vertadiera (magnituda absoluta) d'un astre (La magnituda s'exprimisse m'un nombre que bassa quora l'esclat creisse). 2. (geol.) Representacion numerica, sus una escala donada, de l'importança d'un seïsme. Var.: **manhituda**.

magnòlia n.f. Aubre originari d'Àsia e d'Amèrica, mé de fuèlhas alterni lusenti, de flors grandi dau parfum suau, recercat per l'ornament dei pargues e dei jardins. Var.: **magnolier**.

magnolacea n.f. *Magnolaceas*: Familha de plantas d'un tipe primitiu, coma lo tulipier, la badiana, la magnòlia.

magnolier n.m. Magnòlia.

magnum n.m. 1. Gròssa botilha que contèn l'equivalent de doi botilhas ordinari (1,5 litre). 2. Botilha de 1,5 ò de 2 litres d'aiga minerala, de suc de fruch, etc.

magò, a n. 1. Persona que practica la magia. 2. Persona que fa de cauas extraordinari, qu'a coma un poder magic sobre li cauas e lu èstres. 3. Illusionista. Sin.: **masc, magician** (fr.). 4. Persona que, sensa aver fach d'estudis de medecina, pretende garir luxacions, fracturas e dolors per de mejans empirics.

magon n.m. Sarrament de coar.

magòt n.m. Monina sensa coa, dau genre macaco, que viu en Àfrica dau Nòrd e à Gibraltar (Lòng de 75 cm). Sin.: *monard*.

magra n.f. 1 Niveu mai bas ò bassa excepcionala d'un cors d'aiga. Sin.: **baissa**. Contr.: **plena, aigat**.

magra adv. En pichina quantitat. Var.: **magraiment** (corrent).

magre, a adj. e n. Qu'a gaire de graissa. Var.: **maigre** (corrent). ♦ n. 1. Que contèn gaire ò pas dau tot de matèrias grassis: *Un fromai magre*. 2. Jorns magres: Pendent lu quaus lu catolics practicants non mánjon de carn. 3. Gaire abondós: *Un past magre*. Sin.: **teune, escars**. 4. Gaire important, mediòcre: *Un salari magre*. 5. *Carbon magre*: D'una tenor en matèrias volatili debla, excellent combustible industrial. 6. Fin, gaire espès: *De caractèrs tipografics magres*.

magre n.m. 1. Part magra d'una carn, etc. 2. *Faire magre*: Non manjar de carn dins lu jorns que la Glèia prescriu. Var.: **maigre** (corrent).

magrejar vt. Magrir. Var.: **maigrejar** (corrent).

magrelet, a adj. Un pauc magre. Var.: **maigrelet** (corrent), **magrolet, magrineu**. Sin.: **esquirincho, secardin**.

magres(s)a n.f. 1. Estat de quauqu'un, d'un animau qu'es magre, sensa graissa ni carn. 2. Mancança d'amplessa, de riquesa. Var.: **maigressa** (corrent), **maigror**.

magret, a adj. Un pauc magre. Var.: **maigret** (corrent). ♦ n.m. Filet d'àneda.

magrineu, èla adj. Magrelet. Var.: **maigrineu**.

magrir vi. (*magrissi*) Devenir magre. Var.: **maigrir** (corrent), **magrejar**. ♦ vt. Faire devenir magre, fin.

magritge n.m. Magror.

magrolet, a adj. Magrelet. Var.: **maigrolet** (corrent).

magrolin, a adj. Magrelet. Var.: **maigrolin** (corrent).

magron n.m. Cormoran.

magror n.f. Maigressa. Var.: **maigror** (corrent).

mague n.m. Mage.

maguet n.m. (fam.) Sòus amolonats plan plan e laissats en resèrva: *An trovat lo maguet dau paigrand*. Sin.: **calós, esquipòt**.

maharajà n.m. Títol, que vòu dire *grand rèi*, donat ai princis feudataris d'Índia. Var.: **maarajà**.

maharani n.f. Esposa dau maharajà. Var.: **maarani**.

mahatma n.m. Títol donat en Índia à de personalitat espirituali de premier plan. Var.: **maatma**.

mai adv. 1. (usatge it.) Jamai. 2. En quantitat màger: *N'en volèm de mai, li a mai d'òmes que de fremas*. 3. Encara: *Li siam mai! Es encara eu qu'a ganhat!* ♦ **torna(r) mai**: *N'en volton tornar mai*. 4. *Mai que*: Basta

que. 5. *Mai que mai*: Foarça, totplen. 6. *Mai que sigue, mai que sigon*: Basta que sigue.

mai n.m. 1. Cinquen mes de l'an. ◇ *Promier de mai*: Jornada de revendicacion dei sindicats americans à partir dau 1884, adoptada en França per l'Internacionala socialista en lo 1889 e devenguda fèsta legala e jorn feriat en lo 1947. 2. Aubre vèrd e enribanat que si plantava lo promier de mai en onor de quauqu'un. ◇ *Virar lu mais*: Practicar una dança tradicionala que consistisse à virar à l'entorn d'un pal en entrebescant e en separant de ribans estacats au sobran. ◆ pl. Fèsta que si debana au mes de mai, à Niça, à l'origina en cada quartier, e reducha encuèi au sieu debanament a Cimiés.

maia adj. e n. Qu'apartèn ai Maias. ◆ Família de lengas indians d'Àmerica centrala.

maiada n.f. Durada dau mes de mai.

maienc, a adj. Dau mes de mai.

maieutica n.f. Dins la filosofia socratica, art de faire descurbir à l'interlocutor, per una seria de questions, li veritats qu'a en eu.

maigras n.f. Magra.

maigrament adv. Magrament.

maigran n.f. Maigrand, mairegrand.

maigrana n.f. Maigrand.

maigrana n.f. 1. Dolor violenta qu'afècta un costat de la tèsta e s'acompanha sovent de nauseas e de vòmit. 2. (abusiu) Mau de tèsta. Sin.: **cefalea**.

maigrana n.f. Fruch dau maigranier, de la talha d'un beu pom e que contèn de granas carnudi e rogi, de la sabor aigreleta e agradiva. Var.: **miugrana**.

mai grand comun divisor (partidor) (MGCD) n.m. (mat.) Lo MGCD de doi nombres es lo nombre mai grand que lu partisse tot-ai-doi.

maigrand n.f. Maire dau paire ò de la maire. Var.: **maigran, maigrana, mairegran**.

maigranier n.m. Aubre cultivat dins lu país mediterraneus, dei flors roge viu e que lo sieu fruch es la maigrana. Var.: **miugranier**.

maigre, a adj. Magre.

maigrejar vi. Magrejar.

maigrelet, a adj. Magrelet.

maigres(s)a n.f. Magressa.

maigret, a adj. Magret.

maigrineu, èla adj. Magrineu.

maigrir vt. (*maigrissi*) Magrir, magrejar.

maigrolet, a adj. Magrolet.

maigrolin, a adj. Magrolin.

maigror n.f. Magror.

maijon n.f. Maion (vivaroalpenc).

mail n.m. (angl.) Mèl.

mailing n.m. (angl.) Publipostatge.

maimon n.m. (mar.) Pèça de fusta ò de fèrre, ficada verticalament sus lo cubèrt d'una nau per virar lu ormege e sus lu trepadors d'un poart per l'amarratge dei naus. Sin.: **mamelet**.

mainada n.f. Seguida d'un grand personatge. Sin.: **acompanhada**.

mainada n.f. (mar.) Taïfa, marinaria.

mainadalha n.f. Garçonilha, marmalha.

mainatge n.m. 1. Cobla que vívon ensèm e fórmon la basa de la familha. Sin.: **pareu**. ◇ *Scena de mainatge*: Garrolha pauc ò pron violenta dins una cobla. ◇ *Si metre en mainatge*: Si maridar ò viure maritalament. Sin.: **faire ostau**. ◇ *Faire mainatge de tres*: Expression populària per nomenar l'entenduda entre l'espós, le frema e lo drud. Sin.: **faire pareu de tres**. ◇ *Faire boan, marrit mainatge*: Anam ben, mau ensèm, anar, non anar d'acòrdi. 2. (estad.) Unitat elementària 3. Ensèm de cen que pertòca lo manteniment d'un interior. ◇ *Faire lo mainatge, de mainatges*: Metre en òrdre e netejar un local. – (fig.) Metre d'òrdre dins quauqua ren, tornar organisar en si desbarrassant de cen que non sièrve, dei personas inutili. Sin.: **levar dau semenat, dau mitan**. ◇ *Frema, òme de mainatge*: Persona que lo sieu mestier es de faire de mainatges en cò d'un particulier, d'una empresa, etc. Sin.: **frema de maion, d'ostau**.

mainatgier, a adj. *Relatiu au mainatge*: Ocupacions mainatgieri. ◇ *Equipament mainatgier*: Ensèm dei aparelhs domestics destinats à facilitar lo trabalh de maion. Sin.: **ostalier**.

mainatgiera n.f. 1. Frema que s'ocupa dau mainatge, de l'administracion de la maion. Sin.: **frema de maion, d'ostau**. 2. Servici de taula (culhiers, forquetas, coteus, etc.) presentat dins un cofret. Sin.: **belacara**.

mainatgista n. Comerçant especialisat dins la venda d'aparelhs electromainatgiers.

mainatjament n.m. Actituda destinada à mainatjar quauqu'un. Sin.: **consideracion, mesura**.

mainatjar vt. 1. Emplegar mé precaucion, esparnhar: *Mainatjar li sieu foarças*. Sin.: **mesurar, gaubejar**. 2. Tractar mé respècte, atencion, per non èstre desagradu, per non indispaucar: *Mainatjar un adversari, mainatjar un convalescent*. 3. Alestir embé atencion ò prudença: *Mainatjar una boana sorpresa*. ◆ **si mainatjar** v.pr. 1. Esparnhar li sieu foarças, si preocupar de la sieu santat. 2. *Si mainatjar quauqua ren*: Lo si reservar per n'en dispauar.

mainatjaria n.f. 1. Colleccion d'animaus de diferenti espècias, entretegnuts per l'estudi ò la presentacion au public. 2. Luèc dont son entretegnuts aquelu animaus.

mainau n.m. e n.f. Enfant jove (Escriptura fonetica d'un mòt pilhat au vivaroalpenc de Comtea *mainaa* prononciat [maj'naw], en lengadocian *mainada, mainatge, manhac*).

maïne n.m. Abitacion anciana e de caractèr, d'una cèrta importança e enviroatada de tèrras.

maiòlica n.f. Faiença italiana de la Renaissença, inicialament inspirada de la ceramica ispanomauresca. Var.: **majolica**.

maion n.f. 1. Edifici bastit per servir d'abitacion ai personas: *Crompar una maion*. Var.: **majon, maison** en vivaroalpenc de la Comtea de Niça (valadas de Palhon, Vesubia, Tinea). Sin.: **ostau, bastida**. 2. Lotjament dont si viu: *Encuèi, rèsti à maion*. 3. Edifici public ò privat que sièrve à un usatge particulier: *Maion de santat, maion d'arrèst*. 4. Membres d'una mema familha: *La filha de la*

maion es polida, donerètz lo boanjorn à la maion. ◇ *Gents de maion:* Emplegats d'una maion, domestics. Empresa comerciala ò industrial: *Una maion de vins en gròs.* 5. Família nòbla: *Maion de Tolosa, de Savòia.* 6. *Maion dau rèi, de l'emperaire:* Ensèm de personas civili (*maion civila*) e militari (*maion militària*) estacadi à la persona dau sobeiran. 7. (astrol.) Caduna dei dotze particions celèsti, que pertòcon li tramas relativis à l'existença. ◆ adv. 1. *Fach (à la) maion:* Que non es estat comandat en defoara: *Aqueu restaurant siève unicament de plats maion.* 2. Particuliar à una empresa, à un establiment d'ensenhament: *Un diplòma maion.*

maionada n.f. Ensèm de membres d'una familha que vívon dins la mema maion. Sin.: **ostalada**.

maionassa n.f. Gròssa maion; immòble. Sin.: **ostalàs**.

maionatge n.m. Ensèm, grope de maions ò d'immòbles.

maionesa n.f. Saussa frèia compauada d'una emulsion d'òu e d'òli. Sin.: **remolada**.

maioneta n.f. Pichina maion. Sin.: **ostalet, ostalon**.

maioessa n.f. Fraga dei boases.

mai pichin comun multiple (MPCM) n.m. (mat.) Lo MPCM de doi nombres es lo nombre mai pichin qu'es un multiple dei doi.

mairal, a adj. 1. De la maire: *Lo lach mairal.* 2. Relatiu à la maire, qu'es dau costat de la maire: *Grands mairals.* ◇ *Lenga mairala:* Promiera lenga que l'enfant empara. Var.: **mairau**.

mairalament adv. Coma una maire. Var.: **materialament**.

mairam n.m. Taula obtenguda en talhant en quartier de troncs de rore, de castanhier, de cacier, etc., per lo biais de l'esclapatge ò per lo ressatge dins la tòca de fabregar de botas.

mairandier n.m. Obrier que fa de mairams.

mairastra n.f. Segonda esposa d'un òme, per rapoart ai enfants de la promiera.

mairau, ala adj. Mairal.

maire n.f. 1. Frema qu'a mes au monde un enfant ò mai. ◇ *Maire celibatària:* Frema qu'a un enfant ò mai sensa èstre maridada. ◇ *Maire de Dieu:* Maria, maire de Jèsus. 2. Superiora d'un convent. 3. (fam.) *La maire X:* Dòna X. 4. (lit.) País, luèc dont una caua a començat; foant, causa, origina: *La Grècia, maire dei arts.* ◇ *Maion maire ò societat maire:* Societat qu'a sota la sieu dependença financièra d'autri societats, dichi *filialas*. ◇ *Maion maire:* Establiment principal d'una comunautat, espec. religioa. ◇ *Idea maire:* Idea principala, que n'en vènon d'autri idees. ◇ *Vitz maire:* Pèça forata e filetada apta à recebre una vitz que si fica dins lo sieu filetatge. ◇ *Cellula maire:* (gen.) Cellula indiferenciada presenta dins lu embrions (cellula maire embrionària) ò dins lu adultes, que si pòu partir à l'infinit e que pòu generar per diferenciacion un ò mai d'un tipe cellulari diferenciat. 3. Femèla d'un animau qu'a augut de pichoi. 5. Matritz, mòtle que siève de modèle per n'en faire d'autres. 6. *Maire dau vinaigre:* Pellicula que si forma à la susfàcia dei liquides alcolics, constituïda per l'amolonament dei

acetobactèrs. 7. *Maire dau cafè:* Cen que rèsta dau cafè après l'aver fach. ◆ pl. Utèrus dei bèstias.

maire n.f. (mar.) 1. Axe dau timon acotat à la sieu ala. 2. Coarda màger dau palangre.

maire, maïressa n. (fr.) Cònsol, consolessa. Var.: **mèra, meressa**.

mairegran(d) n.f. Maigrand, mameta.

mairejar vi. Tenir de la sieu maire.

mairina n.f. 1. Frema que presenta un enfant au baptisme. 2. Aquela que presida lo batejar d'una nau, d'un obratge d'art, etc. 3. Aquela que presenta una altra persona dins una associacion per la faire intrar. 4. *Mairina de guèrra:* Frema ò filha que, pendent un conflicte, corresponde m'un soldat.

mairís n. Gaud; forèt situada au nòrd: *La cima de Mairís, au Boreon.*

mairitz n.f. Utèrus, matritz.

maison n.f. Maion.

maïssa n.f. Maïssèla.

maïssada n.f. Dentanha. Mordanha.

maïssèla n.f. 1. Caduna dei doi formacions ossoï ò cartilaginòï que poàrton li dents e sostènon l'orifici de la boca dei vertebrats. 2. (tecn.) Pèça dobla que li doi parts si poàdon avesinar ò escartar à volontat per mantenir un objècte. ◇ (mecn.) *Maïssèla de fren:* Pèça mecanica garnida à la sieu periferia d'una matèria d'un aut coeficient de fretament qu'assegura lo ralentiment e l'arrèt d'un veïcule en fretant sus un tamborn solidari de la ròda. Var.: **maïssa**.

maïsselàs n.m. Gròssa maïssèla.

maïsselear vt. Mastegar.

maïsselier, a adj. Maxillari.

maïstrança n.f. Quadre dei oficiers-marinièrs de la Marina nacionala.

maïvalença n.f. 1. Ensèm de despensas que càrgon una operacion bancària. Sin.: **agio**. 2. Acreissement de la valor d'una resorsa, d'un aver. 3. Diferença positiva entre lo prètz de cession e lo prètz d'acquisicion d'un ben ò d'un títol. 4. Aumentacion dau prètz dei travalhs en seguida à de dificultats que non èron previstis. 5. Demai de recèptas entre lo produch d'un impoast e la sieu evaluacion budjetària. 6. Dins lo marxisme, diferença entre la valor tirada d'una quantitat de travalh e cen qu'es pagat au travalhair per entretenir la sieu foarça de travalh. Contr.: **mensvalença**.

maja adj. f. Forma femenina de *màger*.

majestat n.f. 1. Caractèr de grandor, de dignitat, de noblessa. 2. (M'una majuscula) Títol dei rèis e dei emperaires. 3. Ària exteriora de grandor, de noblessa. *Crist, Verge, sants en majestat:* Representats assetats sus un tròne dins una posture ieratica. Var.: **maestat**. (it.)

majestós, oa adj. Majestuós. Var.: **maestós**. (it.)

majestosament adv. Embé majestat. Var.: **maestosament**. (it.)

majestuós, oa adj. Qu'a de majestat. Var.: **majestós, maestós** (it.), **maestuós**.

majestuosament adv. Embé majestat. Var.: **maestuosament** (it.), **majestosament**, **maestuosament**.

majofa n.f. Maiossa.

majofier n.f. Planta que produe de majofas.

majolica n.f. Maiòlica.

major, a adj. 1. *Tamborn major*: Sotoficier, cap dei tamborns ò de la clica dins una música militària. 2. *Estat major*: Grope d'oficiers encargat d'assistir un cap militari dins l'exercici dau sieu comand; ensèms dei collaborators mai pròches d'un cap, dei personas mai importants d'un grope: *L'estat major d'un partit*. 3. (mús.) *Interval màger* ò *major*: Dins lo quau li nòtas extremi son à la sieu distança maximala. ◇ *Gamma majora*: Gamma diatonica dau mòde major. ◇ *Acòrdi perfècte majora*: Que la sieu tèrça mai bassa es majora. Var.: **màger**.

major n.m. 1. Oficier superior encargat de l'administracion d'un còrs de tropas. ◇ *Major general*: Oficier general encargat d'auti foncions à l'Estat Major. 2. Grade mai aut dei sota-oficiers dei armadas e oficiers-mariniers dei armadas. Dins la marina, oficier responsable à respiech de l'amiral, prefècte maritime, de l'òrdre, de la polícia e de la seguretat d'una basa navala. 3. Oficier d'un grade egal à-n-aqueu de comandant, en França, sota l'Ancian regime e encara encuèi dins de nombroï armadas estrangieri. 4. Ancianament, mètge militari. 5. Premier d'una promocion dins una escòla.

majora n.f. (log.) Promiera proposicion d'un sillogisme.

majoracion n.f. Accion de majorar; aumentacion. Sin.: **acreissement de valor**.

majorana n.f. 1. Planta aromatica de la familha dei labiadas. Sin.: **origan**. 2. Filha nèsca.

majorança n.f. 1. Majoritat; superioritat. 2. Prioritat entre fraires e sòrres. ◇ *Drech de majorança*: Drech qu'avia lo màger de pilhar dins la succession dei parents, mai que lu autres eiretiers.

majorant n.m. (mat.) *Majorant d'un sotensemble A ordenat* E: Element *a* de E, tau que tot element *x* de A es inferior à *a*.

majorar vt. 1. Aumentar la valor de la soma d'una factura, d'un impòst, etc. 2. (mat.) Trovar un majorant à (un ensemble).

majorat, ada adj. Qu'a subit una majoracion.

majorat n.m. Ben inalienable estacat à un títol de noblessa e transmés mé l'eiretatge.

majorau n.m. Cadun dei cinquanta membres dau Consistòri (comitat director) dau Felibritge.

majordòme n.m. 1. (mar.) Dins la marina anciana, persona que s'entrevava dei vitalhas. 2. Mèstre d'ostalaria. 3. Cap d'ostau, dei serviciaus e mai dei foncionaris d'un sobeiran.

majoritari, ària adj. e n. Qu'apartèn à la majoritat; que s'apontèla sus una majoritat. ◇ *Escrutin majoritari*: Dins lo quau es declarat elegit lo candidat qu'a obtengut lo mai de votz.

majoritariament adv. En majoritat, per la màger part.

majoritat n.f. 1. Atge au quau, d'après la lèi, una persona obtèn la plena capacitat de faire valer de drec hs (*majoritat civila*) ò es reconoissuda responsabla dei sieus actes (*responsabilitat penala*). 2. Lo nombre mai grand, la màger part: *Li a una majoritat de fremas dins l'ensenhament*. 3. Dins la Marina nacionala, lo tot dei servicis d'un estat-major.

majuscula adj. e n.f. *Letra majuscula* ò *majuscula*, n.f.: Letra mai granda e de forma diferenta, que si mete au començament d'una frasa ò d'un nom pròpri. Sin.: **capitala**. Contr.: **minuscule**.

mala n.f. 1. Còfre de fusta, de cuer, etc., de grandi dimensions, dont si méton d'objèctes per lu emportar en viatge. 2. *Mala arriera*: Còfre arrier d'una automobila.

malabèstia n.f. Si di d'una persona perilhoa, que s'en cau maufidar, d'un cercagarrolha.

malabil(e), a adj. Que non es abile. Sin.: **desgaubiat**, **maugaubiat**, **maubiaissut**.

malabre, a adj. Que pertòca d'unu cristians de la riba de mar dau Malabar, qu'an enclaus de rites indigènas dins la sieu religion.

malabsorpcion n.f. Trebolici dau procèssus d'absorpcion dei aliments au travèrs de la mucoa intestinala.

malacia n.f. Trebolèri de l'apetença que si manifesta per una preferença morbida de mangilhas que bostígon.

malacodèrme n.m. *Malacodèrme*: Grope de coleoptèrs carnassiers, coma la luèrna.

malacon n.m. Varietat de zircon que contèn d'elements radioactius.

malacologia n.f. Estudi dei molluscs.

malacologic, a adj. Relatiu ai molluscs.

malacopterigian n.m. *Malacopterigians*: Grope de peis ossòs dei nadarèlas moali ò plegadissi, coma lo saumon, la carpa, la merluça, etc.

malacostraceu n.m. *Malacostraceus*: Sotaclasse de crustaceus, que comprèn en particulier la grita e lo ligoban.

maladiccion n.f. Malediccion.

maladir vt. (*maladissi*) Maledir.

maladobat, ada adj. e n. Mau vestit, mau mes. Sin.: **gimbrat**.

maladonada n.f. Engana de distribucion au juèc de cartas. Var.: **maudona**.

maladreça n.f. Maladreça.

maladrech, a adj. e n. 1. Que manca d'adreça, de gaubi dins lu sieus movements, lu sieus gèsts. Sin.: **desgaubiat**, **maubiaissut**, **malabil**, **desbiaissat**, **gòf**. 2. Que manca d'experiença, d'assegurança per faire quauqua ren. 3. Que manca de diplomacia, dau sens de l'oportunitat: *Siés estat maladrech de parlar coma aquò*. 4. Que non es apropiat: *Una intervencion maladrecha*.

maladrechament adv. D'un biais maladrech. Sin.: **desgaubiadament**, **desbiaissadament**, **gofament**, **maubiaissudament**.

maladreça n.f. 1. Caractèr d'una persona maladrecha dins lu sieus gèsts, li sieu realisacions. 2. Mancaça de gaubi, d'elegança dins lo comportament,

dins li accions. 3. Acte maladrech: *Amolonar li maladreças*. Var.: **maladreça**. Sin.: **desgaube**, **desgaubiadura**, **maubiais**, **desbiaissada**, **gofaria**.

malafacha n.f. Delicte. Var.: **maufach**.

malafachier, a adj. Maufachós, maufasent.

malafam n.f. Famina.

malafin n.f. Acabament tragic d'un eveniment, de la vida.

malafirma n.f. Marrida condicion fisica.

malafortuna n.f. Marrida fortuna, absença d'astre. Sin.: **malastrada**, **malescaduda**, **desfortuna**, **malasòrt**, **malescadença**.

màlaga n.m. 1. Raïm de la region de Màlaga. 2. Vin liquorós que si fa m'aqueu raïm.

malagent n.f. Marridi gents.

malagueña n.f. Dansa espanhòla de la familha dau fandango. Var.: **malaguenha**.

malaguenha n.f. Malagueña.

malaguinhada n.f. Agach d'uni personas que podia provocar la malasòrt segond la tradicion populària.

malai, malaia adj. e n. De Malàisia. Sin.: **malaisian**, **malés**. ♦ n. Lenga dau grope indonesian, parlada dins en Malàisia e sus li coastas de l'Insulíndia, lenga oficiala de Malàisia e d'Indonèsia (sota lo nom d'*indonesian*).

malaialam n.m. Lenga d'Índia dau Sud.

malaixa n.f. Aiga marrida.

malaiopolinesian, a adj. Si di dau grop etnic que recampa lu Malés e la màger part dei Polinesians. ♦ adj. e n.m. Familha de lengas dau Pacific.

malaisadament adv. D'un biais malaisat, mé difficultat. Var.: **malaisidament**.

malaisança n.f. Difficultat, malaise.

malaisat, ada adj. Malaisit.

malaise n.m. Malanança. Sin.: **malanha**.

malaisian, a adj. e n. Malai.

malaisidament adv. D'un biais malaisit, à pron pena. Sin.: **dificilament**.

malaisit, ida adj. Qu'es difficile de metre en òbra, de faire. Var.: **malaisat**. Sin.: **incomòde**.

malalevat, ada adj. e n. Maleducat, malensentat.

malamanha n.f. 1. Brolha. Sin.: **chapostrè**, **discòrdia**, **desacòrdi**, **desacordança**. 2. Trebolici, mauparada.

malament adv. Mau, d'un biais marrit. Sin.: **marridament**, **caitivament**.

malamoart n.f. Moart violenta ò accidental.

malan n.m. Desastre, malur, catastròfa. Sin.: **malastre**, **malasòrt**.

malanança n.f. 1. Mauviure, malaise. 2. Malautia.

malanant, a adj. Que non va ben; malaut.

malanar vi. Aver un auvari, si senti mau, èstre malaut.

malandra n.f. 1. (tecn.) Not pòir dins lu boases de construccion, qu'empacha que sígon emplegats. 2. (veter.) Escarabassa au plec dau garret dei cavaus. 3. Endeca, indisposicion, malandresc.

malandran n.m. Malensentat, malaprés.

malandrejar vi. Èstre malaut, plen de languì.

malandresc n.m. Infirmitats.

malandrin n.m. Raubaire.

malandrós, oa adj. 1. Qu'a de malandras. 2. Malautiu.

malanha n.f. Malaise, malanança, pensament, lagui.

malanhós, oa adj. Pertocat per la malanha. Sin.: **pensamentós**, **laguiós**, **malaut**, **malanant**.

malaprés, esa adj. e n. Maleducat.

malaquit n.m. Malaquita.

malaquita n.f. Carbonat basic natural de coire, pèira d'un beu vèrd viu emplegat en joielaria. Var.: **malaquit**.

malar(i), a (-ària) adj. Relatiu à la gauta. ◇ *Oàs malari*: Oàs que forma la salhida de la pometa.

malària n.f. Paludisme.

malasòrt n.f. Malastrada, destin contrari. Sin.: **malafortuna**, **malescaduda**, **desfortuna**, **malasòrt**, **malescadença**.

malastrada n.f. Mancança d'astre; moment difficile, contrari. Sin.: **malafortuna**, **malescaduda**, **desfortuna**, **malasòrt**, **malescadença**.

malastrar vt. Entirar, provocar lo malastre, la mauparada.

malastrat, ada adj. Que non a d'astre. Var.: **malastruc**.

malastre n.m. Infortuna, malur.

malastrós, oa adj. Malastrat.

malastruc, uga adj. Malurós, que non a d'astre. Var.: **malastrat**, **malastrós**.

malaür n.m. Malur (corrent). Sin.: **malastrada**, **desfortuna**, **malafortuna**, **mauparada**.

malaürança n.f. Malur.

malaürós, oa adj. e n. Malurós (corrent). Sin.: **malastrós**, **malastrat**.

malaussa n.f. Malàussena.

malàussena n.f. Ròca sedimentària detritica, conglomerat format de calhaus arredonits. Var.: **malaussa**.

malaut, a adj. e n. Que la sieu santat es alterada. Sin.: **malanant**. ♦ adj. 1. Degalhat, en marrit estat: *L'industria dau país es malauta*. 2. Dins un estat desagradu: *Èri malaut de l'audir parlar coma aquò*. 3. (pop.) Caluc: *Siés malaut?*

malautàs, assa adj. e n. Totplen malaut.

malautejar vi. Èstre malaut.

malautet, a adj. Un pauc malaut de lònga.

malautia n.f. 1. Alteracion dins la santat, dins l'equilibri dei èstres vivents (bèstias e plantas). ◇ *Malautia professionala*: Contractada dins l'exercici d'una profession determinada. ◇ *Assegurança malautia*: Assegurança sociala que permete au salariat d'aver drech, en cas d'interrupcion dau trabalh, à d'indemnitats jornalieri e de si faire remborsar totalament ò parcialament cen que deurà pagar per la sieu malautia. ◇ (fam.) *N'en faire una malautia*: Èstre totplen contrariat per quauqua ren, si plànher totplen. 2. Alteracion,

degradacion de quauqua ren: *Li malautias dau vin*. 3. (fam.) Trebolici dau comportament: *Aver la malautia de la velocitat*.

malautís, issa adj. Malautiu.

malautiu, iva adj. 1. Subjècte à èstre malaut. Var.:

malautís, malauton. 2. Que li sieu manifestacions sèmblon aqueli dei trebolis mentalis.

malauton, a adj. Malautiu.

malautonet, a adj. Malautet.

malaventura n.f. Marrida aventura.

malavertit, ida adj. Malavisat.

malaviar (si) v.pr. Si foaraviar. Sin.: **si desendralhar, si descaminar**.

malavida n.f. Bagassaria.

malavisada n.f. Marrit conseqü.

malavisat, ada adj. Qu'agisse sensa discerniment.

Sin.: **malavertit, mauprevengut**.

malavista n.f. Malefici.

malaxacion n.f. Malaxatge. Sin.: **reventolada, pastatge**.

malaxaire n.m. e adj. m. Aparelh provedit d'una cuba, e que sièrve à malaxar. Sin.: **reventolaire, pastaire**.

malaxar vt. 1. Pastar una substança per li faire perdre la sieu dretat, per la rendre omogenea. Sin.: **reventolar, pastar**. 2. Massar (una part dau còrs) dau bot dei dets.

malaxatge n.m. Accion de malaxar. Var.: **malaxacion**.

malediccion n.f. 1. (lit.) Accion de maledir. 2. Malur, fatalitat. Var.: **maladiccion**

maledir vt. (*maledissi*) Maudire. Var.: **maladir**.

maleducat, ada adj. Que si compoarta mau, sensa respectar li règlas de la cortesia. Sin.: **malensenhat, malaprés, descortés**.

malefic, a adj. (lit.) Qu'an una influença sobrenaturala e maligna. Var.: **maleficiós**.

malefici n.m. (lit.) Sortilègi, practica magica per faire de mau à quauqu'un. Sin.: **malavista**.

maleficiat, ada adj. Emmascat.

maleficiós, oa adj. Malefic.

malembocat, da adj. e n. Que parla d'una mena desgaubiada. Sin.: **maucreat, descortés, malensenhat**.

malenconia n.f. Malinconia. Sin.: **langui, languison, tristum, languitòri, deixa-m'estar, marriment, atristament**.

malenconic, a adj. Malinconic. Sin.: **triste, languiu, mornarós**.

malenconicament adv. Embé malinconia.

malenconisar (-izar) vt. Malenconisar (-izar).

malencòntre n.m. Mauparada.

malencontrós, oa adj. Inoportun, que causa d'enuèi d'un biais inoportun. Sin.: **desplasent, fotent, mauvengut**.

malencontrosament adv. D'un biais malencontrós. Sin.: **desplasament**.

malendralhat, ada adj. Que pertòca un afaire, un eveniment que s'entamena mau, que deixa entrevèire una

pastissada, una falhida. Sin.: **malencaminat, mauvirat, mau començat, que vèn à revèrs**.

malendurança (-ància) n.f. Mancança de tolerança, de paciència per suportar li cauas. Sin.: **intolerança**.

malendurant, a adj. Que non es capable d'endurar embé paciència, embé calma; intolerant.

malensenhat, ada adj. Maleducat.

malentendent, a adj. e n. Que non aude ben.

malentenduda n.f. Fach de s'enganar sobre quauqua ren, espec. lo sens d'un mòt, d'una paraula. Var.:

malentendut. Sin.: **mespresa, bescòmpte**.

malés, esa adj. e n. De Malàisia. Var.: **malai, malaia**. ♦ n.m. Lenga parlada en Malàisia e en Indonèsia (dont es dicha *indonesian*).

malescaduda n.f. Marrida fortuna, absença d'astre. Sin.: **malafortuna, malastrada desfortuna, malasòrt, malescadença**.

malastrada n.f. Marrida fortuna, absença d'astre. Sin.: **malescaduda, malafortuna, desfortuna, malasòrt, malescadença**.

malasòrt n.f. Marrida fortuna, absença d'astre. Sin.: **malafortuna, malastrada desfortuna, malescaduda, malescadença**.

malescadença n.f. Marrida fortuna, absença d'astre. Sin.: **malafortuna, malastrada, desfortuna, malescaduda, malasòrt**.

malestar n.m. Malèstre.

malèstre n.m. 1. Estat penós d'una persona que sofrisse de trebolis fisics. 2. Mauviure, estat moral penós. Var.: **malestar**.

maleta n.f. 1. Pichina valisa, espec. per li metre de documents. 2. (pop.) Capeu melon.

malgach, a adj. e n. De Madagascar. ♦ n.m. Lenga dau grope indonesian.

malha n.f. 1. Bocla de fiu religada à d'autri per formar una ret ò un tricòt. ◇ (espec.) Element d'una ret de pesca. ◇ *Malha à l'endrech, malha à l'envèrs*: Malha que la sieu corba superiora es en avant ò en arrier dau tricòt. ◇ *Faire de malhas*: Tricotar. ◇ Teissut tricotat. 2. (mar.) Espaci entre lu corbams ò entre lu amadiers. 3. Pichin anelet de fèrre que s'emplegava per faire li armaduras à l'Atge Meján. 4. (tecn.) Caduna dei duberturas d'una grasilha, d'un tamís. 5. (electr.) Ensèm dei conductors que relígon lu nots d'una ret e fórmon un circuit claus. Var.: **malhum**. Sin.: **ret, cadena**. 6. (geol.) Parallelepipède que, repetit periodicament dins li tres direccions, genèra una ret cristallina. 7. Taca qu'apareisse sus lo plumatge dei joves faucons e dei joves perdigaus. Sin.: **malhadura**. 8. Marca redona que si forma sus la prunèla dei uèlhs.

malhachòrt n.m. (metal) Aliatge de coire, de niquèl e de zinc, qu'imita l'argent.

malhada n.f. Mena de ret granda. Sin.: **entremalh**.

malhadura n.f. Taca dau plumatge. Var.: **malha**.

malhanenc, a adj. e n. De Malhana, luèc de naissença dau poeta Frederic Mistral.

malhar vt. Picar m'un malhet.

malhat, ada adj. Qu'a lo plumatge, la pèu marcada de malhas, en parlant d'una bèstia.

malhatge n.m. 1. Disposicion en ret. 2. Interconnexion d'una ret electrica.

malhet n.m. 1. Gròs marteu mé doi tèstas, de boasc dur, de cuer pergaminat, de plastica, de cauchó, etc., qu'emplégon lu fustiers, lu esculptors sus pèira, etc. 2. Autís analògue format d'una maça tronconica de boasc dur e d'un mànegue, qu'emplégon lu esculptors sus boasc.

malheta n.f. 1. Pichina malha. 2. Marteu de boasc de doi tèstas. Var.: *malhet*. 3. Marteu de cantonier. 4. Aneu de croquet. 5. Gota d'òli ò de grais sus un bolhon. 6. Coarda qu'estaca cada cavau au cable per tirar una gabarra.

malhetar vt. Tirar una gabarra m'un cable e de cavaus.

malhon n.m. (mar.) Element d'una cadena d'àncora.

malhorqués, esa adj. e n. Malhorquin.

malhorquin, a adj. e n. De Malhòrca. Var.: **malhorqués**.

malhòu n.m. Tralha en forma de marteu. ◇ *Malhòu embarbat*: Tralha qu'a ja quauqui raïç.

malhum n.m. 1. Ensèm de malhas. 2. Ret: *Un malhum social*. Sin.: **cadena**. ◇ Designa especialament l'internet.

malia n.f. (it.) Malefici.

malian, a adj. e n. Dau Malí.

malic, a adj. (quim.) Si di d'un diacide-alcòl que si tròva dins lu poms e la frucha acida.

malícia n.f. Tendença à dire ò à faire de cauas marridi e ironiqui.

maliciejar vi. Faire pròva de malícia.

maliciós, oa adj. e n. Que manifèsta de malícia.

maliciosament adv. Embé malícia.

malier, a n. Persona que fabrica ò vende de malas.

malignament adv. Embé malignitat. Var.: **malinhament**.

malignar vi. Pensar à mau, èstre marrit. Var.: **malinhar**.

maligne, a adj. e n. 1. Qu'a tendença à dire ò à faire de cauas malicioï; fin, gaubiós. 2. *Tumor maligna*: Tumor cancerosa. Var.: **malinh(e), malinhós**.

malignitat n.f. 1. Marridum mesquin. 2. Tendença à faire lo mau. 3. Caractèr perilhós d'un mau, d'una tumor. Var.: **malinhitat**.

malignós, oa adj. Maligne. Var.: **malinhós**.

malin, a adj. e n. 1. Que manifèsta una intelligença malicioia. Sin.: **bulò, despiechós, avisat, finaudeu, finàs**. 2. Que manifèsta de marridum: *Pròva un malin plaser à rabaissar lu autres*. Sin.: **caitiu, marrit, malvais**. ◇ *Lo Malin*: Lo Diau.

malinconia n.f. 1. Estat de depression, de tristessa vaga, de desgust de la vida. Sin.: **langui, languitòri, tristum**. 2. Caractèr de cen qu'inspira un estat parier. 3. (psiquiatria) Depression intensa caracterisada per un

ralentiment psicomotor e que constitue una dei fasas de la psicòsi maniacodepressiva. Var.: **malenconia**.

malinconic, a adj. e n. 1. Que sente una tristessa vaga. 2. Pertocat de malinconia. Var.: **malenconic**. Sin.: **tristàs, languiu**. ◆ Que manifèsta ò provòca de malinconia.

malinconicament adv. Embé malinconia.

malinés n.m. Can d'aver belga dau pel cort fauve.

malinh(e), a adj. Maligne.

malinhament adv. Malignement.

malinhar vi. Malignar.

malinhitat n.f. Malignitat.

malinhós, oa adj. Malinhós.

malintencionat, ada adj. Qu'a d'intencions marridi.

malleabilisacion (-izacion) n.f. (tecn.) Accion de rendre malleable.

malleabilisar (-izar) vt. (tecn.) Procedir à la malleabilisacion de (un metal).

malleabilitat n.f. 1. Caractèr de quauqu'un, dau sieu esperit, qu'es doç, docile. 2. Qualitat d'un metal malleable.

malleable, a adj. 1. Que si lascia influençar ò formar. 2. (tecn.) *Metal malleable*: Que si pòu facilament façonar e metre en fuèlhs.

malleòla n.f. Caduna dei apofisis de la region inferiora dau tibia e dau peroneu que fórmon la cavilha. Sin.: **cavilhòla**.

malleolar(i), a (-ària) adj. Relatiu ai malleòlas.

mallofague n.m. *Mallofagues*: Òrdre d'insèctes parasites que si tròvon sus lu auceus.

malodorós, oa adj. Que sente mau.

maloin, a adj. e n. Natiu, estajant de Sant Malo.

malombrina n.f. Reflexion de la lutz dau soleu mé l'ajuda d'un miralh, d'una moastra, d'un metal, etc.

malon n.m. 1. Materiau de construccion à basa d'argila, motlat mecanicament e cuèch au forn, en forma de parallelepipède rectangle. 2. Pichina placa de ceramica, argila, etc., emplegada per revestir un soal ò li parets d'una abitacion.

malonaire n.m. Obrier que farga de malons.

malonar n.m. Persona que fabrica de malons.

malonar vt. Recurber lo soal de malons.

malonatge n.m. 1. Accion de malonar. 2. Soal recubèrt de malons.

malonèst(e), a adj. e n. 1. Que non es onèste. 2. Inconvenient, que non correspoande ai boani manieras: *Faire una propoasta malonèsta*. Sin.: **desonèst(e)**.

malonestament adv. D'un biais malonèste. Sin.: **desonestament**.

malonestetat n.f. 1. Caractèr malonèste de quauqu'un, dau sieu comportament. 2. Accion contrària à l'onèstetat. Sin.: **desonestetat**.

malonic, a adj. (quim.) Si di d'un diacide que vèn de l'oxidacion l'acide malic.

malonier, a n. Persona que pava de malons; persona que pava de malons.

maloniera n.f. Fàbrega de malons.
malonilurea n.f. Acide barbituric.
malopterur n.m. Mena de peis grandàs provedit d'òrganes electriccs, que viu dins lo Nil e lo Senegal.
malora n.f. Roïna, deslablement. Sin.: **auvari**,
malestar, **mauparada**. ◇ *S'en anar en malora*: S'encalar, si deslabbrar, anar en roïna. Sin.: (fam.) **s'en anar en doga**.
malordit n.m. Trama, conjuracion.
malt n.m. Òrdi grellhat artificialament, secat e reduch en farina, emplegada per faire de cervesa.
maltaire, airitz n. 1. Persona que trabalha dins una maltaria. 2. Industrial de la maltaria.
maltar vt. Faire subir un maltatge à.
maltaria n.f. 1. Fabrega dont si fa lo maltatge. 2. Ensèm dei activitats industrials ligadi à la fabricacion dau malt.
maltasa n.f. Enzima dau suc intestinal, qu'idrolisa la maltòsa.
maltatge n.m. Operacion de conversion de l'òrdi en malt.
malte n.m. Peis de la mar dei Antilhas, mé de formas estranhi, que sembla èstre provedit de patas.
maltés, esa adj. e n. De Malta.
maltesa n.f. Portugal d'una varieta sucrada.
malina n.f. Enzima de l'òrdi grellhat, contenguda dins lo malt.
maltòsa n.f. (quim.) Sucre que dona per idrolisi dei molèculas de glucòsa, e que s'obten per idrolisi de l'amidon.
maltòta n.f.; Talha perceupuda d'una mena abusiva.
maltusian, a adj. 1. Qu'apartèn ai doctrinas de Maltus. 2. Opauat à l'expansion economica ò demografica.
maltusianisme n.m. 1. Restriccion voluntària de la procreacion. 2. (econ.) Ralentiment voluntari de la produccion, de l'expansion economica.
maluc n.m. (anat.) Anca.
malur n.m. 1. Situacion penoa qu'afècta dolorosament quauqu'un. 2. Eveniment funèste. ◇ (fam.) *Faire un malur*: Si liurar à d'acte violença; aver un grand succès, faire furor. 3. Destinada ostila, malastre. ◇ *Portar malur*: Aver una influença fatala, nefasta. Sin.: **malastrar**. 4. *Per malur*: Malurosament. Var.: **malaür**. Sin.: **malan**, **malastrada**, **malasòrt**, **malafortuna**.
malurós, oa adj. e n. 1. Qu'es dins una situacion dolorosa, penoa. 2. Qu'inspira una pietat mesclada de mesprètz: *Un malurós embriagon*. ◆ adj. 1. Qu'exprimisse de malur, de dolor, de sofrença: «*Siéu un gròs malurós/Escota joventura*». 2. *Que manca d'astre*: Èstre malurós au juèc. 3. Que la sieu consequença es lo malur; desastrós: *Pilhar una decision maluroa*. 4. Senza valor, senza importança: *Dins lo còfre, li èra solament doi malurós culhiers que jugàvon à visc*. Var.: **malaürós**. Sin.: **malastrat**, **malastrós**, **desfortunat**.
malurosament adv. D'un biais malurós. Var.: **malaürosament**.

malus n.m. Majoracion d'una prima d'assegurança automobila en foncion dau nombre d'accidents arribats dins l'annada ai assegurats e dins lu quaus la sieu responsabilitat si tròva engatjada.

malvais, a adj. Marrit. Sin.: **caitiu**.

malvaisetat n.f. Marridum. Sin.: **marridetat**, **marridaria**.

malvala n.f. *Malvalas*: Òrdre de plantas enclausant li malvaceas e li familhas vesini: liliaceas (tilhòu), bombacaceas (baobab)...

mam n.f. Mamà.

mamà n.f. Nom afectiu per designar la maire. Var.: **mam**, **ma**.

mamalian, a adj. Relatiu ai mamifèrs.

mamaloc n.m. 1. Sordat esclau d'una milícia que juguèt un ròtle considerable dins l'istòria egipciana e, episodicamente, en Índia. 2. Cavalier d'un esquadron de la Garda de Napoleon I.

mamalogia n.f. Part de la zoologia que tracta dei mamifèrs.

mamari, ària adj. Relatiu ai mamèla, au sen.

mamau n.m. Bobolh. Sin.: **momò**.

mamba n.m. Sèrp africana, arboricòla, agressiva e verinosa.

mambo n.m. Dança d'origina cubana, vesina de la rumba.

mamectomia n.f. (cir.) Ablacion dau sen. Sin.:

mastectomia.

mamèla n.f. Glanda plaçada sus la façà ventrala dau tronc dei femèlas dei mamifèrs, que si desvolopa à la pubertat e que secrèta de lach après la gestacion. Sin.:

possa, **popa**, **sen**, **teta**.

mamelassa n.f. Gròssa mamèla.

mamelet n.m. (mar.) Maimon.

mamelon n.m. Eminença carnuda au centre de la mamèla, dau sen. Sin.: **popeu**, **posseta**.

mamelonat, ada adj. Que poarta de proeminenças en forma de mamelon.

mamelut, uda adj. Qu'a de mamèlas (especialament de gròssi mamèlas).

mameta n.f. Diminutiu afectiu de *maigrand*.

mamifèr n.m. Animau vertebrat caracterisat per la presença de mamèlas, d'una pèu generalament cubèrta de pels, d'un coar mé quatre cavitats, d'un encefale relativament desvolopat, per una temperatura constanta e una reproduccion esquasi totjorn vivipara.

mamillar(i), a (-ària) adj. (anat.) Relatiu au mamelon; qu'a la forma d'un mamelon.

mamillara (-ària) n.f. Cactacea que la sieu susfàcia es cubèrta de mamelons espinós.

mamiti n.f. Inflammacion de la mamèla dei mamifèrs. Sin.: **mastiti**.

mamografia n.f. Radiografia de la glanda mamària.

mamóis n.m. Monina.

mamoplastia n.f. Intervencion de cirurgia plastica sus lo sen.

mamot n.m. (zool.) Elefant fossile dau quaternari, cubèrt d'una toson lanoa, que mesurava 3,50 d'autessa.

man n.f. 1. Organe de la preension e de la sensibilitat, provedit de cinc dets, que constituísse l'extremitat dei membres superiors de l'òme. ◇ *Aver sota (la) man*: À la sieu portada. ◇ (fig.) *Dei doi mans*: Embé entusiasme. ◇ *Aver lo coar sus la man*: Èstre totplen generós. 2. Aquest organe, quora sièrve à donar, à pilhar, à exprimir quauqua ren. ◇ *Porgir, tendre la man*: Demandar la caritat. ◇ *De man en man, de la man à la man*: D'una persona à l'autra, sensa intermediari. ◇ *De promiera man*: Directament. ◇ *De segonda man*: Indirectament. ◇ *Aver la man*: Ai cartas, èstre lo promier à jugar. ◇ *Votar à man levada*: Exprimir lo sieu sufragi en auçant la man. ◇ *Aver li mans traucadi*: Degalhar lu sieus sòus, non lu saupre conservar. 3. La man, considerada coma un instrument. ◇ *Si faire la man*: S'adestrar dins un trabalh, una activitat. ◇ *Perdre la man*: Perdre la sieu dexteritat abituala, la sieu abituda. ◇ *Metre man à*: Entamenar, metre en òbra. ◇ *Metre la darriera man à un trabalh*: L'acabar. ◇ *Dessenhar à man levada*: Dessenhar sensa l'ajuda d'una règla, d'un compàs, d'un instrument grafic. 4. La man, emplegada per picar ò manejar una arma. ◇ *Auçar la man sobre quauqu'un*: Lo picar, èstre lèst à lo picar. ◇ *À man revèrsa*: Si di d'un pastisson donat m'au revèrs de la man. ◇ *À man armada*: En emplegant una arma. 5. La man, coma simbòle d'ajuda, d'acòrdi. ◇ *Porgir, tendre la man à quauqu'un*: Li ofrir la sieu ajuda, li prepauar una reconciliacion. ◇ *Demandar, obtenir la man d'una persona*: La demandar, l'obtenir en maridatge. 6. La man, coma simbòle de l'accion, de l'esfoarç. ◇ *Aver la man uroa, maluroa*: Ben (mau) capitar sovent. Sin.: **aver boana, marrida man**. ◇ *Aver la man vèrda*: Jardinar facilament, mé de boai resultats en tota ocasion. ◇ *Aver li mans liuri*: Aver tota libertat per agir. 7. La man, coma simbòle de la possession, de l'autoritat, dau poder. ◇ *Cambiar de mans*: Passar d'un proprietari à un autre. Sin.: **passar de man en man**. ◇ *Metre la man sobre quauqua ren*: Trovar, tornar trovar quauqua ren; s'empadronir de quauqua ren. ◇ *Metre la man sobre quauqu'un*: L'arrestar. Sin.: **metre l'àrpija sobre**. ◇ *Faire man bassa sobre*: S'apoderar de quauqua ren indeugudament. ◇ *Pilhar en man*: S'encargar de. ◇ *Repilhar en man*: Restablir la situacion de (un affaire, una societat, etc.). ◇ *Passar la man*: Renonciar ai sieus poders, lu transmetre. ◇ *Aver la man sobre*: Comandar. 8. La man coma simbòle de la foarça violenta. ◇ *Non li anar de man moarta*: Agir mé brutalitat. 9. Persona, considerada dau ponch de vista de la sieu activitat. ◇ *En boani mans*: Afidat à una persona capabla. ◇ *Promiera man*: Obriera d'una maion de cordura, capabla de faire toi lu modèles. ◇ *Man à man*: exercici d'equilibri dins lo quau doi acrobatas multiplícon li elevacions en si tenent per li mans. 10. Distança de la larguesa d'una man. 11. *Man correnta*: Part superiora d'una rampa d'escalier, etc., sus la quala si paua la man. 12. Ensèms de 25 fuèlhs de papier. 13. Rapoart de la foarça d'un papier à la sieu espessor. ◇ *Papier qu'a de man*: Que dona una impression d'espessor. 14. Extremitat dei

membres anteriors dei vertebrats tetrapòdes. 15. *Man d'una mòla*: Pèça sus la quala s'articula l'extremitat d'una mòla. 16. *Man de justícia*: Man d'evòri mé tres dets auçats, plaçada à l'extremitat dau baston real, simbòle de la justícia reala. 17. *Depauar una man correnta*: Faire una deposicion à la polícia ò à la gendarmaria per denonciar de fachs. 18. *De man en man*: À flor e à mesura. 19. *En un virat de man*: À la lèsta, leu. 20. (mar.) *Man de tèrra*: Dau costat dau ribatge. ◇ *Man de foara*: Dau costat de la mar. ◇ *Man de guinda*: Cordatge que sièrve d'auçar la vela d'un bateu. ◇ *Man fadada*: Mena de tenalha plaçada à la cima d'un mànegue lòng, per rabalhar d'objets tombats dins la mar. Sin.: **rampin**. 21. *Man de boasc*: Tauleta qu'un dei sieus costats es provedit d'un mànegue per espumar lo ciment ò lo gip. Sin.: **planela**. 22. *Faire virar à la sieu man*: Convertir quauqu'un ai sieu ideas, faire cambiar de vejaire.

mana n.f. Dins li religions animisti, foarça sobrenaturala, impersonala e indiferenta.

manacho n.m. Arpalhan, maufaràs, arlòt.

manada n.f. 1. Cen que si pòu tenir dins una man. Sin.: **ponh, ponhada** (que definisson mai cen que tèn dins la man sarrada). 2. Còup donat mé la man. 3. Tropeu de taurs, de cavaus, en Camarga. 4. Grope de personas. Sin.: **masnada**.

manadar vt. Picar doçament mé la man.

manaia n.f. Destrau d'execucion. Var.: **manaira**.

manaira n.f. Manaia.

manara n.f. Destrau per escairar lo boasc.

manca n.f. 1. Fach de mançar; insufisença ò absença dau necessari. Var.: **mancança**. 2. *Estat de manca*: Estat d'ansia ligat à l'impossibilitat de si procurar de dròga, per un toxicoman. 3. À la rotleta, una dei sièis possibilitats simpli, que comprèn toi lu nombres de 1 à 18 (per op. à *passa*). 4. *Manca, mancança de ganhar*: Profiech que si seria poscut realisar, ma que non si faguèt. Sin.: **pèrda**.

◆ loc. prep. *Per manca de*: En l'absença de. Var.: **en mancança de**.

mança n.f. Femèla jove d'un bovin, que non a encara velat. Sin.: **vedela**.

mancament n.m. Accion de mançar à un dever, à una lèi, à una règla: *De mancaments greu à la disciplina*. Sin.: **falhiment, defalhida**.

mancança n.f. Manca. Sin.: **desprovement**.

mancant, a adj. Que manca, qu'es estat levat: *Li pèças mancanti d'un dossier*. Sin.: **defautant**. ◆ adj. e n. Absent.

mançar vi. (*manqui*) 1. Falhir, defalhir: *L'atemptat a mancat*. 2. Èstre en quantitat insufisenta: *Mi manca 1 euro per pagar*. Sin.: **defautar**. 3. Èstre absent dau sieu luèc de trabalh, d'estudi: *Cu manca encuèi?* ◆ vt. ind. (*à, de*) 1. *Mançar à*: Defautar à, èstre en quantitat insufisenta à: *Li foarças mi màncon per acabar*. ◇ Far nàisser un sentiment de vuèi, en rason d'una absença: *Mi manques*. ◇ Si sostraire (*à*), evitar: *Mançar ai sieu obligacions*. 2. *Mançar de*: Non aver en quantitat sufisenta. ◇ Èstre à doi dets de: *A mancat de si negar dins la sieu piscina*. ◇ *Non mançar de*: Non oblidar, non

mancat, ada

ometre de: *Non manqueras de vos venir saludar.* ◇ Non manifestar cen que si deuria vèrs una persona: *Mancar de respècte à quauqu'un.* ◆ vt. 1. Non arribar à tocar: *Mancar lo bersalh.* ◇ *Non mancar quauqu'un:* Non laissar passar una oportunitat de li donar una leiçon, de s'en venjar. 2. Faire mau: *Mancar una fòto.* 3. Non capitar: *Ai mancat lo mieu concors.* 4. Laisser escapar: *Mancar una oportunitat.* 5. Non rescontrar coma èra previst: *Si siam mancats à l'arribada dau tren.* ◇ Arribar tròp tardi per pilhar un mejan de transpòrt: *Mancar lo tren.* ◆ **si mancar** v.pr. Si sostraire à un dever, una promessa, un obligat.

mancat, ada adj. 1. Que non es estat ben fach: *Una pastissaria mancada.* 2. Que non es devengut cen que devia èstre ni cen que pretendia d'èstre: *Un avocat mancat.* 3. Si di d'un animau mau castrat.

mancat n.m. 1. Pastissaria fach d'una pasta à besucèch m'una foarta proporción de burre fondut. 2. Mòtle à mancat: Mòtle per la pastissaria, aut e dau bòrd rotlat.

mancat n.m. Animau mau crestet.

mancenilha n.f. Fruch manjadís dau mancenilhier, que sembla un pichin pom d'api.

mancenilhier n.m. Aubre originari dei Antilhas e d'Amèrica equatoriala, dich *aubre de moart*, *aubre-poison*, perqué lo sieu suc, caustic, es totplen toxic (Família dei euforbiaceas).

manceu, èla adj. e n. De la Vila, de la Region dau Mans.

mancha n.f. (it.) Estrena. Sin.: **boanaman.**

mancha n.f. Tube sople per aigar.

manchó adj. e n. (inv. en genre) De Manchória.

manchon n.m. (fr.) Cilindre de vèire, d'estòfa, de palha, etc. Var.: **manegon.**

manchon, a adj. e n. Que li manca una man ò un braç. Var.: **manpòt.**

manchonier n.m. Obrier de veiraria que fa de manchons. Var.: **maneguièr.**

mancia n.f. Divinacion obtenguda per un procediment quau que sigue.

manco prep. Indica una sostraccion: *10 manco 3 fan (son)* 7. ◇ Dins l'expression de l'ora: *2 oras manco un quart.* ◆ *Manco se:* Ni mai se. ◆ *En manco de:* En plus pauc de. ◆ adv. *Manco un:* Pròpi minga, degun. ◇ Per marcar una gradacion, fins à un limit: *Costa manco un euro!* ◇ *Per lo manco, au manco:* En quantitat egala ò superiora: *N'i a au manco 10.* ◇ *Recebut en manco:* (dr.) Cen qu'es deugut e non es estat precebut. ◇ *(Ni) manco ieu:* Ieu nimai. ◆ loc. prep. *À manco que* (+ subjontiu): Franc que (se), levat que (se). ◆ (expr.) *Manco mau!*: Segurament!

manço n.m. Bòu jove.

mand n.m. Òrdre. ◇ *Èstre à mand de:* Èstre sus lo ponch de.

mandadís n.m. Fach de mandar (un corrier). Sin.: **postatge.**

mandaire, airtiz n. Persona que manda una letra, un fais.

mandament n.m. 1. Circonscripcion territoriala; competença d'una juridiccion. 2. (relig. cat.) Escrich d'un evesque per esclarir un ponch de doctrina ò donar d'instruccions. Sin.: **letra pastoral.** 3. Letra simpla de natura administrativa. 4. Instruccions adreçadi per un sobeiran ai sieus oficièrs per obligar lu sieus vassaus à li rendre lu omenatges que li son deuguts. 5. Òrdre reiau ai autoritats localí. 6. Òrdre de comparèisser.

mandant, a n. (dr.) Persona que, per un mandat, dona à una altra lo poder de la representar dins un acte juridic.

mandar vt. 1. Expediar: *Mandar una letra.* Sin.: **enviar.** 2. Emetre: *Mandar un crit.* 3. Faire partir per una destinacion donada: *Mandar à l'escòla, en pension.* ◇ *Mandar cercar, quèrrer quauqu'un, quauqua ren:* Donar òrdre à quauqu'un de l'anar cercar, quèrrer. ◇ (pop.) *Mandar cagar:* Faire partir, alunhar (quauqu'un durament. 4. Lançar: *Mandar lo balon.* ◇ Expression per encoratjar: *Manda!* 5. *Mandar un simèc:* Picar quauqu'un sus lo morre. Sin.: **amotlar.** 6. *Mandar li colors:* Auçar lo drapeu per li rendre li onors. ◆ vi. À la belòta, fach de causir una color coma atots: *Mandar à caire.*

mandarin n.m. 1. (ist.) Títol que si donava dins lo passat ai foncionaris de l'Empèri chinés, causits per concors demièg lu letrats. 2. (pej.) Personatge important e influent dins lo sieu mitan (espec. professor d'universitat). 3. (ling.) Forma dialectala dau chinés, parlat per mai de 70 dau 100 de la populacion, e que sièrve de basa à la lenga comuna oficiala de China.

mandarina n.f. Fruch dau mandarinièr, espècia de pichin portegal doç e perfumat, que la sieu escòrça si lèva facilament.

mandarinat n.m. 1. (ist.) Dignitat, foncion de mandarin; lo còrs dei mandarins chinés. 2. (pej.) Poder arbitrari que d'intellectuaus influents detènon dins d'unu mitans.

mandarineta n.f. Pichina mandarina.

mandarinièr n.m. Agrume dau genre citrus, totplen pròche dau portegalier, que lo sieu fruch es la mandarina (Família dei rutaceas).

mandarinisme n.m. Sistema d'espròvas impauat en China ai futurs mandarins.

mandat n.m. 1. Poder qu'una persona dona à una altra d'agir en lo sieu nom. ◇ (dr.) *Mandat de comparucion:* Òrdre de faire comparèisser davant un jutge. ◇ *Mandat d'arrèt, de depaus:* Òrdre d'arrestar, de menar quauqu'un en preson. ◇ *Mandat de menar:* Òrdre dau jutge d'instruccion ai agents de la foarça publica de menar una persona, e mai fuguesse per constrencha, en presença dau magistrat que deu recampar li sieu explicas. ◇ *Mandat "ad litem":* Mandat especial conferit à una persona per un jutge dins la tòca de li faire representar un mancant à un procès. ◇ *Mandat judiciari:* Autorisacion donada per un tribunau civil à un conjonch per representar l'autre espós, entravat, dins una operacion juridica qu'interessa la comunautat. ◇ *Mandat legal:* Mandat donat per la lèi, que designa la persona qu'aurà lo poder de representacion. ◇ *Territòri sota mandat:* Territòri que la sieu administracion èra donada à una potença estrangiera. 2. Mission que lu electors dónon à

de personas que porran, en lo sieu nom, exercir un poder politic; durada d'aquesta mission: *Mandat parlamentari*.
 ◇ *Mandat imperatiu*: Mandat tau que l'elegit es tengut de si conformar au programa qu'a presentat, per op. au *mandat representatiu*. 3. Títol remès per lo servici dei poastas per faire parvenir una soma à un correspondent. 3. (dr. com.) Efecte negociable per lo quau una persona deu pagar una soma à una altra persona. ◇ Pèça autrejada per una administracion publica e gràcias à la quala un creancier si fa pagar per lo Tesaor Public.

mandatament n.m. 1. Accion de mandar. 2. (dr. Adm.) Ordonançament.

mandatar vt. 1. Donar à quauqu'un lo poder d'agir en lo sieu nom, l'investir d'un mandat. 2. Pagar sota forma d'un mandat.

mandatari, ària n. 1. Persona qu'a un mandat ò una procuracion per represantar lo sieu mandant dins un acte juridic. ◇ *Mandatari liquidator*: Mandatari encargat, per decision de justícia, de representar lu creanciers per metre en òbra, eventualament, la liquidacion judiciària d'una empresa.

mandatier, a n. Persona que fa de convocations.

mandat-carta n.m. Mandat postal transmés sota la forma d'una carta postala, pagable normalament au domicili.

mandat-letra n.m. Mandat postal proveit d'un talhon doble, destinat à claure la correspondença particuliera que lo mandaire adreïça au destinatari.

mandatum n.m. (lat.) Accion de lavar lu pens à dotze paures, complida per lo papa, un evesque ò un curat lo Dijòus Sant.

mandatura n.f. Durada d'un mandat politic electiu.

mandé, ea adj. *Lengas mandeas*: Grope de lengas d'Àfrica, coma lo bambarà. Var.: **mandingue**.

mandean, a adj. e n. Relatiu au mandeïsme; partidari dau mandeïsme.

mandeïsme n.m. Doctrina religioa dau caractèr gnostic, naissuda vèrs lo s. II^d de la noastra èra, que n'en sóbron quaucu miliers de partidaris en Iraq.

mandian(t), a adj. e n. (fr.) 1. Mendicant. 2. Furbo, tarabustèri.

mandianada n.f. (fr.) 1. Mendicitat. 2. Vagabondatge.

mandianar vi. (fr.) 1. Mendicar. 2. Vagabondar.

mandianàs, assa n. (fr.) Aumentatiu de *mandian(t)*.

mandianatge n.m. (fr.) 1. Mendicitat. 2. Vagabondatge.

mandíbola n.f. (it.) 1. Maxillari inferior de l'òme e dei vertebrats. 2. Pèça bucala dei miriapòdes e dei insèctes, situada anteriorament ai maissèlas. 3. (fam., au pl.) Maissèlas: *Jugar dei mandíbolos*. Var.: **mandibula**.

mandibula n.f. Mandíbola.

mandibular(i), a (-ària) adj. De la mandibula.

mandibulat n.m. *Mandibulats*: Antenats.

mandilh n.m. Mena de vèsta corta que portàvon ai XVIⁿ e XVIIⁿ siècles lu servitors. Sin.: **casaca**. 2. Vestit d'exterior que simbolisa la pauretat.

mandilho n.m. 1. Pèça de teissut que si mete à l'entorn dau coal ò que li fremas méton sus la tèsta. 2. Mocador.

mandingue n.m. Mandé.

man d'òbra n.f. 1. Biaís, trabalh de l'obrier dins la confeccion d'un obratge. 2. Ensèm dei salariats, en partic. dei obriers, d'un establiment, d'una region, d'un país.

mandola n.f. (mús.) Instrument de música à coardas, de la familia de la mandolina, apareissut au s. XVIIIⁿ coma bassa de la mandolina, que la sieu caissa pòu èstre facha m'un cogordon. Var.: **mandòla**.

mandòla n.f. Mandola.

mandolin n.m. (mús.) Mandolina.

mandolina n.f. 1. Instrument de música dei coardas doblí peçugadi, m'una caissa de resonança lo mai sovent bombada. Var.: **mandolina**. 2. Nom que si dona à una aïsina de coïna que sièrve per talhar lu liumes.

mandolinista n. Musicaire qu'emplega una mandolina.

mandòra n.f. Pichin laüt en forma de cròssa montat de 4 à 6 còrs de coardas.

mandòrla n.f. Glòria en forma d'amètra à l'entorn de la figura dau Crist trionfant dins d'uni representacions.

mandra n.f. Macarèla, mandrona.

mandraga n.f. Granda encencha de rets per pescar lo ton.

mandragola n.f. Mandragòra.

mandragòra n.f. Planta dei regions caudi que la sieu raïç, tuberisada e bifurcada, fa pensar à la forma d'un còrs uman (Familha dei solanaceas). Var.: **mandragola**.

mandre n.m. (tecn.) Mandrin.

mandri n.m. Barra de fèrre que sièrve à faire virar una ròda de molin.

màndria n.f. (it.) Tropa, clica.

mandril n.m. Monina d'Àfrica dau morre roge bordat de regas faciali blavi (80 cm de lòng, familia dei cinocefales).

mandrin n.m. (tecn.) 1. Aparelh que si fixa sus una màquina-autís ò sus un autís portatiu, e que permete de sarrar l'element que vira e d'assegurar la sieu rotacion. 2. Autís, instrument de forma generalament cilindrica, per agrandir ò egalisar un trauc. 3. Tube vuèi que sièrve au bobinatge dau papier, d'un film plastic, etc. Var.: **mandre**.

mandrinaire n.m. Obrier especialisat que trabalha sus una màquina per mandrinar.

mandrinalha n.f. Mandronalha.

mandrinar vt. 1. Metre en forma (una pèça) au mejan d'un mandrin; agrandir (un trauc) m'un mandrin. 2. Acotar l'extremitat d'un tube de caudiera, d'escambiaire, de condensador au mejan d'un mandrin.

mandrinatge n.m. Accion de mandrinar.

mandrinejar vi. Mandronejar.

mandron n.m. Marrit subjècte. Sin.: **gus, belitre**.

mandrona n.f. Macarèla.

mandronalha n.f. Canalha, lo tot dei mandrons.
Var.: **mandinalha**. Sin.: **gusalha, sarsavalha**.

mandronejar vi. 1. S'acoquinar. Var.: **mandrinejar**.
Sin.: **s'agusardir**. 2. Ficar lo sieu nas en d'affaires que pertòcon quauqu'un d'autre, en particular en d'aventuras galanti. Sin.: **faire la man**.

manducable, a adj. Manjable.

manducacion n.f. Ensèm dei operacions mecaniqui que constituïsson l'acte de manjar e preparon la digestion. Sin.: **manjament, manjatge**.

manducar vt. (*manduqui*) Manjuquejar.

manducator, atritz adj. Que pertòca lu organes que perméton de manjar.

manechau n.m. Persona que lo sieu mestier es de ferrar lu cavaus. Sin.: **manescou**. Var.: **manichau, marescal**.

manèfla n.f. Lausenga. Sin.: **flaunhardaria**.

maneflaria n.f. Fach de lausengar.

maneflàs, assa n. Vil manèfle.

manèfle, a adj. Adulator, lausengier; ipocrita.

maneflejaire, arèla n. Lausenjaire.

maneflejar vi. Lausengar, flatar bassament, vilanament. Sin.: **adular, encensar, amigar, engalinar, flaunhardar**.

maneflitge n.m. Vici dau manèfle.

mànega n.f. 1. Part d'un vestit que recuèrbe lo braç.
◇ *En mànega de camia*: Mé l'extremitat dei mànegas replegada. 2. *Mànega d'ària*: Tube de tela plaçat en cima d'un pal per indicar la direccion dau vent; condux metallic que sièrve à aerar lo dedintre d'una nau.

mànega n.f. 1. Banda, chorma. Sin.: **issoart**. 2. Grope d'un pichin nombre: *Una mànega de sordats*.

mànega n.f. Extremitat de la sàvega, formada dau *pelin*, dau *seguet*, dau *sardinou* e dau *fès*.

manegon n.m. Cilindre de vèire, d'estòfa, de palha, etc. Var.: **manchon** (fr.).

manegòrdo n.m. Manigòrdo.

mànegue n.m. Part que permete de tenir un instrument, un autís. ◇ (fam.) *Èstre dau costat dau mànegue*: Dau costat mai foart, de cu a lo poder, l'autoritat. 2. Oàs aparent dei costeletas e dau gigòt. 3. (mús.) Part d'un instrument à coardas fixat à la caissa, que supoarta la tòca e lo cavillier.

maneguièr n.m. Obrier de veiraria que fa de manchons. Var.: **manchonier** (fr.).

manejabilitat n.f. Caractèr de quauqu'un, de quauqua ren qu'es manejable.

manejable, a adj. 1. Que si pòu manejar facilament: *Un aparelh manejable*. 2. Que si laissa dirigir: *Un caractèr manejable*. Sin.: **manipulable**.

manejaire, airtz n. 1. Palpejaire. 2. Gestionari.

manejar vt. 1. Tenir quauqua ren entre li sieu mans. 2. Si servir d'un aparelh, d'un instrument, l'emplegar. 3. Emplegar, combinar embé gaube (d'ideas, de mòts, de sentiments) 4. Pastar à la man de burre e de farina. 5. Faire la gestion de. 6. Manipular.

manejator, atritz n. Manejaire.

manelha n.f. Part d'un objècte que sièrve à lo sasir.
Var.: **manilha**. Sin.: **ansa**.

manelhar vt. Manilhar.

manent n.m. 1. Paisan, abitant d'un vilatge, sota l'Ancian regime. 2. Arlèri, pantre, pacan, rústegue.

manequin n.m. 1. Modèle de fust dei membres articulats, utilizat per lu pintors e esculptors. 2. Modèle de fust, sensa membres, utilizat per li cordurieras. 3. Persona que presenta sobretot la mòda vestimentària. 4. Persona manipulada. Sin.: **mariòta**.

manes n.m. pl. 1. Dins l'Antiquitat romana, ànimas dei moarts, consideradi coma de divinitats. 2. (lit.) Antenats considerats coma se viuquesson dins l'en-delà.

manesc, a adj. À man.

manescou n.m. Manechau.

manescrich, a adj. Qu'es escrich à la man.

manescrich n.m. 1. Obratge escrich à la man. 2. Original (ò còpia) d'un tèxto destinat à la composicion, que siegue escrich à la man ò dactilografiat.

manetar vt. Metre li manetas à quauqu'un.

maneta n.f. 1. Lèva per comandar manualament d'un organes de màquinas. 2. Part d'un virabrequin ò d'una manivèla sus la quala es articulada la tèsta de èla.

manetas n.f. pl. 1. Braçlets metallics per estacar un presonier. 2. Ancianament, pareu d'aneus ò pichina cadena per estacar lu gròs dets d'un presonier.

man foarta n.f. sing. *Prestar man foarta* à quauqu'un: L'ajudar.

manga n.m. Benda dessenhada japonesa.

manganat n.m. Sau M_2MnO_4 , dont M es un metal monovalent.

manganès(i) n.m. Metal grisastre de densitat 7,2, foarça dur e foarça rompedís, present dins la natura sota la forma d'oxides, que s'emplega sobretot dins la fabricacion d'acièrs especials; element (Mn) de n° atomic 25 e de massa atomica 54,93. Var.: (fem.) **manganesa**.

manganesa n.f. Manganèsi.

manganèsifèr, a adj. Que contèn de manganèsi.

manganeu n.m. 1. Anciana màquina de guèrra per mandar de pèiras. 2. Gròs baston emplegat per picar.

manganic, a adj. Si di de l'oxide e dei saus de manganèsi trivalent.

manganide n.m. *Manganides*: Família de mineraus qu'an lo manganèsi per tipe.

manganimetria n.f. Metòde de dosificacion dei còrs quimics reductors au mejan de permanganat de potassi.

manganina n.f. (tecn.) Aliatge de coire, de manganèsi e de niquèl emplegat dins la fabricacion dei resistenças electriqui.

manganisme n.m. Intoxicacion deuguda au manganèsi.

manganit n.m. Sau que deriva de l'anidride manganós MnO_2 .

manganós, oa adj. Si di de l'oxide e dei saus dau manganèsi divalent.

manganò-siliceu adj. Que pertòca una mena d'acier que contèn de carbòni, de silici, de manganèsi, que presenta una granda duretad.

mangilha n.f. (fam.) Li cauas que si mànjon; viures per la jornada.

mangilhar vi. Manjar.

mangin n.m. Espècia d'esquale (*Squalus blainvillei*, familha dei esquàlidats).

mangla n.f. Fruch dau manglier.

manglier n.m. Paletuvier finda sonat *rizofòre*, que constituïsse l'essencial de la mangròvia.

mango n.m. Fruch exotic dau manguier, que la sieu carn jauna es saboroa e totplen perfumada.

mangosta n.f. Pichin mamifèr carnivòre d'Àfrica e d'Àsia (en defoara d'una espècia que viu en Euròpa), predator dei sèrps (Lòng de 50 cm, familha dei viverridats).

mangostan n.m. Fruch dau mangostanier.

mangostanier n.m. Aubre fruchier de Malàisia, cultivat dins li zònas tropicali umidi.

mangròvia n.f. Formacion vegetala caracteristica dei regions costieri intertropicali, constituïda de forèsts densi de paletuviers, que fíxon li sieu raïç dins li aigas calmi dont si depàuon betas e limons.

manguier n.m. Aubre dei regions tropicali, que produe lo mango (Familha dei terebintaceas).

manhan n. Vèrp que produe lo fieu que sièrve à faire la seda (*Bombyx mori*).

manhanaire, nairitz n. Manhanier.

manhanarèla n.f. Manhanariera.

manhanaria n.f. 1. Bastiment destinat à aleva de manhans. 2. Sericicultura.

manhanarier, a n. Persona que s'ocupa dei manhans, d'una manhanaria. Var.: **manhanier**.

manhanier, a n. Manhanarier.

manhanimament adv. Magnanimament.

manhanime, a adj. Magnanime.

manhanimitat n.f. Magnanimitat.

manhat n.m. Magnat.

manhe, a adj. (arc.) Grand, en parlant d'un personatge: *Carlemanhe*.

manhèsi n.m. Magnèsi.

manhèsia n.f. (quim.) Magnèsia.

manhesian, a adj. e n. Magnesian.

manhesiat, da adj. Magnesiat.

manhesic, a adj. Magnesic.

manhesifèr, a adj. Magnesifèr.

manhesiotermia n.f. Magnesiotermia.

manhesita n.f. Magnesita.

manhetescrich n.m. Manhetescrich.

manhetic, a adj. Magnetic.

manhetisable (-izable), a adj. Magnetisable.

manhetisacion (-izacion) n.f. Magnetisacion.

manhetisaire (-izaire), a (-airitz) n. Magnetisaire.

manhetisant (-izant), a adj. Magnetisant.

manhetisar (-izar) vt. Magnetisar.

manhetisme n.m. Magnetisme.

manhetista adj. e n. Magnetista.

manhetita n.f. Magnetita.

manheto n.f. Magneto.

manhetoaerodinamica n.f. Magnetoaerodinamica.

manhetocaisseta n.f. Magnetocaisseta.

manhetocaloric, a adj. Magnetocaloric.

manhetocardiografia n.f. Magnetocardiografia.

manhetocirurgia n.f. Magnetocirurgia.

manhetodinamic, a adj. Magnetodinamic.

manhetoelectric, a adj. Magnetoelectric.

manhetofil(e), a n. Magnetofil(e).

manhetofòne n.m. Magnetofòne.

manhetofonic, a adj. Magnetofonic.

manhetogène, a adj. Magnetogène.

manhetogeneratritz n.f. Magnetogeneratritz.

manhetograma n.m. Magnetograma.

manhetoïdrodinamic, a adj. Magnetoïdrodinamic.

manhetoïdrodinamica n.f. Magnetoïdrodinamica.

manhetolectura n.f. Magnetolectura.

manhetològue, òga n. Magnetològue.

manhetomètre n.m. Magnetomètre.

manhetometria n.f. Magnetometria.

manhetomotor, tritz adj. Magnetomotor.

manheton n.m. Magneton.

manhetoopic, a adj. Magnetoopic.

manhetooptica n.f. Magnetooptica.

manhetoparlaire n.m. Magnetoparlaire.

manhetopausa n.f. Magnetopausa.

manhetopirita n.f. Magnetopirita.

manhetoplombita n.f. Magnetoplombita.

manhetoquimia n.f. Magnetoquimia.

manhetoresistença (-ència) n.f. Magnetoresistença.

manhetoscoper vt. (*manhetoscòpi*) Magnetoscoper.

manhetoscòpi n.m. Magnetoscòpi.

manhetosfèra n.f. Magnetosfèra.

manhetostatic, a adj. Magnetostatica.

manhetostibiana n.f. Magnetostibiana.

manhetostriccion n.f. Magnetostriccion.

manhetoteca n.f. Magnetoteca.

manhetoterapia n.f. Magnetoterapia.

manhetron n.m. Magnetron.

manhícia n.f. Magnícia.

manhific, a adj. Magnific.

manhificament adv. Magnificament.

manhificar vt. (*manhifiqui*) Magnificar.

manhificat n.m. Magnificat.

manhificença (-ència) n.f. Magnificença.

manhificent, a adj. Magnificent.

manhitud(a) n.f. Magnituda.

manhin n.m. Obrier que restanha d'objèctes metallics. Sin.: **restanhacaçaròlas**.

mania n.f. 1. Abituda, gust particulier que provòca l'irritacion ò l'escòrn. Sin.: **tissa**. 2. Gust excessiu per quauqua ren; obsession, idea fixa. Sin.: **frapacion**. 3. (psiquiatria) Estat de sobreexcitacion psiquica caracterisada per l'exaltacion ludica de l'umor, l'acceleracion desordenada de la pensada e lu excès instintuals. Sin.: **estat maniac**.

maniac, a adj. e n. 1. Qu'a un gust excessiu per de detalhs. Sin.: **menimós**. 2. Qu'a d'abitudas particulieri, un pauc ridiculi. 3. Qu'a l'obsession de quauqua ren: *Un maniac de l'exactituda*.

maniacaria n.f. Comportament d'una persona maniaca.

maniacodepressiu, iva adj. Si di d'una psicòsi caracterisada per la successon pauc ò pron reguliera d'accès maniacs e melancolics dins un meme subjècte e dei malauts ensinda pertocats.

maniagós, oa adj. Escrupulós.

maniaquejar vi. Si mostrar refastinhós, poatafin, exigent.

manichau n.m. Manechau.

manicla n.f. Pèça de cuer que d'unu obriers emplégon per si protegir la man (pegòts, religaires, etc.).

manicur, a n. Manucur, a.

maniera n.f. 1. Biais particulier d'èstre ò d'agir. .. **comportament, mena, biais**. 2. Biais de pintar, de compaunar, particulier à un artista, estile pròpri à un escrivan. ◇ *À la maniera de*: En imitant. Sin.: **segond**. 3. *Maniera negra*: Procediment de gravadura à l'aiga foarta dins lo quau lo gravaire fa aparéisser lo motiu desiderat en clar, mé tota la gamma possibla dei miègi-tenchas, sus un fond negre. Sin.: **mezzotinto** (it.). ◆ pl. 1. Biais abituals de parlar ò d'agir en societat. 2. Comportament afectat. ◇ *Faire de manieras*: Agir, parlar sensa simplicitat; si faire pregar. Sin.: **faire de landas**. ◇ *Sensa manieras*: En tota simplicitat.

manierar vt. Afinar quauqua ren, lo trabalhar à l'excès. ◆ **si manierar** v.pr. Èstre, devenir manierat, s'embarassar, faire de manieras. Var.: **si manierisar**.

manierat, ada adj. Manierós.

manierisar (-izar) (si) v.pr. Devenir manierat. Var.: **si manierar**.

manierisme n.m. 1. Mancança de natural, afectacion, en particulier dins en matèria artistica e leterària. 2. Forma d'art que s'es desvolopada en Itàlia pi en Euròpa au s. XVIe, sota l'influença de la *maniera* dei grands mèstres de la Renaissença. 3. (psiquiatria) Caractèr dei mejans de comunicacion (lengatges, gèsts) plens d'afectacion e de sobrecargas que lu rèndon discordants.

manierista adj. e n. Que si caracteriza per lo sieu manierisme.

manierós, oa adj. Compassat; que manca de simplicitat. Sin.: **landier**.

manifatura n.f. Manufactura.

manifaturar vt. Manufacturar.

manifaturier, a adj. Manifaturier.

manifèst, a adj. Que la sieu natura, la sieu realitat, la sieu autenticitat son evidenti: *La tieu error es manifèsta*.

manifèst n.m. 1. Escrich public per la quau un cap d'Estat, un govèrn, un partit, etc., prepaia lo sieu programa, lo sieu ponch de vista politic, ò rende còmpte de la sieu accion: *Lo manifèst dau partit comunista*. 2. Expauat teorik per lo quau d'artistas, d'escrivans lànçon un movement artistic, literari. 3. Document de bòrd d'un avion, que compoarta l'itinerari, lo nombre de passatgiers e la quantitat de fret emportada. 4. Tableau descriptiu dei mèrç que fórmon lo cargament d'una nau, à l'usatge dei doganas.

manifestacion n.f. 1. Accion de manifestar; testimoniança, marca. 2. Eveniment organisat dins una tòca comerciala, culturala, etc. 3. Recampament, desfilat de personas organisat sus la via publica e destinat à exprimir una opinion politica, una revendicacion. Sin.: **trebolèris**.

manifestament adv. D'un biais manifèst; clarament.

manifestant, a n. Persona que participa à una manifestacion sus la via publica.

manifestar vt. (*manifèsti*) Exprimir, far conóisser, donar de pròvas de: *Manifestar la sieu volontat*. ◆ vi. Faire una demonstracion publica collectiva, li participar. ◆ **si manifestar** v.pr. 1. Aparéisser au grand jorn, si faire reconóisser per un signe: *Aquela malautia si manifèsta promierament per un grand lassitge*. 2. Donar de signes de la sieu existènça, de la sieu presença, si far conóisser: *Doi candidats si son manifestats*.

manifestatiu, iva adj. Qu'a la vertut de manifestar, de metre en evidènça.

manigança n.f. (fam.) Pichina manòbra secreta per enganar quauqu'un. (S'emplega sovent au pl.). Sin.: **manipòli, patricòt, trama, conspiracion, manipulacion, ordum**.

manigançar vt. Alestir secretament e embé de mejans pauc ò pron onèstes. Sin.: **tramar, ordir, conspirar**.

manigancejar vi. Manigançar, d'un biais encara mai viciós.

manigèu n.m. Movement ondulatòri de la mar, sensa deferlament dei ondas. Sin.: **soberna, ersa, ersada, erseja**.

manigòrdo n.m. Nèrvi, marrit subjècte. Var.: **manegòrdo**. Sin.: **gusàs**.

manigueta n.f. Grana dau gust pebrat que creisse en riba de mar de la Guinea fins au Congò, foarça preada coma espècia, sota lo nom de *grana de paradís*.

manilha n.f. 1. Manilha. 2. Pèça metallica mobila que si vèn encastrar dins una pèça fixa sus lo costat d'una mala ò d'un còfre e que sièrve per lu clavar. 3. (mar.) Aneu de fèrre qu'enrodava lu pens dei galeròtos. 4. (mar.) Pèça de boasc clavelada sus lo mànegue dei rems de galèras, que permetia ai vogaires de lu manobrar mai aisadament.

manilha n.f. 1. Juèc de cartas, que si juèga generalament à quatre, doi còtra doi, e dins lo quau lo dètz e l'as son li cartas mestressas. 2. Lo dètz de cada color, au juèc de la manilha.

manilha n.m. 1. Cigarro dei Filipinas. 2. Capeu de palha originari de Manila. 3. Resina que vèn dei Filipinas, utilizada per fabregar de verniç.

manilhaire, airtiz n.m. Que juèga à la manilha.

manilhar vt. 1. Metre en plaça una manilha. 2. Acampar doi extremitats d'una cadena. Var.: **manelhar**.

manilhon n.m. As de cada color, au juèc de la manilha.

maniòca n.f. Planta dei regions tropicali que la sieu raïç tuberisada manjadissa fornisse una fecula que s'en tira lo tapiòca (Família dei euforbiaceas).

manipòli n.m. Manigança, trama, engana.

manípulo n.m. (it.) Manipula.

manipul n.m. (rel.) Manipula.

manipula n.m. 1. Dins l'Antiquitat, unitat tactica de basa dins la legion romana, compauada de doi centurias. 2. (relig.) Manipul, benda d'estòfa que portàvon au braç senec lo prèire, lo diacre, lo sotadiacre, per la messa. Var.: **manípulo** (it.).

manipulable, a adj. Manejable.

manipulacion n.f. 1. Accion ò biais de manipular un objècte, un aparelh; manejamet. 2. Especialitat dau prestidigitator que, per la sieu soleta dexteritat, fa aparéisser e disparéisser d'objèctes. 3. Manòbra destinada à enganar: *Manipulacion electorala*. Sin.: **manipòli, manigança**. ◇ *Manipulacion dei folas*: Influença sobre de gropes nombrós, sobre l'opinion, au mejan, en particular, d'una propaganda de massa. 4. Exercici au cors dau quau d'escolans, de cercaires, etc., fan una experiença; l'experiença ensinda facha. 5. (genet.) *Manipulacions genètiques*: Ensèm de operacions qu'emplègon la cultura *in vitro* de cellulas e la modificacion, espec. per fragmentacion, de l'estructura de l'A.D.N. per obtenir d'organismes que presènton de combinasons novèli de propietats ereditari. 6. (med.) *Manipulacion vertebrala*: Mobilisacion forçada, brèva e mesurada, dei articulacions d'un segment de l'espina dorsala dins una tòca terapeutica.

manipulador n.m. Aparelh emplegat dins la telegrafia electrica per transmetre lu messatges en alfabet Morse per l'establiment e la rompedura dau corrent.

manipular vt. 1. Tenir (un objècte) dins li sieu mans per una utilizacion quala que sigue. 2. Manobrar un aparelh, lo faire foncionar mé la man. 3. Sotametre (quauqua ren, una substança quimica ò farmaceutica) à divèrsi operacions: *Manipular de produchs toxics*. 4. Transformar per d'operacions pauc ò pron onèsti; trafegar. 5. Menar insidiosament quauqu'un à un comportament, lo dirigir; manobrar: *Si laisser manipular*. Sin.: **manejar, biaissar**.

manipulator, tritz n. Persona que manipula.

maniqueïsme n.m. 1. Religion de Mani, fondada sobre un dualisme estricte qu'opaua lu principes dau ben e dau mau. 2. Concepcion que partisse tota caua en doi parts, qu'una es considerada tota entiera embé favor e l'autra es totalament regetada.

maniqueu, ea adj. 1. Relatiu au maniqueïsme; que n'es partidari: *Lu Catars fuguèron de maniqueus*. Sin.: **dualista**. 2. Qu'estima li cauas segond lu principis dau maniqueïsme.

manitó n.m. 1. Per d'unu Amerindians, poder sobrenatural que si pòu encarnar dins divèrsi personas estrangieri ò dins d'objèctes misterioss, inabituals. 2. (fam) Personatge potent dins un camp d'activitat: *Un grand manitó de la premsa*. Sin.: **catau**.

manivèla n.f. 1. Lèva mé doi angles drechs, que sièrve à donar un movement de rotacion à l'aubre à l'extremitat dau quau es ficat. Sin.: **ceguinhòla**. ◇ *Lo promier torn de manivèla*: Començament de la fabricacion d'un film. 2. Organe d'una màquina, que transforma un movement retilinhe alternatiu en un movement circulari continu. Sin.: **virabrequin**. 3. Bièla religada à l'axe dau pedalier d'una bicicleta e que poarta la pedala.

manjable, a adj. 1. Que si pòu manjar; manjadís. 2. Qu'es à pena boan per èstre manjat.

manjablea n. Escais-nom dei Niçards. Sin.: **cagablea**.

manja-boan-Dieu n. Bigòt.

manjacarn n. (fam.) Carnivòre.

manjada n.f. Bocon, bocada, mordanha.

manjadís, issa adj. Que pòu servir de noiridura à l'òme. Var.: **manjable**.

manjadisc n.m. Electrofone portatiu dau foncionament aautomat, dins lo quau si ficava un disc 45 torns.

manjadoira n.f. Grúpia, manjador, grèpia.

manjador n.m. Recipient dont mánjon lo bestiar, li bèstias de la bassa cort. Sin.: **grèpia, grúpia**.

manjadrech n. Recepcion dont son servidi de cauas per beure e manjar, ma sensa que li personas sígon setadi.

manjafavaròts n.m. (fam.) Persona qu'a ja subit una condemnacion penal; galeròto.

manjafavas n.m. (fam.) Forçat.

manjairàs, assa adj. Gloton, golifart, mastegaire, galapian.

manjaire, airtiz n. Persona que manja, que li agrada manjar un aliment en particular: *Un gròs manjaire, un manjaire de frucha*. Sin.: **escudelaire, traucataulier**.

manjairon, a n. Manjairàs.

manjalha n.f. Noiridura d'unu animaus domestics. Sin.: **paston, pastada**. Noiridura abondosa de bassa qualitat. Sin.: **manjuenha**.

manjament n.m. Manducacion. Sin.: **catilh, catigolament, gratilhons**.

manjamèrda n. (vulg.) Persona mepresabla moralament.

manjanarveu adj. e n. Narvelós.

manjança n.f. Gratilh.

manjanieras n. Paure diau, paure mesquin, paure bogre.

manjapan n. *Manjapan* à tradiment: Pelandron.

manjapasta n. (pop.) Manjapolenta.

mangiapolenta n. (pop.) Escais-nom donat ai immigrats italians. Sin.: **babi, manjapasta.**

manjar vt. 1. Surbir, engolar un aliment, mastegat ò non, per si noirir. 2. Degalhar, destrúger en rolhant: *Manjat per li arnas.* 3. Despensar, dilapidar: *A manjat tot lo sieu eiretatge.* 4. Entamenar, atacar: *Lo rolh manja lo fèrre.* 2. Consumar per lo sieu foncionament: *Aqueu motor manja tròup!* ◇ *Manja pas de pan:* Non costa car. ◆ vi. 1. Engolar d'aliments. 2. Pilhar un past: *Manjar au restaurant.* ◇ *Manjar à sadol:* Manjar à la sieu fam. ◇ *Manjar lo sieu empliment:* Manjar à sacietat. ◆ **si manjar** v.pr. (usatge frequent) Manjar: *Mi siéu manjat un boan estocafic.*

manjar n.m. 1. Cen que si manja, noiridura, past. 2. Fach de manjar. ◇ *Perdre lo beure e lo manjar:* Èstre pilhat per una ocupacion, una passion, etc., au ponch de denembrar li necessitats de la vida.

manjaria n.f. 1. Accion de manjar totplen; past abundós. 2. Exaccion, espoliacion, extorsion de fonds; despensas excessivi.

manjaronear vi. (*manjaronei*) Manjar en pichina quantitat, sensa apetés.

manjasants n. Bigòt. Sin.: **manja-boan-Dieu.**

manjaset n.m. inv. Egoïsta. Sin.: **gustaset.**

manjason n.f. Gratiilh, prudiment.

manjatge n.m. Manducacion.

manjatiu, iva adj. Apetissent. Sin.: **gustós, alecant.**

manjatot adj. n.m. Pèu manjatot, ò pèu *golut.*

manjavent n.m. (mar.) 1. Vela latina emplegada coma grand fòc. 2. Fòc mai pichon que la polaca. 3. Tèrça vela d'una nau latina.

manjoïn, a n. Manjaire.

manjon n.f. Gratiilh, prusiment.

manjuca n.f. (pop.) Noiridura.

manjuenha n.f. Manjalha.

manjuquejar vi. 1. Manjar leugierament. Sin.: **manducar.** 2. Iteratiu de manjar.

manleu n.m. Accion d'empruntar; cen qu'es empruntat. Var.: **manlevament.**

manlevada n.f. (dr.) Acte qu'arrèsta lu efèctes d'una sasida, d'una oposicion, d'una ipotega.

manlevadís, issa adj. Que pòu èstre manlevat.

manlevaire, airitz n. Persona que fa de manleus.

manlevament n.m. Manleu.

manlevar vt. Empruntar, si faire prestar.

manmessa n.f. 1. Accion de si faire mèstre de quauqua ren. 2. Accion de s'assegurar una dominacion exclusiva e sovent abusiva sobre quauqu'un.

manmoarta n.f. 1. (feud.) Drech de succession que lo senhor tocava sobre lu bens dei sieus sèrvs. 2. (dr.) Estat dei bens qu'apartènon à de personas morali (associacions, comunautats, ospicis, etc.).

manmortable, a adj. Qu'es subjècte à la manmoarta.

manna n.f. 1. Noiridura providenciala mandada ai Ebreus dins la traversada dau desèrt dau Sinai après la sieu sortida d'Egipte. 2. Aliment abundós e relativament à boan pati. 3. (fig.) Paraula de Dieu, gràcia. 4. (lit.)

Ajuda providenciala. 4. (bot.) Exsudacion sucrada que vèn de divèrs vegetaus. 5. Efemèra abondoa pròche dei ribieras en estiu.

mannita n.f. (quim.) Substança organica que compoarta sièis foncions alcòl, de la sabor sucrada, qu'existisse dins la manna dau fraisse. Var.: **mannitòl.**

mannitat, da adj. Que pertòca un vin qu'a pilhat una sabor agra-doça, deuguda à la presença d'una mannita.

mannitòl n.m. Mannita.

mannonic, a adj. Si di d'un acide-alcòl obtengut per oxidacion de la mannòsa.

mannòsa n.f. (quim.) Glucide que vèn de la mannita.

manòbra n.m. Salarat afectat à de travalhs que non necessíton de conoissenças professionalí especialí e qu'es à la basa de la ierarquia dei salaris. Var.: **manòvra.**

manòbra n.f. 1. Ensèm d'operacions que perméton d'aviar, de faire foncionar una màquina, un veïcule, etc. 2. Accion de dirigir un veïcule, un aparelh de transport; movement ò seria de movements que determina aquesta accion. 3. Accion qu'a sus l'eisserva d'una nau lo juèc de la veladura, de la màquina, dau timon; evolucion, movement particulier qu'aquesta accion determina. 4. Cordatge qu'apartèn au garniment d'una nau. 5. Movement d'ensèm d'una tropa; accion ò biaís de combinar lu movements de formacions militari dins una tòca determinada. ◇ (Sobretot au pl.) Exercici d'instruccion militària destinat à ensenhar lu movements dei tropas e l'usatge dei armas. 6. Ensèm de mejans emplegats per obtenir un resultat. ◇ *Fausa manòbra:* Accion inapropriada, mau facha, que pòu aver de consequenças grèvi. ◇ (fam.) Mejan emplegat per arribar a l'estigança vorguda, generalament en mala part. Sin.: **manipòli.** 7. Operacion que si fa practicar ai estudiants en medecina sus un manequin per lu adestrar. Var.: **manòvra.**

manobrabilitat n.f. Qualitat d'un veïcule, d'una nau, etc., qu'es manobrable. Var.: **manovrabilitat.**

manobrable, a adj. Que si pòu manobrar facilament, manejable, en parlant d'un veïcule, d'una nau, d'una aeronau. Var.: **manovrable.**

manobrar vt. (*manòbri*) 1. Metre en accion (un aparelh, una màquina); faire foncionar. 2. Faire executar una manòbra à (un veïcule). 3. Menar (una persona) à agir dins lo sens vorgut; si servir de quauqu'un coma mejan per obtenir quauqua ren; manipular. Var.: **manovrar.** ◆ vi. 1. Executar una manòbra, un exercici d'instruccion militària. 2. Combinar e emplegar d'unu mejans, pauc ò pron destornats, per rejónher un objectiu. Sin.: **cabalejar.**

manobrier, a adj. e n. 1. Que saup obtenir cen que vòu per de mejans astucios. 2. (mar.) Nautor brevetat dins l'especialitat «manòbra». ◆ (lit.) Qu'emplega de manòbras per obtenir cen que vòu. Var.: **manovrier.**

manodestendèire n.m. Dispositiu que permete de baissar la pression d'un fluide comprimit, en vista de la sieu utilizacion.

manofla n.f. 1. Rotleu de peliça dins lo quau si méton li mans per li protegir dau frèi. 2. Ganc dins lo quau lo gròs det solet es separat dei autres. Sin.: **mofta.**

manografe n.m. Manomètre.

manokò n.m. Aubre de Madagascar que lo sieu boasc imputrescible pòu èstre utilizat en bastison idraulica.

manomètre n.m. Instrument que sièrve à mesurar la pression d'un liquide. Var.: **manografe**.

manometria n.f. Mesura dei pressions dei fluides.

manometric, a adj. Relatiu à la manometria.

manoscòpi n.m. Instrument qu'indica li variacions de pression atmosferica.

manosquin, a adj. e n. De Manòsca.

manostat n.m. Aparelh que sièrve à mantenir constanta la pression d'un fluide.

manòtas n.f. Riqueta frisada (fonge).

manòvra n.f. Manòbra.

manovrabilitat n.f. Manobrabilitat.

manovrable, a adj. Manobrable.

manovrar vt. e vi. (*manòvri*) Manobrar.

manovrier, a adj. e n.m. Manobrier.

manpòt, a adj. e n. Manchon.

manquet, a adj. Ganchin.

mansa n.f. (ist.) Abitacion rurala medievals m'un jardin e de camps. Sin.: **bordina, corteta**.

mansarda n.f. (fr.) Sofieta. Sin.: **lauvissa**

mansardat, ada adj. Qu'es dispauat en mansarda. Sin.: **lauvissat**.

mansau n.m. Mitadier, masier, metaier, mansionari.

mansion n.f. (lit.) Caduna dei parts independenti dau decòr, que sièrvon de quadre à un episòdi de l'accion, dins lo teatre medieval (representacion dei mistèri, en particular).

mansionari n.m. Metaier, mansau.

mansuet, a adj. Indulgent.

mansuetud(a) n.f. Bontat indulgenta.

mant, a adj. Un grand nombre. Sin.: **foarça, totplen, mantun**.

mantela n.f. Granda capa m'una capucha fronçada, que portàvon li fremas.

manteladura n.m. pel de l'esquina d'un can, que la sieu color es diferenta dau rèsta dau còrs.

mantelar vt. Curbir d'un manteu. Var.: **emmantelar, amantelar**.

mantelàs n.m. Gròs manteu.

mantelat, ada adj. (zool.) Que la sieu esquina a una color diferenta d'aquela dau còrs.

mantelet n.m. 1. Capa de de frema en teissut leugier, m'una capucha, mé de lòngui faudas davant e corta darrier. 2. (mar.) Persiana plena que servia à ocultar un portissòu. 3. (mar.) Sus li galèras, mena de labramoarta qu'enrodava la rambada, per aparar lu soldats e lu nautors destinats à combatre.

mantelina n.f. Mantilha.

mantèn n.m. Manteniment.

mantenèire, eiritz n.m. 1. Persona que sostèn quauqua ren que risca de desaparèisser. 2. *Mantenèire dei Juècs Florals*: Dignitari d'una acadèmia tolosenca qu'organisa de concors de pròsa e de poesia. 3. *Felibre mantenèire*: Sòci de basa dau Felibritge.

mantenença n.f. 1. Manteniment. 2. (mil.) Accion que la sieu tòca es de mantenir en condicion e en nombre sufisent lu efectius e lo material dei unitats en operacion. 3. Seccion regionala dau Felibritge: *La Mantenença de Provença*.

mantenencial, a adj. Var.: **mantenenciau**.

mantenenciau, ala adj. Mantenencial.

mantenguda adj. e n.f. Si di d'una frema entretenguda, d'una concubina.

manteniment n.m. 1. Ensèms dei operacions que perméon de mantenir ò de restablir un sistema, un material, un aparelh, etc., dins un estat donat ò de li rendre de caracteristicas de foncionament donadi. Var.: **mantenença**. 2. Accion de faire durar, de conservar: *Lo manteniment dei tradicions*. ◇ *Manteniment de l'òrdre*: Ensèms dei provediments que l'autoritat competenta pilha per evitar ò combatre de trebolicis à l'òrdre public.

3. (dr.) *Manteniment dins lu luècs*: Provediment que permite à l'ocupant de boana fe d'un lotjament de restar dins lu luècs en despièch de la volontat dau propietari. ◇ *Manteniment sota lu drapeus*: Provediment per lo quau lo govèrn decidisse de conservar temporariament sota lu drapeus lu òmes qu'an acabat lo sieu servici militari. 4. (espòrts) Fach de restar dins la mema division, de non calar dins aquela d'en sota: *Aquest an, jugam lo manteniment*.

mantenir vt. (*mantèni*) 1. Tenir fixe, estable. 2. Empachar de bolegar, d'avançar. 3. Conservar dins lo meme estat. 4. Afirmar embé foarça, sostenir: *Mantèni qu'aquò es la veritat*. Sin.: **afortir**. ◆ **si mantenir** v.pr. Restar dins lo meme estat, dins la mema situacion. ◇ (espòrts) Restar dins la mema division, non calar dins aquela d'en sota: *Aquest an, aurèm de mau à si mantenir*.

manteu n.m. 1. Vestit dei mànegas lòngui, botonat davant, que si mete foara per si protegir dau frèi. Sin.: **ropa**. ◇ *Sota lo manteu*: Clandestinament, en defoara dei formas legalis ò regulieris. 2. Construccion que delimita lo fogau d'una chaminèia e fa salhida dins la pèça. Sin.: **capa**. 3. (geol.) Part d'una planeta tellurica, en partic. la Tèrra, intermediari entre la crosta e lo nucleu. 4. (araldica) Ornament exterior de l'escut, format d'una draparia doblada d'ermina. 5. (teatre) *Manteu d'Arlequin*: Enquadrament interior dau pontin, que simula una draparia, mé doi encastres verticals que supòrton un encastre orizontal. 6. (zool.) Dins lu auceus e lu mamifèrs, region dorsala, quora es d'una color diferenta d'aquela dau rèsta dau còrs. ◇ Dins lu molluscs, replec de pèu que recuèrbe la massa visceral e que la sieu faça extèrna secrèta sovent una gruèlha que non li es aderenta.

mantilha n.f. Lònga eissarpa de dentela que li fremas poàrton sus la tèsta ò sus li espatlas. Sin.: **mantelina**.

mantissa n.f. 1. Part decimala, totjorn positiva, d'un logaritme decimal. 2. Dins la representacion en virgula flotejanta, nombre format m'ai chifras mai representatiu dau nombre que cau representar.

mantoan, a adj. e n. De Mântoa.

mantrà n.m. Sillaba ò frasa sacrada à la quala es atribuit un poder espiritual, dins l'indoïsme e lo bodisme.

mantun, a adj. e pr. Mant.

manual, a adj. 1. Que si fa principalament mé la man, dont l'activitat de la man es importanta. (per op. à *intellectual*). 2. Que necessita l'intervencion activa de l'òme, de la sieu man (per op. à *automatic*). Var.: **manuau**. ◆ adj. e n. 1. Que si sente mai dins lo sieu element dins una activitat manuala que dins una activitat intellectuàla. 2. Qu'a un mestier manual: *Un travailhaire manual*.

manual n.m. Obratge didactic ò d'escòla qu'expaua li nocions essenciali d'un art, d'una sciença, d'una tecnica, etc. Var.: **manuau**.

manuament adv. 1. Mé la man, en si servent de la man. 2. Per una operacion manuala.

manualitat n.f. Foncionament predominant de la man drecha ò de la man seneca.

manuau, ala adj. Manual.

manuau n.m. Manual.

manucur, a n. Persona encargada de la cura estetica dei mans, en particular dei onglas. Var.: **manicur, a**.

manucurar vt. S'ocupar dei mans de quauqu'un, li faire li onglas.

manuelenc, a adj. Si di de l'estile decoratiu abondós e complèxe que caracteriza l'arquitectura portuguesa à la fin dau s. XVⁿ e au començament dau s. XVIⁿ.

manufactura n.f. 1. Grand establiment que fa de produchs manufacturats: *Una manufactura d'armas*. 2. *Manufactura reiala*: En França, sota l'Ancian Regime, manufactura qu'apartenia à de particuliers ma qu'avia d'privilègis que lo rèi li autrejava. ◇ *Manufactura reiala d'Estat*: establiment qu'apartenia à l'Estat e que trabalhava essencialament per eu. Var.: **manifatura**.

manufacturar vt. Transformar industrialament (de matèrias promieri) en produchs finits. ◇ *Produch manufacturat*: Que vèn de la transformacion de matèrias promieri dins una usina. Var.: **manifaturar**.

manufacturier, a adj. Relatiu ai manufacturas, à la sieu produccion. Var.: **manifaturier**.

manu militari loc. adv. 1. Per l'emplec de la foarça publica, de la tropa. 1. Per l'emplec de la foarça fisica.

manumission n.f. À Roma e à l'Atge Mejan, afranquiment legal d'un esclau, d'un sèrv.

manutencion n.f. 1. Manipulacion, desplaçament de mèrç en vista de la venda, de l'expedicion, de la messa en resèrva.

manutencionari, ària n. Persona que fa de travalhs de manutencion.

manutèrge n.m. (lit.) Pichin linge que lo prèire emplega per si panar lu dets au moment dau *Lavabo* de la messa.

manzanilha n.f. (esp.) Vin liquorós d'Espanha, aromatic e leugierament amar.

M.A.O. n.f. Abreviacion per *monoamina-oxidasa*.

maoïsme n.m. Teori e filosofia politica de Mao Zedong.

maoïsta adj. e n. Relatiu au maoïsme; partidari dau maoïsme.

maometan, a adj. Musulman. Var.: **maumetan**.

maometisme n.m. Islam.

maònia n.m. Aubrilhon dei fuèlhas espinoï, dei flors jauni e dei gruns blaus, originari d'Amèrica dau Nòrd, sovent cultivat dins lu pargues (Aut de 1 à 2 m, familha berberidaceas).

maorés, a adj. Originari, estatjant de Maiòta.

maòri adj. Relatiu ai Maòris, pòble de Nòva Zelanda.

mapa n.f. Representacion convencionala, d'escala variadissa generalament plana, de l'estenduda dei oceans e dei continents de la Tèrra.

mapamonde n.m. 1. Carta que representa lo glòbe terrèstre partatjat en doi emisfèras. 2. (corrent, abusiú) Esfèra que representa lo glòbe terrèstre.

maplet n.m. Musulman de la coasta occidentala d'Índia.

maqueta n.f. 1. Pichin modèle de cera, de tèrra, etc., d'una escultura. 2. Representacion en tres dimensions, d'una escala reducha ma que seguísse li sieu proporcions e lo sieu aspècte, d'un bastiment, d'un decòr de teatre, etc. ◇ Modèle reduch d'un veïcule, d'una nau, d'un avion, etc. ◇ (espec.) Modèle reduch vendut en pèças destacadi per èstre montat. 3. Projècte pauc ò pron avançat per una concepcion grafica ò un enregistrament musical. 4. Projècte destinat à definir l'estructura d'un organisme, d'una empresa, etc.

maquetisme n.m. Art de conceure de maquetas.

maquetista n. 1. Professional capable de faire una maqueta d'après de plans, de dessenshs, etc. 2. Grafista especialisat dins l'elaboracion de projèctes de tipografia, d'illustracion, de messa en pàginas.

maqui n.m. Mamifèr primata dau morre lònge e de la coa lònge, que viu à Madagascar (Òrdre dei lemuriens).

maquiavèl n.m. (nom pròpri) Persona que practica lo maquiavelisme.

maquiavelic, a adj. 1. Qu'es denhe de la doctrina de Maquiavèl, considerada coma negacion de la morala. 2. Qu'es d'una granda perfidia.

maquiavelisme n.m. 1. Sistema politic de Maquiavèl. 2. Politica que fa abstraccion de la morala. 3. Caractèr d'un comportament sensa escrupules.

maquiavelista adj. e n. Partidari de la doctrina de Maquiavèl; persona que la mete en practica.

maquilhaire, airtz n. Especialista dau maquilhatge. ◇ Especialament, persona que maquilha lu actors au cínema, à la television e au teatre.

maquilhar vt. 1. Fardar, metre en valor (la cara, lu trachs) au mejan de produchs cosmetics. 2. (fig.) Modificar per donar una aparença enganairitz. Sin.: **falsificar, trafegar, enganar, engarçar, mascarar**. ◆ **si maquilhar** v.pr. Si fardar.

maquilhatge n.m. 1. Accion, biais de maquilhar ò de si maquilhar. 2. Ensèm de produchs que sièrvon à maquilhar, à si maquilhar. 3. Accion de maquilhar per enganar, per falsificar. Sin.: **mascaratge**.

màquina n.f. 1. Aparelh ò ensèm d'aparelhs que poàdon faire un trabalh donat ò aver una foncion donada, sigue maneats per un operator, sigue d'un biais autonòm. ◇ (fis.) *Màquina simpla*: Dispositiu mecanic dins lo quau la foarça si transmete directament (lèva, etc.). ◇ *Màquina de guèrra*: Dins l'Antiquitat e à l'Atge Mejan, tot engenh emplegat dins la guèrra de sèti. Sin.: **perier, catapulta, manganu, cat.** ◇ Per ext., tot mejan ofensiu emplegat còtra quauqu'un. ◇ *Màquina à boasc*: Màquina-autís per lo trabalh dau boasc. ◇ *Màquina à sòus*: Juèc d'azard constituit d'un aparelh dins lo quau si fica una pèça de moneda e que n'en pòu tornar donar en foncion dau resultat. 2. Aparelh, instrument destinat à simplificar lu travalhs de la vida quotidiana: *Màquina per lavar, màquina per escriure*. 3. Tot veïcule que compoarta un mecanisme ò un motor. ◇ (absolut) Locomotiva. ◇ (fig.) *Faire màquina arrier*: Recular, renonciar. 4. Granda organisacion foartament estructurada: *La màquina administrativa*. 5. Persona que la sieu accion es automatica, e que sembla sensa sentiments, sensa qualitats umani.

màquina-autís n.f. (plur.: *màquinas-autís*) Màquina destinada à adobar la matèria au mejan d'autís que son mes en òbra per de movements e d'esfoarç apropiats. Sin.: **màquina-esplech**.

maquinacion n.f. Intrigas, menadas secreti per faire capitair un complòt, una combinacion; manòbra. Sin.: **trama, manipòli, menada, manòbra**.

maquinador, airtz n. Autor d'una maquinacion. Var.: **maquinator, maquinaire**. Sin.: **tramador, complotaire**.

màquina-esplech n.f. Màquina-autís.

maquinaire, airtz n. 1. Persona que mena una màquina. 2. Maquinador.

maquinal, a adj. Si di d'un movement natural dins lo quau la volontat non intervèn. Var.: **maquinau**. Sin.: **inconscient, mecanic**.

maquinalament adv. D'un biais maquinal. Sin.: **inconscientament, mecanicament**.

maquinar vt. Combinar (de mejans d'accion) dins la tòca de faire de mau; engenhar. Sin.: **tramar, complotar, fomentar**.

maquinaria n.f. 1. Ensèm de màquinas emplegadi per un trabalh. 2. Luèc dont son li màquinas d'una nau, etc.

maquinator, tritz n. Maquinador.

maquinau, ala adj. Maquinal.

maquineta n.f. Pichina màquina.

maquinhon n.m. 1. Negociant de cavaus e, per ext., de bestiari, espec. de bovins. 2. Entreprenèire gaire escrupulós e gaire onèst d'affaires divers. ■ Li a un femenin, *maquinhona*, ma es una forma rara.

maquinhonar vt. Maquilhar un animau per enganar sobre lo sieu atge, per escondre li sieu decas. Sin.: **enganar, defraudar, engarçar**.

maquinhonatge n.m. 1. Mestier dau maquinhon. 2. Manòbras frauduloï emplegadi dins lu affaires e li negociacions. Sin.: **tràfegue, engana**.

maquinhós, oa adj. Peant, voluminós.

maquinisacion (izacion) n.f. Accion de maquinisar.

maquinisar (-izar) (si) vp. Emplegar de màquinas de mai en mai per remplaçar la man d'òbra umana.

maquinisme n.m. Emplec generalisat de màquinas en plaça dei òmes, dins l'industria.

maquinista n. 1. Conductor de màquinas. 2. Menaire d'un autòbus. 3. Obrier encargat de metre en plaça e de desmontar lu decòrs e lu accessòris au teatre e au cínema.

maquinòta n.f. Pichina màquina.

maquís n.m. Luèc retirat dont si recampàvon lu resistents à l'ocupacion alemanda pendent la Segonda Guèrra mondiala; grope d'aquestu resistents. Sin.: **bartàs**. ◇ *Pilhar lo maquís*: Rejonher lu resistents dau maquís. Sin.: **pillhar la campanha**.

maquisard n.m. Resistent d'un maquís. Sin.: **bartassier**.

mar n.f. 1. Vasta estentuda d'aiga salada que recuèrbe una part dau glòbe terrèstre; part definida dins aquesta estentuda: «1176 *Sercat ai de Monspelier tro lai part de la mar salada*.» B. de Born.; «*Per terra per la mar salada / Aquí viras barcas en man*.» R.Feraut. ◇ *Armada de mar*: Ensèm dei naus e dei formacions aerenqui e terrèstri que relèvon de la marina militària. ◇ *Òme de mar*: Marin. ◇ *Còup de mar*: Tempèsta de corta durada. ◇ *Mar lòngra*: Quora l'ersada es ampla. ◇ *Mar chatelina*: Mar calma. Sin.: **bonassa**. ◇ *Mar borda*: Mar agitada. ◇ *La mar es doça coma d'òli*: La mar es pura e calma. ◇ *Li a de mar*: Li a de manigeu. ◇ *Metre en mar*: Aparelhar, velejar. ◇ *Faire un trauc a la mar*: Si profundar, anar per fond. ◇ *Mar larga*: Part de la mar mai luènh dau ribatge. ◇ *Mar Major, Mar dau Ponent, Mar granda*: Ocean Atalantic. ◇ *Mar de Marselha*: Gòlfe de Marselha. ◇ *Mar dau Màrtegue, Mar de Bèrra*: Estanh de Bèrra. ◇ *Mar de Lengadòc, Mar de Catalonha*: Gòlfe de Narbona (dau Lion). ◇ *Mau de mar*: Ensèm dei trebolisic causats per li oscilacions d'una nau. Sin.: **naupatia**. ◇ (dr.) *Mar nacionala*: Aigas interiori. ◇ *Mar territoriala*: Aigas territoriali: 1507-08 «...s'y son vistas quaranta velas en las mars de Nissa he de Villafranca...» A.C. Arle. 2. Vilas, installacions en riba de mar: *Anar à la mar*. 3. Aiga de la mar ò de l'ocean: *Encuèi la mar es cauda*. 4. Marea: *Mar bassa, mar auta*. 5. À la susfàcia de la Luna ò d'uni planetas dau sistema solari, vasta estentuda gaire accidentada. 6. Granda quantitat de liquide, d'una caua quala que sigue: *Una mar de sabla, una mar de monde*. ◆ pl. Alentorns d'un cap.

mara n.f. Pèça triangulària de cada braç d'una àncora.

marabó n.m. Granda cigonha dei regions caudi, de la tèsta e dau coal sensa plumas, dau bèc foart e espès.

marabot n.m. 1. Dins lu país musulmans, personatge sant, objècte de la veneracion populària pendent la sieu vida e après la sieu moart. 2. En Àfrica, musulman reputat per lu sieus poders magics; devin, garissèire. 3. Tomba d'un marabot. 4. Ramina metallica dau gròs ventre e dau

cupiceu en forma de dòme. 5. Tenda redona de forma conica.

marabotar vt. Mandar un sòrt à.

marabotatge n.m. Accion de marabotar; practicas religiõs e magiqui dei marabots.

marabotic, a adj. Relatiu au marabot, ai sieu practicas.

marabotin n.m. (mar.) Sus li tartanas, antena gròssa que remplaça l'antena de mèstre quora aquela d'aquí si rompe; la vela que li es arnejada.

marabotisme n.m. Culte dei marabots.

maranta n.m. ò n.f. Planta dei regions tropicali, cultivada per lu sieus rizòmas, que s'en tira l'*arrow-root* (Classa dei monocotiledoneï).

marantacea n.f. *Marantaceas*: Família de plantas monocotiledoneï dei regions tropicali, que recampa 400 espècias repartidi en 30 genres.

marasca n.f. Cerièia d'una varietat acida e amara.

marasme n.m. 1. Ralentiment important ò arrèst de l'activitat economica ò comerciala. 2. Anequieliment dei foarças morali; depression.

marasmi dei Oreadas n.m. (micol.) Fonge pichon, de color brun clar, provedit de lamellas, dau tronquillon sec e filandrós, foarça gostós e esperfumat, que creisse dins lu prats. Sin.: **secador, mossairon foal.** (*Marasmius Oreades*).

marasquin n.m. Liqueur ò aigardent que si fa mé la marasca.

marat n.m. Lenga indo-ariana. Var.: **maratí.**

marasso n.m. Coteu dau maselier, cort e larg.

maratge n.m. Riba de mar; plaia, ribatge. 1300: «*E fan tastost lo romavage / Drech a Lérins, en lo maraje*» R. Feraut.

maratí n.m. Marat.

maraton n.m. 1. Corsa pedèstra de grand fond (42,195 km), qu'es disciplina olimpica. 2. Negociacion lòngra e complicada, debat laboriós.

maratonian, a n. Persona que corre lo maraton. Var.: **maratonista.**

maratonista n. Persona que corre lo maraton. Var.: **maratonian, a.**

marauda n.f. 1. Maraumatge. 2. *Taxí en marauda*: Taxí que, en plaça d'estacionar, circula en quista de clients. Sin.: **en cèrca.**

maraudaire, a (airitz) adj. e n. Que marauda. Sin.: **baronaire, arlòt, rapinaire, ribaud.**

maraudar vi. 1. Raubar de frucha, de legumes, dins lu fruchiers, lu oarts. Sin.: **anar à la cala, anar de marauda, batre barona, rodejar.** Var.: **maraudejar.** 2. Èstre en marauda, en parlant d'un taxí.

maraudaria n.f. Maraumatge.

maraumatge n.m. 1. Accion de raubar de frucha, de legumes, dins lu fruchiers, lu oarts. Sin.: **cala (anar à la).** 2. Ancianament, fach per de sordats de raubar de manjar en temps de guèrra. Sin.: **rapina.**

maraudejar vi. Maraudar, anar à la cala.

maravedís n.m. Moneda d'Espanha, à partir de la fin de l'Atge-Mejan e fins au 1848.

maravilha n.f. Meravilha.

maravilhar vt. Meravilhar.

maravilhós, oa adj. e n.f. Meravilhós.

maravilhosament adv. Meravilhosament.

marbotin n.m. Anciana moneda d'aur.

marbrada n.f. Fromai de tèsta.

marbradura n.f. Vena (sus lo boasc, un materiau, etc.), que dona l'aspècte dau marmo.

marbraire, airitz n. Marmorista.

marbrar vt. Venar, marmorisar (it.).

marbraria n.f. Fàbrega de marmo.

marbrat, ada adj. Venat, marmorisat (it.).

marbre n.m. Marmo.

marbrier, a adj. Relatiu au marmo.

marbrier n.m. Marmorier, marmorista.

marbriera n.f. Cava de marmo.

marc n.m. 1. Anciana moneda principala d'Alemanha (fins à l'aparicion de l'euro). Var.: **mark.** 2. Unitat de pes au Temps Mejan en lu obradors monetaris.

marc n.m. Grinhon (olivas, cafè, etc.). Sin.: **ressanso** (olivas).

març n.m. Tresen mes de l'an.

marca n.f. 1. Traça de contacte qu'un còrs deixa sus un autre. 2. Traça qu'un còp deixa sus lo còrs: La marca d'una cremadura. 3. *Marca de fàbrega, de comèrci, de servici ò marca*: Tot signe que sièrve à destriar de produchs, d'objèctes, de servicis. ◇ (dr.) *Marca depauada*: Marca de fàbrega ò de comèrci qu'a fach l'objècte d'un depaus legal, per beneficiar de la proteccion juridica qu'es ligada à-n-aquesta formalitat. ◇ Ensèm dei produchs fabricats ò venduts sota una marca; empresa, societat proprietària d'aquesta marca. ◇ *De marca*: Si di d'un produch que vèn d'una maion que lo sieu nom es conoissut; de qualitat. 3. Traça, signe, objècte que sièrve à reperir, à reconóisser quaqu ren. ◇ (espòrts) Signe qu'un atleta plaça per facilitar un saut, una abriva: *Pilhar li sieu marcas.* ◇ Còmpte dei ponchs ganhats dins una partida, una competicion: *Menar à la marca.* 4. Geton, ficha que sièrve dins d'unu juècs. 5. Insigne, atribut d'una foncion, d'un grade, d'una dignitat, etc. ◇ *Personalitat de marca*: Persona importanta. 6. (espec.) Pavallon auçat à l'aubre d'un bastiment de guèrra à bòrd dau quau es embarcat l'oficier general ò sobeiran que comanda lo grope e, eventualament, lo Ministre de tutèla de la Marina ò lo cap de l'Estat. 7. (econ.) *Taus de marca*: Rapoart entre lo marge beneficiari e lo prèt de venda. 7. Caractèr pròpri, trach distintiu: *Un libre que poarta la marca dau sieu autor.* 8. Pròva, testimoniança: *Una marca de simpatia.* 9. (ling.) Trach pertinent que la sieu presença ò la sieu absença permete d'opauar doi formas ò doi elements lingüistics que lu sieus autres trachs son identics. 10. Senhau, taca, qu'un òme ò un animau poarta sus lo sieu còrs en naissent. 11. Senhau infamant que lo borreu aplicava sus l'espatla d'un condemnat au mejan d'un fèrre roge. 12. Ponch de reconoissença à tèrra ò en mar que sièrve per reconóisser un frieu, un perill quau que sigue. 13. Calinhera, druda, mita. (pop). 14. Creuge.

marca n.f. Territòri que jugava lo ròtle de zòna de proteccion militària à proximitat d'una frontiera ò dins una region mau pacificada (La marca èra sota l'autoritat dau *marqués*).

marcadoira n.f. Mena de marchapen, tròç de fèrre dont si mete lo pen per enfonsar lo licau.

marcamau n.m. Individú dau morre desplaent.

marcament n.m. Jalonament.

marcant, a adj. 1. Que fa impression, que deixa una traça. 2. Qu'es remirable per la sieu situacion, lo sieu meriti: *Una personaliat marcanta*. Sin.: **notable, de marca**.

marçapan n.m. Pasta confeccionada à basa d'amèndola mescladi à de clara d'òu e de sucre, tradicionala dins mai d'un país d'Euròpa. Var.: **massapan**.

marcar vt. (*marqui*) 1. Faire ò laisser una marca, una traça: *Lo còup a marcat lo boasc de la poarta*. 2. Laisser una marca, una traça dins lo caractèr ò la personalitat de quauqu'un: *La sieu educacion l'a marcada*. 3. Senhalar, destriar per un signe: *Marcar un vestit*. 4. Fornir una indicacion, en parlant d'un instrument de mesura: *Lo termomètre marcava 10 sota zèro*. 5. (espòrts) *Marcar un assatge, un ponch*: Pauar lo balon darrier la linha (rugbi), lo mandar dins la gàbia (balon). ◇ *Marcar lo còup*: Acusar lo còup, à la bòxa. – (fig.) Laisser vèire una emocion après un eveniment dolorós, un atac personal; mostrar, per una actituda, lo sieu estacament à un fach donat. ◇ *Marcar un adversari*: Lo susvelhar estrechament, dins un espòrt d'equipe. 6. Sotalinhar, rendre mai aparent, mai sensible. ◇ *Marcar lo pas*: Picar lo soal m'ai pens en foncion de la cadença dau pas, sensa avançar; (fig.) Marcar un temps d'arrest dins un projècte, una accion qu'avia ben començat. 7. Metre en evidença: *Aqueu vestit estrech marca tròup li formas*. 8. Senhalar, exprimir, faire conóisser: *Marcar lo sieu interès*. 9. Indicar, revelar, exprimir: Un gèst que marca totplen de generositat. 10. Inscriure: *Marcar un sòci noueu*. ◆ vi. 1. Faire una marca, laisser una traça. 2. En parlant d'un cavau, aver lo trauc dei incisivas intèrni encara visible, cen qu'indica un atge que non despasa vuèch ans. 3. Laisser una impression, un sovenir durables, en parlant d'eveniments: *Aquelu fachs an marcat la mieu vida*. 4. (fam.) *Marcar ben, mau*: Aver un boan, un marrit aspècte; faire boana, marrida impression. 5. (espòrts) Faire un ponch (balon, rugbi, etc.).

marcassita n.f. Sulfure natural de fèrre, que cristallisa dins lo sistema ortorombic.

marcat, ada adj. 1. Qu'a una marca. 2. (arald.) Qu'a de ponch sus un dat ò un besant.

marcatge n.m. Accion de marcar. ◇ *Marcatge radioactiu*: Introduccion de radioelements dins una molecula, una substança, un organisme vivent, que permete de lu seguir dins lu sieus desplaçaments. ◇ *Marcatge au soal*: Ensèm de marcas que si fan au soal per la circulacion sus li rotas, per marcar li plaças dont si pòu parquejar la veitura, etc.

marcejada n.f. Ramada, raissa dau mes de març.

marcejar vi. Faire un temps dau mes de març.

marcelianisme n.m. Doctrina de Marceu, evesque d'Ancira.

marcelianista n. e adj. Partidari dau marcelianisme; que pertòca lo marcelianisme.

marcelina n.f. 1. Estòfa de seda leugiera. 2. (miner.) Silicat de manganèsi originari de Sant Marceu en Piemont.

marcenc, a adj. Dau mes de març.

marcesença (-ència) n.f. (bot.) Caractèr d'un organe marcescent.

marcescent, a adj. (bot.) Si di d'un organe que si passisse sus la planta sensa si destacar. Var.: **marcescible**.

marcescible, a adj. Marcescent.

march, a adj. (it.) Poirit.

marcha n.f. 1. Accion de marchar, de caminar, mòde de locomocion de l'òme. ◇ Biais de caminar. Sin.: **anar, anament**. 2. Accion de marchar considerada coma una activitat fisica, un espòrt. Sin.: **escorreguda, randonejada, caminada**. 3. Distança percorruda en caminant. 4. Movement d'una tropa per si portar à pen d'un ponch à un autre. ◇ *Marcha forçada*: Que dura en là de la durada normala. ◇ Desplaçament à pen d'un grope que manifesta. 5. Pèça musicala destinada à reglar lo pas d'una tropa, d'un grope. 6. Desplaçament d'un veïcule: *Èstre assetat dins lo sens de la marcha*. ◇ *Puar, davalar en marcha*: Pendent que lo veïcule si desplaça. 7. Foncionament d'un mecanisme: *La marcha d'un relòtge*. ◇ *Èstre en marcha*: Foncionar, en parlant d'un mecanisme, d'una màquina. ◇ (fig.) Començar à si manifestar, à avançar: *Un grand movement populari es en marcha*. Sin.: **s'encaminar, s'endralhar, s'adralhar, s'alestir**. ◇ *Metre en marcha*: Activar lo foncionament de. Sin.: **aviar**. ◇ Foncionament d'un organisme, d'una institucion, d'un afaire: *Donar d'instruccions per la boana marcha dau servici*. 8. Progression, debanar dins lo temps. Sin.: **anament**. 9. (mús.) *Marcha armonica*: Grope d'acòrdis que si renovèlon sistematicament à d'intervals egals. 10. Gra, cada susfàcia dont si puaa lo pen per puar ò davalar. Sin.: **gradin, banquet, banc** (Luceram). 11. Pedala dau mestier per téisser, que l'obrier acciona dau pen per auçar ò faire calar lu fieus de cadena.

marchaire, airtz n. Persona, esportiu que fa de marcha. Sin.: **caminaire, cambejaire**.

marchàntia n.f. Planta de la classa dei epaticas, comuna dins lu luècs umides.

marchapen n.m. Gra ò seria de gras per montar dins un tren, una veitura ò per n'en davalar. Sin.: **marcadoira, auçapen**.

marchar vi. 1. Si desplaçar en metent un pen davant l'autre, caminar. ◇ (espec.) Per de militar, caminar d'un pas cadencat; si desplaçar vèrs un objectiu. 2. Metre lo pen sus, dintre quauqua ren, caucar. 3. Si desplaçar, en parlant d'una nau, d'un veïcule, d'un mobile. 4. Foncionar. 3. (fam.) *Aquò marcha!*: Va ben coma aquò, siam d'acòrdi. 4. Manifestar de credulitat: *Li poades dire*

cen que voales, eu marcha totjorn. ◇ Faire marchar quauqu'un: Jugar de la sieu credulitat per li far crèire de causas faussi ò aprofichar de la sieu gentillesa. Sin.: **enganar, si trufar de.**

marcial, a adj. 1. (lit.) Que manifestà de disposicions combatiu, bellicoï: *Un discors marcial.* 2. Decidit, que cèrca à si gonflar: *Pilhar una ària marciala.* 3. *Cort marciala:* Tribunal militari d'excepcion. ◇ *Lèi marciala:* Lèi d'excepcion qu'autreja lo manteniment de l'òrdre ai autoritats lilitari. 4. *Arts marciais:* Ensèm dei espòrts de combat d'origina japonesa. Var.: **marciau.**

marcialament adv. D'un biais marcial.

marcian, a adj. e n. De la planeta Mars.

marciau, ala adj. Marcial.

marcible, a adj. Que pòu marcir.

marcionisme n.m. Eretgia de Marcion (II^d s.), que metia en avant un dualisme coma aqueu dei gnostics e qu'opauava lo Dieu de justícia dau lo Vièlh Testament au Dieu d'amor dau Noveu Testament.

marcir vi. Poirir. Sin.: **apoiridir, si gastar.**

marcòni n.m. (mar.) Si di d'un tipe de garniment foarç emplegat en yachting, caracterisat per un aubre d'una pèça soleta m'una grand vela triangulària auçada m'una driça soleta.

marcòta n.f. (agric.) Branca que tèn encara à la planta maire e que si plega en tèrra per que li pilhe raïç. Sin.: **bròca.** Sin.: **cabús.**

marcotar vt. (*marcòti*) Practicar lo marcotatge de. Sin.: **cabussar.**

marcotatge n.m. Plegar una branca en tèrra per que li pilhe raïç fins à crear una planta nòva qu'es pi separada de la planta maire. Sin.: **cabussament, brocatge.**

marea n.f. 1. Movement oscillatòri dau niveau de la mar, deugut à l'atraccion dau Soleu e de la Luna sobre la massa d'aiga dei oceans. ◇ *Escala de marea:* Targa verticala plaçada dins un luèc fixe e que poarta de graduacions sus li quali si liège l'autessa d'aiga. ◇ *Coefficient de marea:* Nombre comprés entre 20 e 120, caracteristic de cada marea e indicatiu de la diferença de nveu entre la mar auta e la mar bassa. ◇ (fig.) *Cònta vents e mareas:* En despièch de toi lu obstacles. 2. *Fola importanta en movement:* Una marea umana. 3. Ensèm dei produchs frescs de la mar destinats à èstre consumats (peïs, crustaceus, etc.). 4. (astron.) Desformacion d'un astre sota l'accion gravitacionala d'un autre astre. 5. *Marea negra:* Arribada sus lo ribatge de petròli, d'idrocarbures que vènon d'una nau ò de l'erupcion accidental de d'un potz. 6. *Marea de moartaiga:* Marea congregada quora la Luna e lo Soleu son en quadratura. Sin.: **marejòu.** 7. *Marea de vivaiga:* Marea provocada per l'alinhament de la Luna e dau Soleu.

marecanita n.f. Obsidiana.

maregrafe n.m. Instrument, installacion per enregistrar l'autessa dei mareas.

maregrama n.m. Traçat dau maregrafe.

marejar vi. Ondejar.

marejòu n.m. Maròta.

marèla n.f. Escaleta, pen ranquet (juèc d'enfant).

maremma n.f. En Itàlia, terren palunós e mausan.

maremotor, tritz adj. Relatiu à la foarça motritz dei mareas, ò que l'emplega.

marengo n.m. (it.) 1. Drap d'una textura foarça sarrada, dau fond negre mé de pichins efèctes blancs à pena aparents. 2. 1. D'una color brun roge escur, mé de ponchs blancs. 3. *Vedeu (à la) marengo:* Polàs ò vedeu à tròç, cuèch dins una saussa à basa de vin blanc mé de tomatís e de fonges.

marenguin n.m. Escut.

marennina n.f. Pigment vèrd secretat per d'uni diatoneas, qu'acolorisse li òstregas de Marennes.

mare nostrum (lat.) La Meditèrranea tala que la sonàvon lu Romans.

mareografe n.m. Instrument que permete l'estudi dei mareas.

mareografia n.f. Sciènça qu'a per objècte l'estudi dei mareas.

marescal n.m. 1. Oficier militari mai elevat. Var.: **maressal, marescau.** 2. Faure que ferrava e medecinava aes, muus, cavaus, vacas e bòus. 3. Persona que fèrra lu cavaus. Var.: **manechau, manichau, manescau.**

marescala n.f. Esposa d'un marescal.

marescalaria n.f. Atalhier dont son ferrat lu cavaus.

marescalat n.m. Dignitat de marescal. Var.: **maressalat.**

marescalcia n.f. 1. Anciana juridiccion dei marescals de França. 2. Ancian còrs de tropas à cavau encargat d'assegurar la seguretat publica, qu'en 1791 pilhèt lo nom de *gendarmaria nacionala.* 3. (fam.) La gendarmaria, lu gendarmas. Var.: **marescaucia.**

marescau n.m. Marescal.

marescaucia n.f. Marescalcia.

maresma n.f. Maremma.

maressal n.m. Marescal. Var.: **maressau.**

maressalat n.m. Marescalat.

maressau n.m. Maressal.

maretermic, a adj. Relatiu à l'energia termica dei mars.

marfondre (si) v.pr. Demorar en una aspera lònga e tediosa.

marga n.f. (mar.) *Marga de timon:* Tela enquitranada qu'empacha l'aiga de penetrar dins lo vaisseau dau costat dau timon.

margalh n.m. Margolh.

margama n.f. Engana; rèirepensada.

margaria n.f. Vacaria comunala.

margaric, a adj. *Acide margaric:* Acide gras de formula C₁₆H₃₃COOH.

margarida n.f. 1. Planta de la familha dei composeas, dei flors centrali jauni e dei flors periferiqui blanqui (nom comun à diversis espècias). 2. Ròda que portava à la sieu periferia lu caractèrs d'uni màquina per escriure e d'uni estampantas.

margaridet n.m. Margarideta.

margarideta n.f. Pichina margarida blanca que florisse dins lu prats à l'entorn de Pascas e rèsta en flors esquasi tot l'an. Var.: **margaridet**.

margarina n.f. Substança grassa manjadissa, de consistença moala, facha mé d'òli e de graissas d'origina vegetal.

margarita n.f. Varietat de mica calcic, blanc ò grisastre m'un rebat de pèrla.

margaritaceu, ea adj. (zool.) Si di dei gruèlhas que produon de pèrlas.

margaritifèr, a adj. Que produe ò contèn de pèrlas.

margarosanita n.f. Silicat natural de manganès, de plomb e de calci.

marge n.m. 1. Espaci blanc lateral d'una pàgina estampada ò escricha. 2. Quantitat prevista en mai dau necessari, per prevenir de dificultats ò de necessitats imprevisi. ◇ *Marge de seguretat*: En construccion, diferença entre la valor teorica maximala de la carga qu'una estructura pòu suportar e la valor normala de trabalh. ◇ *Marge de garantia*: En economia, depaus suplementari que lu operators dévon efectuar en cas de variacions desfavorabli dau prètz. ◇ Interval de temps ò d'espaci que s'en pòu dispausar. Sin.: **variacion, escart**. ◇ *Marge de bescòmpte, d'error*: Niveu d'aproximacion ò d'indeterminacion dins l'estimacion d'una valor. ◇ *Marge de reculament*: Benda d'espaci liure entre la façada d'un immòble e l'alinhament de viaria. ◇ *Marge de contribucion*: Capacitat d'un produch de contribuir à l'absorbiment dei costs indirèctes. ◇ (espòrts) Diferença que lo vencedor impaua ai sieus adversaris dirèctes: *Ganhar sus un marge important*. 3. (fig.) Simbòle de limit extrème d'acceptabilitat dau ponch de vista moral ò de la dignitat: *Una accion ai marges de la legalitat, viure ai marges de la legalitat*. ◇ Si di à prepaus d'observacions e de comentaris qu'illústron d'aspèctes segondaris ò de consequenças indirècti d'una question: *Es estat dich en marge dau darrier congrès*. ◇ (meteor.) Part laterala dau sistema neblós, qu'enclau de nius elevadi e mejani (cirrus, altocumulus).

marginal, a adj. 1. Qu'es escrich dins lo marge. 2. Qu'a una valor, una importança, un ròtle accessòri: *D'ocupacions marginali*. 3. (econ.) *Empresa marginala*: Aquela que lo sieu prètz de cost es sensiblement parier au prètz de venda lo mai aut que si practica sus lo mercat. ◇ *Prètz marginal*: Valor en dessota de la quala es plus possible, per una empresa, de vendre sensa perdre de sòus. ◇ *Bòrd marginal*: Som lateral de l'ala d'un avion. Var.: **marginau**.

marginal, a adj. e n. Si di de quauqu'un que viu en marge de la societat, que non es ben integrat au grope social ni sotamés ai sieu nòrmas.

marginalament adv. D'un biais marginal, segondari.

marginalisacion (-izacion) n.f. Fach de devenir marginal, d'èstre marginalisat.

marginalisar (-izar) vt. 1. Plaçar en marge, metre à l'escart; situar en defoara de cen qu'es essencial, principal, central: *Marginalisar una formacion politica*.

2. Tendre à metre foara de la societat, à faire perdre la sieu integracion sociala à (una persona).

marginalisme n.m. 1. Estat marginal de quauqua ren.

2. Biais de viure pròpri dei marginals. 3. Teoria economica segond la quala la valor d'escambi d'un produch donat es determinada per l'utilitat de la sieu darriera unitat disponibla.

marginalista adj. Partidari dau marginalisme.

marginalitat n.f. Caractèr de cen qu'es marginal. ◇ Posicion en marge d'una forma sociala.

marginar vt. Anotar dins lo marge (un libre, un tèxto).

marginat, ada adj. 1. Que poarta quauqua ren en marge, en parlant d'un libre, d'un tèxto. 2. (bot.) Qu'es provedit d'un bòrd: *Una grana marginada*. ◇ Si di d'una part que lu sieu bòrds son diferents de la part mejana.

marginitura n.f. (bot.) Cen que pertòca lu bòrds d'una part d'un vegetal.

marginau, ala adj. e n. Marginal.

marginolateral, a adj. Inframarginal. Var.: **marginolaterau**.

marginolaterau, ala adj. Marginolateral.

margo n.m. Marguier.

margolh n.m. Beta mesclada de rementa. Var.: **margalh**.

margolhet n.m. (mar.) Aneu dont pàsson lu cordatges.

margosier n.m. (bot.) Aubre originari d'Índia, que lu sieus fruchs e li sieu granas dónon d'òli.

margòt n.f. (ornit.) Agaça.

margotar vi. (*margòti*) Cridar, en parlant de la calha.

margrave n.m. Títol que si donava ai caps militaris dei marcas sota l'Empèri carolingian, pi à de princes dau Sant Empèri.

margraviat, ada adj. 1. Estat, dignitat d'un margrave. 2. Senhoria, juridiccion d'un margrave.

margue n.m. Extremitat dau jauge dei gabarras d'Òlt.

marguier n.m. Concessionari d'una margaria. Var.: **margo**.

marguilhier n.m. Ancianament, membre dau conseu de fàbrega d'una parròquia. Sin.: **fabrician, lampier**.

mariachi n.m. Au Mexic, musician barrutlaire qu'intervèn dins lu maridatges, li festivitats.

marial, a adj. Relatiu à la Verge Maria. Var.: **mariau**.

mariana n.f. Barra de mina provedida d'una poncha d'un costat, e d'una mena de conhe de l'autre (Luceram).

marialita n.f. (miner.) Silicat d'alumini, de calci e de sòdi, que pòu aver divers colors.

marianista n.m. Membre de la societat de Maria, institut clerical especialament dedicat à l'educacion, que lo fondèt l'abat Chaminada en lo 1817.

maria salòpa n.f. (mar.) Alèuge dau fond mobile que sièrve per recuperar la beta qu'una draga rascla, per la portar en mar auta. Sin.: **pescarena**.

mariau, ala adj. Marial.

maridable, a adj. Qu'es en atge ò en estat de si maridar.

maridador, airtz adj. Nubile.

maridaire, airtz (maridaira) n.m. Persona que li agrada s'entremetre per facilitar de maridatges. Sin.: **apariaire**.

maridaira n.f. Frema que li agrada s'entremetre per facilitar de maridatges.

maridar vt. 1. Unir per lo ligam conjugal. 2. Donar en maridatge: *Maridar lo sieu enfant*. 3. Associar (de cauas que si poàdon combinar): Maridar de colors entre eli. ◆ **si maridar** v.pr. Contractar un maridatge. Sin.: **si molherar, s'amorelhar** (en parlant d'un òme).

maridat, ada n. 1. Persona qu'es à mand de si maridar ò que vèn de si maridar. Sin. **esposat, molherat**. 2. *Jove maridat (maridada)*: Persona que lo sieu maridatge es recent. Sin.: **nòvi, nòvia**.

maridatge n.m. 1. Acte solemne per lo quau doi personas establísson entre eli una union que li sieu condicions, lu efectes e la dissolucion son reglats per li disposicions juridiqui en vigor dins lo sieu país, per li lèis religioi ò per la costuma; union ensinda establida. Sin.: **esposalici, esposament, esposalhas**. ◆ *Maridatge desegal*: Mesaliança. ◆ *Maridatge civil*: Maridatge celebrat unencament en presença d'un oficièr de l'estat civil. ◆ *Maridatge consanguin*: Maridatge entre personas qu'an un autor comun. ◆ *Maridatge putatiu*: Maridatge annullat que genèra li sieu consequenças dins lo passat, pertocant la boana fe d'un dei espós, ò dei doi, que cresia lo maridatge valedor. *Maridatge religiós*: Maridatge celebrat en la preséncia d'un prèire. *Maridatge secret*: Maridatge celebrat publicament mas escondut après au public. ◆ *Maridatge morganatic*: Maridatge d'un sobeiran m'una persona d'una classa inferiora. ◆ *Carta de maridatge*: Contracte de maridatge. 2. Ceremònia, recepcion organizada per celebrar aquesta union. 3. Un dei sèt sacraments de la Glèia catolica. 4. Combinason de divèrsi cauas, divèrs organismes, etc.: *Lo maridatges de doi firmas industriali*. 5. Juèc de cartas dins lo quau una dei tòcas es de recampar un rèi e una dòna de la mema color. Sin.: **bresca**.

marijuana n.f. Substança facha m'ai fuèlhas e m'ai ponchas floridi dei pens femeus dau cànebe indian (*Cannabis sativa*), emplegada coma dròga.

marimba n.m. Xilofòne african, que caduna dei sieu lamas es provedida d'un resonator de bambó, de boasc ò de coassa.

marin n.m. 1. Persona emplegada professionalament à menar e à mantenir una nau. Var.: **marinier**. Sin.: **nautor, nautonier, nauta**. ◆ *Marin levantés*: Marin de Mediterranea. ◆ *Marin ponentés*: Marin dei poarts de la Mar Granda. ◆ *Marin d'aiga doça*: Marin de la navegacion fluviala. Sin.: **marinier**. - (pop.) Marin gaire adestrat à la mar. 2. Òme gaubiat dins l'art de la navegacion. 3. (geogr.) Vent dau sud-èst que tira de la Mediterranea vèrs lo Lengdòc, la Montanha Negra e li Cevenas, e que mena de precipitacions importantis: 1528 «... son vengus apres a Nisso quals [siex bregantins]

stimon que ambe aquest marin degron estre en aquestas mars...» A.C. Arle. Sin.: **autan**.

marin, a adj. 1. Que pertòca la mar, que li viu, que n'en provèn: *Sau marina*. 2. Que sièrve à la navegacion en mar; relatiu à la navegacion en mar: *Carta marina*. 3. Que tèn ben la mar; qu'es ben en mar. ◆ *Aver lo pen marin*: Si saupre desplaçar sus una nau en despièch dei movements; non sofrir dau mau de mar. Sin.: **conóisser la mar**.

marina n.f. 1. Ensèm de cen que pertòca l'art de la navegacion sus la mar. 2. Ensèm dei gents de mar, dei naus e dei activitats que li si rapòrton. 3. Ensèm dei naus e dei activitats de navegacion dau meme tipe: *Marina mercanda* ò *de comèrci*. ◆ *Marina de guèrra* ò *marina militària*: Ensèm dei foarças navali e aeronavali d'un Estat, destinat à la guèrra en mar. Sin.: **flòta**. 4. Potença navala, marina militària d'un estat: *S'engatjar dins la marina, Marina nacionala, Ministèri de la Marina* (M'una majuscula dins aquelu exemples). ◆ *Artilharia, infantaria, tropas de marina*: Formacions de l'armada de tèrra encargadi de la seguretad dei territòris francés d'otramar e que constituísson una part importanta dei foarças terrèstri d'intervencion. 5. (b.-a.) Tableau que representa una vista de mar, de poart, etc. ◆ Lo mai alongat dei formats d'encastre per lu tableus, emplegat especialament per pintar de marinas.

marina n.f. 1. Ensèm immobilier bastit en riba de mar, e que comprèn à l'encòup d'abitacions e d'installacions portuari per li naus de plasença. 2. Riba de mar, ribatge. Nom dau quartier de Niça que s'espandisse dau pen de Casteu fins à la fos de Palhon. ◆ (prov.): *Gents de la Marina, tòque-li la man e vire-li l'esquina*.

marinada n.f. 1. Mesclum liquide aromatic compauat de vinaigre, de sau, d'espècias, etc., que sièrve per conservar carns e peis e per li donar un aròme particulier. 2. Carn, peis marinat.

marinalha n.f. Marinaria.

marinar vt. 1. Metre en marinada, faire banhar dins una marinada. Var.: **marinejar**. 2. (min.) Levar (lei produchs d'abatatge) après un tir de mina. ◆ vi. 1. Trempar dins una marinada. 2. (fam.) Asperar longtemps (e sovent dins una situacion mau comòda ò gaire agradiva).

marinar vi. Bofar dau miègjorn en parlant dau vent de mar.

marinaria n.f. Chorma de marins: 1664 «*Doit ausy despartir la marinerye an catre guardas ayant chascune son cap de garde...*». Var.: **marinalha**. Sin.: **taïfa, mainada**.

marinàs n.m. Ventàs dau miègjorn; marrit vent de mar.

marinat, ada adj. Qu'a trempat dins una marinada.

marinat, ada adj. Relatiu au vent dau sud.

marinatge n.m. Accion de faire marinar; fach de marinar.

marine n.m. (mòt anglés) Fusilhier marin dins li foarças navali britaniqui e american.

marinejar vt. e vi. Marinar.

maringòta n.f. Veitura ipomobila mé doi ròdas.
marinhanenc, a adj. e n. De Marinhana.
marinier adj.m. e n.m. Marin, matalòt.
marinier, a adj. 1. Qu'apartèn à la marina. ◇ *Oficier marinier*: Sota-oficier de la Marina nacionala qu'apartèn au quadre de mestrança. 2. *Arca mariniera*: Arca d'un poant, mai larga que li autri, sota la quala pàsson li naus.
mariniera n.f. 1. Blòda larga, que si passa per la tèsta, que lo coal es sovent cairat dins l'esquina. 2. *Muscles (à la) mariniera*: Muscles cuèchs dins lo sieu jus mé de vin blanc e d'èrbas aromatiqüi.
marinisme n.m. Preciositat estilistica que fa pensar au biais de l'escrivan italian M. Marini.
mariòl n.m. Abitant dau vilatge de Maria.
mariolatra adj. e n. Si di d'un adorator de la Verge Maria en tant qu'egala de Dieu.
mariolatria n.f. Adoracion exagerada de la Verge Maria, que la mete au nivèu de Dieu.
mariòlo adj. e n.m. (it.) Arlèri, coquin.
mariologia n.f. Part de la teologia catolica que pertòca la Verge Maria.
marioneta n.f. Mariòta.
marionetista n. Persona que manipula de mariòtas.
mariòta n.f. 1. Pichina figura de boasc, de carton, etc., qu'una persona generalament esconduda fa si bolegar mé la man ò mé de dieus. 2. Persona sensa gaire de volontat, que si laissa manipular facilament. Var.: **marioneta**.
marisca n.f. Tumefaccion fibroa à l'entorn de l'anús, reliquat d'una emorroida resorbida.
marista n.m. Membre de doi congregacions religioi dedicadi à la Verge: la *Societat de Maria* e lu *Pichins Fraires de Maria* (ò *Fraires maristas*).
marit n.m. Espós.
marital, au adj. (dr.) De l'espós; qu'apartèn à l'espós. Var.: **maritau**.
maritalament adv. Coma d'espós, sensa èstre maridats legalament: *Viure maritalament*.
maritau, ala adj. Marital.
maritime, a adj. 1. Qu'es en riba de mar. 2. Relatiu à la mar ò à la navigacion en mar. ◇ *Drech maritime*: Part dau Drech que regisse l'arnejament dei naus per lo comèrci, lu transpoarts maritimes e lo tot dei operacions que li son restacadi: XIIIe s.: «...*Narbona es vila maritima...*» B.N. Paris, fonds Doat. 3. *Planta maritima*: Planta que si tròva dins lo vesinatge de la mar (De non confondre m'una *planta marina*, que creisse dins la mar).
marito n.m. Escaufamans de tèrra.
marjada n.f. Accion de marjar.
marjador n. Aparelh, dispositiu que sièrve per marjar, sus una màquina per escriure, una premsa d'estamparia.
marjaire, airtz n. Obrier, obriera que marja.
marjar vt. Provedir d'un marge.
marjassada n.f. Bravada, fanfaronada, esbrofa.
marjasso, a adj. e n. Arlèri. Sin.: **bulò, sautareu, esbrofaire**.

marla n.f. Marna.
marlaire n.m. Marnaire.
marlatge n.m. Marnatge.
marliera n. f. Marniera.
marlós, oa adj. Marnós.
mark ò **deutsche mark** n.m. 1. Anciana moneda alemanda, fins au 2001. Var.: **marc**. 2. *Mark finlandés*: Markka.
marketing n.m. (angl.) Mercantatge, mercatica. ◇ *Marketing mix*: Mercatatge.
markka n.m. Unitat monetària principala de Finlàndia. Sin.: **mark finlandés**. Pl.: **markkaa**.
marmalha n.f. (pej.) Grope desordenat d'enfants joves que fan de bosin. Sin.: **mainadalha, drollalha, pichonalha**.
marmandés, esa adj. e n. De Marmanda.
marme n.m. Marmo.
marmelada n.f. 1. Compòsta de fruchs talhats à tròç e cuèchs mé de sucre fins à li donar una consistença sufisenta. 2. (fam.) *En marmelada*: Esquiçat.
marmelin n.m. Auriculari. Sin.: **deton**.
marmier n.m. Marmorier.
marmiera Carriera de marmo.
marmita n.f. 1. Pinhata. Sin.: **ola**. 2. *Marmita de Papin* ò *marmita mé la pression*: Vas claus dins lo quau si pòu elevar l'aiga fins à una temperatura superiora à-n-aquela de l'ebullicion à l'aria liura. 3. (geomorf.) *Marmita de gigant* ò *marmita torrenciala*: Cavitat que l'erosion cava, mé l'ajuda de grava, dins una ròca pusleu compacta per si frustar e partir en brigas. 4. (mil., fam.) Obús de gròs calibre, pendent la Promiera Guèrra mondiala.
marmitada n.f. Contengut d'una marmita. Sin.: **olada**.
marmitar vt. Bombardar violentament, matrassar.
marmitatge n.m. Bombardament violent.
marmiton n.m. Aprendís estacat au servici de la coïna, dins un restaurant. Sin.: **lecaplát, tastasaussa**.
marmo n.m. 1. Ròca metamorfica que resulta de la transformacion d'un calcari, dura, sovent venada de colors variadi, que si pòu polir e que pòu èstre emplegada dins lu arts. ◇ *Marmo artificial*: Estuc mesclat de colors, qu'imita lo marmo. ◇ *De marmo*: Frèi e insensible, impassible. 2. Objècte, estàtua de marmo. ◇ Plateu, tauleta de marmo: *Lo marmo d'una chaminèia*. 3. (tecn.) Susfàcia de fonda dura, plana, que sièrve à verificar la planeïtat d'una susfàcia ò emplegada coma plan de referença per lo traçatge. 4. (arts graf.) Taula sus la quala si plàçon li pàginas per li impauar, li formas per li corregir. ◇ Taula de premsa sus la quala si plaça la forma que s'en deu tirar l'espròva. ◇ Tèxto compauat dins l'aspèra d'una messa en pàgina, per un jornal ò un periodic. Var.: **màrmol, marbre, marme**.
marmolier, a n. Marmorier.
marmorejar vi. Devenir coma de marmo.

marmorenc, a adj. 1. Qu'a la natura ò l'aspècte dau marmo. 2. (lit.) Frèi, dur, blanc coma lo marmo. Var.: **marmoreu**.

marmorier, a n. Marmorista, marmier. Var.: **marmolier**.

marmorisar (izar) vt. (it.) 1. Decorar de dessenh, de colors qu'evòcon lo marmo. 2. Marcar (la pèu, lo còrs) de marbraduras.

marmorisat (-izat), ada adj. (it.) Marbrat.

marmorista n. 1. Especialista dau trabalh dau marmo. Var.: **marbraire, marmier, marmorier**. 2. Proprietari d'una marbraria.

marmòta n.f. 1. Mamifèr rosegaire qu'una espècia viu dins li Aups entre 1500 e 3000 m d'altituda e ibèrna pendent de mes (50 cm de lòng). Sin.: **nira** (Vesúbia). 2. Cerièia d'una varietat de la carn fèrma. Sin.: **murès**.

marmotaire, airtz adj. e n. Persona que marmota. Sin.: **bronchonaire, borbotaire**.

marmotar vt. e vi. (fam.) Murmurar confusament entre li dents. Sin.: **bronchonar, borbotar**.

marmotier n.m. Cerier que dona la marmòta.

marna n.f. Ròca sedimentària argilosa que contèn una foarta proporcion (de 35 à 65 per 100) de calcari, e que s'emplega per amendar lu soals acides e per fabricar de ciment. Var.: **marla**.

marnaire n.m. Aqueu que marna li tèrras. Var.: **marlaire**.

marnar vt. Amendar una tèrra paura e calcari per incorporacion de marna.

marnatge n.m. Operacion que consistisse à marnar una tèrra. Var.: **marlatge**.

marniera n.f. Peiriera de marna. Var.: **marliera**.

marnós, oa adj. Qu'es de la natura de la marna ò que n'en contèn: *Calcari marnós*. Var.: **marlós**.

maron n.m. Onda, èrsa, auça.

maronassa n.f. Èrsa que si auça bruscament sensa minga senhau anonciaire. Sin.: **onda de fond**.

maronita adj. e n. Si di d'un fidèle de la Glèia maronita. ◆ adj. Relatiu ai maronitas. 2. *Glèia maronita*: Glèia de rite sirian, implantada sobretot au Liban.

maròta n.f. Mar leugierament ondoa. Sin.: **marejòu**.

marqués n.m. 1. Senhor qu'avia en carca una marca territoriala, à l'epòca carolingiana. 2. Títol de noblessa intermediari entre aquelu de duc e de comte.

marquesa n.f. 1. Esposa d'un marqués. 2. Taular de fèrre vitrat, plaçat en dessobre d'una poarta d'intrada. 3. (mar.) Tenda que curbia lo poant d'una galèra de la popa estant, fins à la rambada. ◇ Tenda que cuèrbe lo poant de popa d'una nau. 4. Aneu que lo sieu encastre alongat recuèrbe la promiera falange. 5. Bergiera de doi plaças, dau dossier bas, que sembla un mièg canapè.

marquesan, a adj. e n. De la Marca.

marquesan, a adj. e n. Dei Ísolas Marquesas.

marquesat n.m. 1. Títol, dignitat d'un marqués. 2. Feu d'un marqués.

marqueta n.f. Ensèm de pichini tacas rogi ò negri sus lo pel dei animaus.

marquetaire, a n. Obrier, obriera que fa d'obratges de marquetaria.

marquetar vt. Ornar de marquetaria.

marquetaria n.f. 1. Assemblatge decoratiu de lamellas de boasc d'essenças variadi (ò de marmos, de metals, etc.), emplegat en revestiment, especialament dins un obratge de fustaria. 2. Ensèm d'elements despariers: *Una marquetaria de nacionalitats*.

marra n.f. 1. Bèc d'ànchora. 2. Marran.

marran n.m. (tuf) Safre. Var.: **marrana**.

marran n.m. Aret. Var.: **marra, marron**.

marrana n.f. 1. Safre, marran. 2. Vas per far cuire li carns.

marriàs adj. e n. Marrit, mauvolent, truant.

marridalha n.f. Li cauas marridi, que non valon grand caua. Sin.: **rafatalha, sarsavalha, gusalha**.

marridament adv. D'un biais marrit. Sin.: **malament, dolentament**.

marridaria n.f. Marridum. Sin.: **caïnaria, caitivaria, marides(s)a, marridetat**.

marridàs, assa adj. e n. Totplen marrit.

marrides(s)a n.m. Marridum.

marridet, a adj. Un pauc marrit.

marridum n.m. Tendença à faire lo mau. Var.: **marridaria, marrides(s)a**.

marriment n.m. (lit.) Estat d'una persona abatuda per lo tristum: «*Si tuit li dol el plor el marrimen*» (Bertrand de Born). Sin.: **lanha, adolentiment**.

marrir (si) v.pr. S'adolentir, s'affligir.

marrit, ida adj. 1. Que non es boan: *Aver un marrit gust dins la boca*. 2. Que non es brave; mauvolent: *Una persona marrida*. Sin.: **pervèrs, diabolic, vil, infame, nociu, detestable, satanic, caitiu, caïn, orresc**.

marrit, ida adj. (lit.) Foaença triste. Sin.: **dolent, adolentit, adolorit, coarmacat**.

marron adj. inv. e n. Color brun-roge. Sin.: **castanhenc**.

marron n.m. Aret. Var.: **marran**.

marron n.m. 1. Marrona. ◇ *Marron glaçat*: Marron confit dins de sucre e glaçat au siròp. 2. *Marron d'Índia*: Grana dau marronnier d'Índia, rica en amidon ma non manjadissa, que d'uni preparacions son emplegadi còtra lu trebolicis circulatòris. 3. (cín.) Còpia positiva tirada en negre adocit.

marron, a n. Esclau en fuga.

marrona n.f. Fruch d'uni varietats cultivadi de castanhiers. Var.: **marron**.

marronar vi. Vagabondar.

marronnier n.m. 1. Castanhier que produe la marrona (marron *Castanea*). 2. *Marronnier d'Índia* ò *marronier*:

marroquin, a adj. e n. Dau Marròc. ◆ n.m. 1. Pèu de cabra tanada au mejan de produchs vegetals, tencha e emplegada per la religadura e la marroquinaria. 2. (mar.) Sus li naus de comèrci, estrai que va de l'aubre de trinquet au conduch, dont li son asseguradi li sàgolas. 3. (fam.) Poartafuèlh ministerial.

marroquinar vt. Alestir (una pèu) coma un marroquin.

marroquinaria n.f. 1. Fabricacion dau marroquin; luèc dont si fa. 2. Fabricacion de pichins objèctes de cuer; empresa ò industria que s'entrèva d'aquela fabricacion. 3. Negòci d'aquels objèctes; lu objèctes en question.

marroquinatge n.m. Accion de marroquinar.

marroquinier, a n. Persona que trabalha à la fabricacion ò à la venda d'objèctes de marroquinaria.

marrubi n.m. Planta aromatica de la familha dei labiadas.

marσα n.f. 1. Pichin molon de beta. 2. Ponch central d'un floronc.

marselhés, esa adj. e n. De Marselha. Var.:

marsilhés. ◆ adj. e n.m. 1. Varietat d'olivier. 2. Parlar occitan de Marselha. ◆ n.f. 1. Varietat d'oliva. 2. Imne nacional de França. Var.: **marsilhés.**

marsic, a adj. Relatiu à la fasa terminala dau devonian.

marsilhés, esa adj. e n. Marselhés.

marsiliacea n.f. *Marsiliaceas*:

marsoin n.m. 1. Mamifèr cetaceu vesin dau daufin, comun dins l'Atlantic, dont seguisse sovent li naus. Sin.:

poarc de mar, poarc marin, tonin. 2. Militari de l'infantaria de marina.

marsupial, a adj. Si di d'un organe pròpri ai mamifèrs marsupials: *Tasca marsupiala*. Var.: **marsupiau.**

marsupial n.m. Mamifèr d'un tipe primitiu, que la sieu femèla a una tasca ventrala que contèn li mamèlas e qu'es destinada à recebre lu pichoi après la naissença. Lu marsupials constituïsson la sotaclasse dei metaterians.

marsupiau, ala adj. Marsupial.

marta n.f. Màrtola. Var.: **martre.**

martagon n.m. Liri dau Canadà, liri dei montanhas.

martegal, a adj. e n. Dau Màrtegue. Var.: **martegau.**

◆ n.f. 1. Ensèm de doi patas botonadi una sus l'autra e plaçadi à la talha d'un vestit. 2. Corrèia d'arnesc que s'opaua à l'elevacion exagerada de la tèsta dau cavau. 3. Sistema de juèc que pretende, en si basant sobre de calculs e de probabilitats, d'assegurar un benefici segur dins d'unu juècs d'azard. 3. (mar.) Cordatge sota lo baupret. Var.: **martingala.**

martegalada n.f. Ingenuïtat atribuida ai gents dau Màrtegue.

martelada n.f. Còup de marteu; fach de martelar.

martegau, ala adj. e n. Martegal.

martelaire, airtz adj. e n. Persona que martèla.

martelament n.m. Fach de martelar. Var.: **martelada.**

martelar vt. e vi. (*martèli*) 1. Picar, fargar au mejan d'un marteu. 2. Picar foart mé de còups redoblats. 3. Articular embé foarça.

martelaria n.f. Atalhier dont si travàlhon lu metals au mejan d'un marteu.

martelàs n.m. Gròs marteu.

martelatge n.m. 1. Accion de trabalhar un metal au marteu. 2. (silv.) Marca facha m'un marteu sus un aubre que deu èstre abatut ò reservat.

marteleiròu n.m. Pichin enclutge de dalhaire.

martelejar vt. e vi. Donar de pichin còups de marteu.

martelet n.m. Pichin marteu.

martelèta n.f. Pichin marteu.

marteliera n.f. Poast, pichina poarta per regular l'aiga d'un riu, d'un canal.

martelina n.f. Marteu de murador, mé la tèsta plata. Sin.: **escoda, testut.**

martelon n.m. Pichin marteu.

marteu n.m. 1. Autís de percussion format d'una tèsta d'acier dur trempat e d'un mànegue. 2. Pèça metallica que sièrve de tustador à una poarta. 3. Pèça de relotjaria que pica li oras sus un timbre. 4. Pèça garnida de feutre, que vèn picar li coardas d'un piano. 5. Esfèra metallica (7,257 kg) provedida d'un fieu d'acier e d'una manelha, que lu atletas lànçon; espròva d'atletisme que si practica m'aquest engenh. 6. Instrument que poarta una marca en releu, que sièrve à marcar lu aubres dins la forèt. 7. (tecn.) Aparelh constituït d'un autís (agulha, etc.) e d'un còrs cilindric dins lo quau si desplaça un piston que pica l'autís sota l'efècte d'una rutada pneumatica, idraulica ò ò electrica, e que sièrve à rompre de ròcas (*marteu-picaire*) ò à cavar de traucs destinats à recebre de cargass explosivi (*marteu-perforaire*). 8. (anat.) Premier osselet de l'aurelha mejana, que lo sieu mànegue solidari dau timpan e que la sieu tèsta s'articula mé l'enclutge. 9. (zool.) Peis-marteu. Sin.: **peis-judieu, escrosena.** ◆ Arèndola de ròca. Sin.: **dindoleta de ròca.** ◆ *Gròs marteu*: Auceu palmipède d'auta mar, dei alas lònqui e estrechi, dau plumatge negre ò cendrat, mai clar sus lo ventre (Lòng de 45 cm, òrdre dei procellariiformes). Sin.: **gafeta dau bec ganchut.** ◆ *Marteu gris*: Auceu d'auta mar vesin dau marteu gròs (*Puffinus griseus*). ◆ pl. (coregr.) Movements alternatius dei cambas, que lo dançaire fa en estent acoconat, e au cors dau quau lu talons solets picon lo soal.

marteu de glaça n.m. Instrument que permete ai alpinistas de pauc de pitons, de talhar de gradins dins la glaça, e de si porgir ajuda en caminant sus de pendas ennevadi.

marteu-picaire n.m. Marteu que sièrve à rompre de materiaus rocòs.

marteu-pilon n.m. Màquina-autís de fabrega destinada à provocar la desformacion dau metal per accion d'una massa tombanta. Sin.: **marteu-trissador, martinet.**

marteu-trissador n.m. Marteu-pilon.

martina n.f. *Martina nana*: Tartarassa. ◆ *Martina padre*: Martinòt. Sin.: **papagau de mar.**

martina n.f. Gabianòla.

martinet n.m. Auceu que sembla l'arèndola, ma qu'a li alas mai estrechi e la coa mai corta (Lòng de pauc ò pron 16 cm, òrdre dei micropodiformes). Sin.: **barbairòu dau pièch blanc, barbairòu negre, balestrier.**

martinet n.m. 1. Marteu-pilon. Sin.: **marteu-trissador**. 2. Martinica.

martingala n.f. Martegala.

martinica n.f. Fren. Var.: **martinet**.

martiniqués, esa adj. e n. De Martinica.

martinòt n.m. Auceu marin dau plumatge negre e blanc, dau gròs bèc multicolòre, que viu en colonias dins li regions temperadi fresqui de l'Atlantic nòrd (Lòng de 30 cm). Sin.: **martina padre**; **papagau de mar**.

martin-pescaire n.m. Blavier. Sin.: **armier, gardariu**.

martinsec n.m. Varietat anciana de pera, per cuèire.

martir, a n. 1. Cristian mes à moart ò torturat à causa de la sieu fe. 2. Persona qu'a patit la moart per la sieu fe religioa, ò per una causa à la quala s'es sacrificada. Sin.: **patiràs, poartapena, pagapena**. ♦ adj. Que sofrisse de marrits tractaments sistematics.

martiri n.m. 1. Tortura, suplici, moart qu'una persona endura, generalament per aver aparat la sieu fe, la sieu causa. 2. Granda dolor fisica ò morala; estat, situacion totplen penoa: *Sofrir lo martiri*. Sin.: **torments, patiment**.

martirisar (-izar) vt. Faire endurar de tractaments marrits à, persecutar, torturar. Sin.: **tormentar, faire endurar, secutar**.

martiròlgi n.m. 1. Lista ò catalògue dei martirs e dei sants. 2. Lista dei victimas d'una causa: Lo martiròlgi de la Resistença.

martirologia n.f. Istòria dei martirs.

martirologic, a adj. Relatiu à l'istòria dei martirs.

martirologista n. Autor d'un martiròlgi.

màrtola n.f. Mamifèr carnivòre de la plija estimada. Var.: **marta, martre**.

màrtora n.f. Màrtola.

martre n.m. Mamifèr carnassièr (*Mustela martes*).

martronada n.f. 15 jorns avant e 15 jorns après lu Sants.

mart n.m. Dimarts.

maruegenc, a adj. e n. De Maruèjols.

marxian, a adj. Relatiu à la doctrina de Marx.

marxisar (-izar) vt. Rendre marxista.

marxisme n.m. Ensèm dei concepcions politiqui, filosofiqui, social, de Karl Marx e de F. Engels.

marxista adj. e n. Relatiu au marxisme; partidari de la doctrina de Marx.

marxisme-leninisme n.m. sing. Teoria e messa en pràctica que s'inspiron de Marx e de Lenin.

marxista-leninista adj. e n. Relatiu au marxisme-leninisme; partidari dau marxisme-leninisme.

marxològue, òga n. Especialista de la doctrina de Marx.

mas n.m. Fèrma, ostau de campanha, en Provença.

mas conj. de coordinacion ['ma] Ma.

masada n.f. 1. Camps qu'enròdon un mas. 2. Espandi ò populacion d'un masatge. Var.: **masatge, masaria, vilar**.

masaguin n.m. Magasin.

masametòl, a adj. e n. De Masamet. Var. **masametòu**.

masametòu, òla adj. en. Masametòl.

masaria n.f. Masatge, masada, vilar.

masatge n.m. Casatge, masaria, masada, vilar.

masatgier, a n. Estatjant d'un masatge. Sin.: **campanhard, masier**.

masc, a n. Persona supausada ligada ai foarças ocults que li perméton de practicar de malefics.

masca n.f. Peis-vipèra (*Chauliodus sloani*).

masca n.f. Persona que poarta una màsquera. Var.: **masqueta**.

mascar vt. (*masqui*) 1. Curbir d'una màsquera. 2. Escondre à la vista, amagar. 3. Escondre sota d'aparenças faussi. Var.: **masquerar**.

mascarada n.f. 1. Acampada ò desfilat de personas mascaradi, travestidi. 2. Comèdia, ipocrisia: *Qu'es aquela mascarada?* Sin.: **faussetat**.

mascaradura n.f. Accion de brutar, d'ennegrir.

mascaraire, airtz n. Persona que mascara.

mascarar vt. Brutar, travestir, anegrir mé de carbon (la cara).

mascarat, ada adj. Brut (coma brutat mé de carbon): *Aver lo morre mascarat de chicolata*.

mascaratge n.m. Art de dissimular de material de guèrra, de tropas, à l'observacion de l'enemic: *Metre la tenguda de camoflatge*. Sin.: **camoflatge**.

mascaret n.m. Sobrelevacion brusca dei aigas, que si produe dins d'unu estuaris au moment dau flux e que va rapidament vèrs l'amont sota forma d'una onda desforrelanta.

mascaria n.f. Ensèm dei operacions magiqui d'un masc ò d'una masca. Sin.: **ocultisme**.

mascarina n.f. Vaca que poarta de tacas negri. Frema foarça maquilhada.

mascaron n.m. 1. Peis volant, exocet. 2. *Mascaron gròs*: Arèndola de mar. 3. *Grand mascaron*: Auceu de la familha dei larides, dau còrs blanc e dau bec roge (*Hydroprogne caspia*).

mascaron n.m. Arèndola de mar. Sin.: **fumet**.

mascatge n.m. 1. Accion de mascar quauqua ren, de l'escondre. ◇ (mar.) Navigar de nuèch mé toi lu fanaus mascats, particulierament en periòde de guèrra per escapar à la vista dei sotamarins. 2. (estamp.) Tecnica emplegada per melhorar la qualitat de la seleccion dei colors.

masclàs n.m. Que fa pròva de masclisme.

mascle, a adj. 1. (biol.) Qu'apartèn au sèxe fecondant, portaire de cellulas reproductritz mai nombroï, mai pichini e mai mobili qu'aqueli dau sèxe femeu. 2. Qu'es dau sèxe masculin. ◇ *Flor mascla*: Flor que poarta solament d'estaminas. 3. (fig.) Qu'anòncia de foarça, d'energia: *Un votz mascla*. 4. (tecn.) Si di de la part d'un organe que si vèn ficar dins un autre: *Una presa mascla*.

mascle n.m. 1. Èstre vivent organiat per fecondar, dins l'acte de la generacion. 2. Individú de sèxe masculin, per op. à la frema. 3. (fam.) Òme vigorós, moralament e

fisicament. 4. Culassa (d'una arma de fuèc). 5. Mortier de fuèc. 6. (tecn.) Pèça que si vèn ficar dins una altra.

masclejar vi. Faire lo mascle, lo bulo.

masclisme n.m. Ideologia fondada sobre l'idea que l'òme domina socilament la frema e que, per aquò, a de privilègis de mèstre; comportament confòrme à-n-aquela ideologia.

masclista adj. Que manifèsta de masclisme.

masclon n.m. Pichon mascle.

masclon n.m. Cairon.

masclon n.m. Filha de parença masculina, autoritària e bramairitz.

masclum n.m. Lo tot dei mascles.

m'as colhonat (à la) loc. adv. Mau fach, estoart, enganaire: *Un rasonament à la m'as colhonat*. Sin.: **à la basta que sigue**.

mascolin, a adj. e n. Masculin.

mascòta n.f. Objècte, persona, animau, considerats

masculin, a adj. 1. Qu'apartèn au mascle, à l'òme, qu'a lu sieus caractèrs. 2. Qu'es compauat d'òmes: *Una poblacion masculina*. 3. Qu'apartèn au genre masculin. 4. *Rima masculina*: Que finisse per una sillaba barrada (*camion/avion*), per op. à rima femenina (mòts acabats per una vocala: *cara/rara*). Var.: **mascolin**. Contr.: **femenin**.

masculinizacion (-izacion) n.f. Fach de masculinizar, de si masculinizar.

masculinizar (-izar) vt. 1. Donar un caractèr masculin à. 2. (biol.) Provocar l'aparicion de caractèrs sexuals masculins. ♦ **si masculinizar** v.pr. Pilhar un caractèr masculin.

masculinisme n.m. Estat d'una persona dau sèxe femenin que presenta quauqu'uns de caractèrs segondaris de l'òme.

masculinitat n.f. Ensèm dei trachs psicologics, dei comportaments considerats coma caracteristics dau sèxe masculin.

masdomaisèlas n. f. pl. Plurau de *madomaisèla*.

masèl n.m. Macèl, maseu.

maselaire n.m. Aqueu que masèla per l'alimentacion.

maselar vt. (*masèli*) 1. Tuar (de bèstias) dins un tuador. 2. Tuar d'una mena generala. Sin.: **chaplàr, matança, massacrar**.

maselaria n.f. 1. Local dont son tuadi li bèstias per manjar. Sin.: **tuador**. 2. Negòci que vende de carn. Var.: **macelaria**.

maselier, a n. Persona que vende de carn, que tèn una macelaria. Var.: **macelier**.

maset n.m. Pichon mas.

maseta n.f. Bròca, persona ò bèstia incapabla. Sin.: **boan per ren, marrit en tot**.

maseu n.m. 1. Local dont son tuadi li bèstias per manjar. Var.: **macèl, maceu**. Sin.: **maselaria, macelaria**. 2. Chaple: *Aquela batalha es estada un maseu!* Sin.: **chapladís, carnalatge**.

masier, a n. Bordalier (mèstre d'una bòrda). Sin.: **boraire, bastidier, bordier, metaier, masatgier, pagés, mansau, mitadier**.

masnada n.f. Tropelada.

masoquisme n.m. 1. Perversion dins la quala lo subjècte recèrca lo plaser sexual dins la dolor fisica e li umiliacions que subisse. 2. Comportament d'una persona que sembla recercar li situacions dins li quali sofrisse, si tròva en dificultat, etc.

masoquista adj. e n. Pertocat de masoquisme; relatiu au masoquisme.

masquejaire, airtitz, n. Aqueu que rondeva de nuèch coma li mascas.

masquejar vi. Rondejar de nuèch.

màsquera n.f. 1. Cara faussa de carton, de teissut, etc, que si mete per si travestir ò per escondre la sieu identitat: *Màsquera de Carnaval*. 2. Persona que poarta una màsquera. 3. Forma estilizada de la cara ò dau còrs uman, qu'a una foncion rituala. 4. (lit.) Aparença, aspècte de la cara: *Presentar una màsquera impenetrabla*. 5. Molatge de la faça, pilhat sus lo viu ò sus un cadabre: *Màsquera mortuària*. 6. Preparacion, sovent sota forma de crema ò de pasta, emplegada en aplicacion per una cura estetica de la cara. 7. Aparelh que s'aplica sus la boca e lo nas per administrar lu anestesics gasós ò l'oxigène. 8. Accessòri per denedar sota l'aiga, qu'isòla de l'aiga lu uèlhs e lo nas. 9. Proteccion metallica que poàrton lu escrimaires per s'aparar la cara. 10. *Màsquera per lo gas*: Aparelh individual per s'aparar dei gas toxics. 11. (mil.) Obstacle artificial ò natural que sièrve de sosta còtra lu tirs enemics ò l'observacion.

masquerament n.m. Art d'escondre de material de guèrra à respiech de la vista de l'enemic. Amagement de la realitat dins la tòca de portar prejudici.

masquerar vt. 1. Curbir d'una màsquera. 2. Escondre à la vista. Var.: **mascar**.

masquerat, ada adj. 1. Que poarta una màsquera. 2. *Tir masquerat*: Mes en òbra en dessobre d'un obstacle.

masqueta n.f. Màsquera.

massa n.f. 1. Granda quantitat d'una matèria, d'una substança sensa forma precisa: *Una massa de tèrra, de pèiras*. 2. Quantitat, volume important de liquide, de gas, que forma una unitat: *La massa dau sang en circulacion*.

◇ (meteor.) *Massa d'ària*: Flux d'ària que presenta una omogeneïtat e que li sieu qualitats fisiqui (pression, temperatura, gra d'umiditat) càmbion en foncion de la posicion geografica qu'ocupa. 3. Volume d'un objècte important per li sieu dimensions e per lo sieu pes. ◇ *Dins la massa*: Dins un solet tròç de matèria omogenea. ◇ *Coma una massa*: Sensa reaccion, coma una caua inanimada. 4. Recampament d'elements distints d'una mema natura en un ensèm indistint. 5. (arquít.) *Plan de massa*: Plan m'una escala pichina, que dona d'un ensèm de bastiments unicament lu contorns e sovent, au mejan d'ombres, l'indicacion dei volumes. 6. Granda quantitat d'elements que fórmon un tot: *Una massa de documents*. ◇ (econ.) *Massa monetària*: Ensèm dei bilhets en circulacion., dei monedas e dei depaus à vista. ◇ *Massa*

salariala: Lo tot dei salaris dirèctes e indirèctes pagats en un país determinat; lo tot dei salaris dirèctes e indirèctes pagats per una entrepresa. 7. Cassa especiala d'un grope, à la quala cadun poarta la sieu contribucion. 8. Allocacion atribuida à una formacion militària per subvenir à d'uni despensas. 9. (fis.) Quocient de l'intensitat d'una foarça constanta per l'acceleracion dau movement que produe quora es aplicada au còrs considerat (*massa inerciala*) ò grandessa que caracteriza aqueu còrs relativament à l'atraccion que subisse de la part d'un autre (*massa gravitacionala*); l'unitat principala de massa es lo quilograma. 10. *Massa espicifica* ò *volumica*: Quocient de la massa d'un còrs per lo sieu volume. ◇ (quim.) *Nombre de massa*: Nombre total de particulas (protons e neutrons) que constitueisse lo nucleu d'un atòme. ◇ *Unitat de massa volumica*: Unitat de mesura de massa atomica (simb. u) egala à la fraccion 1/12 de la massa dau nucleïde ¹²C e que vau pauc ò pron 1,166056·10⁻²⁷ kg. ◇ *Massa molària*: Massa d'una mòla de substança formada de moleculas. 11. (astronaut.) *Rapoart de massa*: Dins una fusada, rapoart entre la massa au lançament e la massa à l'acabament de la combustion dei ergòls. 12. *Massa critica*: Quantitat minimala de substança fissila necessària per qu'una reaccion en cadena si poasque establir espontaneament e si mantenir. 13. (electr.) Ensèm de pèças conductritz que, dins una installacion electrica, son messi en comunicacion m'au soal. ◇ Ensèm metallics d'una automobila per dont si clàvon lu circuits de l'equipament electric. 14. Granda quantitat de cauas ò de personas. Sin.: **rup**. ◇ *En massa*: En grand nombre. 15. Lo comun dei umans, lo nombre màger: *Un spectacle destinat à la massa*. ◇ *De massa*: Que pertòca la màger part dau còrs social, considerada coma culturalament omogèna: *Comunicacion de massa*. ◆ pl. Lo pòble, li classas populari: *Faire l'educacion dei massas*.

massacraire, airtz n. Persona que massacra. Sin.: **chaplaire, sagataire**.

massacrar vt. 1. Tuar sauvatjament e en massa (d'èstres, de personas sensa defensa). Sin.: **chaplàr**. 2. (fam.) Degalhar per una operacion mau menada. ◇ Representar una òbra d'un biais tant desgaubiat que n'es tota desfigurada: *Massacrar una sonata*. Sin.: **sagatar, matança, maselar**.

massacre n.m. 1. Accion de massacrar. Sin.: **maselatge, chaple, chapladís, carnalatge, tuada, chaplàs**. 2. (fam.) Biais desgaubiat de menar un trabalh, una operacion. 3. (pop.) *Faire un massacre*: Conóisser un grand succès. 4. *Juèc de massacre*: Juèc de fièra dins lo quau si lànçon de balas per faire tombar de personatges montats sus un sistema à bascula. 5. Trofeu de caça format de la tèsta d'un cervidat que poarta de boascs, separada dau còrs e naturalisada.

massaire, airtz n. Persona que massa. Var.: **massatgista**. ◇ *Massaire-quinésiterapeuta*: Practician qu'abiaissa la quinesiterapia e lu massatges.

massaliòta adj. e n. De l'antica Marselha (Massàlia).

massalòta n.f. 1. Metal en mai qu'aderisse à una pèça fonduda. 2. Pichina massa d'un sistema mecanic

qu'agisse per inercia, gravitat ò foarça centrifuga, sovent ajustada à un organe que vira per l'equilibrar dins la sieu rotacion.

massapan n.m. Marçapan.

massar vt. Preissar, manipular diferenti parts dau còrs m'ai mans per assoplr lu teissuts, fortificar lu muscles, demenir li dolors, etc.

massar vt. Recampar, dispauar en massa: *Massar de tropas*. Sin.: **atropelar, gropar**. ◆ **si massar** v.pr. S'acampar en massa, si gropar.

massatge n.m. Accion de massar lo còrs, un muscle.

massatgista n. Massaire.

massic, a adj. (fis.) 1. Que pertòca la massa. 2. Si di d'una grandor reportada à l'unitat de massa.

massicòt n.m. 1. Aparelh per talhar lo papier en fuèlhs. 2. Aparelh per metre ai dimensions de boasc de placatge.

massicotaire n.m. Obrier que fa foncionar un massicòt.

massicotar vt. (*massicòti*) Talhar m'un massicòt.

massicotatge n.m. Accion de massicotar; lo sieu resultat.

massier, a n. Dins un atalhier de pintura ò d'esculptura, escolan encargat de reculhir lu escotissons (massa) e de reglar li despensas comuni.

massificacion n.f. Adaptacion d'un fenomène à la massa, au grand nombre, per supression dei caractèrs diferenciats que presentava: *La massificacion de la cultura*.

massificar vt. (*massifiqui*) Operar la massificacion de.

massís, issa adj. 1. Que forma un tot compacte; que non es cau, ni mesclat: *Un mòble de rore massís*. 2. Qu'a una aparença espessa: *Una forma massissa*. Sin.: **espés, peant**. Var.: **massiu**. 3. Qu'es donat, fach, ò qu'existisse en granda quantitat: Una dòsi massissa de remèdis. 4. Que recampa un grand nombre de personas: *Una manifestacion massissa*. Var.: **massiu**.

massís n.m. 1. Ensèm de plantas floridi ò d'aubrilhons. Sin.: **taula de flors, faissa de flors**. 2. Ensèm d'autessas que presèton un caractèr montanhós: *Lo Massís dau Mercantor*. ◇ *Massís ancian*: Region formada de terrens plecats au precambrian ò au primari e qu'an subit solament de largui desformacions ò de rompeduras. 3. (arquít.) Obratge de betum destinat à portar ò à apontelar una construccion. 4. (publicitat) Ensèm dei paneus publicitaris afectats à un meme anonciaire, dins lo mètro.

massissament adv. D'un biais massís. Sin.: **pesantament, à molons, massivament**.

massiu, iva adj. Massís.

massivament adv. Massissament.

mass mèdia n.m. pl. Mejans de comunicacion de massa (television, premsa, cinéma, etc.).

massoinenc, a adj. e n. De Massoins.

massorà n.f. Anotacion destinada à fixar lo tèxto ebreu de la Bíblia e à remediari ai alteracions dins la transmission dau tèxto au cors dei siècles.

- massorèt** n.m. Erudit judieu, autor de massoràs.
- massòt** n.m. Pan azime. Sin.: **caritat**.
- massuga** n.f. (bot.) Nom comun de la *tifa*, planta aquatica monocotiledonea, vivaça, m'un rizòma, embé de fuèlhas d'un 1 à 2 cm de larg e de mai de 1m de lòng, que li sieu flors pichoneti son sarradi en una espiga cilindrica que sembla un cigarro; es d'usança coma element decoratiu (*typha latifolia*). Sin.: **sanha**, **fusada**, **candela**.
- mastabà** n.f. Monument funerari bastit per lu captaus de l'Egipte faraonica de l'Empèri ancian.
- mastagogia** n.f. En zootecnica, ensèm dei procediments mecanics aplicats à la possa.
- mastalgia** n.f. Dolor neuralgica de la possa. Sin.: **mastodinia**.
- mastectomia** n.f. Mamectomia.
- mastegacion** n.f. Accion de mastegar. Var. **masticacion**, **mastegatge**.
- mastegada** n.f. Cen qu'es mastegat; past.
- mastegaire**, **airitz** adj. Gloton. Sin.: **lecaplats**, **golifard**, **manjairàs**.
- masteganha** n.f. Cen qu'es mièg mastegat.
- mastegar** vt. (*mastegui*) Chaplar d'aliments m'ai dents denant de lu engolir. Sin.: **nhacar**.
- mastegatge** n.m. Mastegacion.
- mastegator**, **tritz** adj. Qu'intervèn dins la mastegacion: *Un muscle mastegator*.
- mastegator** n.m. Instrument que sièrve à trissar lu aliments.
- mastegatòri**, **òria** adj. e n. Que correspoande ai substanças que si mastégon sensa li avalar (*mastegoma*).
- mastegoma** n.f. Pasta de mastegar, alestida me de goma de chicle aromatisada. Var.: **mastegon**.
- mastegon** n.m. Mastegoma.
- màster** n.m. Diplòma universitari que vèn après la licença.
- mastic** n.m. 1. Pasta à basa de carbonat de calci e d'òli de lin pura, que durcisse au contacte de l'ària, e que sièrve à tapar de traucs, à faire aderir d'objèctes de natura diferenta, etc. 2. (estamp.) Error grèva dins la composicion tipografica (espec. Caractèrs mesclats).
- masticar** vt. (*mastiqui*) Pegar, jónher, tapar au mejan de mastic.
- masticatge** n.m. Accion de masticar, de jónher ò de tapar au mejan de mastic. Var.: **mastegacion**.
- masticatge** n.m. Mastegacion.
- masticatòri**, **òria** adj. e n.m. Si di d'una substança que si mastega sensa l'engolir, per excitar la secrecion de saliva. Var.: **mastegatòri**.
- mastin** n.m. Gròs can de garda. Sin.: **canhàs**.
- mastinar** vt. Curbir (una canha de raça), en parlant d'un can d'una raça diferenta ò d'un can bastard. Sin.: **mesclar**.
- mastiti** n.f. Mamiti.
- mastòc** adj. inv. (fam.) Qu'a de formas espessi.
- mastocit** n.m. Varietat de leucocit.
- mastocitòma** n.m. Mena de tumor redona, provocada per una varietat d'urticària pigmentària.
- mastocitòsi** n.f. Presença de mastocits nombrós dintre lo dèrma.
- mastodinia** n.f. Mastalgia.
- mastodont** n.m. 1. Mamifèr fossile de la fin dau terciari e dau començament dau quaternari, vesin de l'elefant, ma provedit de dents mamelonari e eventualament de doi pareus de defenses. 2. (fam.) Persona, animau ò caua endorma.
- mastografia** n.f. Radiografia de la possa.
- mastoïda** n.f. Apofisis mastoïda.
- mastoïdal**, **la** adj. Relatiu à l'apofisi mastoïda. Var.: **mastoïdau**, **mastoïdian**.
- mastoïdau**, **ala** adj. Mastoïdal.
- mastoïde**, **a** adj. (anat.) *Apofisi mastoïda* ò *mastoïda*, n.f.: Eminença plaçada à la part inferiora e posteriora de l'oàs temporal, en arrier de l'aurelha.
- mastoïdectomia** n.f. (cir.) Trepanacion de l'apofisi mastoïda, practicada en cas de mastoïditi.
- mastoïdian**, **a** adj. (anat.) Relatiu à l'apofisi mastoïda. Var.: **mastoïdal**, **mastoïdau**. ◇ *Cavitats ò cellulas mastoïdiani*: Cavitats de l'apofisi mastoïda, en comunicacion embé la caissa dau timpan.
- mastoïditi** n.f. (med.) Inflamacion dei cellulas mastoïdiani.
- mastologia** n.f. (med.) Estudi de la fisiologia e de la patologia dei glândolas mamari.
- mastologic**, **a** adj. Relatiu à la mastologia.
- mastopatia** n.f. (patol.) Tèrme generic de tota modificacion de la glândola mamària.
- mastopexia** n.f. (cir.) Operacion de cirurgia estatica practicada en cas de mastoptòsi.
- mastoptòsi** n.f. Abaissament dei possas provocat sovent en seguida à l'alachament.
- mastorragia** n.f. Emorragia de la possa.
- mastòsi** n.f. Nom generic de manti afeccions de la possa.
- mastotèrme** n.m. Raça de formiga blanca australiana, foarça primitiva.
- mastra** n.f. 1. Còfre sus pens que s'emplegava per pastar lo pan e lo conservar. 2. Armari mural.
- mastrada** n.f. Contengut d'una mastra.
- mastralhon** n.m. Taula per enfornar lo pan.
- mastrolhaire**, **airitz** n. Que non cèssa de mastrolhar.
- mastrolhar** vt. 1. Mastegar. 2. Mòdre maquinalament un objècte tengut entre li mans.
- mastrolhatge** n.m. Accion de mastrolhar.
- mastroquet** n.m. 1. Negociant de vin au detalh. Sin.: **vinatier**. 2. Cafè, beguda.
- masturbacion** n.f. Accion de masturbar, de si masturbar. Sin.: (pop.) **pinhòla**, **pinholatge**, **onanisme**.
- masturbar** vt. Procurar de plaser sexual per l'excitacion manuala dei parts genitali. ◆ **si masturbar** v.pr. Si procurar de plaser sexual per l'excitacion manuala dei parts genitali. Sin.: (pop.) **si pinholar**.

masturbatòri, òria adj. Relatiu à la masturbacion. Sin.: **onanista**.

masuc n.m. Buron. Sin.: **chabòt**.

masuri n.m. (quim.) Tecnèci.

mat n.m. Ai escacs, posicion dau rèi en escac e senza possibilitat de si salvar, cen qu'acaba la partida. ◇ adj. inv. Si di dau rèi en posicion de mat, dau jugaire que lo sieu rèi es dins aquesta situacion.

mat, a adj. 1. Que non a d'esclat: *Un papier mat*. 2. Que non a de transparença, que non es luminós: *Un vitre mat*. Sin.: **afalit, deslavat**. 3. Senza resonança, en parlant d'un son.

mat, a adj. (fam., de l'italian *matto* e dau piemontés *mat*) Foal, caluc.

mata n.f. Aranhàs.

mata n.f. Gropament de plantas: *Una mata d'euses*.

matador n.m. Dins li corsas de taurs, aqueu que, quora a recebut l'alternativa, es encargat de metre à moart la bèstia. Var.: **matataure**.

matafam n.m. Mena de crespeu de blat negre.

matafieu n.m. (mar.) Fion.

matafion n.m. 1. Batafieu (3), matafieu. 2. (mar.) Fion.

matagon n.m. 1. Aliment indigest. 2. Pèça d'estòfa mau cordurada, que forma una espessor sus la pèça principala. 3. Matagòt.

matagòt n.m. Cat masc, qu'enriqueisse aqueu que s'ocupa ben d'eu, d'après una credença populària. Var.: **matagon**.

matalàs n.m. 1. Pèça de licharia, generalament capitonada, emborrada de lana ò de mòlas, destinada à garnir lo saumier. ◇ *Matalàs pneumatic*: Envelopa gonflabla de tela cauchotada ò de matèria plastica. 2. Jaça espessa d'un materiau sople ò mòble: *Un matalàs de fuèlhas*. ◇ *Matalàs d'ària*: Jaça d'ària entre doi parets, dins una contruccion.

matalassada n.f. Matalassatge.

matalassaire, a n. Matalassier.

matalassar vt. 1. Emborrar (un sèti, un coissin, etc.) en fixant la jaça interiora au mejan d'una cordura ò de botons. 2. Doblar (una estòfa) m'un teissut matalassat.

matalassat, ada adj. e n.m. Si di d'un teissut doblat d'una jaça sopl mantenguda au mejan d'una cordura ò de botons.

matalassatge n.m. Tot cen que sièrve à emborrar, à matalassar. Var.: **matalassada**.

matalasset n.m.

matalassier, a n. Persona que fa ò repara lu matalàs. Var.: **matalassaire**.

matalet n.m. Destrau (Saòrge).

matalòt n.m. 1. Marinier que participa à la manòbra e au manteniment de la nau. Sin.: **nauta, nautor, nautonier**. (Etim. neerl. *matenoot*). 2. Militari dau reng, dins la Marina nacionala. 3. Caduna dei naus d'una formacion, considerat per rapoart à-n-aqueu qu'es davant e à-n-aqueu qu'es darrier.

matalòta n.f. Preparacion facha de peis talhats à tròç, cuèchs dins de vin mé de cebas.

matalotatge n.m. (mar.) Ensèm dei trabalhs relatius à la manòbra dau gabier.

matamòre n.m. Fanfaron, arlèri, Miqueu l'ardit. Sin.: **bravejaire, marjassa, bravacho**.

matana n.f. *Faire la matana*: Jugar la comèdia, faire de capricis per obtenir quauqua ren (si di especialament d'un enfant).

matanaire, airitz adj. e n. Portat à faire la matana, capriciós. Var.: **matanós**.

matança n.f. Fach de metre à moart; massacre dei tons.

matançar vt. Metre à moart; massacrar lu tons.

matanejar vi. Faire la matana.

matanós, oa adj. Capriciós. Var.: **matanaire**.

matar vt. Ai escacs, metre mat (lo rèi).

matar vt. Massacrar; ensucar.

matar vt. 1. Rendre mat (un metal, etc.). Var.: **matir**. 2. Redurre à l'impotença, à l'obeissença. Sin.: **senhorejar, dominar, mestrejar**.

matar vi. Créisser en matas.

mataria n.f. Adobador, maseu.

matataure n.m. Matador.

matatge n.m. Rendre mat un metal e lo faïçonar au marteu.

match n.m. (angl.) Partida (de balon, etc.). Sin.: **rescòtre**.

mate n.m. (bot.) Agreu d' Amèrica dau Sud, que li sieu fuèlhas fornisson una infusion estimulanta e diuretica. Sin.: **tè dei jesuitas**.

matematic, a adj. 1. Relatiu ai matematicas. 2. Que non compoarta minga incertituda: *Una precision matematica*. Sin.: **precís, rigorós**. ◇ Logic, inevitable: *Devia acapitar, èra matematic!*

matemàtica n.f. 1. (Au sing. ò au pl.) Sciènça qu'estúdia per lo biais dau rasonament deductiu li proprietats d'èstres abstrachs (nombres, figura geometriqui, foncion, espacis, etc.) e li relacions que s'establisson entre elu. 2. (Au sing.) Ensèm dei disciplinas matematici consideradi coma un tot organic. ◇ Metòde d'elaboracion dau rasonament pròpri à-n-aqueli disciplinas. 3. *Matemàticas especiali*: Classa preparatòria ai concors dei grandi escòlas scientifici. ◇ *Matemàticas superiori*: Classa intermediària entre lo Bac e aquela de matematicas especiali. Var.: **matematica**.

matematicament adv. 1. En foncion de metòdes matematics. 2. M'una granda precision; immancablament. 3. Inevitablament.

matematician, a n. Cercaire, ensenhaire especialista dei matematicas.

matematisacion (-izacion) n.f. Aplicacion à un camp particulier de teorias, de metòdes matematics.

matematisar (-izar) vt. Operar la matematisacion de: *Matematisar una teoria economica*.

matèria n.f. 1. Substança, realitat constitutiva dei còrs, provedida de proprietats fisiqui. ◇ (biol.) *La matèria viva (vivent)*: La matèria que n'en son fachs lu èstres vivents. 2. (filos.) Còrs, realitat materiala (per op. à l'ànima, à l'esperit). 3. Substança particuliera que

compaua una cau e que si conoisce per li sieu proprietats: *Matèria combustibla*. 4. *Matèria promiera*: Materiau d'origina naturala qu'es l'objècte d'una transformacion artesanalà ò industrialà: *La lana, lo coton, son de matèrias promieri*. ◇ (fig.) Cen que fa l'objècte d'una elaboracion, d'una transformacion d'òrdre intellectual: *Un questionari qu'es la matèria promiera d'una enquista*. 5. (med.) Substança escampada per l'aut ò lo bas. 6. Cen que fa l'objècte d'estudis à l'escòla. 7. (fam.) *Matèria grisa*: Soscada, intelligença, rasonament.

material, a adj. 1. Format de matèria (per op. à *espirtual, intellectual, etc.*). ◇ (mecan.) *Ponch material*: Element que la sieu massa es supauada èstre concentrada en un ponch. 2. Que pertòca lu objèctes (e non li personas): *De degalhs materials*. 3. Qu'existisse efectivament; real, tangible: *Un obstacle material*. ◇ Qu'es considerat d'un ponch de vista unicament concret, en defoara de tota subjectivitat: *Èstre dins l'impossibilitat materiala de faire quauqua ren*. ◇ *Temps material*: Temps necessari per faire una accion. 4. Que pertòca li necessitats de la vida umani: *Aver lu mejans materials per s'installar*. 5. (pej.) Tròup estacat ai sòus: *Un esperit material*. Var.: **materialiu**.

material n.m. 1. Ensèm dei instruments necessaris per lo boan foncionament d'un establiment, de la practica d'un espòrt, d'una activitat, etc. 2. Ensèm dei equipaments necessaris ai foarças armadi. ◇ *Servici dau material*: Servici encargat, dins li armadas de tèrra e de l'ària, de la gestion e dau manteniment dau material. 3. (inform.) Ensèm dei elements fisics d'un sistema informatic. Var.: **materialiu**.

materialament adv. 1. D'un biais concret, objectiu; efectivament. 2. Sus lo plan financier, material.

materializacion (-izacion) n.f. 1. Accion de materialisar, fach de si materialisar. ◇ (espec.) Fach de materialisar una via. 2. (fis.) Transformacion d'energia raionanta en particulas de massa non nulla.

materialisar (-izar) vt. 1. Donar una forma concreta, una realitat sensibla à. ◇ (lit.) Considerar coma material: *Una filosofia que materialisa l'ànima*. 2. Metre en òbra, rendre efectiu: *Materialisar un projècte*. 3. Senhalisar: *Materialisar una pista ciclable*. ◆ **si materialisar** v.pr. Devenir real, si concretisar.

materialisme n.m. 1. (filos.) Doctrina qu'affirma que ren existisse en defoara de la matèria, e que finda l'esperit es material. 2. Biais de viure, estat d'esperit orientats vèrs la recèrca dei satisfaccions e dei plasers materials.

materialista adj. e n. 1. Qu'apartèn au materialisme; partidari dau materialisme. 2. Orientat vèrs la soleta recèrca dei satisfaccions materiali.

materialitat n.f. 1. Caractèr de cen qu'es material. 2. Circonstança materiala que constitue un acte: *En drech, la materialitat s'opaua ai motius*.

materialiu, ala adj. Material.

materialiu n.m. 1. Substança, matèria destinada à èstre messa en òbra. 2. Matèria de basa, ensèm d'informacions que si poàdon emplegar per una recèrca,

la redaccion d'un obratge, etc. ◆ pl. 1. Matèrias d'origina naturala ò artificiala emplegadi dins la construccion d'un edifici, d'un veïcule, etc. 2. Informacions, documents recampats e combinats per formar un tot: *Lu materiaus d'un procès*.

materisme n.m. Movement pictural apareissut à la fin dei ans 1940, que lo sieu caractèr principal es aqueu d'una pintura abstracta qu'emplega divers materiaus non tradicionals ajustats sus la tela.

materista adj. e n. Dau materisme; si di d'un artista d'aquesto movement.

maternal, a adj. Mairal. Var.: **maternau**.

maternalment adv. D'un biais mairal. Sin.: **mairalament**.

maternalisme n.m. Tendença abusiva à impauar una proteccion mairala ò d'estile mairal ò una dominacion femenina.

maternatge n.m. 1. Ensèm dei atencions d'una maire per lo sieu enfant; ensèm dei relacions qu'una maire a m'au sieu enfant.

maternau, ala adj. Maternal.

maternisar (-izar) vt. Donar à (un lach animal ò sintetic) una composicion pròcha d'aquela dau lach de frema.

maternisat (-izat) adj. Si di d'un lach que li an donat una composicion pròcha d'aquela dau lach de frema.

matildita n.f. Sulfure natural d'argent. Sin.: **morocachita**.

matin n.m. 1. Començament dau jorn; 2. Part dau jorn entre l'auba e mièjorn. ◇ *L'estela dau matin*: Vènus. ◇ *De boan matin*: D'ora. ◇ *Un beu matin*: Un matin indeterminat. ◆ adv. Dins la matinada: *Diluns (de) matin*.

matinada n.f. 1. Temps que s'escorre entre l'auba e miègjorn. ◇ *Faire la grassa (la granda) matinada*: Restar au lièch fins tardi lo matin. 2. Espectacle donat dins l'après-dinnar.

matinal, a adj. Dau matin. Var.: **matinier, matinau**.

matinas n.f. pl. Premier ofici divin cantat denant de la poncha dau jorn. Var.: **matutins**. Sin.: **ofici de lecturas**.

matinier, a adj. 1. Dau matin. Var.: **matinal**. 2. Que s'auça d'ora: *Lu paisans son matiniers*. Var.: **matinós**.

matinós, oa adj. Matinier.

matir vt. Rendre mat (un metal, etc.) Var.: **matar**.

matitat n.f. Estat de cen qu'es mat.

matochinada n.f. Extravagança.

matraca n.f. Arma facha sovent d'un cilindre de boasc ò de cauchoc durcit. Sin.: **manganeu, baston**.

matracaire, airtz adj. e n. Si di d'una persona que matraca.

matracar vt. 1. Picar à còups de matraca. Sin.: **bastonar**. ◇ (fig.) Criticar vivament. 2. (fam.) Demandar à un client un prètz excessiu per un produch, un servici. 3. Tornar difusar embé insistença (un messatge publicitari, etc.).

matracatge n.m. Accion de matracar.

matràs n.m. 1. Caireu de balèstra. 2. Recipient de forma ovoïda ò esfèrica, m'un coal lòng, que s'emplega dins lu laboratòris de quimia. 3. Ancian bastonàs de guèrra.

matrassada n.f. Còup de matràs.

matrassar vt. Picar à còups de matràs.

matriarcal, a adj. Relatiu au matriarcat: *Societat matriarcala*. Var.: **matriarcau**.

matriarcat n.m. Sistema politic e juridic dins lo quau li fremas an l'autoritat màger dins la familha e an de foncions politiqui dins l'organizacion sociala.

matriarcau, ala adj. Matriarcal.

matrizar vt. (tecn.) Forma (una pèça) au mejan de matritz.

matricària n.f. Planta erbacea odoranta (Familha dei composeas).

matricatge n.m. (metall.) Accion de fabregar à caud de produch non ferrós au mejan d'una matritz.

matricial, a adj. Relatiu ai matritz. Var.: **matriciau**.

matriciau, ala adj. Matricial.

matricida adj. e n. Que tua sa maire.

matricidi n.m. Accion de tuar sa maire.

matriclan n.m. (antrop.) Clan fondat sobre la filiacion matrilineària.

matricul(e) n.m. 1. Numèro d'inscripcion sus la matricula: *Lo presonier matricule 100*. 2. Numèro d'identificacion dei veïcules e materials militaris.

matricula n.f. 1. Registre dont son incrichs lu noms de toi lu individús qu'iènton dins un ospitau, dins una preson, dins un còrs de tropas, etc. 2. Inscricion sus aqueu registre. 3. Extrach d'aquesta inscripcion.

matriculacion n.f. Immatriculacion.

matricular vt. Immatricular.

matrilinear(i), a (-ària) adj. (antrop.) Si di d'un sistema de filiacion e d'organizacion sociala dins lo quau soleta l'ascendença mairala es pilhada en còmpte per la transmission dau nom, dei privilègis, de l'apartenença à un clan ò à una classa.

matrilinhatge n.m. (antrop.) Linha ò grope de filiacion unilineri que toi lu sieus membres si considèron doma lu descendents per li fremas d'un antenat comun.

matrilocal, a adj. (antrop.) Si di dau mòde de residença de nòvis, dins lo quau l'espós vèn abitar dins la familha de la sieu frema. Var.: **matrilocau**. Sin.: **uxorilocal**.

matrilocau, ala adj. Matrilocal.

matrimòni n.m. Maridatge.

matrimonial, a adj. Que pertòca lo maridatge. ◇ *Regime matrimonial*: Regime que règla la reparticion e la gestion dei bens entre espós. ◇ *Agença matrimoniala*: Establiment comercial que metre en rapoart de personas que si voàlon maridar. Var.: **matrimoniau**.

matrimonialament adv. Relativament au maridatge.

matrimoniau, ala adj. Matrimonial.

matritz n.f. 1. Utèrus. Sin.: **mairitz, maire**. ◇ *Matritz extracel·lulària*: Ensèm de macromoleculas

extracel·lulari dau teissut conjontiu e dei autres teissuts animaús. ◇ *Matritz mitocondriala*: Espaci enclaus dins la membrana mitocondriala intèrna. 2. (mat.) *Matritz (de n linhas e p colomnas)*: Tableu rectangulari de nombres dispauats en *n* linhas e *p* colomnas, mé *n* e *p* que poàdon èstre pariers (*matritz cairada*). ◇ *Matritz diagonal*: Matritz cairada que lu sieus coeficients en defoara de la diagonal principal son nuls. Lu coeficients de la diagonal poàdon èstre nuls ò non.

matrona n.f. 1. Dins l'Antiquitat romana, frema maridada ò maire. 2. Frema d'atge madur e d'aspècte respectable. ◇ (pej.) Frema corpulenta, dei biais vulgaris. Sin.: **fremenassa, mandrona**.

matronimat n.m. Sistema familial apiejat sus lo matronisme.

matronime n.m. Nom de familha format d'après lo nom de la maire.

matronimia n.f. Costuma castelhana d'utilisar lu matronimes.

matronimic, a adj. Relatiu au matronime.

maturitat n.f. 1. Estat d'un fruch madur. 2. Periòde de la vida caracterisat per lo desvolopament fisic, afectiu e intellectual. 3. Estat de l'intelligença, d'una facultat qu'es arribada au sieu plen desvolopament: Mancar de maturitat. Sin.: **maduretat**.

matusalèm n.m. Botilha de champanhe d'una contenença de 8 botilhas (6 litres).

matutinal, a adj. (lit.) Qu'apartèn au matin. Var.: **matutinau**.

matutinau, ala adj. Matutinal.

matutins n.m. pl. (liturgia) Matinas. Sin.: **ofici de lecturas**.

mau n.m. 1. Cen qu'es contrari au ben, à la vertut, cn que la morala condamna. 2. Cen que pòu faire sofrir, que non es adaptat: *Lo mau es fach*. ◇ Faire de mau à quauqu'un: *Lo faire sofrir, li faire de toart*. ◇ *Dire de mau de quauqu'un*: Lo criticar, lo calomniar. 3. Sofrença fisica: *Aver mau de dents*. ◇ *Mau de coar*: Nausea d'origina gastrica. Sin.: **escufèa, escufenha, descoar**. ◇ *Mau de mar, mau de l'ària*: Malèstres particuliers sentits en mar, en l'ària. ◇ *Mau dei montanhas, de l'altitud, dei aviators*: Malèstres causats per la rarefaccion de l'oxigène. ◇ Malautia: *Lo mau li es passat*. ◇ *Aver un marrit mau*: Aver lo cancre. 4. Sofrença morala: *Aver lo mau dau país*. ◇ *Lo mau dau siècle*: Estat depressiu de la joventut romantica. 5. Pena, trabalh: *Si donar de mau*. Sin.: **amarum, patiment, dolor, pena, torment, tribulacion**.

mau adv. 1. D'un biais marrit: *Escrives mau!* 2. *Èstre ben mau, èstre au plus mau*: Èstre totplen malaut. 3. *Èstre mau mé quauqu'un*: Non aver de boani relacions. ◇ *Si metre mau mé quauqu'un*: Degalhar li relacions mé quauqu'un.

maucomòde, a adj. Que non es comòde.

maucomplasant, a adj. Qu'es gaire complasant.

maucomptar vi. (*maucòmpti*) Mescomptar.

maucontent, a adj. e n. Que non es content.

maucontentament n.m. Sentiment, estat de quauqu'un qu'es maucontent.

maucontentar vt. Rendre maucontent, faire nàisser ò créisser lo maucontentament de.

maucorar vt. (*maucoari*) Descoratjar. Sin.: **desencorar, destalentar**. ◆ **si maucorar** v.pr. Si descoratjar.

maucorat, ada adj. Descoratjat. Sin. **desencorat, destalentat**.

maucorós, oa adj. Desplasent.

maureança n.f. Marrida educacion, manca de cortesia. Sin.: **descortesia**.

maureat, a adj. e n. (fig.) Grossier, que manca de finessa, de cortesia; desagradu, brut. Sin.: **malensenhât, descortés**.

maudespîèch prep. En despîèch de.

maudiccion n.f. Malediccion.

maudich, a adj. 1. Destinât à la damnacion. ◇ *Lo Maudich*: Lo Demòni. 2. Regetat, mes foara de la societât: *Un poeta maudich*. 3. Que provòca una contrarietat desagradiva, que dona de rasons de si plànher. ◆ n. Persona maudicha, foaragetada per Dieu ò per la societât.

maudient, a adj. e n.m. Que di de mau, que manifèsta de maudisença. Var.: **maudisent, maudisèire**. Sin.: **mauparlaire**.

maudire vt. (*maudissi*) 1. (lit.) Condamnar à la damnacion etèrna, en parlant de Dieu. 2. (lit.) Demandar la malediccion, la ràbia divina còtra (quauqu'un) . Exprimir la sieu impaciença, la sieu ràbia còtra (quauqu'un, quauqua ren). Var.: **maledire**.

maudire vt. ind. Tenir de prepaus mauvolents sobre quauqu'un, dire lo sieu défaut per li faire de mau: *Maudire dei sieus vesins*. Sin.: **mauparlar**.

maudisèire, a adj. e n. Maudient.

maudisença n.f. 1. Accion de maudire, de dire de mau. 2. Prepaus d'una persona maudisenta.

maudisent, a adj. Maudient.

maudona n.f. Engana de distribucion au juèc de cartas. Var.: **maladona**.

maufach n.m. Forfach, malafacha. Sin.: **mesfach**.

maufachós, a adj. Malafachier, maufasent.

maufactor, tritz n. Persona que fa lo mau, que vòu lo mau dei autres. Sin.: **maufatan**.

maufaiçon n.f. Défaut d'un obratge, d'un travalh. Sin.: **deca, maladobat, malordit**.

maufaire vi. Agir mau, si comportar d'un biais incorrècte, faire d'errors. Sin.: **mesfaire**.

maufamat, ada adj. Luèc mau frequentat, qu'a una marrida reputacion. Sin.: **mautrevat**.

maufaràs n.m. Maufatan, malvais.

maufasença n.f. Propension à faire de mau ai autres.

maufasent, a adj. Malafachier, maufachós.

maufatan n.m. Persona que fa lo mau, que vòu lo mau dei autres. Sin.: **maufaràs, maufactor**. Sin.: **malvais**.

maufidança n.f. Estat d'esperit de quauqu'un que si maufida de quauqua ren ò d'una altra persona. Sin.: **mesfidança, desfidança**.

maufidar (si) v.pr. (*de*) 1. Mancar de fidança: *Si maufidar dei conseus*. 2. Faire atencion: *Maufide-ti de la pluèia!* Sin.: **si mesfidar, si desfidar, si gardar**.

mauformacion n.f. Alteracion morfologica congenitala d'un teissut, d'un organe dau còrs uman.

maufomat, ada adj. Que sofrisse d'una mauformacion.

maugaubiât, ada adj. Desgaubiât.

maugoirés, esa De la vila de Melguelh. Var.: **meugoirés**. Sin.: **mauguiolenc**.

maugovèrn n.m. Marris govèrn, marrida administracion.

maugrabeu interj. Interjeccion que marca l'estonament, l'imprecacion, l'admiracion. Sin.: **mautrest**.

maugrabin, a adj. e n. Dau Magrèb.

maugraciós, oa adj. Gaire graciós. Sin.: **descortés, morre de tòla**.

maugraciosament adv. D'un biais maugraciós.

maugraciositat n.f. Caractèr maugraciós.

maugrat prep. En despîèch de. Sin.: **maudespîèch**.

maugrat que loc. conj. Ben que. Sin.: **encara que, e mai**.

maugrat tot loc. adv. En despîèch de tot.

mauguiolenc, a adj. e n. De Mauguiòu. Sin.: **maugoirés, meugoirés, melgoirés**.

maujutjament n.m. Fach de maujutjar.

maujutjar vt. Non jutjar coma si deu, estimar desfavorablament ò faussament. ◆ vt. ind. (*de*) Non prear à la sieu valor justa. ◆ **si maujutjar** v.pr. Si sotestimar, non conóisser la sieu valor.

maujutjat, ada adj. Que non es estimat coma deuria.

maumaridat n.m. Pingoin.

maumaridat, ada adj. Qu'a fach una marrida union, un marris maridatge.

maumenar vt. 1. Batre, tractar durament (quauqu'un). 2. Metre (un adversari) dins una situacion dificila, pendent un combat.

maumetan, a adj. e n.m. Musulman. Var.: **maometan**.

maunat, ada adj. Roturier.

maunoirit, ida adj. Que non manja à la sieu fam.

maunutricion n.f. Défaut d'adpatacion de l'alimentacion ai condicions de vida d'un individú, d'una populacion; desequilibri alimentari.

maupacient, a adj. Que manca de paciença.

mauparada n.f. Confusion, marris debanar dei eveniments, malastre: *Non avia vist venir la mauparada*. Sin.: **malastrada, desastre, fracàs, catastròfa, auvari**.

mauparlant, a adj. e n. Mauparlier. Sin.: **marrida lenga**.

mauparlier, a adj. e n. Que parla mau, que di de mau dei autres. Var.: **mauparlant**.

maupàs n.m. Marrit pas.
maupassatge n.m. Marrit passatge.
maupinhat, ada adj. Mau pinhat.
mauplasent, a adj. Desplasent, desagradu.
mauplat n.m. Partida relativament plana: *Lu mauplats de la cara*.
mauposicion n.f. Marrida posicion d'una dent sus l'arcada dentària.
mauprevengut, uda adj. Malavisat.
mauproprament adv. Embé maupropretat.
maupròpre, a adj. Brut; que manca de propretat. ◆ adj. e n. Malonèst, contrari à la decença, à la morala. ◇ *Coma un maupròpre*: D'un biais indigne, sensa mainatjament.
maupropretat n.f. 1. Mancança de propretat. 2. Indecença, malonestetat.
maure, a adj. e n. 1. (Antiqu.) Per lu Romans, abitant de la Mauritania (Magrèb actual). 2. À l'Atge Mejan, Berbèr qu'apartenia au pòble que conquistèt l'Espanha. 3. Encuèi, abitant dau Saara occidental. Sin.: **mòro**.
maurèla n.f. Morèla.
mauresc, a adj. Pròpri ai Maures.
mauresca n.f. 1. Frema maura. 2. Pastís mé de siròp d'orjat. Sin.: **moresca**.
maureu, èla adj. Qu'a la color d'un maure. Var.: **mòro**.
maurician, a adj. e n. De l'Isla Maurici.
maurista n.m. Si di d'un membre d'una congregacion benedictina conoissuda per lo nivèu elevat de la sieu erudicion.
mauritan, a adj. e n. De Mauritània.
mausan, a adj. Qu'es marrit per la santat fisica ò morala; perillhós.
mausèr n.m. 1. Fusiú que l'Alemanha adoptèt en lo 1872 per remplaçar lo fusiú à agulha. 2. Mena de pistòla.
mausoleu n.m. Monument funerari de grandis dimensions, de l'arquitectura rica.
mausonnant, a adj. (lit.) Contrari à la pudor, en parlant dei mòts. Sin.: **desconvenent, desavenent**.
mauta n.f. Mesclum constituït de sabla, d'aiga e de ciment ò de caucina. Sin.: **mortier**.
mautemps n.m. Marrit temps, chavana.
mauttractar vt. Tractar durament (una bèstia, un presonier, etc.). Sin.: **matrassar**.
mautrest interj. Maugrabeu.
mauva n.f. Planta dei flors ròsa ò violaceï, que la sieu infusion es laxativa e calmanta (Tipe de la familha dei mauvaceas). ◆ adj. e n. D'una color ròsa palle
mauvacea n.f. *Mauvaceas*: Familha de plantas dialipetali dei estaminas nombroï, coma la mauva.
mauvaròsa n.f. Planta aromatica de la familha dei mauvaceas (*Alcea rosea*).
mauvasia n.f. 1. Vin grèc doç e liquorós. 2. Soca que dona lo raïm per faire aqueu vin. Var.: **mauvesia**.
mauvavisc n.m. Planta erbacea vivaça de la familha dei malvaceas, emplegada en farmacia (*Althaea officinalis*). Sin.: **mauva blanca**.

mauvengut, uda adj. 1. Si di d'un èstre vivent que la sieu creissença es estada contrariada. 2. Desconvenent, foara de prepaus. Var.: **mau vengut**.
mauversacion n.f. Destornar de fons dins l'exercici d'una profession, d'una carga.
mauvesia n.f. Mauvasia.
mauversar vi. (*mauvèrsi*) Cometre de malversacions.
mauviciar vt. (*mauvici*, classic *mauvíci*) Donar tròup de cauas à un enfant, li passar lu sieus capricis. Var.: **viciar**. Sin.: **apoiridir**.
mauvist, a adj. Mau considerat, detestat. Var.: **mau vist**.
mauviure n.m. Fach de menar una vida desagradiva.
mauivent, a adj. e n. Libertin, nocejair. Sin.: **cèrcafèsta**.
mauvolença n.f. 1. Intencion de faire lo mau. 2. Marrida disposicion d'espirit vèrs quauqu'un.
mauvolent, a adj. Portat à voler de mau ai autres; qu'a d'intencion ostili.
mauvoler n.m. Marrida volontat.
maxilla n.f. Mandibula.
maxillar(i), a (-ària) adj. Que pertòca li maissèlas. Sin.: **maisselier**.
maxillar(i) n.m. 1. Maissèla superiora (per op. à *mandibula*). 2. Oàs dei maissèlas.
maxillipède n.m. (zool.) Apendici par dei crustaceus, situat entre li maissèlas e li patas, e que sièrve sobretot à tenir li predas. Sin.: **pata-maissèla**.
maxilliti n.f. Inflamacion de la glàndola maxillària que si manifèsta tocant lo cavau e lo bòu.
maxillofacial, a adj. Dau maxillari e de la faça. Var.: **maxillofaciau**.
maxillofaciau, ala adj. Maxillofacial.
maxillula n.f. Peça bucala dei crustaceus que forma un pareu que representa la sieu primera maissèla.
maxim n.m. 1. Lo gra mai aut que quauqua ren rejonhe ò pòu rejónher. 2. (espec.) Limit superior d'una condemnacion penala. 3. (mat.) *Maxim (d'un ensemble ordenat)*: L'element mai grand d'aquel ensemble. ◇ *Maxim d'una foncion*: La valor mai granda d'aquesta foncion per una variabla dins un interval donat ò dins lo sieu domeni de definicion.
maxima n.f. Formula brèva qu'enòncia una règla de morala ò de comportament ò una pensada d'òrdre general. Sin.: **dicha, senténcia, adagi**.
maxima (a) loc. adj. inv. (dr.) *Apèl a maxima*: Apèl que lo ministèri public forma per reduire la pena pronunciada.
maximal, a adj. 1. Que constituïsse lo gra mai aut. 2. (mat.) *Element maximal (d'un ensemble ordenat)*: Element tau que minga autre element dau meme ensemble li es estrechament superior. Var.: **maximau**.
maximalisacion (-izacion) n.f. Accion de maximalisar. Var.: **maximisacion**.
maximalisar (-izar) vt. 1. Donar la valor mai auta possible à (una grandor, un fach, una idea, etc.) 2. Portar una quantitat au gra mai aut. Var.: **maximisar**.

maximalista adj. e n. Que preconisa de solucions extrèmi, radicali, en particular dins lo sector politic.

maximant, a adj. Tèrme emplegat dins la teoria dei foncions pertocant la valor de la variabla que rende una foncion maximala.

maximau, ala adj. Maximal.

maximizacion (-izacion) n.f. Maximalisacion.

maximisar (-izar) vt. Maximalisar.

maximom n.m. Maxim.

maxwell n.m. Anciana unitat C.G.S. de flux magnetic qu'èra equivalenta au flux produch per una induccion magnetica de 1 gauss au travèrs d'una susfàcia de 1 cm², normala au camp.

mazagran n.m. 1. Cafè frèi ò caud, servit dins un vèire profund. 2. Recipient espès, de faiença, en forma de vèire à pen bas, sensa manelha, per beure lo cafè.

mazapilita n.f. Arseniat de calci e de fèrre. Sin.: arseniosiderita.

mazarinada n.f. Cançon ò panflet còntra Mazarin pendent la Fronda.

mazdeenc, a adj. Dau mazdeïsme.

mazdeïsme n.m. Religion de l'Iran ancian. Sin.: zoroastrisme.

mazegòle n.m. (Saorg.) Lausèrt.

mazot n.m. Fiol, fiol domestic. Sin.: **fiol-òli**.

mazotaire n.m. (mar.) Nau avitalhaira en mazot. Sin.: nau petroliera, petrolier.

mazotar vt. 1. Brutar mé de mazot: *La riba de mar es estada mazotada*. 2. Provedir ò receure à bòrd lo combustible necessari ai caudieras ò ai motors. ◆ vi. Si reformir en mazot, en parlant d'una nau.

mazotat, ada adj. Qu'a subit un mazotatge.

mazotatge n.m. 1. Accion de brutar mé de mazot: *Lo mazotatge de la mar*. 2. Accion de provedir ò receure à bòrd lo combustible necessari ai caudieras ò ai motors.

mazurca n.f. 1. Dança de tres temps, d'origina polonesa. 2. Ària sus la quala si bala aquesta dança.

Md Simbòle dau mendelevi.

mé conj de coordinacion Embé emé.

mea culpa n.m. inv. (latin) 1. Reconnissença de la falta comessa; còup sus lo pièch que si dona en prononciant aqueli paraulas. 2. *Faire, dire lo sieu mea culpa*: Reconóisser lu sieus toarts.

meandre n.m. 1. Sinuositat qu'un cors d'aiga descriu. Sin.: **vòuta, corba, bestorn**. 2. (fig.) Bestorn sinuós: *Lu meandres de la diplomacia*.

meandrejar vi. Faire de meandres dins lo sieu cors. Sin.: **bestornar**.

meandric, a adj. 1. Plen de meandres, de sinuositats. 2. (fig.) Que lo sieu caminament es complèxe e capriciós.

meandrina n.f. Madrepòra dei mars caudi, dei lòtjas en meandres.

mearea n.f. Passejada en meari. Var.: **meharea**.

mearí n.m. Dromadari domestic emplegat per li corsas rapidi en Àfrica dau Nòrd (Pòu percòrrer fins à 80 km dins una jornada). Var.: **mehari**.

mearista n. Persona que monta un meari. Var.: **meharista**.

meat n.m. 1. (bot.) Cavitat intercellulària dei vegetaus. 2. (anat.) *Meat urinari*: Orifici extèrne de l'urètra.

meatoscopia n.f. (med.) Examèn dau meat au mejan d'un cistoscòpi.

meatotòma n.m. Instrument que sièrve à practicar la meatotomia.

meatotomia n.f. Incision d'un meat, espec. per n'augmentar lo diamètre.

meca n.f. 1. Assemblatge de fieus, cordon, trèça, emplegats dins la confeccion de candelas ò per servir à conduire un liquide combustible dins un aparelh d'esclairatge. Sin.: **blest, farasson**. 2. Fòdera de coton que contèn de pòuvera negra e que sièrve à butar fuèc à una arma, una mina, un explosiu. 3. (cir.) Pèça de gaza estrecha e lònca que si fica dins una plaga per arrestar l'escorremet de liquide (sang, etc.). Sin.: **sedon**. 4. Tela sofrada que si fa cremar per desinfectar li botas. 5. Fèrre d'un viron.

mecanic, a adj. 1. Relatiu ai lèis dau movement e de l'equilibri. 2. Qu'agisse unicament en foncion dei lèis dau movement e dei foarça (per op. à *quimic*): *L'accion mecanica dei vents*. 3. Qu'una màquina mete en movement; que compoarta un mecanisme. 4. Que relèva dau foncionament d'una màquina, d'un mecanisme, e en particular dau motor d'un veïcule: *Un auvari mecanic*. 5. Que non depende de la volontat; maquina: *Un gèst mecanic*.

mecanica n.f. 1. Combinason d'organes pròpris à produire ò à transmetre de movements. 2. Sciènça qu'a per objècte l'estudi dei movements l'estudi dei foarças e dei movements. ◆ *Mecanica celèsta*: Branca de l'astronomia qu'estúdia lo movement dei astres sota l'accion de la gravitacion. ◆ *Mecanica quantica* ò *ondulatòria*: Quantum. ◆ *Mecanica racionala*: Mecanica considerada sota lo sieu aspècte matematic. ◆ *Mecanica relativista*: Mecanica bastida à partir de la teoria de la relativitat. ◆ *Mecanica estadistica*: Mecanica aplicada ai sistemas formats d'un grand nombre d'elements pariers (atòmes, moleculas, etc.). 3. Estudi dei màquinas, de la sieu construccion e dau sieu foncionament. 4. Màquina considerada dau ponch de vista dau foncionament dei sieus organes mecanics. 5. (lit.) Mejans emplegats dins lo foncionament d'una activitat: *La mecanica politica*.

mecanicament adv. 1. D'un biais mecanic, maquina. Sin.: **inconscientament**. 2. Dau ponch de vista de la mecanica.

mecanician, a n. 1. Fisician, fisiciàna especialista de mecanica. 2. Obrier que fa lo montatge e li reparacions correnti d'ensèms mecanics. 3. *Oficier mecanician de l'ària*: Oficier de l'armada de l'ària encargat de l'enquadrament d'uni formacions dau caractèr tecnic. 4. (mar.) *Oficier mecanician*: Professionau encargat de la responsabilitat dau foncionament de la màquina d'una nau de comèrci. ◆ n.m. (camin de fèrre) Agent que mena una locomotritz.

mecaniciana n.f. Obriera que cordura m'una màquina.

mecanician-dentista n.m. Protesista dentari.

mecanicisme n.m. (filos.) Mecanisme.

mecanicitat n.f. Qualitat de cen qu'es mecanic, maquina.

mecanisacion (-izacion) n.f. Accion de mecanisar.

mecanisar (-izar) vt. 1. Introdure l'emplec dei màquinas dins (una activitat, una installacion). 2. Rendre una accion mecanica, automatica; automatizar.

mecanizat (-izat), da adj. Que pertòca d'unitats militari provedidi de veïcules de combat leugierament blindats.

mecanisme n.m. 1. Combinason d'organes ò de pèças dispauats per obtenir un resultat determinat; ensèm dei pèças activi dins un foncionament: *Reglar un mecanisme*. 2. Mòde de foncionament de quauqua ren qu'es paragonat à una màquina: *Lo mecanisme dau còrs uman*. 3. (filos.) Filosofia de la natura que s'esfoarça d'explicar l'ensèm dei fenomènes naturals per li soletè lèis de causa à efècte. Sin.: **mecanicisme**. 4. (mús.) Part purament teorica de l'execucion qu'enclau lo gaube, la velocitat, l'endurança, la potença de l'instrumentista ò dau cantaire.

mecanista adj. e n. (filos.) Que pertòca ò que profèssa lo mecanisme.

mecanistic, a adj. (filos.) Relatiu au mecanisme.

mecano n.m.

mecanografe, a n. (vièlh) 1. Persona encargada de transcriure, en perforacions, de donadas alfabetiqui ò numeriqui sus de cartas especiali. 2. Persona encargada de sasir d'informacions per li intrar dins la memòria de computador.

mecanografia n.f. Metòde de comptatge, de triada ò d'establiment de documents administratius, comptables ò comercials, fondada sobre l'emplec de màquinas que tràcton mecanicament de cartas perforadi.

mecanografic, a adj. De la mecanografia.

mecanograma n.m. (med.) Corba obtenguda per l'enregistrament dei moviments ò dei fenomènes vibratòris naissuts de l'activitat mecanica d'una part dau còrs, especialament dau coar.

mecanomòrfe, a adj. (arts.) Que la sieu forma fa pensar à-n-aquela d'una màquina.

mecanomorfisme n.m. (psicol.) Tendença à atribuir ai èstres vivents e à l'òme li caracteristicas d'una màquina.

mecanomorfòsi n.m. Ensèm dei influenças e dei modificacions que li accions mecaniqui provòcon sobre lo desvolopament de l'embrion e sobre d'unu organes.

mecanoreceptor n.m. (neurol.) Receptor sensorial sensible à d'estimulacions mecaniqui sovent foarça debli.

mecanosoudadura n.f. Resultat de la soudadura d'elements prefabricats principalament en tòlas, profilats, tubes etc., d'organes de màquinas e d'ensembles.

mecanoterapia n.f. Quinesiterapia efectuada au mejan d'aparelhs mecanics.

mecar vt. 1. (cir.) Introdure una meca dins (una plaga). Sin.: **assecar**. 2. Procedir au mecatge de (una bota, etc.).

mecatge n.m. Accion de mecar. Sin.: **assecament**.

meccano n.m. Juèc de construccions de pèças metalliqui.

mecènas n.m. Persona fisica ò morala que protegisse lu escrivans, lu artistas, lu cercaires, en lu ajudant financierament.

mecenat n.m. Proteccion, ajuda que s'autreja à d'activitats culturali ò de recèrca. Var.: **mecenatge**.

mecenatge n.m. Mecenat.

mecocèr n.m. (entom.) Coleoptèr que si tròva especialament en Índia.

meconat n.m. (quim.) Nom generic donat ai saus que provènon de la combinason d'acide meconic mé de basas.

mecòni n.m. Promieri matèria fecali dau noveu-nat.

meconic, a adj. *Acide meconic*: Compauat quimic present especialament dins li papaveraceas.

meconina n.f. Lactòna derivada de la narcotina.

mecoptèr n.m. *Mecoptèrs*: Òdre d'insèctes dei quatre alas egali, de la larva soterrana, coma la panòrpa.

mècres n.m. Dimècres.

medalha n.f. 1. Pèça metallica, generalament circularia, que poarta un dessenh, una inscripcion en releu, creada en onor d'una persona ò en sovenir d'un eveniment. 2. Pèça de metal que representa un subjècte de devocion: *Una medalha de la Verge*. 3. Pèça de metal donada coma prèmi dins de concors, d'espròvas esportivi ò per recompensar d'actes eroïcs, etc. 4. Pichina pèça de metal que li bèstias poàrtan, per decoracion ò per indicar la sieu identitat.

medalhaire, airtz n. Persona que grava de medalhas.

medalhar vt. Onorar, decorar (quauqu'un) d'una medalha.

medalhat, ada adj. Decorat d'una medalha qu'a valor de recompensa.

medalhier n.m. 1. Colleccion de medalhas. 2. Mòble dont si mete pariera colleccion.

medalhist n. Saberut ò amator de medalhas ò de monedas. Sin.: **numismat**.

medalhon n.m. 1. Medalha sensa revèrs, que despasa en talha e en pes li medalhas ordinari. 2. Jòia de forma circularia ò ovala, dins la quala si plaça un retrach, de bèrris, etc. 3. Bas-releu ò autre element decoratiu circulari ò ovala. 4. Preparacion culinària de forma redona ò ovala. 5. Lesion de la peu en forma de macula ò de papula, que sembla una medalha.

mède, a adj. e n. De Mèdia.

medecin n.m. Mètge.

medecina n.f. 1. Ensèm dei conoissenças e de mejans mes en òbra per la prevencion dei malautias ò per garir li malautias, li feriduras. 2. Sistema medical particulier: *La medecina omeopatica*. 3. *Medecina legala*: Branca de la medecina aplicada à diferenti questions de drech, de criminologia. ◇ *Medecina sociala*: Ensèm dei mesuras

preventivi e curativi pilhadi en carga per lu poders publics ò privats e destinadi à evitar ò à combatre l'accion dei factors socials desfavorables. ◇ *Medecina dau trabalh*: Ensèm de mesuras preventivi destinadi à depistar lu accidents ò li malautias que resúlton de l'activitat professionala. ◇ *Medecina psicomatica*: Medecina que s'entrevia dei consequenças psicològiques dei problemas morals. ◇ *Medecina tropicala*: Medecina qu'a per estigança de desvolopar l'estudi de l'igièna exotica, de la parasitologia, de la bacteriologia, de la cirurgia en lu país tropicals. 4. Profession de mègè.

medecinar vt. Tractar (una afeccion) mé de medicaments. Var.: **medicinar**. Sin.: **metjar, sonhar, medicar**.

medecine-ball n.m. Balon plen e peant, emplegat dins d'exercicis d'assopliments e de musculacion. Var.: **medicina-ball**.

medeòla n.f. Planta de la familha dei liliaceas, comunament sonada *medeòla virginiana* ò *concombre sauvatge*, que s'en manja lo rizòma.

medersà n.f. Establiment d'ensenhament sobran musulman.

mèdia n.m. 1. Tot supòrt de difusion de l'informacion (ràdio, television, jornals, libres, etc.) que constitueisse à l'encòup un mejan d'expression e un intermediari que transmete un messatge à l'intencion d'un grope. ◇ *Mèdias noveus*: Aquelu que son possibles au mejan dei novèli tecnologies. 2. *Mèdia de grope*: Organe de comunicacion ò d'informacion que lu sieus usanciers ò lu sieus destinataris apartènnon à un meme grope. 3. *Plan mèdia*: Recèrca d'una combinason de mèdias e de supòrts que permete de tocar lo nombre màger de personas.

mediacion n.f. 1. Entremessa destinada à menar à un acòrdi; arbitratge. 2. (dr.) Procedura dau drech internacional public ò dau drech dau trabalh, que prepaua una solucion de conciliacion. 3. (filos.) Articulacion entre doi èstre ò doi tèrmes dins un procèsus dialectic ò dins un rasonament.

medial, a adj. 1. (gram.) Qu'es plaçat au mitan d'un mòt. 2. (fon.) *Consonanta mediala* ò *mediala*, n.f.: Consonanta plaçada entre doi vocalas. Var.: **mediou**.

mediala n.f. 1. (estad.) Valor d'una distribucion que la separa en doi classas egalas. 2. Consonanta mediala.

median, a adj. 1. Que si tròva au mitan: *La linha mediana*. 2. (anat.) *Nèrvi median*: Nèrvi principal de la flexion dau membre superior, qu'agisse sus lo braç, l'avant-braç e la man. ◇ *Venas mediani*: Li doi venas situadi à la susfàcia de l'avant-braç. 3. (mat.) Si di, per una corba plana ò una susfàcia, de l'ensèm dei mitans dei coardas parallèli à una direccion donada. ◇ *Plan median (d'un tetraèdre)*: Plan que passa per una aresta e lo mitan de l'aresta opauada.

mediana n.f. 1. (mat.) Dins un triangle, drecha que passa per un som e per lo mitan dau costat opauat; segment limitat per aquestu doi ponchs. 2. (estad.) Nombre que repartisse lu tèrmes d'una seria numerica, classada per òrdre de grandessa, en doi gropes de mema

frequença. 3. (fon.) Fonema que lo sieu ponch d'articulacion es situat dins la part mejana dau canal bucal.

medianimic, a adj. 1. Relatiu ai mèdiams. 2. Relatiu à la medianimitat.

medianimitat n.f. Medianimitat.

medianta n.f. (mús.) Tèrç gra d'una gamma.

mediastin n.m. 1. (anat.) Espaci comprés entre lu doi paumons e qu'es partejat en doi parts per lu replecs dei plèvras. 2. (bot.) Paret transversala que partisse lo fruch en doi.

mediastinal, a adj. Relatiu au mediastin. Var.: **mediastinau**.

mediastinau, ala adj. Mediastinal.

mediat, a adj. 1. Que pòu aver un rapoart, un contacte m'una altra caua unicament au mejan d'una altra caua; qu'es intermediari: *Juridiccion mediata*. 2. Dins l'Impèri germanic, estament que pertocava un princi ò un Estat, que non teníon directament lo sieu feudament de l'Imperaire. 3. (med.) *Auscultacion mediala*: Practicada m'un estetoscòpi.

mediatament adv. D'un biais mediat.

mediateca n.f. Colleccion que recampa sus de supòrts que correspoàndon ai diferents mèdias de documents de naturas diversis. ◇ Organisme encargat de la conservacion e de la messa à disposicion dau public d'una tala colleccion; luèc que l'assosta.

mediatic, a adj. 1. Dei mèdias. 2. Que lu mèdias an rendut populari: *Una personalitat mediatica*.

mediatisacion (-izacion) n.f. Accion de mediatizar.

mediatizar (-izar) vt. Faire passar, difusar sus lu mèdias.

mediatizar (-izar) vt. 1. Servir d'intermediari per transmetre quauqua ren. 2. (filos.) Instaurar una mediacion.

mediator, tritz adj. e n. Que sièrve d'intermediari, d'arbitre, de conciliator. ◆ adj. (mat.) *Plan mediator (d'un segment dins l'espaci)*: Plan perpendiculari au segment dins lo sieu mitan.

mediator, tritz n. 1. Foncionari que juèga un ròtle d'intermediari entre lu poders publics e lu particuliers quora an de reclamacions à prepaus dau foncionament de l'Administracion. 2. *Mediator quimic*: Substança liberada per l'extremitat dei fibras nervioï en activitat e qu'exciton li cellulas vesini (neuròna, fibra musculària, cellula glandulària).

mediator n.m. (mús.) Pichina lama pauc òi pron soplada (de còrna, de plastic, etc.) que sièrve à tocar li coardas de divers instruments de música (guitarra, mandolina, etc.). Sin.: **plectre**.

mediatritz n.f. (mat.) 1. *Mediatritz (d'un segment dau plan)*: Drecha perpendiculara au segment en lo sieu mitan. 2. *Mediatritz d'un triangle*: Mediatritz d'un costat dau triangle.

mediou, ala adj. Medial.

medic, a adj. Relatiu ai Mèdes, à la Media.

medicacion n.f. Eplec d'agents terapeutics, que respoande à una indicacion donada.

medical, a adj. 1. De la medecina, dei mètgés. 2. Que relèva de la clinica, per op. à la cirurgia ò à la psicoterapia: *Tractament medical*. 3. *Professions medicali*: Mètges, cirurgians-dentistas. 4. *Visitaira (visitaira), delegat (delagada) medical(a)*: Representant(a) dei laboratòris d'especialitats farmaceutiqui dins li professions medicali. Var.: **medicau**.

medicament adv. Dau ponch de vista de la medecina.

medicalisacion (-izacion) n.f. Accion de medicalisar.

medicalisar (-izar) vt. 1. Faire relevar (de fenomènes naturals ò socials) dau camp medical. 2. Provedir (un país, una region) d'una infraestructura medicala.

medicament n.m. Substança ò composicion administrada à un malaut per obtenir un diagnostic medical ò per restaurar, corregir ò modificar li sieu foncions organiqui. Sin.: **remèdi**.

medicamentari, ària adj. Relatiu ai medicaments.

medicamentós, oa adj. Qu'a li proprietats d'un medicament.

medicar vt. (*mediqui*) Donar de medicaments à. Var.: **medecinar**.

medicastre n.m. Marrit mètge. Sin.: **metjastre**.

medicat n.m. 1. Concors dubèrt à de doctors en medecina en vista de la sieu admission en tant que mètgés dei espitaus. 2. Lo tot dei mètgés dei espitaus.

medicau, ala adj. Medical.

medicea adj. f. *Erba medicea*, ò *medicea*, n.f.: Tabac.

mediceu, ea adj. (it. *mediceu*) Dependent, apertenent à la familha dei *Mèdici*.

medicinal, a adj. Que sièrve de remèdi: *Una planta medicinala*. Var.: **medicinau**.

medicinalament adv. Dau ponch de vista de la medecina. Var.: **medicament**.

medicinar vt. Medicar, medecinar.

medicinau, ala adj. Medicinal.

medicine-ball n.m. Medecine-ball.

medicinier n.m. (bot.) Planta tropicala que li sieu granas fornisson un òli purgatiu (Familha dei euforbiaceas).

medico-administratiu, iva adj. Que relèva de la medecina e de l'administracion.

medicocabalistic, a adj. Qu'a un caractèr medical e cabalistic.

medicocirurgical, ala adj. Que relèva de la medecina e de la cirurgia. Var.: **medicocirurgicau**.

medicocirurgicau, ala adj. Medicocirurgical.

medico-economic, a adj. Relatiu à l'economia medicala.

medico-escolar(i), a (-ària) adj. Medicoscolari.

medico-espacial, ala adj. Medicospacial.

medico-espaciau, ala adj. Medico-espacial.

medicoesportiu, iva adj. Medicoesportiu.

medicolegal, a adj. 1. De la medecina medicolegala. 2. Qu'es destinat à descubrir la veritat per un tribunal penal ò civil, ò à alestir d'uni disposicions administratiu: *Expertisa medicolegala*. 3. *Institut medicolegal*: Establiment destinat à recevre de cadabres, espec. per practicar d'examèns que lu magistrats an demandat. Var.: **medicolegau**.

medicolegau, ala adj. Medicolegal.

medicoliterari, ària adj. Qu'a un caractèr medical e literari.

medicomán, a adj. Si di d'una persona qu'a la mania de la medecina, dei medicaments.

medicomania n.f. Mania de la medecina.

medicosocial, a adj. Que relèva de la medecina sociala. Var.: **medicosociau**.

medicosociau, ala adj. Medicosocial.

medicopedagogic, a adj. Que relèva de la medecina e de la pedagogia.

medicofilosofic, a adj. Qu'a un caractèr medical e filosofic.

medicopsicologic, a adj. Que relèva de la medecina e de la psicologia.

medicopsicopedagogic, a adj. *Centres medicopsicopedagogics*: Centres encargats de l'observacion, de la conoissença psiquiatrica e psicologica dei subjèctes deficients mentals e, conjonchament, d'informar e de conselhar en vista dei reeducacions que cau entreprendre.

medicoscolar(i), a (-ària) adj. Que relèva de la medecina e dau mitan escolari. Var.: **medico-escolar(i)**.

medicoesportiu, iva adj. Que relèva de la medecina esportiva. Var.: **medicoesportiu**.

medicosocial, ala adj. De la medecina sociala. Var.: **medicosociau**.

medicosociau, ala adj. Medicosocial.

medicospacial, a adj. Que relèva de la medecina aeroespaciala. Var.: **medico-espacial, medicospaciau**.

medicospaciau, ala adj. Medicospacial.

medicoveterinari, ària adj. Que relèva de la medecina vétérinaire.

medieval, a adj. Relatiu à l'Atge Mejan. Var.: **medievau**.

medievalisme n.m. Ensèm dei referenças à l'Atge Mejan dins lo monde contemporaneu.

medievalista adj. Relatiu au medievalisme.

medievau, ala adj. Medieval.

medievisme n.m. Estudi scientific de la civilisacion e de l'istòria de l'Atge Mejan.

medievista n. Especialista de medievisme.

medifixe, a adj. (bot.) Qu'es fixat per lo mitan.

medimaremètre n.m. Aparelh que dona li valors mejani dei mareas.

medimne n.m. Unitat de mesura que s'emplega dins la Grècia antica per lu grans, e que valia pauc ò pron 52 litres.

medina n.f. Vièlha vila (per op. à la vila nòva dei Europeus), dins lu país arabis, sobretot au Marròc. Var.: **medinà**.

medinà n.f. Medina.

mediocarpian, a adj. Qu'es situat entre li doi filas dei oàs dau carpe.

medioclavicular(i), a (-ària) adj. *Linha medioclavicularia*: Linha verticala que passa per lo mamelon e per la part mejana de la clavicula.

mediocracia n.f. Poder ai mans dei mediòcres.

mediocrament adv. D'un biais mediòcre.

mediòcre, a adj. 1. Qu'es en sota de la mejana; insufisent. 2. Qu'a gaire de capacitats dins un camp donat. 3. Sensa esclat, sensa interèr: *Un film mediòcre*.

◆ adj. e n. Gaire intelligent.

mediocritat n.f. Estat, caractèr de quauqu'un, de cen qu'es mediòcre. Sin.: **insufisença**.

mediodorsal, a adj. Qu'es situat au mitan de l'esquina au mitan de la part dorsala d'un organe. ◆ adj. e n.f. (fon.) Qu'es realisat m'una elevacion dau mitan dau revèrs de la lenga, lo mai sovent au mitan dau palat dur: La laterala e la nasala palatala [λ] e [ŋ] son generalament realisadi coma de mediodorsalas. Var.: **mediodorsau**.

mediodorsau, ala adj. Mediodorsal.

mediolinhe, a adj. e n. Que lo sieu còrs a de proporcions armoniòs.

mediolitoral, a adj. Qu'apartèn à la zòna litorala mejana, aquela que si descuèrbe pauc ò pron en foncion dei mareas. Var.: **mediolitorau**.

mediolitorau, ala adj. Mediolitoral.

medionar vt. (tecnol.) Pilhar lo mitan ò un tèrme mejan.

mediopalatal, a adj. (fon.) Qu'es realisat au nivèu dau mitan dau palat dur coma [λ] e [ŋ]. Var.: **mediopalatau**.

mediopalatau, ala adj. Mediopalatal.

mediopassiu, iva adj. e n.m. (ling.) Deponent: *Un suffixe mediopassiu*.

mediotarsian, a adj. Que si tròva ò pertòca la part mediana dau tarse.

medisternum n.m. Mitan de la part inferiora dau segond segment du torax dei insèctes.

meditacion n.f. 1. Accion de pensar profundament à un subjècte, à la realisacion de quauqua ren. 2. Actituda que consistisse à si laisser anar à una reflexion profunda. Sin. (1 e 2): **soscada, soscament, soscadissa**. 3. Orason mentala sobre un subjècte religiós; aplicacion de l'esperit à un tau subjècte.

meditar vt. 1. Sotametre à una reflexion profunda: *Meditar un consequèu*. 2. Alestir m'una longa reflexion: *Meditar un projècte*. Sin.: **perpensar, soscar**. ◆ vt. ind. (*sobre*) Si liurar à de reflexions profundas sobre: *Meditar sobre la fin dau monde*. ◆ vi. Èstre dins li sieu pensadas, dins la meditacion.

meditat, ada adj. 1. Qu'es estat longament pensat. Sin.: **perpensat, soscat**. 2. Previst, deliberat.

meditatiu, iva adj. e n. Qu'es portat à la meditacion. ◆ adj. 1. Que fa vèire un estat de meditacion. 2. Pantaiare: *Una ària meditativa*.

mediterranean, a adj. e n. Mediterraneu.

mediterraneu, a adj. e n. Mediterraneu.

mediterraneu, ea adj. e n. De la Mediterranea, dei regions à l'entorn. ◇ *Clima mediterraneu*: Clima caracterisat per d'estius cauds e sècs e d'ivèrns generalament doç e pluviós, tipic espec. dei regions vesini de la Mediterranea. ◆ n. Originari dei regions que costéjon la Mediterranea, ò que li viu. Var.: **mediterranean, miegterranh**.

mèdiu n.m. 1. (mús.) Registre mejan d'una votz, d'un instrument. 2. Ligam (en pintura).

mèdiu n.m. Intermediari entre lo monde dei vivents e lo monde dei moarts. Sin.: **clarveent**.

mediumnic, a adj. Relatiu ai mèdiu, à la mediumnitat. Var.: **medianimic**.

mediumnitat n.f. Facultat dei mèdiu. Var.: mediaminitat.

mèdiu n.m. Det dau mitan. Sin.: **màger, det màger**.

mediuscul(e), a adj. En parlant d'una letra, d'un caractèr qu'es intermediari entre la minuscule e la majuscule.

medòc n.m. Vin roge de la region dau Medòc.

medoquin, a adj. Dau Medòc.

medulla n.f. Milhòla, meola, meolha.

medullanina n.f. Ormona producha per la medulla.

medullar(i), a (-ària) adj. 1. Relatiu à la milhòla dei oàs. ◇ *Canal medullari*: Canal axial dei oàs lòngs, que contèn la milhòla ossoa. 2. Relatiu à la milhòla espinala. 3. Que forma la part centrala d'unu organe: *Substança medullària de la surrenala*. 4. (bot.) Relatiu à la milhòla dei plantas. Sin.: **mesolenc, medullic, meolenc, meolhenc**.

medullectomia surrenala n.f. (cir.) Reseccion dau teissut medullari de la glàndola surrenala.

medullic, a adj. Medullari.

medullina n.f. Principi immediat trovat dins la paret dei cellulas de la milhòla dei vegetaus, e qu'es gaire diferenta de la cellulòsa.

medullisacion (izacion) n.f. (patol.) Envaïment dau teissut compacte dei oàs per lo teissut medullari.

medulliti n.f. (patol.) Inflammacion de la medulla dau rasteu de l'esquina, ò de la medullosurrenala.

medulloblastòma n.m. (patol.) Tumor maligna cerebrala.

medullocultura n.f. Cultura bacteriologica de la medulla ossoa.

medulloepiteliòma n.m. (patol.) Tumor maligna dau sistema nerviós.

medulós, oa adj. Emplit de milhòla. Sin.: **meolós, meolhenc**.

medullosurrenala n.f. (anat.) Part centrala dei capsulas surrenali, que secrèta l'adrenalina.

medusa n.f. Animau marin, que representa la forma d'edificacion de nombrós cnidaris, fach d'una ombrellà contractila, transparenta e d'un aspècte gelatinós, que lo sieu bòrd poarta de filaments urticants e la faça inferiora poarta la boca e lu tentacules. Sin.: **carnmarina**.

medusar vt. Frapar d'estupor. Sin.: **espantar**, **pivelar**, **palaficar**.

medusat, ada adj. Frapar d'estupor. Sin.: **espantat**, **pivelat**, **palaficat**.

medusoïde, a adj. Qu'a la forma, l'aspècte d'una medusa.

meeting n.m. (angl.) 1. Acamp public, amassada: *Un meeting electoral*. ◇ Demonstracion, reünion esportiva: *Un meeting d'atletisme*.

mèfi interj. Atencion! Sin.: **gaida!** ◇ *Faire mèfi*: Faire atencion. Sin.: **gaidar**.

mefistofelic, a adj. (lit.) Digne de Mefistotèles; diabolic: *Un rire mefistotelic*.

mefitic, a adj. Qu'a una odor escufunhoa ò toxica.

mefitisme n.m. Caractèr de cen qu'es mefitic.

megabit n.m. (inform.) Un megabit (simbòle: Mb ò Mbit) es una unitat de mesura en informatica, que vau un milion de bits.

megacaliçòsi n.f. (patol.) Mauformacion renala.

megacarioblast n. m. Cellula granda quadrangulària.

megacariocit n.m. (anat.) Un megacariocit es una cellula giganta (de pauc ò pron 50 à 100 µm de diamètre) de la mesolha ematopoietica responsabla de la produccion dei plaquetas sanguini (ò trombocits) quora lo sieu citoplasma si fragmenta en miliers de plaquetas sanguini (trombopoïèsi, en 4 à 5 jorns).

megacariocitòsi n.f. (patol.) Abondància anormala de megacariocits.

megacefal(e), a adj. 1. (zool.) Si di d'una bèstia qu'a una gròssa tèsta. 2. (bot.) Si di d'una planta que li sieu flors son recampadi en gròssi bòchas.

megaceròs n.m. Grand cervidats preïstoric, que lo darrier es estat datat de 11000 ans denant de la noastra èra.

megacicle n.m. 1. (geol.) Cicle d'una durada lònca. 2. (fis.) Unitat de frequence d'un milion d'hèrtz. ◇ *Megacicle per segonda*: Hèrtz.

megacolon n.m. (patol.) Dilatacion d'una part ò de la totalitat dau colon, que provòca generalament una constipacion cronica.

megadèrme n.m. (zool.) Ratapinhata carnivòra e sanguinivòra, provedida de pavalhons auditius largs e d'una fuèlha nasala alongada entre lu doi uèlhs.

megaèrg n.m. (fis.) Unitat de mesura que vau un milion d'èrgs.

megafòne n.m. Aisina per amplificar la votz, que fonciona m'una bateria; poartavotz.

megagrafe n.m. Taula per dessenhar que permete de faire de dessenhs de granda talha au mejan de règlas graduadi.

megahèrtz n.m. Un milion d'hèrtz (Simbòle MHz).

megajoule n.m. Unitat de mesura que vau un milion de joules.

megalantropogenesis n.f. Pretension de poder crear d'òmes d'excepcion.

megalèritema n.m. Malautia eruptiva epidermica de l'enfant. Sin.: **quinta malautia**, **eritema infecciós**.

megalit n.m. Monument compauat d'una gròssa pèira ò d'un ensèm de gròssi pèiras bruti ò leugierament adobadi.

megalitic, a adj. Fach de megalits, relatiu ai megalits.

megalitisme n.m. Costuma, usatge de l'edificacion de megalits, que d'uni culturas manifèston.

megaloblast n.m. (biol.) Eritroblast gigant, patologic, caracterisat per un nucleu de la cromatina fina e un citoplasma normal.

megalocefal(e), a adj. Qu'a una gròssa testa.

megalocefalia n.f. (patol.) Desvolopament sobrier dau crani.

megalocit n.m. (biol.) Globule roge que resulta de la maduracion d'un megaloblast.

megalocitari, ària adj. (biol.) Relatiu ai megalocits, ai afeccions caracterisadi per la presença de megalocits.

megalocitòsi n.f. (patol.) Presença de megalocits dins lo sang.

megalodicolon n.m. (patol.) Dilatacion e alongament dau colon.

megaloftalmia n.m. (patol.) Aument congenital dau diamètre de l'uèlh.

megalogastrìa n.f. (med.) Mauformacion de l'estòmegue, qu'es mai grand que la normala.

megalogòne adj. (miner.) Cristals megalogònes.

megalografia n.f. Pintura d'un grand format.

megaloman, a adj. e n. 1. (psiquiatria) Pertocat de megalomania. 2. (correntament) Que manifèsta d'ideas de grandor, un orguèlh excessiu.

megalomania n.f. Sobrestimacion de la sieu valor fisica ò intellectuala, de la sieu potença; deliri, folia dei grandors.

megalomaniac, a adj. Relatiu à la megalomania.

megalopòli n.f. Grand aglomeracion urbana (en dessobre de 10 milions d'abitants).

megalopsia n.f. Fenomène subjectiu qu'entira de vèire lu objèctes mai grands que cen que son.

megalosplancnia n.f. (patol.) Aument dau volume d'una ò de manti viscères de l'abdomèn.

megaloptèr n.m. *Megaloptèrs*: Òrdre d'insèctes dei alas lònqui, de la larva aqüatica.

megalosaure n.m. Grand dinosaure carnivòre (fins à 9 m de lònch, 3 m d'autessa, 1 tona).

megalosplènia n.f. Aumentacion dau volume de la rata.

megamètre n.m. Un milion de mètres.

meganeura n.f. Endème agrion fossile.

megantròpe n.m. Ominian gigant vesin dau pitecantròpe.

megaòctet n.m. (inform.) Unitat de mesura que vau un milion d'òctets (simbòle: Mo).

megaòhm n.m. Unitat de mesura electrica que vau un milion d'òhms (simbòle: MΩ). Var.: **megòhm**.

megaohmmètre n.m. (fis.) Aparelh de mesura en electricitat.

megaparsèc n.m. (astronomia) Unitat de mesura de distança, de simbole Mpc, que vau un milion de parsècs.

megapòde n.m. Gròs auceu gallifòrme dei regions tropicali de l'Indopacific qu'assegura l'incubacion dei sieus òus au mejan de la calor dau soleu, de la calor volcanica ò de la calor que provèn de la fermentacion contrarotlada de substànças organiqui.

megapòli n.f. Ensèm de grand vilas vesini.

megaptèra n.f. Balena megaptèra.

megaric, a adj. *Escòla megarica*: Escòla filosofica grèga inspirada de Socrates, fondada entre lu s. Vⁿ e VIⁿ denant de J.-C.

megaron n.m. Pèça principala, eventualament unica, dei riqui abitacions de l'atge dau bronze, en Grècia.

megascòpi n.m. Aparelh que permete d'observar d'objèctes pichins que non si poàdon observar m'un microscòpi.

megatèri n.m. Grand mamifèr fossile dei terrens terciaris e quaternaris d'Amèrica dau Sud, que faia fins à 4,50 m de lòng (Òrdre dei edentats).

megatona n.f. Unitat que sièrve à mesurar la potença d'un explosiu nucleari, equivalent de l'energia producha per l'explosion d'un milion de tonas de trinitrotoluène (T.N.T.).

megatonic, a adj. Si di d'una carga nucleària egala ò superiora à una megatona.

megauretèr n.m. (patol.) Dilatacion màger d'un uretèr.

megavessiga n.f. (patol.) Volume sobrier de la vessiga.

megaviscèra n.f. (patol.) Viscèra dilatada, lo mai sovent d'origina congenitala.

megawatt n.m. Un milion de watts.

megèra n.f. Frema raspinhoa e marrida. Sin.: **chòrnia**, **dragàs**, **dragonàs**, **furia**.

megissar vt. Alestir de cuer au mejan d'alun. Sin.: **blanquir**.

megissaria n.f. Industria, comèrci dei pèus megissadi. ◇ Industria de transformacion dei pichini pèus per un mòde quau que sigue. Sin.: **blancaria**.

megissier, a n. Persona que travailha dins la megissaria. Sin.: **blanquier**.

megòhm n.m. Megaòhm.

megòt n.m. Mochonet. Sin.: **bot**.

meharea n.f. Mearea.

meharí n.m. Meari.

meharista n. Mearista.

MHz Simbòle dau megahèrtz.

meionita n.f. Aluminosilicat naturau de calci.

meiòsi n.f. (biol.) Particion de la cellula qu'abotisse à la reduccion per la mitan dau nombre dei cromosòmas,

qu'acapita au moment de la formacion dei cellulas reproductritz.

meiospòra n.f. Espòra formada per lo biais de la meiòsi.

meiotic, ica adj. (biol.) Relatiu à la meiòsi.

mèisser vt. e i. Donar de beure.

meissòla Pichona làmia manjadissa, comuna en Mediterranèa e dins la Mar Granda. Var.: **missòla**. Sin.: **can de mar** (Família dei triaquidats).

meisson n.f. 1. Accion de recoltar lo blad, li cerealas; epòca d'aquesta recòlta. Sin.: **segatge**, **segason**. 2. Cen qu'es recoltat ò qu'es lèst per l'èstre. 3. Granda quantitat de cauas amolonadi, recampadi: *Una meisson de recompensas*. Var.: **misson**.

meissonada n.f. Camp qu'es estat segat. Var.: **missonada**.

meissonadoira n.f. Meissonaira. Var.: **missonadoira**.

meissonaira n.f. Màquina per meissonar. Sin.: **segairitz**, **dalh mecanic**, **escossoira**. Var.: **missonaira**, **meissonadoira**.

meissonaira-batèira n.f. Màquina que sièrve à recoltar li cerealas, que talha, bate, separa e neteja parcialament lu grans. Var.: **missonaira-batèira**.

meissonaira-ligaira n.f. Màquina que talha li cerealas e li liga en garbas. Var.: **missonaira-ligaira**. Sin.: **dalh-ligaire**.

meissonaire, airtz n. Persona que fa la meisson. Var.: **missonaire**. Sin.: **segaire**.

meissonar vt. 1. *Faire la meisson de*: Meissonar lo blad. ◇ (absolut) *Es temps de meissonar*. 2. (lit.) Recampar en quantitat: *Meissonar d'informacions*. Var.: **missonar**.

meissonatge n.m. 1. Accion de meissonar. 2. Paga dau meissonier. Var.: **missonatge**.

meissonier, a adj. Que pertòca la meisson. Var.: **missonier**.

mejan, a adj. 1. Que si situa entre doi extrèmes. ◇ *Tèrme mejan*: Partit que si pilha per evitar doi inconvenients. ◇ *Cors mejan*: Classas (cors mejan 1ª annada e cors mejan 2ª annada) de l'ensenhament dau premier gra. ◇ *Classa mejana*: Classa sociala qu'enclau lu quadres mejans e superiors dau comèrci, de l'industria, de la foncion publica e nacionalisada, li professions liberali, lu pichoi industrials e comerciants. ◇ (ling.) *Votz mejana* ò *mejan*, n.m.: Votz de la conjugason grèga qu'exprimisse un retour de l'accion sobre lo subjècte (pronominal flechit ò recipròc en occitan). ◇ (log.) *Tèrme mejan*: Element d'un sillogisme comun à la majora e à la minora. ◇ (mat.) *Tèrmes mejans d'una proporcion* ò *mejans*, n.m. pl.: Tèrmes B e C de l'egalitat $\frac{A}{B} = \frac{C}{D}$. ◇ (espòrts) *Pes mejan*: Categoria de pes dins diferents espòrts; esportiu qu'apartèn à-n-aquesta categoria. 2. Ordinari, que non es ni boan ni marrit: *Una intelligença mejana*. 3. Qu'es obtengut en calculant una mejana: *Prètz mejan*.

mejan n.m. 1. Cen que sièrve d'intermediari, cen que permete de faire quauqua ren. ◇ *Mejan de transport*: Veïcule que permete de si desplaçar. ◇ *Emplegar lu grands mejans*: Pilhar de mesuras energiqui, decisivi. ◇ *Faire m'ai mejans dau bòrd*: Agir m'ai mejans disponibles, coma si pòu. 2. (ling.) Votz mejana. 3. (dr.) Arguments qu'una partida presentat à un procès. ◆ pl. 1. Ressoras pecuniari; fortuna, riquesa: *Viure en foncion dei sieus mejans*. 2. Capacitats fisiqui ò intellectuali: *Perdre toi lu sieus mejans*. 3. (mat.) Tèrmes mejans d'una proporcion. ◆ (loc. prep.) *Au mejan de*: En faguent usatge de, per l'intermediari de.

mejana n.f. 1. Quantitat, caua, estat que tèn on lo mitan entre mantu autres. 2. Nòta egala à la mitan de la nòta mai auta, que pertòca d'espròvas escrichi, examèns etc. ◇ *Mejana aritmetica de n nombres*: Soma d'aquelu nombres, partida per n.

mejana n.f. (mar.) *Aubre de mejana* ò *mejana*, n.f.: Lo darrièr dei aubres d'un velier. (Avèm de la proa à la popa: *l'aubre de trinquet, l'aubre (de) mètstre e l'aubre de mejana*).

mejanament adv. En mejana, d'un biais mejan. Sin.: **miejament**.

mejanar vt. 1. Compartimentar, desseparar mé de parets. Sin.: **clausonar, entremiejar**. 2. Conciliar.

mejançaria n.f. 1. Clausonatge. 2. Estat de cen qu'es mejancier.

mejançau, ala adj. Mejancier.

mejancier, a adj. Qu'apartèn à doi personas e separa li sieu propietats. Var.: **mejançau, mejanier**.

mejancierament adv. D'un biais mejan.

mejanet n.m. 1. Pichin plan situat entre doi mai grands. 2. Niveu intermediari adobat dins una pèça auta de plafond. 3. Pichina fenèstra d'entresoal. 4. Plan comprés entre lo partèrra e lo balcon, dins un teatre. Sin.: **mezzanina** (it.). Var.: **mejanin**.

mejanier, a adj. Mejancier.

mejanin n.m. Mejanet.

mejan-oriental, a adj. Var.: **mejan-orientau**.

mejan-orientau, ala adj. Mejan-oriental.

mèl n.m. (angl. *mail*) Corrier electronic. Sin.: **corriel**.

melaconita n.f. Oxide coiric natural.

melada n.f. 1. Exsudacion sucrada d'unu vegetaus. 2. Malautia dau tabac.

melaleuca n.f. Aubrilhon aromatic oceanian que dona l'essença de niauli.

melamina n.f. Cianuramida, que la sieu formula bruta es C₃H₆N₆.

melampir n.m. Planta erbacea que parasita d'uni graminadas m'ai sieu raïç (Família dei escrofulariaceas).

melampsòra n.f. Fonge de l'òrdre dei uredinalas, agent de le nebla dau pin e de l'alba.

melanconia n.f. Malinconia.

melanconic, a adj. Malinconic.

melanconiós, oa adj. Melancolic.

melanemia n.f. (med.) Alteracion dau sang, caracterisada per la presença de pigments brunastres e

que si rescoantra sovent dins li melanòsis e li tumors melaniqui.

melanesian, a adj. e n. De Melanèsia. ◆ n.m. Grope de lengas de la família austronesiana, parladi en Melanesia.

melania n.f. 1. Mollusc gasteropòde marin de la gruèlha bivalva, d'un negre escur, que d'uni espècias vívon en aiga doça. 2. En entomologia, espècia de domaisèla.

melanian, a adj. e n. Si di dei umans de la pèu negra ò bruna, que vívon ò son originaris de Tasmània.

melanian, a adj. *Tacas melaniani*: Tacas de la pèu de color negrejanta.

melanic, a adj. 1. Relatiu à la melanina. 2. Relatiu au melanisme. 3. Si di d'uni lesions caracterisadi per la presença de melanina dins li cellulas

melanina n.f. Pigment de color escura, produch per l'oxidacion de la tirosina, present normalament dins lu bèrris, la pèu, l'iris.

melanisme n.m. Mudacion recessiva d'uni bèstias, que consistisse en una pigmentacion negra dei sieu fanèrs.

melanita n.f. Varietat de grenat titanifèr.

melanitat n.f. Identitat d'aquelu qu'an la pèu negre (pigmentada per la melanina).

melano-african, a adj. e n.m. pl. Si di dei gropes umans que si restàcon au grope dei umans negres, caracterisada per una pèu colorada que va dau brun clar au negre d'ebène.

melanoblast n.m. Cellula embrionària, precursor dau melanocit, potencialament capabla de sintetisar de melanina.

melanocerita n.f. Borosilicat natural de ceri, d'ittri e de calci.

melanocèt n.m. Peis luminós dei profundors.

melanocit n.m. Cellula de la pèu de l'òme e dei vertebrats que contèn la melanina e assegura la proteccion dei organes intèrnes còntre li radiacions solari.

melanocitòma n.m. (med.) Tumor que creisse partent de la proliferacion dei melanoblasts.

melanocroïte n.f. Cromat natural de plomb.

melanodèrma adj. e n. Si di de quauqu'un qu'a la pèu negra e que presenta la màger part dei caractèrs dei Negres.

melanodermia n.f. (med.) Coloracion brunastra ò nerastra de la pèu e dei mucoas, deuguda à una sobrecarga de pigment melanic.

melanodoncia n.f. Afeccion dei dents de lach que pílhon una color negra e que seran degalhadi.

melanofòre n.m. Cellula pigmentària que contèn lu pigments melanics negres ò bruns ma non capabla de fabricar la melanina.

melanofibròma n.m. Taca blava de la pèu.

melanogenèsi n.f. Formacion dau pigment melanic cutaneu.

melanoglossia n.f. Glossofitia.

melanoïde, a adj. Que sembla lo melanòma.

melano-indian, a adj. e n.m. Si di dei gropes umans dau Sud de l'Índia e deu Sri-Lanka, que la sieu pèu foarça escura avesina ai gropes negres africans.

melanòma n.m. (med.) Tumor cutanea desvolopada à partir dei melanocits.

melanoptèr n.m. Peis-can dei nadarèlas escuri.

melanorea n.m. Aubre grandàs dau Sud-Èst asiatic que dona un boasc foarça preat en ebenistaria e una laca de qualitat.

melanosarcòma n.m. Tumor maligna que comença à la pèu ò à l'uèlh, que li sieu cellulas son cargadi de melanina, cen que li dona una tencha bruna. Sin.: **sarcòma coroiàian, sarcòma melanic**.

melanòsi n.f. 1. (med.) Amolonament localisat de pigment melanic dins lu teissuts. 2. (bot.) Malautia criptogamica que si manifèsta per de tacas fosqui sus li fuèlhas.

melanosòma n.m. Organit (estructura intracellulària) que sintetisa li melaninas.

melanostimulina n.f. Ormòna secretada per li cellulas dau lòbe intermediari de l'ipofisi dins l'òme, e responsabla de la pigmentacion de la pèu. Dins l'animau, la melanostimulina juèga un ròtle important dins le foncionament dau pigment retinian e accelèra la sieu capacitat d'adaptacion à l'escurit.

melanòt, a adj. e n. Qu'a li aurelhas, li gaunhas negri.

melanoxiron n.m. Aubre dau Brasiu, dau boasc negre e dur foarça recercat.

melanterita n.f. Sulfat idratat natural de fèrre.

melanuria n.f. Presença dins li urinas de pigments que, au contacte de l'aria, si transformon en melanina.

melar vt. (*mèli*) Curbir de meu.

melaròsa n.f. Limon plat.

melasòma n.m. Crisomèla dei encontradas aigaiosi, que la sieu larva devòra li fuèlhas dei breç, dei píbolos e dei saures.

melassa n.f. 1. Sobra sirupoa non cristallisabla de la fabricacion dau sucre, que s'emplega en particulier per l'alimentacion dau bestiar. 2. (fam.) Mesclum confús. Sin.: **malafortuna, desfortuna, misèria**.

melat n.m. Mielat.

melat, ada adj. Mielat.

melba adj. inv. (M'una majuscula, dau nom d'una cantairitz) *Pèrsigue, fragas Melba*: Pochats dins un siròp, servits sobre una jaça de glaça à la vanilha e cubèrti d'una lia de fragostas e de crema Chantilly.

mèle n.m. Aubre que creisse dins li montanhas en dessobre de la zòna dei saps, dei agulhas caduqui inseridi per flòtas (Òrdre dei conifèrs, aut de 20 à 35 m). Sin.: **mèlze**.

meleagrina n.f. Òstrega perliera.

melena n.f. (patol.) Eliminacion per l'anús de sang negre, deuguda à la presença, dins l'intestin, de sang digerit.

melet n.m. Meleta.

meleta n.f. 1. Òus batuts e cuèchs dins una sartaia. 2. *Meleta norvegiana*: Entremièg compauat d'una glaça

recubèrta d'un bofet caud. Var.: **melet, omeleta**. Sin.: **trocha, trochada**.

melet n.m. Pichin peis que si pesca en Provença.

meletiera n.f. Ret per pescar lo melet.

melgoirés, esa adj. e n. De Mauguïdu. Var.: **maugoirés, meugoirés**.

melh n.m. Nom donat à d'uni gramineas, en particulier à una cereala que rèsta d'un grand usatge en Àfrica. Var.: **milh**.

melha n.f. Varietat de melh que sièrve à faire de ramassas (*Sorghum vulgare*). Sin.: **planta de ramassas**.

melhor, a adj. (Comparatiu de superioritat de *boan*) Mai favorable, mai clement, mai generós. 2. (Superlatiu de *boan*) Que rejonhe lo gra mai aut de bontat, de qualitat dins lo sieu sector. Var.: **milhor**.

melhor n.m. Cen qu'es excellent dins quauqu'un ò dins quauqua ren. Var.: **milhor**.

melhorament n.m. Transformacion positiva, cambiament avantatjós. Var.: **melhorança, milhorament**. ◇ (relig.) Lo *melhorament* ò *adoracion* èra dins le religion catara, èra lo salut que lo cresent adreçava au Perfiech. Adorava en eu lo Ben ò la preséncia de Sant Esperit. Mas lo melhorament èra a l'encòp une preguiera per demandar à Dieu la gràcia d'èstre melhorat. Latinisat en *melioramentum*.

melhorança n.f. Melhorament. Var.: **milhorança**.

melhorar vt. Rendre melhor. Var.: **amelhorar, milhorar**. ◆ **si melhorar** v.pr. Devenir melhor.

melhorat, ada adj. Qu'a profichat d'un melhorament. Var.: **milhorat**.

melhor dient adj. n. Mièlhs dient.

mèlia n.f. Aubre dei lònguï grapas de flors odoranti, originari d'Àsia (Familha dei meliaceas).

meliacea n.f. *Meliaceas*: Familha de plantas arborescenti equatoriali, coma la mèlia e l'acajó, recercadi en fustaria.

meliant n.m. Aubrilhon de la familha dei meliantaceas (*Meliantus major*).

meliantacea n.f. *Meliantaceas*: Pichina familha de plantas que toti li sieu espècias son originari dau sud de l'Àfrica.

melic, a adj. (liter.) Si di de la poesia lirica, e sobretot corala, dei Grècs.

mèlica n.f. Idromeu.

mèlica n.f. *Morir à mèlica*: Morir de languì.

melicós, oa adj. Melós.

melicosament adv. Melosament.

melilòt n.m. Èrba dei pichini flors perfumadi emplegada en perfumaria e en farmacopea (Familha dei papilionaceas).

melilotic, a adj. *Acide melilotic*: Acide comarinic.

melin n.m. Abreviacion de *marmelin*.

melinita n.f. Explosiu à basa d'acide picric.

melinòsa n.f. Molibdat natural de plomb.

melioïdòsi n.f. Malautia exotica (Índia, Indonèsia) comuna à l'òme e ai animals, que lo micròbi sembla foarça à-n-aqueu de la mòrva.

melioratiu, iva adj. e n.m. (ling.) Si di d'un tèrme que presenta sota un aspècte favorable l'idea ò l'objècte designat (per op. à pejoratiu): *Un adjectiu melioratiu.*

meliorisme n.m. Doctrina segond la quala lo monde pòu èstre melhorat per lo biais dei esfoarç dei òmes.

meliorista adj. Relatiu au meliorisme; partidari dau meliorisme.

melisme n.m. Desparticion d'una durada musicala lòngra en un grope de nòtas de valor brèva qu'enriqueisse una melodia en tant qu'ornament.

melissa n.f. Planta mellifèra antispasmodica e estomaquica (Família dei labiadas). Sin.: **citronèla**, **calamàndria**, **calamandrina**, **èrba de limona**. ◇ *Aiga de melissa*: Alcolat obtengut per la destillacion dei fuèlhas de melissa fresca, e emplegat coma antispasmodic e stomacuc. Sin.: **melissina**.

melissina n.f. Aiga de melissa.

melissòt n.m. (bot.) Citronèla sauvatja.

melitina n.f. Filtrat d'un bolhon de cultura de *brucella* (agent de la fèbre de Malta), emplegat en injeccions intradermiqui per la cerca d'aquela malautia.

melitococcia n.f. Brucellòsi.

mellah n.m. Quartier judieu, dins li vilas dau Marròc.

mellanelidat n.m. *Mellanelidats*: Família de gastropòdes que vívon en parasites sus li espongas e lu equinodèrmes.

mellic, a adj. Si di de l'acide benzène exacarbolic, que la sieu sau d'alumini constituísse lo mellit, que si tròva dins li jaças de lignit.

mellifèr, a adj. 1. Que dona de meu: *Un insècte mellifèr*. Sin.: **mellific**. 2. Que produe un suc que sièrve ai abelhas per faire de meu: *Una planta mellifèra*.

mellific, a adj. Mellifèr.

mellificacion n.f. Elaboracion dau meu per li abelhas.

melliflú, ua adj. (lit.) Qu'a la doçor dau meu.

mellit n.m. 1. Medicament liquide, de consistença siruposa, à basa de meu. 2. Substança minerala que contèn d'alumini e que si presenta en pichins critals octaedrics jaunes.

melodia n.f. 1. Seguida de sons que fórmon una ària. 2. (mús.) Composicion per votz soleta m'un acompanhament. 3. Seguida armonioa de mòts, de frasas, etc.: *La melodia d'un vèrs*.

melodic, a adj. Relatiu à la melodia.

melòdica n.m. (mús.) Pichin instrument à ària, provedit d'un clavier analògue à un clavier de piano qu'acciona de sopapas.

melodiom n.m. Mena d'òrguena.

melodiòn n.m. (mús.) Instrument à vent, de la verge metallica, aparentat à un armònica ma que compoarta un clavier.

melodiós, oa adj. Que la sieu sonoritat agrada à l'aurelha; armoniós.

melodiosament adv. D'un biais melodic.

melodista n. Musicaire que compaua de melodias.

melodrama n.m. 1. Dins l'Antiquitat grèga, dialògue de tragèdia cantat entre lo corifeu e un personatge. 2. Drama dins lo quau una música instrumentala acompanhava l'intrada e la sortida dei personatges. 3. Drama populari, naissut à la fin dau s. XVIIIe, dont son amolonadi de situacions patetiqui e de peripecias imprevisi.

melodramatic, a adj. 1. Que relèva dau melodrama. 2. Que fa pensar au melodrama per la sieu exageracion, la sieu enfasi.

melodramatisar (izar) vt. e i. Rendre melodramatic.

melofague, a adj. e n. Insècte diptèr que viu en parasite dins la lana dei feus, que n'en suça lo sang.

melofar n.m. Pupitre esclairat per dessota sobre lo quau si fíxon de particions de música transparenti per sonar foara la nuèch.

melofòbe, a adj. e n. Si di d'una persona que non li agrada la música.

melofòne n.m. (mús.) Instrument mé d'enches liures e à vent, en forma de guitarra, que lo sieu son es pròche d'aqueu de la jorgina.

melografe, a n. Persona que còpia ò escriu de música. ◆ n.m. Aparelh que sièrve à inscriure la música.

melografia n.f. Art de reproduire la música per l'escriptura.

meloman, a adj. e n. Que li agrada la música.

melomania n.f. Amor passionat de la música.

melomèl n.m. Mostre caracterisat per la duplicacion pauc ò pron completa d'un membres ò d'unu membres.

melomelia n.f. Mostruositat caracterisada per l'insercion de membres accessòris entre lu membres normals.

melon n.m. 1. Cucurbitacea cultivada per lu sieus fruchs. 2. Lo fruch d'aquesta planta, redon ò ovoïde, vèrd, jaune ò brun clar, de la carn sucrada e perfumada. 3. *Melon d'aiga*: Pasteca. 4. *Capeu melon*: Capeu redon e bombat dei bòrds estrenchs, orlats sus lu costats. Sin.: (pop.) **maleta**.

melona n.f. Cogorda melonada, cogorda muscada.

melonat, ada adj. Qu'a la forma d'un melon. Var.: **melonenc**.

melonenc, a adj. Que sembla un melon.

melonide, a adj. Que sembla à un pom.

melonier n.m. Productor de melons.

meloniera n.f. Tèrra dont si cultiva lo melon.

melepea n.f. 1. Dins l'Antiquitat, cant ritmat qu'acompanhava la declamacion. 2. Cant monotòne e triste. Sin.: **solòrma**, **complancha**.

meoplast n.m. Metòde rasonat de música que consistísse en un tableu que representa una portada de música sus la quala lo professor indica m'una vergueta lu sons à l'escolan.

meoplastia n.f. (cir.) Restabliment cirurgical de la cara, quora a perdut una part de la sieu substància.

melós, oa adj. D'una doçor ipocrita: *De paraulas meloi*. Var.: **mielós**. Sin.: **melicós**.

melosament adv. D'un biais melós. Var.: **mielosament**. Sin.: **melicosament**.

meloterapia n.f. Utilisacion de la música coma mejan terapeuti.

melotomia n.f. Seccion d'un membre dau fêtus quora aqueu membre tapa la via genitala.

melquit adj. e n.m. 1. *Patriarcats melquits*: Patriarcats ortodòxes d'Alexàndria, d'Antiòquia e de Jerusalèm. 2. Fidèle (ortodòxe ò catolic) d'un dei patriarcats melquits.

melting-pot n.m. 1. (ist.) Braçatge e assimilacion d'elements demografics divers, ai Estats Units d'Amèrica. 2. Luèc dont si rescoànton d'elements d'originas variadi, d'ideas diferenti. Sin.: **mesclatge**, **mescla**.

melusina n.f. Feutre dei pels lònchs e soples.

mèlze n.m. Mèle.

membracidat n.m. *Membracidats*: Família d'insèctes omoptèrs que poàrton sovent d'excreissenças membranoï estranhi.

membrana n.f. 1. Envlopa soplà à l'entorn d'un organe, d'una cellula, d'un nucleu cellulari. ◇ Envlopa de l'òu uman, *l'amni* e lo *corion* que si ròmpon au moment de la jacilha. ◇ *Faussa membrana*: Recurbiment blancastre constituït de fibrina, que si forma sus li mucoas en seguida à d'uni inflamacions. 2. Pèça d'una fina jaça de matèria soplà e generalament elastica. ◇ (espec.) *Membrana vibranta*: Dint un aut-parlant, membrana que genèra d'ondas sonòras en vibrant sota l'impulsion d'un dispositiu electromagnetic, electrostatic, etc.; dins un instrument de música, membrana que vibra, generalament sota l'efècte d'una percussion ò, mai rarament, sota l'efècte de la vibracion d'una coarda, d'una colomna d'ària, etc. 3. (fis.) Fina paret d'una substança poroa que s'interpaua entre doi mitans e que permete d'eliminar ò de concentrar d'unu constituents per osmòsa, dialisi, filtracion, etc. Sin.: **peleganta**, **tela**, **peloira**. ◇ *Membrana mièja-permeabla*: Membrana que permete lo passatge d'uni substanças e n'arrèsta d'autri.

membranaceu, a adj. Que tèn de la membrana.

membranari, ària adj. Relatiu ai membranas.

membranat, ada adj. 1. Provedit de membranas. 2. Plat coma una membrana.

membrança n.f. Renembrança, sovenir; memòria. Sin.: **remembre**, **recordança**, **sovenença**.

membraneta n.f. Pichina membrana.

membranifòrme, a adj. Qu'a lu caractèrs d'una membrana.

membranós, oa adj. 1. Relatiu à una membrana. 2. Format d'una membrana. Sin.: **peloirós**.

membrar (si) v.pr. Si sovenir, si renembrar, si recordar.

membràs n.m. Gròs membre.

membrat, ada adj. *Ben, mau membrat*: Qu'a lu membres vigorós, debles.

membratge n.m. 1. Ensèm dei membres dau còrs uman. 2. (constr.) Foarta pèça de boasc ò de metal, que sièrve d'aponteu à una fustaria ò à un assemblatge de pèças ajustadi. 3. Coble, en construccion navala. Sin.: **corbam**.

membre n.m. 1. Apendici dispauat per pareus sus lo tronc de l'òme e dei vertebrats tetrapòdes, e que sièrve à la locomocion e à la preension: *Membres inferiors e membres superiors*. ◇ *Membre viril*: Sèxe de l'òme. Sin.: **bícol** (pop.), **mandre**, **vèrga**. 2. Persona, grope, país que fa partida d'un ensèm, d'una comunautat, etc.: *Lu Estats membres de l'ONU*. 3. (mat.) Dins una egalitat ò una inegalitat, cadun dei doi tèrmes que figuron de cada costat dau signe. 4. (ling.) Part d'un constituent ò constituent d'una unitat de reng superior: *Membre de frasa*. 5. Pèça d'una maion.

membrilhon n.m. Pichin membre.

membrut, uda adj. (lit.) Qu'a de gròs membres.

meme, a adj. 1. Parier, identic: *Aver lu memes gusts*. 2. Marca d'insistença, de precision: *Eu-meme*. Sin.: **e mai eu**. Sin.: **meteis**. ◆ adv. Marca de gradacion: *Vos dirai meme que..., meme ieu l'ai capit!* Sin.: **parierament**, **tambèn**, **finda**. ◆ pron. indef. Marca d'identitat, de semblança: *Ai lo meme à maion*. Sin.: **parier**. ◇ *Revenir au meme*: Èstre exactament parier dins lo fond.

meme n.m. (filos.) Principi invariant de la pensada.

mementa n.f. Memòria.

memento n.m. (dau latin *memento*: rapèle-ti) 1. Agenda dont s'escrui cen que non si vòu oblidar. Sin.: **memorandum**. 2. Libre dont es resumit l'essencial d'una question. 3. (liturg.) Preguiera dau canon de la messa que comença per aqueu mòt.

memorabilitat n.f. Caractèr de cen que pòu estar conservat dins la memòria.

memorablament adv. D'un biais memorable.

memorable, a adj. Digne d'èstre conservat dins la memòria.

memoracion n.f. Integracion dau «ieu» à la personalitat, dei remembres. La memoracion es un temps màger de la fixacion dei remembres; segond qu'es establà ò labila, lu remembres son ben ò mau conservats e recordats.

memorandum n.m. 1. Nòta diplomatica que contèn l'expauat somari de l'estat d'una question. 2. Memento.

memorar vt. Commemorar. Var.: **memoriar**.

memorat, ada adj. Qu'es presenta dins la memòria collectiva.

memoratiu, iva adj. 1. De la memòria, que pertòca la memòria. 2. Si di d'una persona provedida de memòria. 3. *Memoratiu (de quauqua ren)*: Que si soven (de quauqua ren).

memorent, a n. Qu'es à alestir un memòri universitari. ◆ adj. Qu'a una boana memòria. Var.: **memoriós**.

memòri n.m. 1. Escrich somari qu'expaua de fachs, d'ideas. 2. Expauat scientific ò literari en vista d'un examèn, d'una comunicacion. 3. Relevat dei somas

deugudi à un fornissèire. 4. (dr.) Acte de procedura que contèn li pretensions e arguments dau plaidejaire, davant d'uni juridiccions. ◆ pl. (M'una majuscula) Relacion escricha qu'una persona fa dei eveniments qu'an marcat la sieu vida: *Publicar lu sieus Memòris*.

memòria n.f. 1. Activitat biologica e psiquica que permete de retenir d'experiéncias anteriorament viugudi. ◇ *De memòria*: En s'ajudant unicament de la memòria. ◇ *De memòria perduda*: Dau temps mai alunhat que si poasque retenir. ◇ *Renfrescar la memòria à quauqu'un*: Li retenir quauqua ren. 2. Aptituda à si sovenir: *Aver una boana, una marrida memòria*. 3. Sovenir que si consèrva de quauqu'un, de quauqua ren; cen que rèsta ò resterà dins l'esperit uman: *Un tipe de sinistra memòria*. Sin.: **renembre, remembrança**. ◇ *En memòria de*: En sovenir de, en onor de (una persona, un eveniment passat). 4. (inform.) Organe dau computador que permete d'enregistrar, de conservar e de restituir de donadas. ◇ *Memòria de massa*: Memòria extèrna potenta. ◇ *Memòria viva*: Memòria que si pòu escafar e tornar emplegar à volontat. ◇ *Memòria moarta*: Memòria que l'usancier non pòu modificar lo sieu contengut enregistrat.

memorial, a adj. 1. Relatiu à la memòria. 2. Relatiu ai memòria d'un computador. Var.: **memoriau**.

memorial n.m. 1. (M'una majuscula) Obratge dont son eschichs de fachs memorables. 2. Monument commemoratiu. 3. Memòri que siève à l'instruccion d'un affaire diplomatic. Var.: **memoriau**.

memorialista n. Autor de Memòris literaris ò istorics.

memoriar vt. (*memòri, classic memòrii*) Commemorar. Var.: **memorar**.

memoriau, ala adj. Memorial.

memoriau n.m. Memorial.

memoriós, oa adj. Qu'a una boana memòria. Var.: **memorent**.

memorisable (-izable), a adj. Que si pòu memorisar.

memorisacion (-izacion) n.f. Accion de memorisar.

memorisant (-izant), a adj. Que permete de memorisar.

memorisar (-izar) vt. 1. Fixar dins la sieu memòria. 2. (inform.) Conservar (una informacion) dins una memòria.

mena n.m. 1. Sòrta, espècia, genre: *Una mena de veitura, de cauas de tota mena*. Sin.: **biais, raça**. 2. Cada torn, dins un juèc de cartas.

menaça n.f. 1. Paraula, gèst, acte per lu quaus una persona exprimisse la volontat de faire de mau à quauqu'un ò manifèsta la sieu ràbia. 2. Signe, indici que laissa prevèire un perill.

menaçaire, airtz adj. e n. Menaçant.

menaçant, a adj. Qu'exprimisse una menaça; que fa prevèire una menaça, un perill: *Un gèst menaçant, un temps menaçant*. Var.: **menaçaire, menaçós**.

menaçar vt. 1. Tèptar d'intimidir per de menaçs. 2. Constituir un perill, un subjècte de crenta; (absolut)

Èstre de crénher: *La pluèia menaça*. 3. Laisser crénher: *La neu menaça de tombar*. Var.: **amenaçar, menacejar**.

menaçat, ada adj. En perill.

menacejar vt. Menaçar.

menaçós, oa adj. Menaçant.

menada n.f. Manada.

menadas n.f. pl. Manòbras secreti e mauvolenti per faire capitar un projècte. Sin.: **trama, traüc, intrigas**.

menada n.f. Dins l'Antiquitat grèga, bacanta dedicada ai transas sacradi.

menador, oira adj. Que pòu èstre menat.

menador n.m. (mar.) 1908: Patron d'una pilotina dau poart de Marselha.

menador n.m. Ceguinhòla.

menaira n.f. Domaisèla d'onor.

menar vt. 1. Acompanhar (quauqu'un) d'un luèc à un autre. 2. Botar à d'unu actes, menar à d'unu sentiments: *Menar au desespèr*. 3. Assegurar la direccion, la mandòbra: *Menar una veitura, emparar à menar*. 4. Aver la direccion, lo govèrn de: *Menar un affaire*. ◇ *Menar à boan pron*: Capitar. 5. Pilotar. *Menar foara proa*: Anar au larg. 1515: «..nostre conselhier a vist tres gualeras.....que menavan sinc barcas et dos galeons...». 6. Aver per consequença: *Aquela política mena lo país à la roïna*. Sin.: **condurre**.

menchon, a adj. e n. Niais, nèsci. ◆ (interj.) *Menchon!*: Que sorpresa!

menchevic, a adj. e n. (ist.) Si di de la porcion minoritària dau partit obrier social-democrata rus, que s'opauèt à partir dau 1903 ai bolchevics e qu'aquestu eliminèron après octòbre dau 1917.

menchonada n.f. Mistificacion, galejada, badinaria.

menchonaire, airtz adj. e n.m. Menchonier.

menchonar vt. Mistificar, enganar. ◆ **si menchonar** (de) v.pr. Si garçar, si rire (de).

menchonaria n.f. Farça, trufaria, farcejada, bofonada.

menchonier, a adj. e n. Que si garça dei autres; que tempta de lu enganar. Var.: **menchonaire**.

mencion n.f. 1. Accion de senhalar, de citar; fach d'èstre senhalat, citat. 2. Indicacion, nòta dins un tèxto, un formulari. 3. Apreciacion, sovent favorabla, qu'una jurada dona sobre una persona, un trabalh, dins un examèn, un concors, una competicion.

mencionar vt. Faire mencion de; citar. Sin.: **recordar, amentar, mentar**.

mençonega n.f. 1. Accion de mentir, d'alterar la veritat. 2. Afirmacion contrària à la veritat. Sin.: **mentida, foaraveritat, (pop.) craca**.

mençoneguièr, a adj. Fondat sobre una mençonega; faus, enganaire. Sin.: **mentidor**. ◆ n. Que di de mençonegas.

mendelenc, a adj. Relatiu au mendelisme. Var.: **mendelian**.

mendelevi n.m. Element transuranian (Md) de n° atomic 101 e de massa atomica 256, obtengut artificialament à partir de l'einsteini.

mendelian, a adj. Mendelenc.

mendelisme n.m. Teoria explicativa dau mecanisme general de l'hereditat, que repaua sobre li lèis de Mendel (Lo mendelisme a menat à la teoria cromosomica de l'hereditat à la nocion de «gène»).

mendés, esa adj. e n. Originari de Mende; relatiu à Mende.

mendicant, a n. 1. Persona que mendica. 2. *Lu quatre mendicants*: Dessèrt compauat de quatre fruchs sècs (figas, raïms, amèndolas, avelanas), per allusion au vestit di òrdres mendicants. ◆ adj. *Òrdres mendicants*: Fondats à partir dau s. XIIIe e ai quaus la règla impaua la pauretat (Lu quatre òrdres mendicants mai importants son lu carnes, lu francescans, lu dominicans e lu augustins).

mendicantilha n.f. (pej.) Lo tot dei mendicants. Sin.: **mendigalha**.

mendicar vi. Demandar l'aumòrna, la caritat. ◆ vt. 1. Demandar coma una aumòrna. 2. Demandar embé insistença.

mendicitat n.f. 1. Accion de mendicar. 2. Condicion d'aqueu que mendica.

mendigalha n.f. (pej.) Lo tot dei mendicants. Sin.: mendicantilha.

mèndola n.f. Peis ossós pusleu comun sus li coastas mediterraneï, gris argentat mé de regas bruni, de la carn gaire preada (20 cm de lòng, familha dei centracantidats).

mendozita n.f. (miner.) Espècia minerala de formula $\text{NaAl}(\text{SO}_4)_2 \cdot 11\text{H}_2\text{O}$.

mendre, a adj. Lo mai pichin: *Es la mendra dei cauas!* ◆ n. 1. Enfant mai jove, cabdet. 2. Enfant minor.

menebre, a adj. De marrit auguri, qu'anòncia la mauparada, qu'aflata la crenta, la temor. Sin.: **lanhós, sinistre**.

menerbés, esa adj. e n. De Menèrba; dau Menerbés. ◆ n.m. Vin roge d'aquesta region.

meneria n.f. Minerau.

menestrel n.m. Menestrier. Sin.: **joglar**.

menestrier n.m. À l'Atge Mejan, musicaire de bassa condicion que recitava ò cantava de vèrs en s'acompanhant d'un instrument de música. Var.: menestrier. Sin.: **joglar**.

menetrier n.m. Menestrier.

menfitic, a adj. Relatiu à Menfís, dins l'anciana Egipte. ◇ *Dialècte menfitic*: Dialècte de la lenga còpta. ◇ *Dinastia menfítica*: Dinastia egipciana qu'avia Menfís per capitala.

meni n.m. Oxide roge de plomb. Var.: **mini**.

meniana n.f. (arquít.) Pichina terrassa ò balcon en avant-còrs, ordinariament barrat de gelosias, per vèire en defoara sensa èstre vist, e que non s'atròva gaire foara d'Itàlia.

meniant n.m. Planta dei estanhs, mé tres foliòlas, dei petales ròsa soudats.

menier n.m. Minerau.

menilita n.f. (miner.) Silèx particulier de la region de París.

menimós, oa adj. Minimós.

menimosament adv. Minimosament.

menin n.f. Maigrand. Var.: **menina**. Sin.: **mameta**.

menin, a n. (ist.) En Espanha, filha ò jovenòme estacats à la persona dei enfants reials. ◆ n.m. (ist.) En França, gentilòme estacat au servici dau Daufin.

menina n.f. Menin.

meninge n.f. Caduna dei tres membranas à l'entorn dau cervèu e de la mesolha espinala.

meningeu, ea adj. Relatiu ai meninges, à la meningiti.

meningina n.f. (anat.) Nom donat collectivament à l'aracnoïda e à la pia maire, visti coma une membrana unica formada de doi fulhets.

meningiòma n.m. (med.) Tumor benigna desvolopada à partir de l'aracnoïda e qu'aderisse à la dura maire.

meningiti n.f. Inflamacion dei meninges, d'origina microbiana, que si manifèsta per una rigidessa dau suc, dei cefaleas e de la mesolha espinala.

meningitic, a adj. Relatiu à la meningiti.

meningocèl n.m. Salhida dei meninges entre una vertèbra e un disc intervertebral.

meningocòc n.m. (patol.) Diplocòc Que provòca de meningiti cerebrospinali.

meningo-encefaliti n.f. (patol.) Inflamacion simultanea de l'encefale e dei meninges.

meningomieliti n.f. (patol.) Que pertòca à l'encòup la mesolha espinala e li meninges.

meningoradiculiti n.f. (patol.) Inflamacion dei raïç dei nèrvis raquidians en rapoart m'una meningiti.

meningotífus n.m. (patol.) Forma meningea de la febre tifoïda.

menisc n.m. 1. Lentilha de vèire convèxa d'un costat e concava de l'autre: *Menisc convergent, divergent*. 2. Susfàcia incurvada que forma l'extremitat superiora d'una colomna de liquide contenguda dins un tube. 3. (anat.) Lama de cartilatge situada entre lu oàs, dins d'uni articulacions coma lo genolh.

meniscal, a adj. Relatiu au menisc dau genolh. Var.: **meniscau**.

meniscau, ala adj. Meniscal.

meniscectomia n.f. (cir.) Ablacion cirurgicala d'un menisc.

menisciti n.f. (patol.) Afeccion dau menisc d'un genolh.

meniscografia n.f. (med.) Radiografia dau menisc dau genolh après injeccion d'un produch de contraste dins l'articulacion.

meniscopexia n.f. (cir.) Sutura dei elements dau menisc traumatizat.

meniscòsi n.f. Sindròme dolorós dau genolh, provocat per una fendascla degenerativa dau menisc intèrne.

mennonisme n.m. Doctrina dei mennonits.

mennonit, a n. (ist.) Membre d'una sècta anabaptista, sobretot espadida en Amèrica.

menològi n.m. Libre liturgic de la Glèia grèga, que correspoande au martirologi latin.

menon n.m. Boc castrat que mena lo tropeu.

menopausa n.f. Cessacion de l'ovulacion de la frema, caracterisada per l'arrèt definitiu de la menstruacion; epòca que si produe.

menopausada adj.f. Si di d'una frema que la sieu menopausa es complida.

menopausic, a adj. Relatiu à la menopausa.

menorà n.f. Candelier mé sèt brancas, un dei objèctes màgers dau culte ebraïc.

menorquin, a adj. e n. De Mendrca. Var.: **minorquin**.

menorragia n.f. (med.) Exageracion de l'emorragia menstrual.

menorragic, a adj. Relatiu à la menorragia.

menorrea n.f. Menstruacion.

mens adv. 1. Indica una inferioritat, de quantitat, de prèt: *Mens beu.* (En niçard, si di pusleu *pas tant: Pas tant beu, pas tant important*). Sin.: **pus pauc**. ◇ *Ni mai ni mens*: Exactament. 2. Precedit de l'article, sièrve de superlatiu: *Lo mens agradiu*. ◆ prep. Indica una sostraccion: *8 mens 5 fan 3*. Sin.: **8 manco 5 fan 3**.

mens n.m. Signe notat «-» qu'indica una sostraccion ò un nombre negatiu.

mensa n.f. 1. (ist.) Part dei bens fonsiers d'un evescat ò d'un monastèri afectada, à l'epòca carolingiana, à l'usatge personal dei evesques, dei abats, dei monges, etc. 2. Revengut eclesiastic denant de la rompedura dau Concordat en lo 1801. 3. Restaurant per lu oficiers e lu sotificiers.

mensari n.m. (Antiquitat) Títol que portàvon cinc oficiers que jutjàvon lu afaires de credenças non pagadi sus lu mercats de la vila de Roma.

menstruacion n.f. (fisiol.) Fenomèn fisiologic caracterisat per un escorrement sanguin periodic que correspoande à l'eliminacion de la mucoa uterina, que si produe per la frema, quora non li a augut fecondacion, de la pubertat à la menopausa. Sin.: **menorrea**.

menstrual, a adj. Relatiu à la menstruacion. Var.: **menstruau**.

menstruas n.f. [mes'trya] Perda de sang qu'acompanha la menstruacion.

menstruau, ala adj. Menstrual.

mensualisacion (-izacion) n.f. Accion de mensualisar.

mensualisar (-izar) vt. 1. Rendre mesadier (un pagament, un salari). 2. Pagar au mes; faire passar à una remuneracion (quauqu'un qu'èra pagat à l'ora, à la jornada, etc.).

mensualitat n.f. 1. Soma pagada cada mes. 2. Tractament mesadier. Sin.: **mesada**.

mensuracion n.f. Determinacion d'uni dimensions caracteristiqui dau còrs. Var.: **mesuracion**. ◆ pl. Aquesti dimensions.

mensvalença n.f. 1. Diminucion de la valor d'un objècte ò d'un drech, estimada à doi moments diferents.

2. Deficit eventual dei recèptas fiscals sobre li previsions establidi per la lèi de finanças. Contr.: **maivalença**.

ment n.m. Esperit, cerveu. ◇ *Tenir à ment*: Tenir à l'esperit. ◇ *Tenir da ment*: Faire atencion à, gaidar. ◇ *À ment*: À memòria. ◇ *Èstre en lo sieu boan ment*: Gardar la sieu conoissença, la sieu luciditat. ◇ *Lo Sant Ment*: Lo Sant Esperit.

menta n.f. 1. Planta odoranta dei luècs umides, veluda, dei flors ròsa ò blanqui (Família dei labiadas). 2. Essença d'aquesta planta emplegada per lo sieu aròma e li sieu propietats medicinali.

mental, a adj. 1. Relatiu ai foncions intellectuall, au psiquisme: *Malautias mentali*. 2. Que si fa exclusivament dins l'esperit, sensa èstre exprimit. Var.: **mentau**.

mental n.m. Ensèm dei disposicions mentali, psiquiqui de quauqu'un; esperit. Var.: **mentau**.

mentalament adv. Per la pensada, sensa s'exprimir à votz auta.

mentalisacion (-izacion) n.f. (psicol.) Intellectualisacion dei conflictes psiquics.

mentalisar (-izar) vt. (psicol.) Si representar mentalament.

mentalisme n.m. 1. Concepcion segond la quala la psicologia a per objècte l'estudi dei divers estats de consciença e per metòde privilegiat l'introspeccion. 2. (ling.) Concepcion segond la quala lo contengut es l'element determinant de l'estructura d'una lenga. 3. Art de l'espectacle que consistisse à crear l'illusion de facultats paranormali ò d'una especialisacion dins la mestresa dei capacitats mentali umani (la telepatia, la psicoquinesia, l'ipermnesia, etc.), dins l'objectiu de divertir un public.

mentalista n. Artista que practica lo mentalisme.

mentalitat n.f. 1. Ensèm dei biais d'agir, de pensar de quauqu'un. 2. (sociol.) Ensèm dei abitudas intellectuall, dei credenças, dei comportaments caracteristics d'un grope.

mentar vt. 1. Observar: «*Mente-mi un pauc aquela nuèch!*» (Alan PELHON). Sin.: **avistar, agachar**. 2. Mencionar, rapelar.

mentastre n.m. Menta sauvatja.

mentau, ala adj. e n. Mental.

mentida n.f. Mençonega.

mentir vi. 1. Donar per vèr cen que si saup èstre faus ò negar cen que si saup èstre vèr. ◇ *Sensa mentir*: Sensa exagerar. 2. Enganar per d'aparenças faussi: *Mentir sus lo sieu atge*.

mentòl n.m. Alcòl terpenic derivat dau metan, qu'a la qualitat de decongestionar li mucoas e es emplegat sobretot en otolaringologia e en dermatologia.

mentolat, da adj. Que contèn de mentòl.

menton n.m. Part salhenta de la cara, sota la boca.

mentonasc, a adj. e n. De Menton. ◆ n.m. Parlar occitan de Menton e dei comunas à l'entorn.

mentonet n.m. 1. (arm.) Pèça articulada sobre la destenda d'una arma de fuèc, que permete lo tir au còup per còup. 2. Salhida intèrna de la ròda d'un veïcule

ferroviari, que li permete de si mantenir sus lu ralh. Sin.: **nas**.

mentonier, a adj. Dau menton.

mentoniera n.f. 1. Benda que passa sota dau menton e tèn lu bèrris. ◇ Pèça que passa à l'entorn dau menton e tèn un casco. 2. (ist.) Pèça articulada d'un casco, que sièrve per la proteccion dau bas de la cara. 3. (cir.) Benda que per lo menton. 4. Accessòri que seguisse la forma dau menton e que sièrve à mantenir lo violon pendent lo juèc.

mentor n.m. Guida atentiva, conselhier atencionat.

mentorat n.m. Relacion impersonala de sostèn, d'ajuda, d'escambi.

mentre conj. Pendent que, alora que (accions simultaneï e oposicion).

mentretant adv. Entretant.

menudalhas n.f. Pichini cauas sensa importanças, detalhs. Var.: **menuduèha**, **menussalhas**, **minussarias**, **menussarias**.

menudar vt. Talhar en pichins tròç. Var.: **menussar**.

menudau adj. e n.m. Varietat d'olivier.

menudala adj. e n.f. Varietat d'oliva.

menudaria n.f. Minucia. ◆ pl. Cauas pichoni, inutili, sensa valor. Sin.: **futilitats**.

menudes(s)a n.f. Caractèr de cen qu'es menut.

menudet, a adj. e n. Foaça menut.

medunuèha n.f. Menudalhas.

menuduèha n.f. Ensèm de pichini cauas sensa importança; pichina moneda. Sin.: **menussalha**.

menuguet n.m. 1. Dança de tres temps. 2. (mús.) Composicion dins lo caractèr d'aquesta dança que, à la fins dau s. XVIIⁿ, s'intègra à la sinfonia. Var.: **minuet**.

menur n.m. (ornit.) Passeron d'Austràlia, que li grandi plumas recorbadi de la coa l'an fach sonar *auceulira*.

menussalha n.f. Menuduèha. Var.: **menudalhas**.

menussar vt. Amenussar, menudar. Var.: **minussar**.

menussarias n.f. pl. Minussarias.

menut, uda adj. 1. Qu'a gaire de volume, d'espessor, d'importança. ◇ (lit.) *Lo pòble menut*: Li gents de bassa condicion. ◇ *Vendre à menut*: Vendre au detalh. ◇ *Aver menut*: Tropeu de bèstias pichini (cabras, feas). 2. Pusleu maigre. ◆ adv. Fin: *Chaplar menut*. ◆ n.m. *Per lo menut*: En tenent còmpte de toi lu pichins detalhs. Sin.: **menimosament**.

menut n.m. 1. Lista detalhada dei plats servits dins un past. 2. Past servit à un prètze fixe dins un restaurant (per op. au past à *la carta*, dins lo quau lo client causisse cada plat). 3. (inform.) Lista d'accions qu'un computaire pòu faire en mòde interactiu.

meola n.f. Mesolha.

meolenc, a adj. Mesolhenc.

meolha n.f. Mesolha.

meolhenc, a adj. Mesolhenc.

meolós, oa adj. Mesolhós.

meprobamat n.m. Medicament anxiolitic e ipnotic.

mèr, a adj. Pur, vertadier. Var.: **mèri**, **mèria**.

mèra n.m. (fr. desconselhat) Cònse. Var.: **maire**.

meralgia n.f. Dolor de la fàcia extèrna de la cuèissa

meralgic, a adj. Relatiu à una meralgia.

meravilha n.f. 1. Cen que fa nàisser una granda admiracion per la sieu belessa, la sieu grandessa, li sieu qualitats, la sieu valor: *Li maravilhas de la natura*. ◇ Li Sèt Meravilhas dau monde: Lu sèt obratges mai remirables de l'Antiquitat (li piramides de l'Egipte anciana, lu jardins suspenduts de Babilònia, l'estàtua d'aur e d'evòri de Zeus, lo temple d'Artèmis à Efès, lo mausoleu d'Alicarnàs, lo colòsse de Ròdes, lo far d'Alexàndria). ◇ *La vuechena maravilha dau monde*: Cen qu'inspira una admiracion foarça viva. 2. Aurelheta (pastissaria). Var.: **maravilha**.

meravilhar vt. Provocar una granda admiracion. Var.: **maravilhar**. ◆ **si maravilhar** v.pr. Provar una granda admiracion.

meravilha n.f. (ist.) En França, frema eleganta e eccentrica dau periòde de la Convencion termidoriana e dau Directòri.

meravilhós, oa adj. Que provòca l'admiracion per li sieu qualitats excepcional, extraordinari. Var.: **maravilhós**.

meravilhosament adv. D'un biais maravilhós. Var.: **maravilhosament**.

mèrç n.f. 1. Objècte, produch que si vende e si crompa. Sin.: **mercandisa**. 2. Cen que quauqu'un tempta de plaçar, de faire acceptar sota lo sieu aspècte mai favorable.

mercadier, a n. Mercant.

mercandar vi. Discutir per faire baissat un prètze. Var.: **mercandejar**.

mercandejaire, airtz n. Persona que mercandeja, qu'assaja de far baissat lo prètze.

mercandejar vi. Mercandar, avarejar.

mercandejatge n.m. Accion de mercandejar.

mercandisa n.f. Mèrç.

mercandon n.m. Camelòt. Var.: **mercandòt**.

mercandòt n.m. Camelòt. Var.: **mercandon**.

mercant, da adj. 1. Que si rapoarta au comèrci. ◇ *Valor mercanda d'un objècte*: La sieu valor dins lo comèrci. ◇ *Qualitat mercanda*: Qualitat normala dins lo comèrci, per rapoart ai qualitats superiori. ◇ *Prètze mercant*: Prètze au quau lu mercants vèndon entre elu. 2. Qu'es per vendre, ò que si vende facilament. 3. Dont si fa totplen de comèrci: *Un vila mercanda*. 4. *Marina mercanda*: Aquela qu'assegura lo transpòrt dei viatjaires e dei mèrç, per op. à la *marina de guèrra*.

mercant, da n. 1. Persona que fa de negòci, qu'es abila dins l'art dau negòci. Sin.: **mercadier**. 2. Negociant que vende un tipe donat de mèrç, de produchs: *Un mercant de mòbles*. ◇ *Mercant de bens*: Persona de sièrve d'intermediari en crompant e en tornant vendre de maions, d'immòbles, de fonds, etc.

mercantatge n.m. Mercatica. Sin.: **marketing** (angl.).

mercanti n.m. (pej.) Comerçant malonèst.

mercantil(e), a adj. 1. Animat per l'enveja dau gasanh, lo profièch. 2. Relatiu au comèrci. Sin.: **comercial**.

mercantilha n.f. Pacotilha.

mercantilhaire, airtz n. Persona que vende de mercantilha. Sin.: **pacotilhaire**.

mercantilhar vi. Pacotilhar.

mercantilisme n.m. 1. (lit.) Estat d'esperit mercantile. 2. (ist.) Doctrina economica elaborada ai s. XVIⁿ e XVIIⁿ en seguida de la descubèrta, en Amèrica, dei minas d'aur e d'argent, segond la quala lu metals preciós constituïsson la riquesa essenciala dei Estats, e que preconisa una politica proteccionista.

mercantilista adj. e n. Relatiu au mercantilisme; que n'es partidari.

mercaptan n.m. (quim.) Compauat de l'odor fetida, que vèn d'un alcòl dins lo quau l'oxigèn es remplaçat per de sofre. Sin.: **tioalcòl**.

merçaria n.f. 1. Ensèm dei articles que sièvon per cordurar. 2. Comèrci, negòci dau mercier.

mercat n.m. 1. Luèc public, dubèrt ò cubèrt, dont si vèndon e si cròmpon de mèrç. ◇ *Mercat d'Interès Nacional (M.I.N.)*: Mercat de produchs agricòlas ò alimentaris instituit per decret après consultation dei collectivitats localas, dei cambras de comèrcis e d'industria e dei branca d'agricultura interessadi. ◇ *Mercat gara*: Mercat adobat de tau biais que li mèrç poàscan estar aisadament carrejadi per camin de fèrre, pi transferidi sus de camions ò de vagon. 2. Acampada de comercants barrutlaire que, à jorns fixes, vèndon dins un luèc que depende dau domèni public de produchs manjadís, d'articles mainatgiers ò vestimentaris, etc. ◇ *Faire lo (sieu) mercat*: Anar crompar d'articles (sus un mercat public ò dins de negòcis). 3. Vila, país dont si fa principalament lo comèrci d'un produch determinat, d'unu produchs donats. 4. Ensèm de clients que cròmpon ò poàdon crompar una produccion: *Conquistar de mercats novus*. ◇ *Segment de mercat*: Grop omogeneu e distint de personas qu'an en comun d'uni caracteristicas que perméton d'ajustar la politica de produchs d'una empresa e la sieu estrategia publicitària. ◇ *Estudi de mercat*: Estudi previsionat dei possibilitats de vendre un produch. 5. Luèc teorice dont si rescoànton l'ofèrta e la demanda; estat de l'ofèrta e de la demanda. ◇ *Mercat dau trabalh*: Estat de l'ofèrta e de la demanda d'emplec dins una region, un país ò per rapoart à un tipe d'activitat. ◇ *Economia de mercat*: Sistema economic dins lo quau lu mecanismes naturals tèn don à assegurar solets l'equilibri de l'ofèrta e de la demanda. 6. (Borsa) *Mercat au comptant*: Mercat sus lo quau la liurason e lo reglament dei capitals vènon immediatament après la negociacion. ◇ *Mercat financier*: Mercat sus lo quau si fan li negociacions de valors dau revengut fixe e variable, li emissions de títols e, d'un biais general, li operacions sobre de capitals à l'òng tèrme; mercat dei capitals. ◇ *Mercat monetari*: Mercat sus lo quau si rescoànton ofèrtas e demandas de capitals à cort tèrme, espec. entre li institucions

financieri. ◇ *Mercat à prima*: Mercat dins lo quau lo crompaire de títols si resèrva la facultat de causir se vòu onorar lo contracte ò non, e dins aqueu darrier cas, paga una compensacion ò *prima*. ◇ *Mercat à reglament mesadier*: Mercat dont si practícon de negociacions sobre de valors que son pagadi e liuradi unicament un còup per mes, e qu'a remplaçat lo mercat à tèrme. ◇ *Mercat à tèrme de produchs financiers (MATIF)*: Mercat dont si fan de contractes que poànton sobre de taus d'interès, de devisas, d'indicis borsiers, e essencialament destinats à protegir lu detentors d'actius financiers còtra li fluctuacions dei sieus cors. ◇ *Mercat à opcion*: Mercat dins lo quau lo crompaire de l'opcion pòu optar à tèrme per l'execucion ò l'abandon dau contracte. ◇ *Segond mercat*: Mercat dont de valors mobilièri son admessi à de condicions pas tant exigenti qu'aqueli qu'implica la quòta oficiala. ◇ *Mercat gris*: Luèc fictiu de quotacion e d'escambi anticipat d'una valor denant de la sieu admission oficiala à la quòta. ◇ 7. *Mercat comun*: Comunautat economica europea. 8. Tractacion, acòrdi qu'implica un escambi à títol onerós de bens ò de servicis; convencion de venda e de cròmpa: *Un mercat avantatjós*. ◇ *Mercat public*: Contracte per lo quau un entrepreneire s'engatja à fornir una prestacion à l'Administracion. ◇ *Mercat de grat à grat*: Contracte administratiu qu'implica la libertat de causida dau cocontractant per l'Administracion. 9. Tota convencion arrestada entre doi personas; acòrdi convengut. ◇ *Metre lo mercat en man à quauqu'un*: Li donar la causida de conclure l'acòrdi ò de lo rompre. 10. (À) *boan mercat*: (À) boan pati, pas car.

mercatatge n.m. Branca dau mercatatge, coordinacion de l'ensèm dei accions comerciali en tèrmes de dosatge e de coerença. Sin.: **marketing mix** (angl.).

mercatica n.f. Ensèm dei accions coordinadi (estudi de mercat, promocion sus lo luèc de venda, estimulacion dau personal de venda, recèrca de produchs novus, etc.) qu'ajúdon au desvolopament dei vendas d'un produch ò d'un servici. Sin.: **mercatatge, marketing** (angl.).

mercatician, a n. Especialista de la mercatica.

mercé n.f. *Demandar mercé, cridar mercé*: Demandar gràcia. ◇ *Èstre à la mercé de (quauqu'un, quauqua ren)*: Èstre à la discrecion de; èstre sotamés à l'influença de, à l'accion de; èstre sota la menaça de. ◇ *Sensa mercé*: Sensa pietat.

mercé n.m. Mòt per regraciari: *Mi podètz dire mercé!* Var.: **mercés**. ◆ interj. S'emplega per regraciari. Sin.: **gràcia(s)**.

mercedari, ària adj. *Òrdre mercedari*: Òrdre de la Mercé. ◆ n.m. Religiós de l'òrdre de la Mercé.

mercejament n.m. Accion de mercejar. Sin.: **regraciament**.

mercejar vt. Regraciari, dire mercé à quauqu'un.

mercenari, ària adj. (lit.) Que travailha unicament per un salari; qu'es inspirat per lo profièch.

mercenari, ària n. Sordat qu'un govèrn d'un autre país que lo sieu emplega per un conflicte pontual.

mercerisacion (-izacion) n.f. Mercerisatge.

mercerisaira (-izaira) n.f. Màquina per mercerisar.
mercerisar (-izar) vt. Tractar per mercerisatge.
mercerisatge (-izatge) n.m. Tractament à la sòuda dei fièus e dei teissuts de coton, per li donar un aspècte lulent. Sin.: **mercerisacion**.
mercés n.m. Mercé.
mercian n.m. Dialècte de l'anglés ancian dau centre d'Anglatèrra.
mercier, a n. Persona que vende de merçaria.
mercuresceïna n.f. Compauat mercurial sodic roge, emplegat per la sieu accion antiseptica potenta dins la desinfeccion dei teguments e l'esterilizacion de la pèu en cirurgia.
mercuri n.m. Metal blanc foarça lulent, liquide à la temperatura ordinària; element (Hg) de n° atomic 80 e de massa atomica 200,59. Ancianament: **viu-argent**. Sin.: **idrargire**.
mercurial, a adj. Que contèn de mercuri. Var. **mercuriau**.
mercuriala n.f. Planta comuna dins lu camps, lu boascs, dei flors verdastri, emplegada coma laxatiu (Família dei euforbiaceas).
mercuriala n.f. Bulletin que reprodue lu cors oficials de cen qu'es vendut sus un mercat public; aquestu cors.
mercuriala n.f. 1. (ist.) En França, sota l'Ancian Regime, assemblada dei diferenti cambras, qu'à l'origina si tenia lo dimècres, e au cors de la quala èron presentadi d'observacions sobre lo biais que la justícia èra estada renduda; discors prononciat dins aquesta assemblada. 2. (lit.) Repròchi d'una granda vivacitat.
mercurialina n.f. Alcaloïde (CH₅N) extrach dei fuèlhas e dei granas de la mercuriala.
mercurialisme n.m. (med.) Intoxicacion per lo mercuri e lu sieus compauats. Sin.: **idrargiria**.
mercurian, a adj. Que pertòca Mercuri, en tant que signe astrologic, coma en tant que planeta.
mercuriau, ala adj. Mercurial.
mercuric adj.m. Si di de l'oxide de mercuri Hg₂O e dei saus de mercuri univalent. Var.: **mercuriós**.
mercurifèr, a adj. Que contèn de mercuri.
mercurificacion n.f. (alquimia) Pretenduda conversion d'un métal en mercuri, ò pretenduda extraccion dau mercuri vist coma l'element d'unu metals.
mercuriós, oa adj. Mercuric.
mercurocròme n.m. (nom depauat) Substança d'un roge intense derivada dau mercuri e emplegada coma antiseptic.
mercuoterapia n.f. (med.) Tractament à basa de mercuri.
mèrda n.f. 1. (vulg.) Excrement de l'òme e de quauqui bèstias. ◇ *Mèrda d'aurelha*: Cerumèn. 2. Enuèi, dificultat, auvari. ◇ *Èstre dins la mèrda*: Si trovar dins una situacion dificila. ◇ *Metre dins la mèrda*: Metre dins una situacion dificila. 3. Èstre ò caua sensa valor. ◇ *De mèrda*: Marrit, detestable; d'una qualitat foarça marrida. ◆ Interj. (fam.) Interjeccion per exprimir la ràbia, l'indignacion, lo mesprètch, lo despièch.

merdalhon, a n. Pichon merdós, pichona merdoa. Sin.: **narvelós**.
merdanson n.m. Riu, escolador dont si fa evacuar li escorrihas.
merdar vt. e vi. (*mèrdi*) (fam.) Non reüssir, falhir lamentablement. Var.: **merdejar**.
merdàs n.m. (vulg.) Merdassa.
merdassa n.f. (vulg.) Gròssa mèrda.
merdassier, a adj. (vulg.) Merdós. ◇ *Tavan merdassier*: Coleoptèr que fa de pichini bòchas de bua per noirir lu sieus pichoi. Sin.: **tavan dei buas**.
merdejar vi. (fam.) Merdar.
merdic, a adj. (fam.) Grossier, sensa valor.
merdicòla adj. Si di d'un auceu que bastisse lo sieu nido mé d'excrements de cavau ò de muu.
merdier n.m. (fam.) 1. Grand desòrdre. 2. Situacion complèxa, confusa, clafida de dificultats.
merdon n.m. Narvelós.
merdós, oa adj. (fam.) Brut de mèrda. ◇ *Un baston merdós*: Si di d'una persona que non sabes coma l'abordar, coma li parlar, qu'es totjorn reborsiera. ◆ n.m. Narvelós. Sin.: **bastard**.
merenda n.f. 1. Pichin past que si pilha dins l'après-dinnar. Sin.: **gostairon**. 2. Pichin past que si pilha à tot moment de la jornada, en cas d'una pichina fam; pichina colacion surbida à la lèsta. Var.: **gustaron**. 3. Entrepàn.
merendaire, airtz n. Persona acostumada à faire merenda.
merendeta n.f. Pichina merenda.
merendar vi. ò **si merendar** v.pr. Faire un pichin past dins l'après-dinnar.
merenga n.f. Meringa.
merengar vt. Meringar.
merenjaina n.f. (cat. *alberginia*, de l'ar. *al badinjan*). Fruch comestible, generalament violet (ma pòu finda èstre blanc), produch per una solanacea annuala originària d'Índia. ◆ adj. inv. De la color violet escur de la merenjaina.
merenquima n.m. Varietat de teissut utriculari vegetal, caracterisada per la forma esferoidala e per la debbla union dei utricules constituents.
merens n.m. Cavalet d'una raça originària dei montanhas ariegesi, emplegat per lo torisme equèstre.
meressa n.f. (fr.) Consolessa. Var.: **maïressa**.
merguèz n.f. Saussissa fresca pimentada, à basa de bòu ò de bòu e d'anheu, que si manja fregida ò grasilhada.
mergule n.m. Auceu vesin dau pingoin, dau bèc foarça vort.
mèri, mèria adj. Mèr.
meria n.f. (fr.) Municipi.
mericarp(e) n.m. Porcion de fruch isolada naturalament dins lo sens longitudinal e que contèn una grana soleta.
mericic, a adj. Relatiu au mericisme.
mericisme n.m. (med.) Comportament patologic de rominacion continua d'aliments.

meridian, a adj. 1. (astron.) Si di dau plan que, en un luèc, comprèn la verticala d'aqueu luèc e l'axe dau monde. 2. Si di d'un instrument que sièrve per observar lu astres dins lo plan dau meridian. 3. (mat.) Si di d'un plan que contèn l'axe d'una susfàcia de revolucion. 4. *Circulacion meridiana*: Ensèm dei movements atmosferics que regísson l'escambi dei massas d'aria entre li latitudas auti e bassi.

meridian n.m. 1. Luèc dei ponchs qu'an la mema longituda, à la susfàcia de la Tèrra ò d'un astre quau que sigue. ◇ *Meridian origina* ò *promier meridian*: Meridian à partir dau quau si còmpton lu gras de longituda (Lo meridian origina passa per l'ancian observatòri de Greenwich). 2. Plan definit per la verticla locala e l'axe de rotacion de la Tèrra. Sin.: **plan meridian**. ◇ *Meridian magnetic*: Plan vertical que contèn la direccion dau camp magnetic terrèstre. 3. (astron.) Mièg grand cercle de l'esfèra celèsta limitat ai pòles e que passa per lo zènèit d'un luèc.

meridiana n.f. (mat.) Seccion d'una susfàcia de revolucion per un plan que passa per l'axe d'aquesta susfàcia. 2. (geogr.) Cadena de triangulacion orientada en seguissent un meridian.

meridiana n.f. 1. Penec. 2. Lièch de repaus mé doi espatlieras d'autessa inegala separats per un dossier.

meridional, a adj. e n. Dau sud. Var.: **miègjornal, meridionau**. ◆ adj. (mar.) *Distança meridionala*: Diferença de longituda entre lo meridian sota lo quau un vaisseau si tròva e aqueu de dont es partit.

meridionalament adv. D'un biais que fa pensar ai personas dau miègjorn ò ai sieu caracteristicas.

meridionalisar (-izar) vt. Donar un caractèr meridional à quauqua ren. ◆ **si meridionalisar** v.pr. Pilhar un caractèr meridional.

meridionalisme n.m. 1. Caractèr especificament meridional de quauqu'un, de quauqua ren. 2. Ensèm dei trachs que fan pensar ai meridionals, ai sieu imatge tipe.

meridionalitat n.f. Caractèr de cen qu'es meridional, ensèm dei trachs fisics d'una persona meridionala.

meridionau, ala adj. Meridional.

merilhon n.m. Part centrala d'unu fruchs carnuts, formada d'un endocarpe lignificat à l'entorn d'una grana ò amèndola.

merina adj.f. e n.f. De la raça merinòs.

meringa n.f. Pastissaria leugiera, à basa de claras d'òus e de sucre, que si fa coaire au forn à fuèc doç. Var.: **merenga**.

meringar vt. (*meringui*) Garnir de meringa. Var.: **merengar**.

merinòs n.m. 1. Moton foarça expandit dins lo monde, que n'i a totplen de raças e que la sieu lana fina es foarça preada. 2. Estòfa, feutre fachs mé la lana d'aqueu moton.

merisier n.m. Cerier sauvatge, que lo sieu boasc s'emplega en ebenistaria (Pauc ò pron 15 m d'autessa). Sin.: **pessèrvi, amarovier**.

merismatic, a adj. Relatiu au merisme.

merisme n.m. (ling.) Trach distintiu que constitue de fonemas.

meristema n.m. Teissut vegetal format de cellulas indiferenciadi, sèti de divisions rapidi e nombroï, situat dins li regions de creissença de la planta.

meristic, a adj. Relatiu au meristema.

meritament adv. D'un biais meritòri. Var.: **meritoriament**.

meritant, a adj. Qu'a de meriti. Var.: **meritós**. Sin.: **valent, denhe**.

meritar vt. 1. Èstre digne d'una recompensa ò passible d'un castic: *Meritar un prèmi, una punicion*. 2. Presentar li condicions necessari per obtenir: Aquò merita reflexion. Var.: **ameritar**. ◆ vt. ind. (*de*) *Meritar de la sieu pàtria*: Aver drech à la sieu reconoisença.

meriti n.m. 1. Cen que rende quauqu'un, lo sieu comportament, digne d'estima, de recompensa. 2. Ensèm dei qualitats intellectuàli e morali particulierament digni d'estima. Sin. (1 e 2): **valor**. 3. Qualitat de quauqu'un, de quauqua ren: *A lo meriti de tojorn voler capir*. 4. Distincion onorifica que vèn recompensar lu meritis d'una persona dins un camp particulier: *Meriti agricòla, meriti maritime*.

meritocracia n.f. Sistema dins lo quau lo meriti definisse la ierarquia.

meritòri, òria adj. Digne d'estima, de recompensa: *Faire d'esfoarç meritòris*.

meritoriament adv. D'un biais meritòri. Var.: **meritament**.

meritós, oa adj. Meritant.

mèrta n.f. Femela dau mèrlo.

merlan n.m. Peis dei coastas d'Euròpa occidentala, mé tres nadarèlas dorsali e doi anali, pescat activament per la sieu carn tendra e leugiera (Familha dei gagidats, lòng de 20 à 40 cm). Sin.: **potassòu**.

merlaton n.m. Pichin mèrlo.

merlet n.m. Dubertura practicada dins la part auta d'un barri per tirar à cubèrt.

merleta n.f. Mèrlo femeu.

merletar vt. Garnir de merlets.

merletat, ada adj. Garnit de merlets.

merliera n.f. 1. Luèc trevat per lu mèrlos. 2. Ret per agantar de mèrlos ò d'autres auceus.

merlin n.m. 1. Ancianament, marteu emplegat per ensucar lu bovins denant de lu tuar. 2. Foarta maça que la sieu tèsta si finisse en biseu d'un costat, per esclapar lo boasc. Sin.: **picòssa**. 3. (mar.) Pichin cordatge format de tres fieus de caret. 4. Pichin faucon d'Euròpa.

merlinar vt. (mar.) Cordurar m'un merlin.

mèrlo n.m. Passeron vesin de la quina, comun dins lu pargues e lu boascs, dau plumatge escur (negre per lo mascle, brun per la femèla). ◇ *Lo mèrlo blanc*: Una persona ò un objècte que non si pòu trovar.

merlon n.m. Part plena entre doi merlets.

merlòt n.m. Socam roge dau Bordalés que dona de vins mofles.

merluç n.m. Peis marin comun dins l'Atlantic, de l'esquina grisa, que poarta doi nadarèlas dorsali e una anala, comercialisat sota lo nom de *colin* (1 m de lòng, familha dei gagidats).

merluça n.f. Gròs peis dei mars frèii, que si manja fresc, salat ò secat (*bacalhau*), e que dau sieu fetge si tira un òli ric en vitaminas A e D (Fins à 1,50 m de lòng, familha dei gadidats). ◇ *Calinhar de merluças*: Si contentar de gaire.

merluçaire n.m. 1. Pescaire de merluç. 2. Nau de pesca tocant la merluça.

merluçon n.m. Pìchin merluç.

mèro n.m. Peis ossós que, dins li mars caudi, pòu mesurar fins à 2 m de lòng e pear mai de 100 kg, de la carn foarça preada (Familha dei serranidats). Sin.: **lèrnia**, **cèrnia**, **anfonsa**, **anfonson**.

meroblastic, a adj. *Division meroblastica*: Tipe de scission de l'òu dins lo quau lo nucleu e lo citoplasma nuclari son solets à èstre partatjats.

merocèla n.f. Ernia crurala.

merocrine, a adj. Si di d'una secrecion dins la quala li cellulas secretritz rèston intacti au cors de la formacion dau produch de la secrecion.

merogonia n.f. Desvolopament d'un òu, ò d'un fragment d'òu, fecondat ma desprovedit dau nucleu femenin ò masculin.

merogonic, a adj. Relatiu à la merogonia; si di d'un òu que presenta una merogonia.

meroïtic, a n.m. e adj. Lengua anciana conservada en de tèxtos descubèrts en Egipte; relatiu à Merde.

meropidat n.m. *Meropidats*: Familha d'auceus que lo tipe n'es la *serena* ò *sera còrsa*.

meroplancton n.m. Plancton temporari constituit per d'organismes que son planctonics solament pendant un periòde donat de la sieu vida.

merosistolic, a adj. (med.) Que pertòca un fenomèn qu'interessa qu'una part de la sistòla.

merospermia n.f. Mòde de reproduccion particuliera à d'unu vèrps nematòdes.

merostòme n.m. *Merostòmes*: Classa d'artropòdes aquàtics que comprèn solament lo genre *limula*.

merotomia n.f. Operacion que consistisse à partatjar una cellula, un teissut en divers parts per estudiar l'accion dau nucleu sobre lo citoplasma.

merovian, a adj. e n. Merovingian.

merovingian, a adj. e n. Relatiu à la dinastia dei Merovingians. Var.: **merovian**.

merozoït n.m. Element uninucleat que resulta dau partiment de l'esquizont dins lo cycle de reproduccion dei esporozoaris coma aqueu dau plasmodium, agent de la malària que penètra dintre lu globilhons roges dont si multiplica.

merténsia n.f. Planta vivaça de la familha dei boraginaceas (*Mertensia maritima*).

meruli n.m. Grand fonge qu'ataca lo boasc dei carpentas.

meruliacea n.f. *Meruliaceas*: Familha de fonges qu'atàcon lo boasc.

merzlòta n.f. (mòt rus) Part dau soal e dau sotasal gelada en ivèrn.

mes n.m. 1. Caduna dei dotze parts de l'an civil. ◇ *Mes de Maria*: Mes de mai consacrat au culte de la Verge. 2. Mes lunari. ◇ *Mes lunari anomalistic*: Espaci de temps que dessepara doi passatges consecutius de la Luna au sieu perigeu. ◇ *Mes lunari draconitic*: Espaci de temps que dessepara doi passatges consecutius de la Luna au sieu grope ascendent. ◇ *Mes lunari sinodic*: Espaci de temps que si debana entre doi conjuncions consecutivi de la Luna e dau Soleu, ò entre doi fasas consecutivi de nom identic. Sin.: **lunason**, 3. Espaci de temps de pauc ò pron trenta jorns. 4. Unitat de trabalh e de salari que correspoande à un mes legal; aqueu salari: *Tocar lo sieu mes, èstre pagat au mes*. 5. Soma deuguda per un mes de locacion, de servicis, etc.

mesa n.f. Messa.

mesa n.f. 1. Accion de metre. 2. Accion de riscar de sòus au juèc ò dins un affaire; aquelu sòus. 3. Biaï de si vestir.

mesacòrdi n.m. Desacòrdi.

mesada n.f. Mensualitat.

mesadier, a adj. Que revèn cada mes. ◆ n.m. 1. Jornal, revista que pareisse un còup per mes. 2. Obrier, trabalhaire logat au mes.

mesal, a adj. e n. Originari de Mesa (Eraut).

mesaliança n.f. Maridatge m'una persona de classa ò de fortuna considerada inferiora. Var.: **mesaligança**.

mesaliar (si) v.pr. (*mi mesalii*) Faire una mesaliança. Var.: **si mesaligar**. Sin.: **si desassortir**.

mesaligança n.f. Mesaliança.

mesaligar (si) v.pr. (*mi mesaligui*) Si mesaliar.

mesallocacion n.f. Fach d'emplegar de ressorsas dins una marrida estrategia (publicitària, per exemple).

mesaticefal(e), a adj. (antrop.) Si di d'un crani intermediari entre lo crani dolicocefale e lo crani braquicefale. Var.: **mesocefal(e)**.

mesaticefalia n.f. Conformacion dei mesaticefales. Var.: **mesocefalia**.

mesaventura n.f. Aventura desagradiva que pòu aver de consequenças desastroï; auvari. Sin.: **desaventura**, **malaventura**, **malastre**, **mauparada**, **malavirada**.

mesaxòne, a adj. e n. Imparidigitat.

mescal n.m. Bevenda alcolisada facha à partir de l'agave (Amèrica centrala).

mescalina n.f. (quim.) Alcaloïde allucinogèn extrach d'una cactacea mexicana, lo peyotl.

mescla n.f. 1. Ensèm de cauas mescladi. Var.: **mescle**, **mesclum**, **mesclada**. 2. Chacotada, batèsta; combat confús entre manti personas. 3. Ponch dont un cors d'aiga n'en rejonhe un autre. Sin.: **confluent**.

mescladament adv. Confusament.

mescladís, issa adj. Que pòu èstre mesclat.

mescladura n.f. 1. (farm.) Mescla liquida au mejan d'un mesclatge. Sin.: mestura. 2. Mesclum de granas per semenar.

mesclament n.m. Mesclatge.

mesclanha n.f. Au rugbi, fasa de juèc dins la quala lu avants si méton fàcia à fàcia en s'apontelant per recuperer

lo balon que lo mièg de mesclanha lança sus lo soal au mitan dei jugaires.

mesclar vt. 1. Metre (d'elements, de cauas, etc.) per formar un tot: *Mesclar de liquides*. 2. Metre en desòrdre: *Mesclar de documents, mesclar li cartas per jugar*. 3. Confondre (de cauas), li metre dins un tot confús: *Mesclar li datas*. 4. Faire participar (quauqu'un) à quauqua ren: *Mesclar à un affaire*.

mesclat, ada adj. Compauat d'elements diferents.

mesclatge n.m. Accion de mesclar. Var.: mesclament.

mescle n.m. Mesclum.

mescle, a adj. Mixte.

mesclum n.m. 1. Ensèm de cauas mescladi. Var.:

mescla, mescle. 2. Joves plants de saladas divèrsi, mesclats mé de plantas aromatiqú. Lo mesclum dei capelans de Cimiès èra foarça preat, si compauava de lachuga fina, de riqueta, de nasturci e de cerfuèlh.

mescomptar vi. (*mescòmpti*) Faire un mescòmpte. Var.: **maucomptar, demescomptar**.

mescòmpte n.m. Esperança enganada, deçaupuda; marrit calcul.

mesconoissable, a adj. Transformat au ponch que non si pòu reconóisser.

mesconoissença n.f. (lit.) Fach de mesconóisser, d'ignorar. Sin.: **desconoissença, ignorança**.

mesconóisser vt. (lit.) Non capir (quauqua ren), non veire li qualitats de; non prear à la sieu valor justa. Sin.: **mesestimar**.

mesconoissut, uda adj. Que non es reconoissut à la sieu valor. Sin.: **mesestimat**.

mescreire vi. Non creire, non aver de religion. Sin.: **descreire**.

mescrenença n.f. Estat d'aqueu que non a de religion. Sin.: **descrenença**.

mescrenent, a adj. e n. Que non a de religion.

mesdicha n.f. Calomnia.

mesdire vi. e vt. indir. Dire de mau de quauqu'un, criticar, calomniar. Var.: **maudire**.

mesedificar vt. (*mesedifiqui*) Escandalisar.

meselera n.f. Espitau per lu leprós. Var.: **meselaria**. Sin.: **ladraria**.

meselaria n.f. Meselera.

mesencefal(e), a adj. (anat.) Region de l'encefale formada dei pedoncles cerebrals en avant e dei tubercles quadrijumeus en arrier.

mesenquima n.m. (biol.) Teissut conjontiu de l'embrion, à partir dau quau si fórmon lu vaisseus sanguins e linfatics, lu muscles, lu cartilages e l'esquelèt.

mesenquimatós, oa adj. Dau mesenquima.

mesenquimatòsi n.f. Anequeliment dei teissuts derivats dau mesenquima.

mesenquimopatia n.f. (patol.) Malautia dau mesenquima;

mesentèri n.m. (anat.) Replec dau peritòni que va de l'intestin greule à l'abdomèn.

mesenteric, a adj. Relatiu au mesentèri.

mesenteriti n.f. (patol.) Inflamacion dau mesentèri.

mesestima n.f. (lit.) Marrida opinon que si pòu aver de quauqu'un..

mesestimable, a adj. Que pòu èstre mesestimat.

mesestimar vt. (lit.) Aver una marrida opinion d'una persona, d'una caua, la considerar en dessota de la sieu valor. Sin.: **mesconóisser**.

mesestimat, ada adj. Considerat en dessota de la sieu valor. Sin.: **mesconoissut**.

mesfach n.m. Marrida accion. Sin.: **malafacha, maufach**.

mesfaire vi. Faire una marrida accion. Var.: **mesfar**. Sin.: **maufaire**.

mesfar vi. Mesfaire.

mesfidança n.f. Maufidança. Sin.: **desfidança**.

mesfidant, a adj. Maufidant.

mesfidar (si) v.pr. Si maufidar. Sin.: **si desfidar, si gardar de**.

mesgarda (per) loc. adv. Sensa faire atencion, sensa s'en avisar, per error: *Ai pilhat lo tieu capeu per mesgarda*.

mesintelligença (-éncia) n.f. (lit.) Mancaença d'acòrdi entre de personas. Sin.: **desacòrdi, discòrdia**.

mesinterpretacion n.f. Marrida interpretacion.

mesinterpretar vt. Mau interpretar.

mesitil n.m. Cetòna etilenica.

mesitilène n.m. Idrocabure benzenic que resulta de la condensacion de doi moleculas d'acetòna.

mesjutjar vt. Mau jutjar (quauqu'un, quauqua ren). Sin.: **mesestimar, mespresar, mesconóisser**.

mesmerian, a adj. Qu'apartèn à Mesmèr ò au mesmerisme. Var.: **mesmeric**. ♦ n. Partidari dau mesmerisme. Var.: **mesmerista**.

mesmeric, a adj. Mesmerian.

mesmerisme n.m. Doctrina de Mesmèr (magnetisme animal).

mesmerista n.m. Partidari dau mesmerisme. Var.: **mesmerian**.

meso n.m. Replec dau peritòni que jonhe à la paret un segment dau tube digestiu.

mèso n.m. (it. *mezzo*) Mejan. ◇ *Per mèso de*: Au mejan de. ◇ *Li a pas mèso de*: Li a pas mejan de.

meso-american, a adj. Relatiu à la Meso-Amèrica.

mesoblast n.m. Fulhet embrionari intermediari situat entre lo fulhet extèrne (*ectodèrma*) e lo fulhet intèrne (*endodèrma*). Li cellulas d'aqueu fulhet dónon naissença à una granda part dei organes. Sin.: **mesodèrma**.

mesoblastic, a adj. (biol.) Relatiu au mesoblast. Sin.: **mesodermic**.

mesocardi n.m. Meso embrionari dau coar.

mesocardia n.f. Anomalia congenitala de la posicion dau coar.

mesocarp(e) n.m. (bot.) Zòna mediana d'un fruch, entre l'epidèrma e lo merilhon ò li granas, carnuda e sucrada dins lu fruchs manjadís.

mesocefal(e), a adj. Qu'a un crani de talha mejana. Var.: **mesaticefale**. Sin.: **mesocranian**.

mesocefalia n.f. Fach d'aver un crani de talha mejana. Var.: **mesaticefalia**.

mesocefalic, a adj. Relatiu à la mesocefalia.

mesocolon n.m. Replec peritoneal qu'unisse lo gròs intestin à la paret abdominala posteriora.

mesocracia n.f. Poder que respècta una mesura, un poder que li si opàuon de contrapoders.

mesocranian, a adj. Mesocefale.

mesocurtic, a adj. Normal (estadísticas).

mesodèrma n.m. Mesoblast.

mesodermic, a adj. Dau mesodèrma.

mesoeconomia n.f. Part de l'economia situada entre la microeconomia e la macroeconomia.

mesofil(e), a adj. Que pertòca un microorganisme que si desvolopa à una temperatura mejana.

mesofille n.m. Part intèrna dei fuèlhas, per oposicion au sieu epidèrma.

mesofita n.f. (bot.) Planta que demanda una umiditat mejana per si desvolopar.

mesogastre n.m. Region de l'abdomèn situada au nivèu de l'emborigol.

mesogastric, a adj. Situat dins la region dau mesogastre.

mesogea n.f. (geol.) Nom donat à l'ièra de sedimentacion marina que s'espandisse dei Pireneus à l'Indonèsia en passant per l'Àsia centrala.

mesoglia n.f. Cellula de pichina talha dau sistema nerviós central.

mesognat, a adj. Qu'a una mandibula de dimensions mejani ò de maisselas leugierament salhenti.

mesòla n.f. (miner.) Globule d'un blanc grisastre, qu'a una estructura lamellifòrma, ma radiat dau centre à la circonferença.

mesolabi n.m. (geom.) Instrument destinat à trovar mecanicament doi mejanas proporcionali, que non podíon èstre trovadi geometricament. Lo mesolabi fuguèt inventat per lo famós problema de la duplicacion dau cube.

mesolenc, a adj. Medullari.

mesolha n.f. 1. Substança moala, graissoa, qu'emplisse lo canal medullari e lu alveòles de la substança espongioa dei diferents oàs: *Mesolha ossoa*. 2. *Mesolha espinala*: Centre nerviós situat dins lo canal raquidian e qu'assegura la transmission de l'influx nerviós entre lo cerveu, lu organes dau tronc e lu membres, e finda divèrs reflèxes. 3. (bot.) Region axiala dau cilindre central dau pen e de la raç, qu'ocúpon generalament li gròssi cellulas, non clorofilliani. 4. (fig., lit.) Part essenciala, substança de quauqua ren. 5. (fig.) (fig.) *Fins à la mesolha*: Foaça profundament. Var.: **meolha**.

mesolitic, a adj. e n.m. Fasa dau desvolopament tecnic dei societats preïstoriqi, que correspoande à l'abandon progressiu d'una economia de predacion (paleolitic) e à l'orientacion vèrs una economia de produccion (neolitic).

mesologia n.f. Sciènça dei mitans, qu'estúdia d'un biais interdisciplinari e transdisciplinari la relacion dei èstres vivents en general, ò dei èstres umans en particular, m'au mitan dont vívon.

mesomèr, a adj. (quim.) En estat de mesomeria.

mesomeria n.f. (quim.) Estructura d'un compauat intermediari entre doi formas isomèri.

mesomiodat n.m. *Mesomiodats*: Sotòrdre de passerons americans que crídon en plaça de cantar.

mesomòrfe, a adj. (fis.) Si di d'estats (esmetic, nematic) intermediaris entre l'estat amòrfe e l'estat cristallin. ◇ *Còrs mesomòrfe*: Cristal liquide. Var.: **mesomorfic**.

mesomorfia n.f. Estat d'un còrs mesomòrfe.

mesomorfic, a adj. Mesomòrfe.

mesomorfisme n.m. Estructura corporala dins la tipologia de Sheldon, caracterisada per la predominança dei estructuras somatiqui.

mesoplodon n.m. Mamifèr cetaceu provedit que de doi dents a la maissela sotrana.

mesorinian, a adj. Que pertòca li personas qu'an un indici nasal mejan.

meson n.m. (fis.) Particula subatomica qu'a una massa compresa entre aquela de l'electron e aquela dau proton.

mesonfalic, a adj. Qu'es l'emborigol, lo centre, lo mitan.

mesopausa n.f. (meteor.) Susfàcia de separacion entre la mesosfèra e la termosfèra.

mesopelagic, a adj. Si di de la zòna marina entre 50 e 200 m de profundor.

mesoplancton n.m. Plancton que viu en profundor mesopelagica, intermediària, e qu'es de pichina talha, de 500 µm à 5 mm.

mesopotameu, a adj. Mesopotamian.

mesopotamian, a adj. e n. De Mesopotàmia. Var.: **mesopotameu, mesopotamic**.

mesopotamic, a adj. Mesopotamian.

mesorectum n.m. Part superiora dau peritòni rectal.

mesoscafe n.m. Sotamarin previst per anar à de profundors mejani.

mesosfèra n.f. Jaça de l'atmosfèra terrèstra compresa entre 50 km e 80 km d'altituda, en dessobre de l'estratosfèra. Lo limit embé la jaça superiora es dicha *mesopausa*.

mesosòma n.m. Part mejana dau còrs d'unu invertibrats.

mesotermal, a adj. (geol.) Jaça qu'es estada emplida à una profundor e à una temperatura mai bassi (200° C - 300° C) qu'una jaça ipotermala (300° - 500°). Var.: **mesotermu**.

mesotèli n.m. Teissut à disposicion epitèliala que recuèrbe la susfàcia dei membranas seroi, constituït d'una jaça de cellulas aplatidi dau contorn poligonal.

mesotelial, a adj. Que si rapoarta au mesotèli. Var.: **mesoteliau**.

mesoteliau, ala adj. Mesotelial.

mesoterapia n.f. (med.) Procediment therapeutic que consistisse en injeccions de dòsis minimi de medicaments fachi au mejan d'agulhas totplen fini, lo mai pròche possible dau sèti de la dolor ò de la malautia.

mesotèrme, a adj. Se di dei plantas que s'acomòdon, per viure, d'une temperatura mejana de 15°C, m'una temperatura mai frèia que non cala longtemps en dessota de zèro.

mesotipa n.f. Minerai qu'englòba la natrolita, la mesolita e l'escolecita.

mesotorax n.m. (zool.) Segond segment dau torax, sobre lo quau s'implànton li patas mediani e li alas anteriori.

mesotòri n.m. Produch de la desintegracion radioactiva du tòri.

mesozoari n.m. *Mesozoaris*: Grope d'animaus foarça simples, ancianament recampats per aquesta soleta rason.

mesozoïc, a adj. (geol.) Dau mesozoïc.

mesozoïc n.m. (geol.) Segondari.

mesparlar vi. Dire de mau de quauqu'un ò de quauqua ren. Sin.: **calomniar**.

mespreaire, airtz adj. e n. Que mesprea. Var.: **mespresaire**.

mesprear vt. (*mespreï*) Mespresar.

mesprendre (si) v.pr. (lit.) S'enganar sobre quauqu'un, quauqua ren, pilhar una persona per una altra ò una caua per una altra.

mespresa n.f. Error sobre quauqua ren, sobre quauqu'un. Sin.: **confusion, engana**.

mespresablement adv. D'un biais mespresable.

mespresable, a adj. Digne de mesprètz. Sin.: **endenhe**.

mespresaire, airtz adj. e n. Que manifèsta de mesprètz. Var.: **mespreaire**.

mespresar vt. 1. Aver, manifestar de mesprètz per quauqu'un, per quauqua ren. 2. Non faire cas de: mespresar lo perill. Var.: **mesprear**.

mespresiu, iva adj. Mespresós.

mespresós, oa adj. Que pròva, que manifèsta de mesprètz. Var.: **mespresiu**.

mesprètz n.m. 1. Sentiment per lo quau si jutja quauqu'un, lo sieu comportament, condemnables, indignes d'estima, d'atencion. 2. Fach de non tenir còmpte de quauqua ren: *Agir au mesprètz dei convencions, au mesprètz dau perill*.

mesquin, a adj. Que manca de grandessa, de generositat; qu'es pichin, mediòcre. Sin.: **estrech, rabeu, grincho, cagadur, escars**.

mesquin, a n. Persona malastrada, miserabla, laissada de caire dins la societat. *Un paure mesquin*.

mesquinament adv. D'un biais mesquin.

mesquinaria n.f. Caractèr de cen qu'es mesquin; acte mesquin.

mesquinejar vi. Avarejar.

mesquinetat n.f. Caractèr de cen qu'es mesquin, d'una persona mesquina. Var.: **mesquinatge**. Sin.: **avarícia**.

messa n.f. 1. Celebracion fundamentala de la Glèisa catolica, que lo sieu acte fundamental commemòra, sota la forma dau pan e dau vin de la darriera Cena, lo sacrifici dau Crist sus la Crotz. ◇ *Messa bassa*: Messa que toti li sieu parts son lejudi e recitadi, e non cantadi; (fam.) Conversacion à votz bassa entre doi personas. ◇ *Messa de mièjanuèch*: Messa celebrada la nuèch de Calenas. ◇ *Messa granda*: Messa solemna que deu èstre cantada; (fig.) Acamp que la sieu tòca promiera es d'unir un grope. ◇ *Messa dei moarts ò de requiem*: Messa que si di per lo repaus de l'ànima dei moarts: *Messa de requiem de Gèli, de Campra*. ◇ *Messa solemna ò pontificala*: Messa cantada per un prelat. ◇ *Messa capitulaira*: Messa celebrada en presença dau capítol d'una catedrala. ◇ *Messa votiva*: Messa dicha tocant una causa particuliera. ◇ *Messa negra*: Parodia licensiosa e d'aflat satanic. 2. Música compauada per una messa. ◇ *Messa concertanta*: Lo tot dei pèças de l'ordinari acompanhat per d'instruments, de corals e de solistas.

messa n.f. 1. Accion de plaçar quauqua ren, quauqu'un dins un luèc particulier, dins una posicion donada: *Messa en botelha, messa à l'endrech*. ◇ *Messa à prètz*: Determinacion dau prètz de cen que si vende; soma à partir de la quala comença una venda à l'enquant. 2. Accion de riscar de sòus au juèc ò dins un afaire; aquelu sòus. Sin.: **escomessa**. 3. Accion de faire passar quauqua ren dins un estat ò una situacion nòva; lo sieu resultat: *Messa en molon*. ◇ *Messa en aiga d'un barratge*: Accion de laisser s'amolonar darrier aqueu barratge l'aiga qu'es destinat à retenir. ◇ *Messa à fuèc*: Ensèm dei operacions per alumar un fuèc, un forn, etc. ◇ *Messa sota tension*: Alimentacion d'una installacion electrica. ◇ *Messa en forma*: Ensèm dei operacions que perméton d'obtenir un produch d'una forma donada. 4. Accion d'organisar, de dispauar en foncion d'un òrdre donat, per una finalitat donada. ◇ *Messa en pàgina(s)*: Assemblatge, d'après la maqueta, dei diversis composicions e dei clichats d'un libre, d'un jornal, etc., per obtenir li pàginas d'un format determinat, en vista de l'estampatge. Sin.: **compaginacion**. ◇ *Messa au ponch*: Operacion que consistisse, dins un instrument d'optica, à rendre l'imatge net; assemblatge e reglatge d'elements mechanics ò electric; rectificacion d'una error d'estampatge. Explica destinada à esclarcir, à reglar de questions restadi fins aquí dins lo vague. ◇ *Messa en plects*: Operacion que consistisse à metre en boclas lu bèrris banhats en vista de la cofadura que si vòu faire après secatge. ◇ (dr.) *Messa en estat*: Preparacion d'un afaire sota lo contraròtle d'un jutge en vista de la sieu venguda à l'audiènça per li èstre jutjat. 5. *Messa en scena*: Realizacion scenica ò cinematografica d'una òbra lirica ò dramatica; presentacion dramatica e adobada d'un eveniment. Sin.: **empontatge**. ◇ *Messa en ondas*: Realizacion radiofonica d'una òbra, d'un programa. 6. Accion de donar l'impulsion iniciala à una accion ò à un mecanisme per li faire foncionar: *Messa en accion, messa en movement*. ◇ *Messa en servici*: Operacion per la quala una installacion, una màquina, etc., s'emplega per lo premier còup en servici normal. ◇ *Messa a la terra, a la massa*: Operacion prevista per religar un conductor

electric au soal ò au bastit metallic d'una màquina. 7. Accion de faire aparéisser d'un biais donat: *Messa en evidença*. ◇ *Messa en avant d'un produch*: Biais de lo presentar dins un negòci de tau biais que si vegue mai ben que lu autres produchs. ◇ (filos.) *Messa entre parentèsis*: Dins la fenomenologia, suspension dau jutjament sobre lo monde. 8. Accion d'establir d'uni relacions: *Messa en contacte, en contradiccion*. 9. Accion de menar una persona fins à-n-una situacion determinada: *Messa en libertat, messa en pension*. ◇ *Messa à pen*: Mesura disciplinària que consistisse à privar, per una durada corta, un salariat dau sieu emplec e dau salari que correspoande. ◇ *Messa foaralèi*: Bandiment d'una persona de la societat legala me supression dei sieus bens. 10. Biais de si vestir, d'èstre vestit: *Una messa eleganta*. Var.: **mesa**.

messalina n.f. Frema caracterisada per un apêtis de luxe, una set de plaser e un esperit de lucre immoderats e que recula davant ren per obtenir cen que vòu.

messapian n.m. Lengua dei iapitges, gaire conoissuda, estacada au grope illirian dei lengas indoeuropeï.

messar (si) v.pr. Audir la messa.

messatge n.m. 1. Informacion, nòva transmesa à quauqu'un (sus un papier, per telefòne, per corrier electronic, etc.). 2. Comunicacion mandada mé solemnitat à quauqu'un, à un grope, à una nacion: *Un messatge dau cap d'Estat*. 3. (ling.) Tota sequença de discors producha per un locutor dins lo quadre de la comunicacion lingüistica. 4. *Messatge publicitari*: Informacion sobre un produch, un servici, transmesa per lo biais de la publicitat. 5. Pensada profunda, incitacion qu'un èstre d'excepcion, un escrivan, un artista pòu adreïçar ai òmes.

messatgier, a n. 1. Persona que transmete un messatge. Sin.: **mandaire, mandador**. 2. Cen qu'anòncia quauqua ren. Sin.: **anonciaire, anonciador**. 3. (biol.) *A.R.N. messatgier*: Si di de l'acide ribonucleïc qu'assegura lo transport dau messatge ereditari deschiçrat dins li cellulas de l'organisme.

messatgista n. Entreprenèire de messatjarias.

messatjaria n.f. 1. Servici de transport per lu viatjaires e li mèrç; maion dont es establìt aqueu servici. 2. Transport rapide que si fa per avion, per camin de fèrre, per nau, per veituras, per camions. 3. *Messatjaria electronica*: Servici per mandar de messatges entre personas religadi per una ret telematica. 4. Respondèire telefonic. 5. Empresa encargada d'encaminar e de distribuir d'obratges estampats (libre, jornals).

messenian, a adj. e n. Relatiu a Messènia e ai sieus abitants.

messia n.m. Mèssias.

messianic, a adj. Relatiu au Mèssia, au messianisme.

messianisme n.m. 1. Credença que fa asperar e esperar lo Mèssias, dins la Bibla. 2. Credença en la venguda d'un liberator ò d'un sauvaire que meterà fin à l'òrdre present per instaurar un òrdre novèu de justícia e de benurança.

messianista adj. e n. Relatiu au messianisme; qu'a aquesta credença.

mèssias n.m. ['mèsja] 1. (M'una majúscula) Dins lo judaïsme, mandat de Dieu que restablisserà Israèl dins lu sieus drechs e inaugurerà l'èra de justícia. Sin.: **Sauvaire**. ◇ *Faus Messia*: Enganaire que si fa passar per lo Mèssias anonciat per lu profètas. 2. (M'una majúscula) Crist, per lu cristians. 3. (fig.) Personatge providencial, aqueu que s'en aspèra lo sauvement. ◇ *Èstre asperat coma lo Messia*: Èstre asperat coma aqueu que sauva, m'una granda esperança. Var.: **messia**.

messidor n.m. Premier mes de l'estiu dins lo calendrier revolucionari francés.

messier n.m. (ist.) En França, sota l'Ancian Regime, oficier encargat de susvelhar li culturas denant de la dubertura dei bans de meisson. Sin.: **campier, banier, messeguier**.

messin, a adj. e n. De la vila de Mètz.

messinenc, a adj. e n. De la vila de Messina (Sicília).

mesteirant n.m. Artesan. Var.: **mestieral, mestierau, mestierant**.

mestier n.m. 1. Profession caracterisada per una especificitat que demanda un aprendissatge, d'experiènça, etc., dins un quadre legal; tota activitat que s'en tira de mejans d'existènça. 2. (ist.) Gropament que lu sieus membres son sotamés à una disciplina collectiva per l'exercici de la sieu profession. ◇ Profession artesanala. 3. Gaube, abiletat tecnica que resulta de l'experiènça: *Aver de mestier, conóisser lo mestier*. 4. Foncion, ròtle que presenta d'unu caractèrs d'una profession: *Lo mestier de maire*. 5. *Faire mestier, èstre de mestier*: Èstre necessari. 6. Màquina que sièrve à la fabricacion dei teissuts. Sin.: **telier, taulier**. 7. Quadre rigide sobre lo quau si tende un obratge per lo brodar.

mestieralier, a adj. Que pertòca lo travalh d'un mestieral.

mestieralament adv. Artesanalament.

mestieralat n.m. Artesanat.

mestierant n.m. Artesan.

mestierau n.m. Artesan.

mestís, issa adj. e n. 1. Qu'es eissit de l'union de doi personas de color de pèu diferenta. 2. Si di d'un ibride obtengut à partir de doi varietats diferenti de la mema espècia. 3. *Tela mestissa* ò *mestís*, n.m.: Tela que la sieu cadena es de coton e la trama de lin.

mestisacion (-izacion) n.f. Produccion d'animaus mestís. Var.: **metisacion**.

mestissar vt. Crosar per metissatge.

mestissatge n.m. 1. Union feconda entre òmes e fremas de gropes umans que presènton un gra donat de diferenciacion genetica. 2. Crosament de varietats vegetali diferenti, ma qu'apartènnon à la mema espècia. 3. Crosament entre animaues de la mema espècia, ma de raças diferenti, destinat à crear en cap à quauqui generacions una raça dei caracteristicas genetiçui intermediari.

mèstra n.m. Colon (budeu). Var.: **magistra**.

mèstra n.f. (mar.) Vela latina que si mete en cap. Sin.: **genoés**.

mestrança n.f. Quadre dei oficiers marinièrs de carriera de la Marina nacionala; nom de l'ensèm dei oficiers marinièrs.

mèstre, mestressa n. 1. Persona que comanda, govèrna, a una autoritat. 2. Persona qu'ensenha; professor, magistre. 3. Persona que possedisce quauqua ren, propietari: *Lo mèstre de maion*. 4. Persona (artista, escrivan) eminenta, qu'es pilhada coma modèl.

mèstre n.m. 1. Persona qu'ensenha quauqua ren. ◇ *Mèstre d'armas*: Persona qu'ensenha l'escrima. ◇ *Mèstre de conferenças*: Ensenhaire d'universitat (grade en dessota dau *professor*). ◇ *Mèstre à dançar*: Ancian nom que si donava à un professor de dança. ◇ *Mèstre de música*: Ancian nom que si donava à un professor de música. 2. Persona que dirigisse la realisacion de quauqua ren. ◇ *Mèstre d'òbra*: Responsable de l'organizacion e de la realisacion d'un grand obratge; persona ò organisme que baileja la construccion d'un bastiment après aver fach lu plans de l'obratge. ◇ *Mèstre de l'obratge*: Persona fisica ò morala per lo còmpte de cu una construccion es realisada. ◇ *Mèstre estampaire*: Persona que baileja una estamperia. ◇ *Mèstre de fàbregas*: Proprietari d'un establiment siderurgic que s'ocupa directament de la sieu administracion. 3. Persona de cu un es lo discípol. 4. (b.-a.) Artista que bailejava un atalhier. ◇ Artista dau passat que lo sieu nom non es conoissut ma qu'una part de la sieu òbra es estada reconstituïda. 5. *Passar mèstre*: Èstre, devenir foarça gaubiós dins lo sieu art, lo sieu mestier, la sieu especialitat. ◇ *Trovar lo sieu mèstre*: Rescontrar quauqu'un que vos es superior dins quauqua ren. 6. (mar.) *Segond mèstre, mèstre, promier mèstre, mèstre principal*: Grades dei oficiers marinièrs de la Marina nacionala. ◇ *Mèstre d'aïssa*: Persona encargada de la bastison e dau manteniment de l'armadura d'una nau. Sin.: **fustier, carpentier**. ◇ *Mèstre de marinaria*: Responsable plaçat sota lo comandament dei oficiers, encargat de bailejar la taïfa d'una nau. 7. *Mèstre mager*: Cap d'un òrdre religiós ò militari. 8. Títol que si dona à un avocat, à d'unu oficiers ministerials. 9. Títol d'un mestierant admés à la mestresa, dins un mestier dont li a encara de tradicions de incorporacion.

mèstre, mestressa adj. 1. Qu'a un ròtle mager, essencial: *L'idea mestressa d'un obratge*. 2. Qu'es lo mai important dins lo sieu genre. ◇ Si di de la carta mai auta dins una color e de la persona que l'a en man: *Lo varlet mèstre, èstre mèstre à flor*. ◇ (mar.) *Coble mèstre*: Seccion drecha dau cilindre, generada per un solide en movement; coble situat dont una nau es la mai larga. Sin.: **lata mestressa**. ◇ *Autar mèstre*: Autar principal d'una glèia. 3. *Mestressa frema*: Frema energica, dterminada. 4. *Èstre mèstre de quauqua ren, de faire quauqua ren*: N'en dispauar liurament; èstre liure de faire quauqua ren.

mèstre à dançar n.m. Compàs d'espessor dei brancas crosadi, per mesura ò reportar una dimension interiora.

mèstre assistent, a n. Membre de l'ensenhament superior (encuèi sonat *mèstre de conferença*).

mèstre autar n.m. Autar major, autar mèstre.

mèstre auxiliari mestressa auxiliària n. Lo títol universitari mai bas.

mèstre-can n. Responsable de l'adestrament e de l'emplec d'un can, dins lu còrs especialisats de la polícia, de l'armada, dei pompiers, etc.

mèstre cilindre n.m. Piston que l'automobilista comanda, que manda de liquide sota pression dins lo sistema de frenatge.

mèstre de capèla n.m. Mèstre de cant dins una glèia.

mèstre de manòbra n.m. (mar.) Cap de manòbra sus una nau. Sin.: **manejador**.

mèstre de pèira n.m. Murador proveït d'un títol de mestresa.

mèstre-director, mestressa-directritz n. Director (directritz) d'escòla mairala ò elementària, encargat de responsabilitats administratiu e pedagogiqui e que, eventualament, ensenha à l'encòup.

mestrejable, a adj. Que pòu èstre mestrejat.

mestrejaire, airitz adj. e n. Persona que juèga au mèstre; que vòu senhorejar.

mestrear vt. 1. Si rendre mèstre de foarças dificilament contrarotlabli: *Mestrear un incendi*. 2. Sotametre, contenir per la foarça. Sin.: **apoderar, senhorejar**. 3. Dominar, contenir (un sentiment, una passion). ◆ **si mestrear** v.pr. Restar, tornar mèstre de sé.

mèstre pensaire n.m. Filòsofe ò personalitat qu'a ò a augut una granda influença ideologica.

mestresa n.f. 1. Capacitat à mestrear, à si mestrear. Var.: **mestritge, mestria**. 2. Dominacion incontestada: *La mestresa de l'energia nucleària, de la lenga*. ◇ Mestresa de l'ària, de la mar: Superioritat militària, aerenca ò navala, obtenguda sobre un adversari dins un relarg determinat. 3. Perfeccion, seguretat dins la tecnica. 4. Ancianament, situacion d'un mèstre dins una incorporacion ò un còrs analògue. 5. Ensèm dei contramèstres e dei caps. 6. Grade universitari que sancionava lo segond cicle de l'ensenhament superior (aüra remplaçat per lo *master*). ◇ *Mestresa de conferenças*: Eplec de mèstre de conferenças. 7. (mús.) Ensèm dei cantors d'una glèia. Sin.: **psaleta, psalfèri**.

mestressa n.f. Frema mé la quala un òme a de relacions sexuali en defoara dau maridatge. Sin.: **druda, mita**.

mestria n.f. Gaubi, perfeccion dins l'execucion d'una òbra d'art, dins la realisacion de quauqua ren; virtuositat. Var.: **mestresa, mestritge**.

mestritge n.m. Capacitat à mestrear. Var.: **mestresa**.

mestron n.m. 1. Pichon mèstre. 2. Magistre en segond. 2. Magistre dei pichini classas.

mestura n. f. 1. (farm.) Mesclum liquide alestit au mejan d'una miccion. Sin.: **mixtura**. 2. Accion de mesclar de drògas simpli ò compauadi. Sin.: **mescladura**.

mesturar vt. Mixturar.

mesura n.f. 1. Accion d'evaluar una grandor d'après lo sieu rapoart m'una grandor dau meme tipe pilhada coma unitat e coma referença. Sin.: **valoracion, estimacion**. ◇ *Pilhar li mesuras de quauqu'un*: Mesurar lo sieu còrs ò d'una part dau sieu còrs dins la tòca de li confeccionar ò de li faire causir un vestit. ◇ *Sus mesura*: Confeccionat d'après de mesuras pilhadi sus la persona; (fig.) Particulierament adaptat. ◇ *À mesura, à flor e à mesura (que)*: Dins lo meme temps (que) e en proporcion. Sin.: **de man en man**. 2. (fig.) Element de parangon e d'apreciacion: *L'òme es la mesura de tota caua*. ◇ *Donar la sieu mesura, la mesura dau sieu talent*: Mostrar tot cen qu'un es capable de faire. ◇ *Èstre en mesura de*: Poder faire quauqua ren, èstre en capacitat de. Sin.: **èstre en estament, en estat de**. 3. Quantitat que sièrve d'unitat de basa per una evaluacion: *Mesuras legali*. ◇ *Faire boana mesura*: Donar à la persona que cròmpa un pauc mai que cen que li revèn; donar generosament. 4. (mús.) Partiment dau temps musical en unitats egali, materialisadi dins la particion per de barras verticali dichi *barras de mesura*: *Una mesura de doi temps, de tres temps*. ◇ *En mesura*: Dins la cadença que convèn à l'execucion d'un tròç de música. ◇ *Batre la mesura*: Indicar lo ritme, la cadença, per de gèsts convenguts. 5. (lit.) Quantitat de sillabas exigidi per lo ritme dau vèrs. 6. Moderacion, retenguda dins l'accion, lo comportament, lo judici: *Parlar mé mesura*. ◇ *Passar, despassar la mesura*: Anar en là de cen qu'es permés, regulier, de cen que convèn. Sin.: **passar la rega, l'òsca**. 7. Mejan mes en òbra en vista d'un resultat determinat: *Mesura conservatòria, pilhar de mesuras*. Sin.: *pilhar de provediments*.

mesurable, a adj. Que si pòu mesurar.

mesuracion n.f. Mensuracion.

mesuradament adv. D'un biais mesurat.

mesurament n.m. Mesuratge.

mesurador n.m. Aparelh ò instrument que permete de faire divers mesuras ò analisis.

mesuraire, airitz n. Agent encargat de mesurar e de cargar divers objèctes.

mesurança n.f. Cen qu'es estat mesurat.

mesurar vt. 1. Determinar (una quantitat) au mejan d'una mesura. Sin.: **cubar**. ◇ *Mesurar just*: Mesurar mé la mai granda precision. 2. Determinar l'importança de: *Mesurar li perdas subidi*. 3. Proporcionar, reglar sobre: *Mesurar lo castic à l'ofensa*. 4. Determinar embé moderacion: *Mesurar li sieu paraulas*. 5. Donar embé parsimònia: *Mesurar lo manjar à quauqu'un*.

mesurat, ada adj. Moderat, fach embé mesura: *De prepaus mesurats*. Sin.: **senat, prudent**.

mesuratge n.m. Accion de mesurar. Var.: **mesurament**.

mesureta n.f. Pichina mesura (administrativa, politica, etc.) qu'a gaire d'efècte.

mesurin n.m. Culhier de forma tronconic per l'òli.

mesuron n.m. Pichina mesura.

meta n.f. Tòca, ponch que si vòu rejónher.

meta n.m. Metaldeïde, emplegat en tauletas coma combustible solide.

metabiologia n.f. Estudi de l'origina de la biologia umana, dau passatge de l'animau à l'uman.

metabiologic, a adj. Que pertòca la metabiologia.

metabiòsi n.f. Estat d'un organisme que depende d'un autre, espec. quora un vèn après l'autre sus un meme substrat (lo premier alestisse lo terren per l'autre, pi arrèsta de si multiplicar denant de desaparèisser).

metabisulfit n.m. Nom comercial dau pirosulfit de sòdi.

metable, a adj. Que si pòu metre, portar, en parlar d'un vestit.

metabòl, a adj. (zool.) Si di d'un insècte que subisse una metamorfòsi. Contr.: **ametobòl**.

metabòla n.f. Cambiament, transformacion. ◇ (mús.) Cambiament dins l'òrdre dau ritme ò de la melodia. ◇ (retor.) Cambiament dins lu mòts, dins li frases, coma l'inversion, l'iperbòla, l'amolonament de sinonimes per exprimir una idea ò descriure un objècte mé mai de precision, ò encara l'emplec dins la segonda part de la frasa d'elements ja emplegat dins la primera part, ma inversats per n'en modificar lo sens.

metabolic, a adj. Dau metabolisme.

metabolisable (izable), a adj. Que pòu èstre metabolisat.

metabolisar (-izar) vt. (fisiol.) Transformar (una substança) dins un organisme vivent, au cors dau metabolisme.

metabolisme n.m. (fisiol.) Ensèm dei procèsus complèxes e incessants de transformacion de matèria e d'energia per la cellula ò l'organisme, au cors dei fenomènes d'edificacion e de degradacion organiqui (anabolisme e catabolisme). ◇ *Metabolisme de basa*: Quantitat de calor, exprimida en calorias, que lo còrs uman produe, per ora e per mètre cairat de la susfàcia dau còrs, au repaus. ◇ *Metabolisme intermediari*: Ensèm dei modificacions subidi tocant une substança precisa despí la sieu intrada en lo mitan interior de l'organisme fins au tèrme de la sieu oxidacion.

metabolit n.m. (fisiol.) Produch de transformacion d'un còrs organic dins una cellula, un teissut ò lo mitan sanguin; produch simple e assimilable de la digestion d'un aliment.

metaborat n.m. *Metaborat de sòdi*: Còrs mineral de formula equivalenta NaBO_2 . Representa la sau sodica de l'acide metaboric. ◇ *Metaborat de liti*: Compauat quimic de formula LiBO_2 . M'au tetraborat de liti $\text{Li}_2\text{B}_4\text{O}_7$, es emplegat en scièncas dei materiaus dins la fusion alcalina au borat.

metaboric, a adj. *Acide metaboric*: Acide intermediari entre l'acide ortoboric e l'anidride.

metacarpe n.m. (anat.) Ensèm dei oàs que constituïsson l'esquelèt de la pauma de la man, entre lo carpe e li falanges.

metacarpian, a adj. (anat.) Relatiu au metacarpe. ◆ n.m. Cadun dei cinc oàs dau metacarpe.

metacarpofalagian, a adj. Que religa lo metacarpe ai falanges: *Articulacion metacarpofalagiana*.

metacentre n.m. (mar.) Ponch d'interseccion de l'axe longitudinal d'una nau e de la verticala que passa per lo centre de carena quora la nau es inclinada.

metacentric, a adj. (mar.) *Corba metacentrica*: Luèc dei metacentres d'una nau dins toti li inclinasons possibli. ◇ *Autessa ò distança metacentrica*: Autessa dau metacentre en dessobre dau centre de gravitat que corresponde à una inclinason nulla de la nau.

metacercària n.f. (parasitologia) Forma larvària enquistada e infestanta, que vèn après l'estadi cercari e acaba lo cycle evolutiu dei babis.

metaciclic, a adj. *Tripanosòma metaciclic*: Tripanosòma pervengut au tèrme dau sieu cycle evolutiu.

metacinabre n.m. Sulfure de mercuri HgS cubic. Sin.: **metacinnabarita**.

metacinèsi n.f. (biol.) Movement de separacion recipròca dei astèrs filhas au cors de la mitòsi.

metacinnabarita n.f. Metacinabre.

metaclamidea n.f. Flor gamopetala.

metacloral, a adj. Trimèr dau cloral. Var.: **metaclorau**.

metaclorau, ala adj. Metacloral.

metaclorita n.f. Transformacion de la clorita per elevacion de la temperatura.

metacòne n.m. Eminença de l'esmalh sus la faça posteriora d'una dent.

metaconide n.f. Cuspide d'un caisselàs inferior que s'opaua à un metacòne.

metacresòl n.m. Un dei cresòls HO-C₆H₄-CH₃.

metacrilat n.m. Basa conjugada de l'acide metacrilic.

metacrilic, a adj. (quim.) Si di d'un acide carboxilic e dei sieus derivats.

metacritica n.f. Critica d'una critica; respoasta à una critica.

metacromasia n.f. 1. Proprietat d'unu teissuts ò elements cellularis de si colorar au mejan de colorants basics en pilhant una color diferenta d'aquela dau colorant. 2. Proprietat dei colorants biologics que colòron d'un biais diferent dins una mema operacion lu divèrs elements tissularis ò cellularis.

metacromatic, a adj. Relatiu à la metacromasia.

metacromatisme n.m. Variacion de la color en foncion de la temperatura ò de la sason.

metacronisme n.m. Datacion erronea d'un eveniment à un periòde anterior à-n-aqueu vertadier.

metaderivat n.m. Derivat isomèr.

metadina n.f. Màquina au corrent continu, sensa inductor, emplegabla en generatritz, transformator ò motor, que permete en particulier de passar d'una ret de la tension constanta à una ret dau corrent constant.

metadòna n.f. Substança morfínica de sintèsi, emplegada en plaça de la morfina dins d'uni curas de desintoxicacion de toxicomans.

metafasa n.f. (biol.) Segond temps de la division cellulària per mitòsi.

metafasic, a adj. De la metafasa.

metafenilène-diamina n.f. Diamina aromatica qu'es lo resultat de l'idrogenacion dau derivat nitrà correspondent.

metafisi n.f. (anat.) Regions intermediari dei oàs situats entre la diafisi e li epifisis.

metafisc, a adj. 1. Qu'apartèn à la metafisica. 2. Qu'a un caractèr tròup abstrach. 3. *Pintura metafisica*: Corrent pictural italian dau començament dau s. XXⁿ, qu'illustrèron De Chirico, Carrà e Morandi, e caracterisat per una transposicion onirica de la realitat e un inquietant clima de tension.

metafisica n.f. 1. Part de la reflexion filosofica qu'a per objècte la conoissença absoluta de l'èstre en tant qu'èstre, la recèrca e l'estudi dei premiers principis e dei causas premieri. ◇ Concepcion pròpria à un filosòfe dins aqueu camp. 2. (pej.) Especulacion intellectualla sobre de cauas abstrachi, e que non abotisse à una solucion dei problemas vertadiers.

metafisicament adv. D'un ponch de vista metafisic.

metafisician, a n. Especialista de la metafisica.

metafisiologia n.f. Doctrina de cen qu'es en delà de la fisiologia, es à dire de foarças ò substànças que son plaçadi en defoara dei organes e que lu govèron.

metafisiologic, a adj. Relatiu à la metafisiologia.

metafit n.m. (biol.) Organisme vegetal pluricellulari que li sieu cellulas son diferenciadi en cellulas vegetativi encargadi de la nutricion e en cellulas germinativi encargadi de la reproduccion.

metafitic, a adj. Que pertòca lu metafits.

metafonia n.f. (ling.) Inflexion. Modificacion dau timbre d'una vocala sota l'aflat d'un fonema vesin: *En lenga germanica, lu timbres dau u, a, o sota l'influéncia d'un i que seguissia, son venguts ü, ä, ö*.

metafòra n.f. (ret.) Procediment per lo quau si transpoarta la significacion d'un mòt à una altra significacion que li convèn solament segond un parangon sotentendut: *L'amarum de la vida, la flor dei ans, la luz de l'esperit*. Sin.: **tapavergonha** (fam.).

metaforic, a adj. De la metafòra.

metaforicament adv. D'un biais metaforic.

metaforisar (izar) vt. Parlar au mejan de metafòras.

metafosfat n.m. Sau de l'acide metafosforic.

metafosforic, a adj. *Acide metafosforic*: Acide que vèn dau fosfòre.

metafragma n.m. (entomologia) Paret que separa lo torax de l'abdomèn.

metagalaxia n.f. (astron.) Ensèm de l'Univèrs observable.

metagenèsi n.f. Mòde de reproduccion alternanta dins lo quau li generacions son alternativament sexuada et asexuada.

metagenetic, a adj. Que pertòca la metagenèsi.

metageometria n.f. Geometria mai generala que la geometria euclidiana, ma tala qu'aquesta n'en poasque èstre consideréada coma un cas particulier et, per ext., geometria dins la quala si modifica un dei axiòmas fundamentals de la geometria classica.

metagmic, a adj. Consecutiu à una rompedura: *Osteopatia metagmic*.

metagnomia n.f. Facultat de conóisser, pensada, intelligença. Sin.: **clarveença, luciditat, criptestesia**.

metagnomic, a adj. Que pertòca la metagnomia. Sin.: **criptestesic**.

metagrama n.m. Enigma mé divèrsi respoasta diferenti solament per lo cambiament d'una letra que rèsta dins la mema posicion per exemple *país/peis*).

metaier, a n. Persona qu'espelha una propietat agricòla en estent legat au propietari per una miejaria. Sin.: **mansau, mansionari**. Sin.: **mitadier, masier, bordier**.

metaiaria n.f. 1. Proprietat fonsiera sotamessa à un contracte de miejaria. Sin.: **mansa, bordina**. 2. Lu bastiments d'aquesta propietat.

metaistòria n.f. Recèrca qu'a per tòca la determinacion dei lèis que regísson lu fachs istorics e la plaça d'aquestu fachs dins una vista explicativa dau monde. Sin.: **filosofia de l'istòria**.

metaistoric, a adj. Relatiu à la metaistòria.

metajuridic, a adj. Relatif au drech e au sieu mitan sociologic, economic, psicologic, etc.

metal n.m. 1. Còrs simple caracterisat per un esclat particulier dich «esclat metallic», una aptituda à la desformacion, e que, generalament, es boan conductor de la calor e de l'electricitat. 2. Materiau constituït d'un d'aquestu elements quimics ò d'un aliatge. ◇ *Metals preciós*: L'aur, l'argent, la platina. ◇ *Metal anglés*: Aligatge compauat d'estanh, que contèn 10% d'antimòni, un pauc d'aram e de plomb, utilizat per la confeccion de l'aisamenta, dei cubèrts. ◇ *Metal blanc*: Aligatge d'estanh, de plomb, de bismut, d'aram, utilizat dins lo temps per confeccionar de cubèrts e de pens de làmpea. ◇ *Metal natiu*: Metal present dins lo soal en estat non aligat. ◇ *Metal ròsa*: Sembla aligatge d'aram e de plomb, utilizat coma antifriccion. 3. (arald.) L'aur ò l'argent, per oposicion ai *colors* e ai *forraduras*. 4. (lit.) Matèria, substança qu'un èstre n'es fach: *Es dau metal que s'en fan lu eròis*.

metalcelil(e) n.m. Nom generic dei radicals liures que resulton de la reaccion d'un metal alcalin sus d'uni cetònas.

metaldeïde n.m. Polimèr de l'aldeïde acetic, còrs solide blanc, emplegat coma combustible e per destrúger li limaças.

metalenga n.f. Metalengatge: *Metalenga informatica, metalenga gramaticala*.

metalengatge n.m. 1. Lengatge especialisat emplegat per descriure una lenga naturala. 2. Lengatge de descripcion d'un autre lengatge formal ò informatic. Var.: **metalenga**.

metalèpsi n.f. Figura d'estile que consistisse à substituir la causa à la consequença. Ex.: *A perdut la sieu lenga per Non parla plus, an viugut per Li son pus, son moarts*.

metalingüistic, a adj. Que pertòca la metalenga ò lo metalengatge.

metallaria n.f. (constr.) Fabricacion e paua dei obratges metallics dins la construccion.

metalleïtat n.f. 1. Caractèr dau metal. 2. Lo tot dei propietats que caracteríson lu metals.

metallesença (-ència) n.f. Aspècte metallic d'una susfàcia.

metallescent, a adj. Que la sieu susfàcia presenta li colors d'un metal.

metallic, a adj. 1. Constituït per de metal. 2. Qu'a l'aparença dau metal, qu'evòca lo metal per la sieu duretad, la sieu sonoritat, lo sieu esclat, etc.

metallicament adv. D'un biais metallic.

metallier, a n. (constr.) Especialista de la metallaria.

metallifèr, a adj. Que contèn un metal.

metallifòrme, a adj. Qu'a l'aparença d'un metal.

metallin, a adj. Qu'a una color ò una aparença metallica.

metallisacion (-izacion) n.f. Accion de metallisar.

metallisador (-izador) n.m. Si di d'un aparelh que sièrve per metallisar.

metallisaire (-izaire), airtiz n. Obrier que practica la metallisacion.

metallisar (-izar) vt. 1. Recurbir (una susfàcia) d'una fina jaça de metal ò d'aliatge, dins una tòca de proteccion ò de tractament. 2. Donar un esclat metallic à.

metallisat (-izat), ada adj. Qu'a subit una metallisacion; qu'a l'esclat dau metal: *Pintura metallisada*.

metallisatge (-izatge) n.m. Accion de metallisar; lo sieu resultat.

metallista adj. (econ. polit.) *Teoria metallista*: Teoria qu'explica la valor de la moneda tocant la quantitat, per la valor dau metal que contèn.

metalloceramica n.f. Si di de protèsis m'una part metallica recubèrta de ceramica.

metallochromia n.f. Tecnica de coloracion per de la susfàcia dei metals.

metallogenèsi n.f. Formacion dei jaças metallifèri.

metallogenia n.f. Estudi de la formacion dei jaças metallifèri.

metallografe, a n. Especialista de metallografia.

metallografia n.f. 1. Estudi de l'estructura e dei propietats dei metals e dei sieus aliatges. 2. Procediment derivat de la litografia que la pèira es remplaçada per una placa de zinc ò d'alumini.

metallografic, a adj. Relatiu à la metallografia.

metalloïde n.m. Non-metal.

metalloïdic, a adj. Relatiu ai metalloïdes.

metalloplastic, a adj. *Jont metalloplastic*: Jont compauat d'un fuèlh d'amiant entre doi fuèlhs fins de coire, resistant à temperatura auta e foarça utilizat coma jont de tèsta e lu motors termics.

metalloproteïna n.f. (biol.) Proteïna associada à de compausats que contènon de metalls.

metalloquimia n.f. Part de la quimia que tracta dei metalls.

metalloradiografia n.f. Procediment radiografic que permete de daverar una espròva de radiografia sus una placa metallica.

metalloscòpi n.m. Aparelh que permete d'efectuar de contraròtles magnetoscopics sus toti li pèças en materiaus ferromagnetics.

metalloscopia n.f. Contraròtle magnetoscopic de pèças en materiaus ferromagnetics.

metalloterapia n.f. Usatge dei metalls dins una tòca terapeutica.

metallurgia n.f. Ensèm dei procediments e dei tecnicas d'extraccion, d'elaboracion, de formatge e de tractament dei metalls e dei aliatges. ◇ *Metallurgia dei pòuveras*: Ensèm dei procediments de la metallurgia que perméon d'obtenir de produchs ò de pèça per compression à partir de pòuveras metalliqui.

metallurgic, a adj. Relatiu à la metallurgia.

metallurgista n. 1. Persona que s'ocupa de metallurgia. 2. Obrier dau trabalh dei metalls.

metallogic, a adj. Relatiu à la metallogica.

metallogica n.f. Disciplina qu'a per objècte la descripcion dei proprietats d'una teoria logica determinada e d'assegurar la sieu axiomatisacion e la sieu formalisacion.

metamatematic, a adj. Relatiu à la metamatematica.

metamatematica n.f. Teoria deductiva qu'a per objècte d'establir d'uni proprietats dei teorias matematiqui ja formalisadi.

metamèr n.m. 1. (anat.) Segment primitiu de l'embrion. Sin.: **somit**. 2. (zool.) Aneu, segment: *Lu metamèrs dau lombric*.

metameria n.f. Caractèr dei animaues que lo sieu còrs es format d'una seguida de metamèrs.

metameric, a adj. Que comprèn de metamèrs, qu'es format de metamèrs.

metamerisat (-izat), ada adj. Partit en metamèrs.

metamerisacion (-izacion) n.f. Formacion dei segments que compàuon lo còrs d'un animaue (anelides, artropòdes).

metamerisar (-izar) vt. Partir en metamèrs.

metamictic, a adj. *Estat metamictic*: Estat de desòrdre estructural produch dins la ret cristallina d'un mineral que contèn d'elements radioactius per la desintegracion d'aquelu elements pendent lu periòdes geologics (ò provocada artificialament).

metamictisacion (-izacion) n.f. Passatge d'un mineral à l'estat metamictic.

metamielocit n.m. (biol.) Cellula de la mesolha dei oàs que, dins la linhada dei polinuclearis, vèn après lo mielocit e just avant lo granulocit adulte.

metamoral, a adj. Que pertòca lu principis promiers ò lu fondaments de la morala, per oposicion à l'estudi dei règlas morali. Var.: **metamorau**.

metamorau, ala adj. Metamoral.

metamorfic, a adj. (geol.) relatiu au metamorfisme. 2. *Ròca metamorfica*: Qu'es estada transformada per metamorfisme.

metamorfisar (-izar) vt. (geol.) Transformar (una ròca) per metamorfisme.

metamorfisme n.m. (geol.) Dins la crosta terrèstra, transformacion à l'estat solide d'una ròca sota l'efècte de la temperatura, de la pression.

metamorfosar vt. (*metamorfòsi*) 1. Cambiar la forma, la natura ò l'individualitat d'un èstre. 2. Cambiar profundament l'aspècte ò lo caractèr de. Sin.: **tresmudar, mutar, cambiar**. ◆ **si metamorfosar** v.pr. Cambiar completament de forma, d'estat.

metamorfosable, a adj. Que pòu èstre metamorfosat.

metamorfòsi n.f. 1. Cambiament d'una forma en una altra. 2. (biol.) Transformacion importanta dau còrs e dau mòde de vida, au cors dau desvolopament, per d'animaues coma lu anfibiens e lu insèctes. 3. Cambiament complet dins l'estat, lo caractèr d'una persona, dins l'aspècte dei cauas. Sin.: **tresmudament, mutacion**.

metamúsica n.f. Música que, diferenta de la música passionala e descriptiva, si prepaua coma l'expression dei estats de consciença, e si mòu, coma la metafisica, dins lo camp dei ideas.

metan n.m. Gas incolòre (CH₄), de densitat 0,554, que crema dins l'ària m'una flama palla. Lo metan si forma dins la descomposicion d'uni matèrias organiqui. Es emplegat dins l'escaufatge industrial e l'alestiment de l'idrogène.

metanal n.m. (quim.) Aldeïde formic.

metanauplius n.m. (zool.) Estadi larvari dei crustaceus decapòdes.

metanefròs n.m. Tèrç aparelh urinari, ò ren definitiu, de l'embrion.

metanic, a adj. Dau metan.

metanier n.m. Nau facha per transportar de gas natural (metan) liquide.

metanifèr, a adj. Que produe de metan.

metanisar (-izar) vt. Transformar (de rementas, etc.) en metan.

metanoïc, a adj. (quim.) *Acide metanoïc*: Acide formic.

metanòl n.m. Alcòl metilic.

metanormal, a adj. En defoara de cen qu'es normal. Var.: **metanormau**.

metanormau, ala adj. Metanormal.

metaontologic, a adj. En delà de l'ontologia.

metapigmentari, ària adj. *Ictèri metapigmentari*: Ictèri deugut à la presença dins lo sang de pigments biliaris modificats ò de pichini quantitats de pigments biliaris normals, associats à l'urobilinuria.

metaplasia n.f. (patol.) Transformacion d'un teissut vivent en un autre, d'estructura e de foncion diferenti, au cors d'un procèsus inflamatoriu ò tumoral.

metaplasiat, ada adj. Qu'a subit una metaplasia.

metaplastic, a adj. Relatiu à la metaplasia; que resulta d'una metaplasia.

metaplasma n.m. 1. (biol.) Ensèms dei produchs de l'activitat dau metabolisme que, un còup formats, demòron dins la cellula ò au sieu contacte. 2. (retor.) Tota modificacion fonetica ò morfologica qu'altèra l'integritat d'un mòt per addicion, supression, substitucion ò permutacion d'unitats (fonetiqui ò morfologiqui).

metaplastic, a adj. Relatiu au metaplasma; que contèn un metaplasma.

metapòde n.m. (zool.) Region dei metacarpians e des metatarsians.

metapodial, a adj. e n.m. Si di d'un oàs dau metapòde. Var.: **metapodian, metapodiau.**

metapodian, a adj. e n.m. Metapodial.

metapodiau, ala adj. e n.m. Metapodial.

metapofisi n.f. Salhida ossoa que marca lo bòrd posterior de l'apofisi articulària superiora dei vertèbras lombàrias.

metapolitic, a adj. Que si situa en là dei afaires publics.

metaproblematic, a adj. En là dei problemas.

metapsicologia n.f. (psican.) Interpretacion teorica generalisada dei procèsus psiquics, dins li sieu relacions intèrni, d'après Freud.

metapsiquic, a adj. Parapsicologic.

metapsiquica n.f. Parapsicologia.

metapsiquista n. Persona qu'estúdia la metapsiquica.

metasciença n.m. Teoria qu'estúdia la sciènça coma un sistema formal.

metascientific, a adj. Relatiu à la metasciença.

metasilicat n.m. Varietat de silicat.

metasomatic, a adj. Que pertòca lo metasomatisme, que li apartèn, que n'en vèn.

metasomatisme n.m. Fenomèn general que mena à la modificacion de la composicion dei ròcas.

metastabilitat n.f. Caractèr de cen qu'es metastable; caractèr metastable de quauqua ren.

metastable, a adj. Si di d'un sistema que non es estable en teoria, ma que sembla estable en rason d'una velocitat de transformacion foarça pichina.

metastasar vt. e vi. Produre de metastasis dins (un organe, un organisme).

metastasi n.f. 1. (patol.) Aparicion, en un ponch de l'organisme, d'un fenomèn patologic ja present alhors. ◇ (espec.) Localisacion à distança d'una tumor cancerosa estenduda per via sanguina ò linfatica. 2. (fonet.) Fasa articulatória dei oclusivas que correspoande au desplaçament dei organes fonators, un còup passada l'oclusion.

metastatic, a adj. Relatiu ai metastasas.

metasternum n.m. (entomol.) Faça inferiora dau metatorax que poarta lo tèrç pareu de patas.

metatarse n.m. Part de l'esquelèt dau pen compresa entre lo tarse e lu dets, e que rèsta verticala dins la marcha dei vertebrats onguligrades ò digitigrades.

metatarsian, a adj. e n.m. Si di dei cinc oàs dau metatarse.

metateoria n.f. (log.) Estudi dei propietats d'un sistema formal au mejan d'una metalenga.

metaterian n.m. *Metaterians*: Marsupials.

metatèsi n.f. Desplaçament de vocalas, de consonantas ò de sillabas au dedintre d'un mòt (Per exemple: *femra* (eissit de *femna*), dona en niçard *frema*).

metatèxto n.m. En literatura, ensèms dei comentaris relatius à un tèxto.

metatoracic, a adj. Dau metotorax.

metatorax n.m. (zool.) Tèrça part dau torax dei insèctes, que poarta li alas posteriori.

metazoari n.m. Animau pluricellulari (per op. à *protozoari*).

metazoïc, a adj. Si di dei terrens posteriors à l'aparicion dei animaues.

metèc n.m. 1. (Antiqu.) Estrangier domiciliat dins una ciutat, qu'avia un estaut particulier. 2. (pej.) Estrangier establhit en França e que lo sieu comportament es jutjat negativament.

metèire, a n. 1. *Metèire en scena*: Persona que règla la realisacion scenica d'una òbra dramatica ò lirica en dirigent lu actors. Sin.: **empontaire**. 2. *Metèire en ondas*: Especialista de la messa en ondas d'emissions radiofoniqui. Sin.: **director d'emission**. 3. *Metèire en pàginas*: Tipografe que fa la messa en pàginas d'un obratge. Sin.: **compaginador**. 4. *Metèire en òbra*: Aqueu que mete en òbra, qu'emplega quauqua ren.

meteis, eissa adj. e pron. Meme. Sin.: **identic, parier, quite**.

metemoglobina n.f. Emoglobina que lo sieu fèrre ferrós es estat oxidat en fèrre ferric, cen que la rende impròpria au transpoart de l'oxigène.

metemoglobinemia n.f. (med.) Amolonament patologica de metemoglobina dins li emacias, en dessobre de 1,5 g per litre, e que s'obsèrva principalament pendent d'intoxicacions accidentalì ò medicamentoï.

metempiric, a adj. (filos.) Que despasa l'experiènça, que non es fondat sobre la conoissença positiva.

metempsicòsi n.f. Reincarnacion de l'ànima après la moart dins un còrs uman, dins aqueu d'un animau ò dins un vegetau. La teoria de la metempsicòsi es acertada per lu ancians Egipcians, dins de Platon e fuguèt un dei elements essencials de la doctrina catara.

metempsicosista adj. e n. Que reconoisce la metempsicòsi.

metencefal(e) n.m. (biol.) Tèrça vesicula de l'encefale embrionari, de dont vènnon lo cervelet, la protuberança anulària, lo bulbe raquidian, e que la sieu cavitat forma lo quart ventricule.

metensomatòsi n.f. Transmigracion d'un còrs en un autre.

metèo n.f. (fam.) Meteorologia.

meteograma n.m. Bulletin meteorologic.

meteòr(e) n.m. 1. Tot fenomèn que si situa dins l'atmosfèra. 2. Fenomèn luminós que resulta de l'intrada dins l'atmosfèra terrèstre d'un objècte solide que vèn de l'espaci. Sin. (fam.): **estela filaira**.

meteoric, a adj. 1. Qu'apartèn à un meteòre; relatiu à un meteòre, ai meteòres. 2. *Aigas meteoriqui*: Aigas de pluèia.

meteorisacion (-izacion) n.f. 1. (geol.) Modificacions que li ròcas subisson au contacte de l'atmosfèra. 2. (med.) n.f. Meteorisme.

meteorisar (-izar) vi. (med.) Gonflar per l'amolonament d'un gas contengut dins l'aparelh digestiu, en parlant de l'abdomèn. ♦ **si meteorisar** v.pr. Gonflar.

meteorisme n.m. Balonament dau ventre, deugut à de gas. Sin.: **meteorisacion**.

meteorit n.m. Objècte solide que si desplaça dins l'espaci interplanetari e que vèn fins à la susfàcia de la Tèrra ò d'un astre quau que sigue sensa èstre completament desintegrat: *Es un meteorit gigantàs qu'anientèt lu dinosaures au Cretaceu li a 65 milions d'annadas*.

meteoritic, a adj. Relatiu à un meteorit. ◇ *Cratèr meteoritic*: Depression que l'impacte d'un meteorit cava à la susfàcia de la Tèrra ò d'un astre quau que sigue.

meteorografe n.m. Instrument qu'enregistra à l'encòup divers elements meteorologics sus un meme diagrama.

meteorografia n.f. Descripcion dei meteòres.

meteorografic, a adj. Qu'apartèn à la meteorografia.

meteorologia n.f. 1. Branca de la fisica dau glòbe que s'entrèva de l'observacion dei elements dau temps (temperaturas, precipitacions, vents, pression, etc.) e de la recèrca dei lèis dei movements de l'atmosfèra, especialament en vista de prevèire lo temps que farà. 2. Organisme encargat d'aquelu estudis. 3. Sequença de ràdio ò de television ò espaci d'un jornal dont son presentadi li previsions meteorologiqui. Abrev. (fam.): **metèo**.

meteorologic, a adj. Que pertòca la meteorologia, lo temps que fa.

meteorologista n. Meteorològue.

meteorològue, òga n. Especialista de meteorologia. Var.: **meteorologista**.

meteoromancia n.f. Pretenduda divinacion per lu meteòres, lu tròns e lu ulhauç.

meteoromancian n.m. Que practica la meteoromancia.

meteoropatia n.f. Patologia ligada ai fenomèns meteorologics.

meteroïde n.m. Meteorit tròup pichin per èstre considerat en tant qu'asteroïde.

meteoroscòpi n.m. Instrument que permete de faire d'observacions meteorologiqui.

meteoroscopia n.f. Contemplacion ò estudi dei meteòres.

meteprolit n.m. Aerolit.

mètge, mètja, metgessa n. 1. Titulari dau diplòma de doctor en medecina. 2. *Mètge dei armadas*: Oficier dau còrs dei mètges militaris.

mètge-conseu n.m. Mètge estacat à un organisme public ò privat (caissa d'assegurança malautia, companhia d'asseguranças), encargat de donar un vejaire medical motivat sobre lu cas que li son sotamés.

metical n.m. Unitat monetària pricipala dau Mozambic.

meticulós, oa adj. 1. Que poarta totplen d'atencion à cen que fa: *Un esperit meticulós*. Sin.: **menimós, patet**. 2. Que manifesta aquesta atencion: *Una propretat meticulosa*.

meticulosament adv. D'un biais meticulós. Sin.: **menimosament, patetament**.

meticulositat n.f. (lit.) Caractèr d'una persona, d'una accion meticulosa. Sin.: **menimositat, patetum**.

metil(e) n.m. Radical univalent (CH₃) derivat dau metan. ◇ *Clorure de metil(e)* (CH₃Cl): Lique que la sieu evaporacion abaissa la temperatura à -55°C, emplegat dins l'industria e en medecina. Sin.: **clorometan**.

metilacion n.f. Introduccion dau radical metile dintre una molecula organica.

metilal n.m. Acetal donat per l'aldeïde formic e l'alcòl metilic.

metilamina n.f. Amina primària qu'es un gas que la sieu odor sembla l'ammoniac, e que si liquefica a -6° C, en donant d'acides de saus cristallisadi, analògui ai saus d'ammoniac.

metilar vt. Realisar la metilacion.

metilat, da adj. Qu'enclau lo radical metile.

metilène n.m. 1. Alcòl metilic. 2. Radical bivalent CH₂: *Clorure de metilène* (CH₂Cl₂). ◇ *Blau de metilène*: Colorant e desinfectant tirat dau carbon.

metileptenona n.f. Cetona etilenica que si tròva en d'unu òlis essencials.

metilic, a adj. (quim.) Si di de compausats derivats dau metan. ◇ *Alcòl metilic*: Alcòl (CH₃OH) extrach extrach dei quitran de boasc ò preparat sinteticament e emplegat coma solvent, combustible e intermediari dins d'uni sintèsis. Sin.: **metanòl, esperit de boasc, metilène**.

metilorange n.m. Eliantina.

metionina n.f. (biol.) Acide aminat sofrat, indispensable à la creissença e à l'equilibri de l'organisme, present dins lu òus, la caseïna e lo lach.

metís n.m. Mestís.

metisacion (-izacion) n.f. Mestisacion.

metissar n.m. Mestissar.

metissatge n.m. Mestissatge.

metjar vt. (*mètgi*) Medicar, curar.

metòde n.m. 1. Marcha racionala de l'esperit per arribar à la conoissença ò à la demostracion d'una veritat. Sin.: **mena de faire, costuma**. ◇ *Metòde experimental*: Procedura que consistisse à observar lu fenomèns, à n'en tirar d'ipotèsis e à verificar li consequenças d'aquesti ipotèsis per una experimentacion scientifica. 2. Biais ordenada de menar quauqua ren: *Travalhar embé*

metòde. 3. Ensèms ordenat d'un biais logic de principis, de règlas que perméton d'arribar à un resultat: *Metòdes de fabricacion*. 4. Ensèms dei règlas que perméton d'emparar una tecnica, una sciènça. 5. Obratge que recampa logicament lu elements d'una sciènça, d'un ensenhament: *Metòde de guitarra*. Var. (it.): **mètodo**.

método n.m. (it.) ['metodu] Metòde.

metodic, a adj. 1. Que tèn d'un metòde: *Verificacions metodiqui*. ◇ (filos.) Metòde cartesiana de messa à l'esperòva dei opinions per arribar à una veritat indubitable. 2. Qu'agisse embé metòde: *Esperit metodic*.

metodicament adv. D'un biais metodic.

metodisacion (-izacion) n.f. Fach de rendre metodic, de metre en òrdre.

metodisar (-izar) vt. Rendre metodic, metre en òrdre.

metodisme n.m. Movement religiós protestant dondat en Anglatèrra au s. XVIIIe, en reaccion còntre lo ritualisme de la Glèia anglicana.

metodista adj. e n. Relatiu au metodisme; que lo profèssa ò n'es partidari.

metodologia n.f. 1. Estudi sistematic, per observacion, de la practica scientifica, dei principis que la fòndon e dei metòdes de recèrca qu'emplega. 2. Ensèms dei metòdes e dei tecnicas d'un camp particulier. 3. (corrent) Biais de faire, de procedir.

metodologic, a adj. Relatiu à la metodologia.

metodologista n. Especialista de la metodologia.

metòl n.m. (quim.) Còrs retirat de l'esperit de boasc brut.

metolic, a adj. Relatiu au metòl.

metonian, a adj. Metonic.

metonic, a adj. Que pertòca lo cycle astronomic de Meton, astronòme atenenc dau s.V en denant J.C. Var.: **metonian**.

metonimia n.f. Figura d'estile que, dins la lenga ò lo sieu usatge, emplega un mòt per significar una idea diferenta ma que li es associada (lo contenen per lo contengut: *Beure un vèire*; una part per lo tot: *Ai vist doi velas que veníon vèrs lo poart*; l'autor per l'òbra: *Lièger un Lafont*).

metonimic, a adj. Que tèn de la metonimia.

metonomasia n.f. (didact.) Cambiament de noms pròpri per traduccion.

metòpa n.f. (arquít.) Part de la frisa dorica entre doi triglifes; paneu esculptat que remplisse aquesl espaci.

metopagia n.f. Estat dei mostres metopagues.

metopague n.m. e adj. Mòstre doble format per doi creaturas soudadi au nivèu dau front.

metopia n.f. Mostruositat de doi fètus que son ligats per li sieu extremitats cefaliqui.

metopic, a adj. Relatiu au front.

metoposcopia n.f. Divinacion que la sieu tòca es de definir la personalitat per l'observacion dei linhas e marcas dau front.

metraire, airtiz n. 1. Emplegat d'un arquítecte ò d'un entrepreneire qu'establisce de metrats. 2. Tecnician

encargat de contrarotlar l'estat d'avançament d'un trabalh de construccion per la mesura dei elements realisats.

metrairitz n.f. (cin.) Aparelh provedit d'un comptador per mesurar la longuesa dei films.

metralgia n.f. (med.) Dolor inflamatorià qu'a lo sieu sèti dins la matritz.

metrar vt. (*mètri*) Mesurar en mètres.

metrat n.m. Mesurament.

metratge n.m. 1. Accion de metrar. 2. Longuessa en mètres (espec. d'una pèça d'estòfa, d'un film). 3. (cin.) *Cort metratge*: Film que non despassa mièja ora. ◇ *Mejan metratge*: Film entre 30 mn e 1 ora. ◇ *Lòng metratge*: Film de mai d'una ora.

metre vt. 1. Plaçar (quauqu'un ò quauqua ren) dins un luèc determinat. Sin.: **butar**. ◇ *Metre lu òs en un solet pairòu*: Plaçar lo tot dei sieus espèrs, dei sieu finanças en un solet affaire. ◇ *Metre de bròcas en li ròdas*: Entirar de desavènis, d'entravas a quauqu'un, a un projècte. Sin.:

entrepachar, entraversar. ◇ *Metre la man au borson*: Participar a una despensa, a una accion collectiva. 2.

Dispauar sus lo còrs; portar: *Metre de braias nòvi*. Sin.:

cargar. 3. Enclaire, mesclar, introduire: *Metre de sau dins una saussa*. 4. Provocar, far nàisser: *Metre de desòrdre*. ◇ *Metre lo fuèc au gaveu*: Agreujar, faire espetar un estament critic. 5. Plaçar dins una posicion donada, dins una situacion donada: *Metre à l'endrech*. 6.

Dispauar (un mecanisme, un aparelh) per que foncione: *Metre lo contacte, metre la television*. 7. (fam.) Supauar: *Metèm que fague beu deman!* 8. Emplegar, utilizar un temps donat: *Metre sièis mes per faire un trabalh*. 9.

Despensar: *Metre 1000 € dins una cròmpa*. 10. Dedicar, investir: *Metre tot lo sieu coar dins un trabalh*. 11. *Metre en*: Modificar la forma, l'estructura, de tau biais: *Metre en òrdre, metre en tròç (à tròç), metre un tèxto en vèrs*. 12. Faire passar dins un estat donat: *Metre un mòt au plural, metre quauqu'un en colèra*. 13. Sotametre à una accion: *Metre d'aiga à búlher*. ◆ **si metre** v.pr. 1. Si plaçar, ocupar un luèc, una foncion, una situacion: *Si metre à taula*. 2. Pilhar una posicion donada: *Si metre drech, si metre sus un pen*. 3. Si vestir d'un biais donat, en emplegat tau ò tau vestit: *Si metre en camia, aver ren à si metre*. 4. Entreprendre, començar: *Si metre au trabalh, si metre à fumar*. 5. *Si metre en tèsta*: S'imaginar, voler absolutament. 6. (mar.) *Si metre en mar*: Embarcar, anar en mar. Sin.: **aparelhar**. 1367: «...lo qual jorn s'es mes en mar en galeas per anar en Roma...». Sin.: **si metre en nau**. ◇ *Metre à fond*: Profondar, mandar per fond una nau: 1432: «...negar e metre a fons la barcha...».

mètre n.m. 1. Unitat SI de longuessa (simbòle m), egala à la distança percorruda dins lo vuèi per la lutz pendent una durada de 1/229792458 de segonda. 2. Objècte de la valor d'un mètre, que sièrve per mesurar, generalament despartit en décimètres, centimètres e millimètres. 3. *Mètre cairat*: Unitat SI de superficia (simbòle m²), qu'equivau à la susfàcia d'un cairat qu'a 1 mètre de costat. ◇ *Mètre cairat per segonda*: Unitat SI

de viscositat cinematica (simbòle m²/s), qu'equivau à la viscositat cinematica d'un fluide que la sieu viscositat dinamica es 1 pascal-segonda e la massa volumica 1 quilograma per mètre cube. ◇ *Mètre cube*: Unitat SI de volume (simbòle m³), qu'equivau au volume d'un cube de 1 m de costat. ◇ *Mètre cube per quilograma*: Unitat SI de mesura massica (simbòle m³/kg), qu'equivau au volume massic d'un còrs omogeneu que lo sieu volume es 1 mètre cube e la massa 1 quilograma. ◇ *Mètre à la potença manco un*: Unitat SI de nombre d'ondas (simbòle m⁻¹), qu'equivau au nombre d'ondas d'una radiacion monocromatica que la sieu longor d'onda es egala à 1 mètre. Sin.: **dioptria**. ◇ *Mètre per segonda*: Unitat SI de velocitat (simbòle m/s), qu'equivau à la velocitat d'un mobile que, animat d'un movement unifòrme, percorre una distança de 1 m en 1 segonda.

mètre n.m. 1. Dins la prosodia grèga e latina, grope determinat de sillabas lònqui ò brèvi, que comprèn doi temps marcats. 2. Forma ritmica d'una òbra poetica; vèrs.

metric, a adj. 1. Relatiu au mètre. ◇ *Sistema metric*: Ensèm, sistema de pes, mesuras e monedas qu'a per basa lo mètre. ◇ *Quintau metric*: Pes de 100 kg (simbòle q). ◇ *Tona metrica*: Pes de 1000 kg (simbòle t.). 2. Relatiu ai mesuras, ai distanças. ◇ (mat.) *Espaci metric*: Ensèmle provedit d'una distança. ◇ *Proprietat metrica*: Proprietat ligada à la mesura d'una grandessa. ◇ *Relacions metriqui*: Relacions entre li valors dei segments d'una figura. ◇ *Geometria metrica*: Qu'estúdia li proprietats dei figuras invariants per li isometrias.

metric, a n.f. Relatiu à la mesura dau vèrs. ◆ n.f. 1. Sciènça qu'estúdia lu elements que fórmon lu vèrs. 2. Sistema de versificacion pròpri à un poeta, un país, una lenga. Var.: **mètrica**.

mètrica n.m. Metrica.

metrician, a n. Especialista de metrica.

metrisable, a adj. (mat.) Si di d'un espaci topologic ò unifòrme quora la sieu estructura es inducha per una distança.

metrisacion (-izacion) n.f. Conversion dei mesuras au sistema metric.

metriti n.f. (med.) Inflamacion de l'utèrus.

mètro n.m. 1. Camin de fèrre soterran ò aerenc que dessièrve lu quartiers d'una granda vila e de la sieu banlega; ensèm dei installacions d'aqueu mejan de transpoart: *Durmir dins lo mètro*. Sin. (vièlh): **metropolitan**. 2. Rama d'aqueu camin de fèrre: *Mancar lo darrier mètro*.

metrologia n.f. Sciènça de la mesura.

metrologic, a adj. De la metrologia.

metrologista n.m. Si di de quauqu'un que fa de recèrcas metrologiqui. Var.: **metrològue**.

metrològue, òga n. Metrologista.

metromania n.f. Mania de faire de vèrs.

metronòme n.m. 1. Instrument sonòre que dona un senhal audible ò visual que permete d'indicar un temps, velocitat à la quala una música deu èstre sonada. 2. Dins la Grècia antica, magistrat encargat de le verificacion dei pes e mesuras.

metronomic, a adj. 1. Que pertòca lo metronòme. 2. Si di d'un movement ò d'un ritme regulier.

metropatia n.f. (patol.) Malautia de l'utèrus d'una mena generala.

metroperitoniti n.f. (patol.) Enflament de l'utèrus e dau peritòni.

metropòli n.f. 1. Estat considerat per rapoart ai sieu colonias, ai sieus territòris exteriors. 2. Capitala politica ò economica d'una region, d'un Estat. 3. Centre mai important dins un sector particulier. 4. (relig.) Capluèc d'una província eclesiastica e sèti de l'arquevesque metropolitan. Sin.: **arquevescat**.

metropolia n.f. Sèti arqueiepiscopal dins la Glèia russa.

metropolita n.m. (relig.) Prelat ortodòxe entre lo patriarca e lu arquevesques.

metropolitan n.m. (vielhit ò administratiu) Mètro.

metropolitan n.m. Arquevesque qu'a juridiccion sus una província eclesiastica.

metropolitan, a adj. 1. Qu'apartèn à una metropòli, à la maire pàtria. 2. Qu'apartèn à una metropòli eclesiastica. ◆ adj. e n. De la metropòli.

metroptòsi n.f. (patol.) Abaïssament de l'utèrus.

metrorragia n.f. Sagnament de l'utèrus en defoara dei règlas. Sin.: **perdas rogi**.

metrorrea n.f. (patol.) Escampa de liquide aigaiós e mucós per l'utèrus.

metrosalpingiti n.f. (patol.) Enflament de l'utèrus e dei trompas.

metroscopia n.f. Radiografia de l'utèrus.

metroxil(e) n.m. Paumolier dei Índias.

meu n.m. Substança sucrada e perfumada que li abelhas produon, à partir dau nectar dei flors.

meugoirés, esa adj. e n. Maugoirés.

MeV Simbòle dau megaelectronvòlt (un milion d'electronvòlts), unitat comòda d'energia emplegada en fisica dei particulas.

mexican, a adj. e n. Dau Mexic.

mezzanina n.f. Mejanet. Sin.: **mejanenca**.

mezza voce loc. adv. (it.) À mièja votz, sotavotz.

mezzosoprano n. (it.) Votz de frema mai bassa e mai estenduda que lo soprano; cantairitz qu'a aquela votz.

mezzotinto n.m. (grav., it.) Biaï negre (procediment de gravadura en cròs). Sin.: **mièja tencha, mièja tinta**.

Mg Simbòle quimic dau magnèsi.

MGCP (mat.) Mai grand comun partidòr. Sin.: **MGCD**.

MGCD (mat.) Mai grand comun divisor. Sin.: **MGCP**.

mi n.m. inv. Nòta de música, tèrç gra de la gamma de dò.

mi pron. pers. COD ò COI de la promiera persona: *Mi regarja, mi parla, lo mi dona*.

mia n.f. Amiga, dins l'expression *ma mia*.

mialgia n.f. Dolor musculària.

miam interj. (fam.) Onomatopea per indicar que quauqua ren es boan, que dona envuèia d'èstre manjat.

miasa n.f. Trebolici causat per la presença dins lo còrs uman ò dins lo còrs d'un animaús de larvas de diptèrs.

miasma n.m. Emanacion perilhoa de matèrias putridi que desgàtjon una odor desagradiva.

miasmatic, a adj. (lit.) Qu'exala de miasmas.

miastenia n.f. Afeccion caracterisada per una granda fatigabilitat dei muscles e deuguda à un trebolici de transmission de l'influx nerviós à la joncion dau nèrvi e dau muscle.

miatonìa n.f. Disparicion dau tònus musculari en rapoart m'una afeccion neurologica.

miatrosia n.f. (patol.) Atrosia musculara. Sin.: **amiotrosia**.

miau n.m. Crit dau cat.

miaulada n.f. Crit dau cat: *Lo cat a fach audir una miaulada*. Sin.: **nhaulada, miauladís**.

miauladís n.m. Miaulada; udolada.

miaulaire, airtz adj. Que miaula. Sin.: **nhaulaire**.

miaulament n.m. Crit dau cat e d'unu carnassiers. Sin.: **miaular, nhaulament, nhaulada**.

miaular vi. Cridar, en parlant dau cat e d'unu carnassiers. Sin.: **nhaular**.

miaular n.m. Miaulament.

miazina n.f. Pirimidina.

mica n.f. (miner.) Mineral lusent, abondós dins li ròcas eruptivi e metamorfiqui, forma de silicat d'alumini e de potassi. ◇ *Mica negra*: Mica que si presenta en lamellas exagonali de color negra. Sin.: **biotita**.

micaceu, ea adj. Que contèn de mica.

micaelita n.f. (miner.) Varietat d'opal.

micanita n.f. (quim.) Residú de mica mesclat à de goma-laca.

micària n.f. Genre d'aranhas araneomòrfi de la familha dei Gnaphosidae.

micasquist n.m. Ròca metamorfica fulhetada, formada de jaças de mica separadi per de pichins cristals de quartz.

miccion n.f. (med.) Accion d'urinar.

miccion n.f. Accion de mesclar. Var.: **mixcion**.

miccionar vt. Mesclar. Var.: **miccionar**.

micèli n.m. Aparelh vegetatiu dei fonges, format de filaments ramificats, generalament blancs.

micelian, a adj. Dau micèli.

micella n.f. Particula que fa entre 0,001 e 0,3 micron, formada d'un agregat de moleculas parieri, e que dona un sistema colloïdal.

micellar(i), a (-ària) adj. Format de micelas.

micenenc, a adj. e n. Micienian.

micenian, a adj. e n. De Míenas. ◇ *Art micenian*: Art desvolopat dins lo monde aquean au II^d millenari av. J.-C. ◆ n.m. La forma mai anciana conoissuda dau grèc, escricha dins un sillabari d'origina cretesa deschifrat en lo 1953. Var.: **micenenc**.

micetofague, aga adj. Que pertòca lu diptèrs que si noirisson de fonges. ◆ n.m. Coleoptèr que viu dintre de fustas atacadi per lu fonges.

micetofil(e), a adj. Que pertòca lu insèctes que vívon au dedintre dei fonges.

micetòme n.m. Pseudotumor inflamatoria provocada per de fonges parasites ò de bacterias, observada sobretot dins li regions tropicali.

mic-mac n.m. (fam.) Situacion complicada, pas gaire clara; embrollh. Sin.: **trecimaci, traüc**.

micocèdia n.f. Ronha deuguda à l'accion d'un fonge.

micocola n.f. Fruch dau micocolier. Sin.: **fabrècola, falabrega**.

micocolier n.m. Aubre ò aubrilhon dei regions temperadi e tropicali, abondós en Provença, que lo sieu boasc sièrve à faire de mànegues d'autís (Fins à 25 m d'autessa, familha dei ulmaceas). Sin.: **fabrecolier, falabreguier**.

micodèrma n.m. Levadura que si desvolopa à la susfàcia dei bevendas fermentadi ò sucradi.

micodermic, a adj. Dau micodèrma.

micologia n.f. Estudi scientific dei fonges.

micologic, a adj. Relatiu à la micologia.

micològue, òga n. Especialista de micologia.

micoplasma n.m. Bacteria desprovesida de paret, que diversis espècias son patogèni (agents de pneumopaties e de malautias sexualament transmissibli).

micoquian n.m. (preïst.) Faciès industrial que marca la transicion m'au paleolitic mejan. ◆ **micoquian, a** adj. Dau micoquian.

micorisa n.f. Associacion d'un fonge inferior m'ai raïç d'una planta (rore, orquidaceas).

micòsi n.f. (med.) Afeccion provocada per de fonges parasites.

micosic, a adj. Relatiu à la micòsi.

micòsis n.m. (med.) *Micòsis fongoïde*: Afeccion maligna de la peu e dei cellulas de la linhada ematopeietica, caracterisada per de placas rogi pruriginòs e per una infiltracion tumoral de teissuts.

micro- Prefixe que, plaçat davant una unitat de mesura, la partisse per un milion.

micro n.m. ['mikro] Microfòne.

microalga n.f. Alga microscopica. Sin.: **microfita**.

microalveòle n.m. (tecn.) Alveòle totplen pichin.

microampèr n.m. Unitat de mesura d'intensitat dau corrent electric dau Sistema internacional (SI), que vau 10⁻⁶ ampèr. Simbòle: μA .

microamperimètre n.m. Microamperimètre.

microampermètre n.m. Aparelh de mesura sensible ai corrent de pichina intensitat. Var.: **microamperimètre**.

microanalisi n.f. Analisi quimica que poarta sobre de massas de substança foarça pichini, per convencion de 0,1 fins à 5 mg.

microbalança n.f. Balança emplegada per parangonar de massas totplen pichini, de l'òrdre de 10⁻⁶ grama.

micròbi n.m. 1. Èstre vivent microscopic, constituit d'una cellula soleta, qu'es à l'origina de biodegradacions

e de malautias infeccioi. Sin.: **micro-organisme**. 2. (fam.) Persona pichina, sensa envergadura.

microbian, a adj. Relatiu ai micròbis.

microbicida adj. e n.m. Bactericida.

microbilha n.f. Particula de pigment, d'agent abrasiu, de carga inèrta, obtenguda per micronisacion.

microbiologia n.f. Ensèm dei disciplinas biologiqui (bacteriologia, micologia, virologia e parasitologia) que s'entrèvon de toi lu organismes microscopics e ultramicroscopics.

microbiologic, a adj. Relatiu à la microbiologia.

microbiologista n. Especialista de microbiologia.

microbisme n.m. 1. Ensèm de la flòra bacteriana d'un mitan organic. 2. *Microbisme latent*: Presença dins lu teissuts de microorganismes que provòcon minga manifestacion morbida, ma que poàdon, sota l'influença de circonstanças favorabli, si multiplicar, devenir virulents e provocar de trebolics patologics.

microbús n.m. Veïcule de transpoart dei personas, d'un desenau de plaças, destinat ai desplaçaments rapides.

microcadena n.f. Microcircuit.

microcaisseta n.f. Caisseta magnetica de format reduch.

microcalorimètre n.m. Aparelh que sièrve ai mesuras de microcalorimetria.

microcalorimetria n.f. Tecnica de mesura dei pichini quantitats de calor.

microcefal(e), a adj. Pertocat de microcefalia.

microcamèra n.f. Camèra de talha totplen pichina.

microcefalia n.f. Anomalia morfologica dau crani, que lo sieu volume es reduch.

microcentrala n.f. Centrala idroelectrica qu'utilisa de pichoi sauts d'aiga.

microcinematografia n.f. Aparelh per mesurar lu alestiments microscopics.

microcinematografic, a adj. Relatiu à la microcinematografia.

microcircuit n.m. Circuit electronic de dimensions foarça pichini, compauat de circuits integrats, de transistors, de diòdas, de resistenças e de capacitats. Sin.: **microcadena, microrondatge**.

microcirurgia n.f. Cirurgia practicada sota lu contraròtle dau microscòpi, mé d'instruments miniaturisats especials.

microclima n.m. Ensèm dei condicions de temperatura, d'umiditat, de vent particulieri à un espaci omogeneu d'una pichina estenduda à la susfàcia dau soal.

microclimatologia n.f. Estudi dei microclimas.

microclin n.m. (miner.) Feldspat potassic.

microcòc n.m. Bacteria de forma redona, non ciliada e immobila, Gram positiu.

microcomputador n.m. Microcomputaire.

microcomputaire n.m. Pichin computaire bastit à l'entorn d'un microprocessor au quau s'ajonhe un ensèm material e loicial necessari au tractament

complet de l'informacion. Var.: **microcomputador, micro-ordenator**.

microcopadura n.f. Copadura pichineta.

microcòpia n.f. Còpia ò reproduccion en pichin format d'un document.

microcòsme n.m. 1. En filosofia e dins li doctrinas esoteriqui, èstre que constituísse un mode en pichin que la sieu estructura reprodué aquela dau monde (*macrocòsme*) au quau apartèn; espec. l'òme ensinda considerat per rapoart à l'Univèrs. 2. Mitan social replegat sobre d'eu-meme. 3. Ascideu de la pèu violeta, manjadís, de la Mediterranea, finda sonada *figa de mar* ò *pechet*.

microcosmic, a adj. Relatiu au microcòsme.

microcravata n.f. Microfòne miniaturisat, que si pòu fixar ai vestits.

microcristal n.m. Cristal microscopic que forma l'estructura dei principals aliatges. Var.: **microcristau**.

microcristallin, a adj. Format de microcristals.

microcristau n.m. Microcristal.

microdactil(e), a adj. Qu'a lu dets corts.

microdecision n.f. (econ.) Decison qu'un subjècte economic pilha sobre li quantitat que lo pertòcon personalament.

microdisseccion n.f. Disseccion facha sota lo microscòpi sus de cellulas ò d'èstre de pichina talha.

microeconomia n.f. Branca de la sciènça economica qu'estúdia lu comportaments individuals dei agents economics.

microeconomic, a adj. Relatiu à la microeconomia.

microedicion n.f. Ensèm de procediments economics e informatics que perméton l'edicion de libres en tiratge limitat.

microelectromètre n.m. Instrument que fa usança dei accions electrostatiqui, per mesurar li pichoni diferenças de potencial.

microelectronic, a adj. Relatiu à la microelectronica.

microelectronica n.f. Tecnologia dei compauants, dei circuits, dei assemblatges electronics miniaturisats.

microelement n.m. Element quimic nutritiu de natura minerala que lu organismes n'an besonh en pichini quantitats pour si desvolopar.

microespectroscòpi n.m. Oculari dau microscòpi providit de prismas que dona l'imatge de l'espèctre luminós de l'objècte observat.

microfage n.m. (biol.) Cellula que fa la fagocitòsi d'elements foarça pichins, coma li bacterias.

microfarad n.m. Unitat de mesura de capacitat electrica dau Sistema internacional (SI), que vau 10^{-6} farad. Simbòle: μF .

microfestenau n.m. Microfestival.

microfestival n.m. Pichin festival. Var.: **microfestivau**. Sin.: **microfestenau**.

microfestivau nm. Microfestival.

microfibra n.f. Fibra sintetica foarça fina, que permete de faire de teissut pas tant abrasius.

microficha n.f. Film en fuèlhs rectangularis que compoarta un imatge ò d'imatges de dimensions foarça reduchi. Sin.: **microfuèlh**, **microfulhet**.

microfichar vt. Metre en microfichas. Sin.: **microfulhetar**.

microfilament n.m. Filament foarça fin.

microfilm n.m. Film en rotleu compauat d'una seria d'imatges de dimensions foarça reduchi.

microfilmear vt. Reproduire sus microfilm (de documents).

microfisica n.f. Part de la fisica qu'estúdia lu atòmes, lu nucleus e li particulas elementari.

microfita n.f. (bot.) Microalga.

microflòra n.f. Flòra microbiana d'un mitan donat.

microfòne n.m. Aparelh que transforma li vibracions sonòri en oscilacions electrici. Abrev.: **micro**.

microfonia n.f. Mancança de potença de la votz.

microfonic, a adj. Relatiu au microfòne. ◇ *Corrent microfonic*: Corrent electric que naisse d'un microfòne e que poarta li ondas sonòri. ◇ *Efècte microfonic*: Efècte deugut à l'accion dei vibracions d'un aut-parlant sobre li lampas dei amplificators.

microforma n.f. Tot supoart d'informacion que compoarta d'imatges de dimensions foarça reduchi.

microfotografia n.f. Fotografia dei preparacions microscopiqui.

microfotografic, a adj. Relatiu à la microfotografia.

microfractografia n.f. Tecnica d'examen e d'estudi dei susfàcias de rompedura au microscòpi electronic.

microfotograma n.m. Fotograma de dimensions foarça pichini.

microfotomètre n.m. Aparelh que restituisse graficament li variacions d'opacitat d'un imatge fotografic.

microftalmia n.f. Reduccion dei dimensions dau glòbe oculari dins lu sieus diferents diamètres, deuguda à una anomalia congenitala.

microfulhetar vt. Microfichar.

microgameta n.m. Gameta denedaire de pichina talha, mascle per definicion.

microgastrìa n.f. Mauformacion congenitala que limita la talha de l'estòmegue.

microglia n.f. Nevroglia reticuloendotetiala que li sieu cellulas son mobili e dotadi de fagocitòsi.

microglossari n.m. (ling.) Vocabulari especific d'una activitat, qu'es relativament independent dau vocabulari general.

microglossia n.f. Mauformacion congenitala de la lenga, qu'es de pichina dimension.

micrografia n.f. 1. Estudi au microscòpi d'objèctes foarça pichins, espec. de l'estructura dei metals e aliages. 2. Fotografia facha au microscòpi. 3. Ensèms dei operacions ligadi à l'utilisacion dei microformas.

micrografic, a adj. De la micrografia.

micrograma n.m. Unitat de massa que vau 10^{-6} grama.

microgravitat n.f. Gravitat mai debla qu'aquela de la Tèrra.

micròhm n.m. Microòhm.

microinformacion n.f. (inform.) Informacion de pichina talha.

microinformatica n.f. Camp de l'informatica que pertòca la fabricacion e l'utilisacion dei microcomputadors.

micro-interval n.m. (mús.) Interval foarça pichin.

microlector n.m. Lector de microfòrmas.

microlengatge n.m. Lengatge informatic format de microinformacions.

microlit n.m. Dins una ròca volcanica, pichin cristal que si pòu vèire solament m'un microscòpi.

microlit n.m. Pichin silèx talhat, compauant d'un autís preistoric.

microlitic, a adj. Si di d'una ròca formada de microlits.

microlitic, a adj. Si di dei autís preistorics constituïts de microlits.

micrologia n.f. Estudi dei objèctes pichins.

micrologic, a adj. Relatiu à la micrologia.

micrologicial n.m. (inform.) Logicial integrat, sistema de tractament dei informacions d'un periferic ò d'un compauant. Var.: **micrologiciau**.

micrologiciau n.m. Micrologicial.

micromaltus n.m. Coleoptèr american qu'a la particularitat de si desvolopar per lo biais de set formas larvali.

micromanipulator n.m. Aparelh que permete de faire diversis intervencions (usinatge, assemblatge, etc.) sobre de pèças pichini observadi au microscòpi.

micròme n.m. Pichin insècte dei aubrilhons espartit en lo tot dau monde, que si noïrisse de nierons.

micromelia n.f. Fach d'aver de membres pichins.

micromelian, a adj. Pertocat per la micromelia.

micromercat n.m. Mercat de pichina talha.

micromerisme n.m. En filosofia concepcion dei èstres vivents que véon lo tot dins la soma dei parts.

micromerista n. Partidari dau micromerisme.

micrometeorita n.f. Meteorita de dimensions foarça pichini.

micromètre n.m. 1. Instrument que permete de mesurar m'una granda precision de longuèssas ò d'angles de dimensions foarça pichini. 2. Unitat de mesura de longuèssa (simb. μm) que vau 10^{-6} mètre. Sin.: **micron**.

micrometria n.f. Mesura au mejan d'un micromètre.

micrometric, a adj. Dau micromètre. ◇ *Vitz micrometrica*: Dau pas foarça fin e de la tèsta graduada, per realisar de reglatges totplen precis.

micromicèt n.m. Fonge de talha foarça pichina ò microscopica.

micromodule n.m. Circuit electronic de dimension totplen pichina imprimit sus una fina jaça de ceramica.

micromotor n.m. Motor de talha foarça pichina.

micron n.m. Micromètre (unitat de mesura).

micronesian, a adj. e n. De Micronèsia.

micronisacion (-izacion) n.f. Operacion qu'a per objècte la reduccion d'un còrs solide (pigment ò abradiu) en particulas qu'an de dimensions de l'òrdre dau micromètre.

micronisar (-izar) vt. Tractar per micronisacion.

micronucleu n.m. (zool.) Nucleu de dimensions microscopiqui.

microòhm n.m. Unitat de mesura de resistança que vau 10^{-6} òhm. Var.: **micròhm**.

microonda n.f. Onda electromagnetica d'una longuessa compresa entre 1 m e 1 mm.

microondas n.m. inv. Forn à micro-ondas.

microordenator n.m. Microcomputaire, microordenador.

microorganisme n.m. (biol.) Organisme microscopic, vegetal ò animal. Sin.: **micròbi**.

microparasit(e) n.m. Parasite microscopic.

microparticula n.f. Particula que la sieu talha es compresa entre 0,1 e 100 μm .

micropetale, a adj. Qu'a de petales pichinets.

micropilula n.f. Pilula contraceptiva que contèn solament de progestatius.

micropil(e) n.m. (bot.) Pichin orifici dins lu teguments de l'ovule de vegetaus fanerogames, que permete la fecondacion.

micropodifòrme, a adj. *Micropodifòrmes*: Òrdre d'auceus dei patas foarça corti, que non saup s'envolar dau soal, coma lo martinet, la tartarassa.

micropoliadenia n.f. Ipertrofia leugiera e indolora dei ganglis linfatics dau coal, dei aissèlas e dei engues. Sin.: **micropoliadenotopia**.

micropoliadenotopia n.f. Micropoliadenia.

microprocessor n.m. Processor miniaturisat que toi lu sieus elements son recampats en un solet circuit integrat.

microprograma n.m. Programa informatic escrich en microlengatge.

microprogramacion n.f. (inform.) Mòde d'organizacion de la comanda d'un computador, dins lo quau li instruccions dau programa son executadi per una seguida d'instruccions elementari.

micropsia n.f. Illusion visuala dins la quala lu objèctes sèmblon aver una talha mai pichina qu'en realitat.

micropsit n.m. Papagau pichonet de Nòva Guinea, dau plumatge verd.

micropterigidat n.m. *Micropterigidats*: Familha de parpalhons pichoi, manjaires de pollèn.

microquimia n.f. Quimia que poarta sobre de quantitats de l'òrdre dau miligrama.

microquimic, a adj. Relatiu à la microquimia.

microradiografe n.m. Aparelh que permete de faire una microradiografia.

microradiografia n.f. Tecnica metallurgica d'examen per rais X dei elements fins d'una estructura.

microrega n.m. Microsilhon.

microrondatge n.m. Microcircuit.

microscòpi n.m. Instrument d'optica compausat de divèrsi lentilhas, que sièrve per observar lu objèctes pichinets. \diamond *Microscòpi electronic*: Aparelh analògue au microscòpi, ma dins lo quau lu rais luminós son remplaçats per un fais d'electrons.

microscopia n.f. Examèn au microscòpi.

microscopic, a adj. 1. Fach au mejan d'un microscòpi. 2. Que non pòu èstre vist autrament qu'au mejan d'un microscòpi. 3. Minuscule.

microscopisar (-izar) vt. Rendre pichin, de la talha d'un objècte microscopic. \blacklozenge vi. Utilisar un microscòpi.

microscopista n. Persona que fa una observacion au microscòpi.

microsegonda n.f. Unitat de temps de 10^{-6} segonda.

microseïsme n.m. (geofis.) Cadun dei seïsmes de pichina amplituda, detectables solament au mejans d'instruments, que tòcon la Tèrra d'un biais quasi permanent.

microselhon n.m. Microsilhon.

microsigmia n.f. Pols que bate lentament.

microsilhon n.m. Disc m'un centenau d'espiras au centimètre de rai, que la sieu gravadura permete una audicion de 25 à 30 minutas per faça de 30 cm de diamètre. Sin.: **microrega**. Var.: **microselhon**.

microsismic, a adj. Relatiu à un microseïsme.

microsismografe n.m. Aparelh per mesurar lu microseïsmes.

microsociologia n.f. Estudi dei formas de sociabilitat dins de gropes reduchs.

microsociologic, a adj. Relatiu à la microsociologia.

microsòma n.m. Particula citoplasmica pichineta, isolada par ultracentrifugacion.

microsonda n.f. Aparelh que permete, gràcias à l'impacte d'un fais d'electrons sus una lama fina, de dosar lu elements qu'aquesta lama contèn.

microspòra n.f. (bot.) Espòra que provèn d'unu criptogames, mai pichina que l'espòra e que grèlha en donant un protale mascle.

microsporang n.m. (bot.) Esporang que produe de microspòras.

microsporidia n.f. *Microsporidias*: Protozoaris parasits intracellulars dei manhans, dei abelhas, dei moissaras e de nombrós autres animaues.

microstructura n.f. (didact.) Estructura que depende d'una estructura mai granda. Var.: **microestructura**.

microstructura n.f. Microstructura.

microtecnica n.f. Tecnica de la concepcion, de la fabricacion e de la reparacion dei objèctes de pichina dimension.

microtèrme, a adj. (bot.) Si di d'una planta que lo sieu desvolopament si fa dins un clima temperat frèi (en dessota de 15°C).

microtermia n.f. Unitat calorifica que vau 10^{-6} termia.

microtinat n.m. *Microtinats*: Sotafamilha de rosegaires de la familha dei muridats enclausant lu garris de vinha.

microtòme n.m. Instrument per talhar dins lu teissuts animals ò vegetals de pichini lescas en vista d'un examèn au microscòpi.

microtomia n.f. Fach d'emplegar un microtòme per talhar de pichini lescas en vista d'un examèn au microscòpi.

microtraumatisme n.m. (med.) Traumatisme foarça leugier, sensa consequença quora es unic, ma que la sieu repeticion pòu provocar de manifestacions patologiqui.

microtron n.m. Accelerator de particulas.

microtubul(e) n.m. Fina estructura citoplasmica que constitue una part de l'esquelèt cellulari e que juèga un ròtle dins lu cambiaments de forma dei cellulas.

microveitura n.f. Veitura pichineta.

microvòlt n.m. Unitat de mesura de tension electrica que vau 10^{-6} vòlt.

microzoari n.m. (zool.) Organisme animal d'una talha foarça pichina, que si pòu observar unicament au microscòpi.

micturicion n.f. Urinacion.

midrash n.m. Metòde d'exegèsi rabinica que, en là dau sens literal fixat à partir d'un moment donat de l'istòria, tende à recercar dins lu escrichs biblics una significacion mai profunda.

midriasi n.f. (med.) Dilatacion anormala e persistenta de la pupilla. Contr.: **miòsis**.

midriatic, a adj. e n.m. Si di d'un medicament que provòca la midriasi.

mièg, mièja adj. 1. Qu'es l'exacta mitan d'una unitat ò d'una caua: *Mièg litre, mièja jornada, à mièja camba*. 2. Que non es complet: *Un mièg succès*. ♦ loc. adv. À mitan: *Èstre mièg endurmit*.

mièg bas n.m. Cauceta fina, que s'arrèsta sota lo genolh.

mièg canton n.m. En Soïssa, Estat de la Confederacion naissut de la particion d'un canton.

mièg cercle n.m. Arc de cercle limitat per doi ponchs diametralament opauats.

mièg circulari, mièja circulària adj. En mièg cercle.

mièg dieu n.m. 1. (mit.) Eròi enfant d'un dieu e d'una mortala ò d'una divessa e d'un mortal. ◇ Divinitat segondària. 2. (lit.) Òme que la sieu glòria ò lo sieu gèni son esquasi sobrumans.

mièg dòu n.m. Vestit negre e blanc ò escur, portat per la darriera mitan d'un dòu.

mièg fin, mièja fina adj. Intermediari entre fin e gròs.

mièg finalista, mièja finalista n. Que participa à una mièja finala.

mièg fond n.m. 1. Corsa à pen de distança mejana (de 800 m à 3000 m). 2. Corsa ciclista sus pista, darrier un veïcule motorisat.

mièg fraire n.m. Fraire de paire (*fraire consanguin*) ò de maire (*fraire uterin*) unicament.

mièg gròs n.m. Comèrci intermediari entre la venda de gròs e la venda au detalh.

mièg jorn n.m. Lutz foarça atenuada que lo jorn dona à l'auba ò au calabrun.

miègjorn n.m. 1. Mitan dau jorn; ora, moment dau mitan dau jorn (dotzena ora). 2. (lit.) Lo mitan d'una durada, sobretot en parlant de l'existença umana. 3. Lo sud coma ponch cardinal; la direccion sud dau Soleu: *Exposicion au miègjorn*. 4. En Provença, vent que bofa dau miègjorn. Sin.: **vent larg, vent sotran, marina, austron, miègjornal**. 5. (M'una majuscula) Sud de França ò d'Itàlia: *L'accent dau Miègjorn*.

miègjornada n.f. Après-dinnar.

miègjornal, a adj. Dau Miègjorn. Var.: **miègjornau**. Sin.: **meridional**.

miègjornal n.m. Miègjorn, marina. Var.: **miègjornau**.

miègjornau, ala adj. e n.m. Miègjornal.

mièg litre n.m. Mitan d'un litre.

mièg mau n.m. Inconvenient, enuèi ò accident que li sieu consequenças non son tant grèvi que cen que si crenhia.

mièg monde n.m. (lit. e vièlh) Mitan dei fremas entretengudi.

mièg partit, mièja partida adj. Compauat de doi parts egal, ma desaparieri: *Un vestit mièg partit jaune e verd*.

mièg pen n.m. (demi-tige) Aubre fruchier bastit sus un pen entre 1,20 m e 1,40 m.

mièg pensionari, mièja pensionària n. Escolan que seguísse lo regime de la mièja pension.

mièg plan n.m. (mat.) Ensèm dei ponchs dau plan situats d'un costat solet d'una drecha dicha frontiera.

mièg produch n.m. Matèria promiera qu'a subit una promiera transformacion.

mièg releu n.m. (esculp.) Releu que li sieu figuras an una salhida proporcionala à la mitan dau sieu volume vertadier.

mièg soam n.m. Estat intermediari entre la velha e lo soam.

mièg sospir n.m. (mús.) Silenci qu'equivau à la durada d'una cròcha; signe que l'indica.

mièg ton n.m. (mús.) Interval que vau la mitan d'un ton.

mièg sang n.m. Si díia d'un cavau naissut dau crosament entre un pur sang anglés e d'una ega francesa.

mièg torn n.m. Mitan d'un torn, fach en pivotant.

mièja n.f. 1. Chopina. 2. Mièja ora: *Vendrai à la mièja, es la mièja*.

mièja asta loc.adv. *Auçar la bandiera à mièja asta*: Auçar la bandiera à la mitan d'un aubre, en senhal de dòu.

mièja bòta n.f. Bòta que finisse à mèja camba.

mièja botilha n.f. Botilha que contèn 37 cl.

mièja brigada n.f. 1. Unitat militària de doi ò tres batalhons, que la comanda un coloneu. 2. (anc.) Regiment (en França, dau 1793 au 1803).

mièja clau n.f. (mar.) Grop mai simple, que s'obten en passant l'extremitat liura d'un cordatge à l'entorn de la part atesada ò susceptibla de l'èstre.

mièja coa n.m. e adj. Piano de dimensions intermediaetre lo piano quart de coa e lo piano à coa.

mièja colomna n.f. (arquít.) Colomna engatjada de la mitan dau sieu diamètre dins un barri ò un pilastre.

mièja consonanta n.f. Mièja vocala.

mièja cubèrta n.f. (mar.) Si di d'una embarcacion, d'una nau, cubèrta à la mitan de la sieu longuessa.

mièja dotzena n.f. Mitan d'una dotzena: *Mièja dotzena d'òus*.

mièja drecha n.f. (mat.) Ensèm de ponchs d'una drecha situats d'un solet costat d'un ponch sonat *origina*.

mièja figura n.f. Retrach que s'arrèsta à mièg còrs.

mièja finala n.f. Espròva esportiva que sièrve à designar lo concurrent ò l'equipa que participerà à la finala.

mièja jornada n.f. Mitan d'una jornada.

mièja longuessa n.f. (espòrts) Mitant de la longuessa (d'un cavau, d'un bateu, etc.): *A ganhat d'una mièja longuessa*.

mièja luna n.f. 1. *En mièja luna*: En mièg cercle. 2. (constr.) Espaci en forma de mièg cercle davant una intrada, un bastiment, etc. 3. Obratge fortificat en forma de mièg cercle, plaçat en avant de la cortina. 4. (mar.) Sus li galèras, tenda plegada unencament à mitan. 1666: «*La tendo ren que d'un costat que s'appello la miejaluno.*»

miejaire, airtz n. Metaier.

miejament adv. À mitan.

mièja mesura n.f. 1. Mitan d'una mesura. 2. Mesura, disposicion insufisenta e ineficaça, que fa vèire una mancaça de determinacion.

mièja mondana n.f. (lit. e vièlh) Frema entreteuguda.

mièjanuèch n.f. 1. Mitan de la nuèch. 2. Dotzena ora après miègjorn.

mièja ora n.f. Mitan d'una ora.

mièja paraula (à) loc. adv. Sensa aver besonh de totplen de mòts, de paraulas.

mièja part n.f. *Mièja part de Sant Pèire*: Manleu sus lu produchs de la pesca d'un bateu, contribucion en natura consentida per lu pescadors de la riba de mar en Provença per participar ai costs de la sieu incorporacion.

mièjapart n.f. Mièjapartida.

mièjapartida n.f. (espòrt) Mitan d'una partida, dins d'espòrt que si juègon en doi parts de temps (45 minutas au balon, 40 minutas au rugbi, etc.). Var.: **mièjapart**.

mièja paua n.f. (mús.) Silenci d'una durada d'una blanca; signe que l'indica.

mièja pèça n.f. Mitan d'una pèça d'estòfa, d'una pèça de vin.

mièja pension n.f. 1. Tarifa d'ostalaria que comprèn la cambra, la colacion e un past solet. 2. Regime dei

escolans que pílhon lo past de miègjorn dins un establiment escolari.

mièja piroeta n.f. Mièja vireta.

mièja plaça n.f. Plaça à mitan prètz dins lu transpòrts publics, per d'unu espectacles, etc.

mièja poncha n.f. Posicion dau pen auçat que repaua sus li falanges à plat; biais de dansar m'aquesta posicion dau pen.

mièja porcion n.f. (fam.) Persona pichina e maigra. Sin.: **estequit, magrestin, mistolin**.

mièja posicion n.f. (coregr.) Posicion derivada d'una dei cinc posicions fondatales, e dins la quala lo pen tòca lo soal.

mièja redona n.f. Mièja redonda.

mièja redonda n.f. Lima plata d'un costat e arredonida de l'autre. Var.: **mièja redona**.

mièja religadura n.f. Religadura dins la quala lu plats non son recubèrts de la mema matèria que lo revèrs.

miejaria n.f. Mitadaria.

mièja sason n.f. Periòde de l'an quora lo temps non es ni frèi ni caud, que correspoande en soma au printemps e à l'auton: *Un vestit de mièja sason*.

mièja sau n.m. 1. Fromai fresc salat à 2%. 2. Burre leugierament salat.

mièja sòlda n.f. (anc.) Sòlda reducha d'un militari que non es plus en activitat.

mièja sòlda n.f. (anc.) Oficier dau premier Empèri, que la Restauracion avia mes en non activitat.

mièja sòrre n.f. Sòrre de paire ò de maire unicament.

mièja tarifa n.f. Tarifa reducha de mitan.

mièja tencha n.f. (pint. e grav.) Part colorida ò grisada d'una valor intermediària entre lo clar e l'escur. Var.: **mièja tinta**. ◇ (fig.) *En mièja tencha*: Que sembla adocit, atenuat: *Un racònte en mièja tencha*.

mièja tinta n.f. Mièja tencha.

mièja verge n.f. (lit. e vièlh) Si di d'una filha encara verge ma qu'a de mors foarça liuri.

mièja vida n.f. (sc.) Temps au tèrme dau quau una grandor (fisica, biologica) rejonhe la mitan de la sieu valor iniciala (Per la radioactivitat, si di *periòde*).

mièja vocala n.f. Son dau lengatge intermediari entre li vocalas e li consonantas, coma [j], [w]. Sin.: **mièja consonanta**.

mièja vireta n.f. Mièg torn que fa un cavau que vira sus eu-meme à l'entorn d'un dei sieus posteriors. Sin.: **mièja piroeta**.

mièja volada n.f. (espòrts) Biais de picar dins la bala ò lo balon just au moment que l'aisson lo soal après un rebomb. Sin.: **ponchapen tombada** (rugbi).

mièja vòuta n.f. (equit.) Figura que consistisse à far faire au cavau un mièg cercle seguit d'una oblica.

mielada n.f. Produccion sasoniera intensa dau nectar.

mielat n.m. Produch sucrat qu'elabòron lu peolhs à partir de la saba dei vegetals, e que li formigas e li abelhas s'en noirisson. Var.: **melat**.

mielat, ada adj. Pròpri au meu; que fa pensar au meu. Var.: **melat**.

mielemia n.f. (patol.) Presença anormala de cellulas jovi dins lo sang.

mielencefale n.m. (neuro.) Estructura nervioa de l'embrion, à partir de la quala si diferéncia lo bulbe raquidian.

mièlhs adv. Mai ben, d'un biais mai convenient, mai avantatjós.

mièlhs n.m. 1. Cen qu'es preferible, mai avantatjós. 2. Estat melhor, melhorament. Var.: **melhor**.

mièlhs dient adj. Ofèrta, propòsta que constitue un progrès, un avantatge suplementari. Var.: **melhor**. ♦ adj. e n. Si di de la persona que dins una adjudicacion fa l'ofèrta de prètz mai auta. Var.: **melhor**.

mielina n.f. (neuro.) Graissa fosforada constitutiva de la gaina dei fibras dau sistema nerviós central.

mielinisat (-izat), ada adj. Qu'a de mielina à l'entorn.

mielinòsi n.f. (patol.) Degalhament de la mielina.

mieliti n.f. Inflamacion de la mesolha espinala.

mieloblast n.m. (biol.) Cellula de la mesolha ossoa que constitue la cellula soca dei leucocits polinuclearis.

mielocela n.f. (patol.) Ernia de la mesolha foara dau rasteu de l'esquina.

mielocit n.m. (biol.) Cellula de la mesolha espinala, derivada d'un mieloblast, precursor d'un leucocit polinucleari.

mielocitòsi n.f. (patol.) Preséncia dins lo sang de foarça mielocits.

mielografia n.f. (med.) Radiografia de la mesolha espinala e dau canal raquidian après injeccion, dins la region lombària, d'un liquide opac ai rais X.

mielograma n.m. (med.) Resultat de l'estudi diagnostic qualitatiu e quantitativ dei cellulas de la mesolha ematopoiética.

mieloïde, a adj. (med.) Que pertòca la mesolha ossoa. ♦ *Leucemia mieloïda*: Leucemia caracterisada per una proliferacion dei cellulas eissidi de la mesolha ossoa e per un augmentacion de la rata.

mielomatòsi n.f. (med.) Malautia de Khaler.

mielòma n.m. Tumor de la mesolha ossoa, que s'acompanha d'anomalias dei immunoglobinas.

mielopatia n.f. Nom generic dei afeccions de la mesolha ossoa.

mielós, oa adj. D'una doçor ipocrita: *De paraulas mieloï*. Var.: **melós**.; Sin.: **teta- doç**.

mielosament adv. D'un biais mielós. Var.: **melosament**.

mielosarcòma n.m. (patol.) Sarcòma dei cellulas de la mesolha ossoa.

mielòsi n.f. (patol.): Degenerescença de la mesolha ossoa.

mieu, mieua adj. e pron. poss. Adjectiu e pronom possessiu singulier de la promiera persona. Coma adjectiu, s'emplega embé l'article (ò un autre determinant) e perde la -A finala dau femenin: *Lo mieu libre, la mieu taula; es (lo) mieu, es (la) mieua*. ♦ *Au mieu, en cò mieu*: Au mieu domicili.

mieus, mieiu adj. e pron. poss. Adjectiu e pronom possessiu plural de la promiera persona. Coma adjectiu, s'emplega embé l'article (ò un autre determinant) e perde la -I finala dau femenin: *Lu mieus libres, li mieu taulas; son (lu) mieus, son (li) mieiu*. ♦ *Lu mieus*: Lu mieus parents, la mieu familha, lu mieus amics, lu mieus compatriòtas.

migala n.f. Aranha que cava un nido m'un opercule per lo tapar (D'uni migalas d'Amèrica tropicala fan fins à 18 cm de lòng. Lo tèrme *migala* enclau quauqua ren coma 1500 varietas, sobretot en Àfrica e en Amèrica tropicala).

migalomòrfe n.m. *Migalomòrfes*: Sota-òrdre d'aranhas, que comprèn 15 familhas, 321 genres e 2651 espècias.

migmatita n.f. Ròca metamorfica profunda qu'a subit un començament d'anatexia e dins la quala de jaças de gnèis son separadi per de zònas granitiqui.

migon n.m. Excrements de feas.

migracion n.f. 1. Desplaçament de poblacion, de grope, d'un país dins un autre per li s'establir, sota l'influéncia de factors economics ò politics. 2. Desplaçament en grope e dins una direccion determinada, que d'unu animaus fan en foncion dei sasons. 3. Desplaçament de divèrsi substànças dau soal sota l'efècte de l'aiga. 4. Desplaçament d'un organisme, d'una molecula, etc. ♦ *Migracion larvària*: Desplaçament de larvas parasiti dins l'organisme, dins la tòca de trovar li condicions optimali au sieu desvolopament.

migrana n.f. Mau de tèsta. Sin.: **cefalgia**.

migranós, a adj. Relatiu a la migrana; pertocat per la migrana.

migrant, a adj. e n. Si di de quauqu'un que fa una migracion.

migrar vi. Efectuar una migracion.

migrator, tritz adj. e n. Si di d'un animau que fa de migracions.

migratòri, òria adj. Relatiu ai migracions.

migrós, a adj. Lanhós, ansiós, estransinat, mornarós.

mihrab n.m. Dins una mosquea, nicha cavada dins una paret, qu'indica la direccion de la Meca.

miiasi n.f. (patol.) Parasitòsi que li larvas de diptèrs provòcon, dins l'òme e de l'animau.

mikado n.m. 1. Emperaire dau Japon (Ancuèi aqueu tèrme es vengut desusat au Japon, si di melhor *tenno*). 2. Juèc dins lo quau s'emplégon de baguetas de boasc fini e coloradi que si lèisson caire forra-borra sus lo taulier e si devon pi pilhar una per una sensa faire bolegar li autri.

mikadonal, a adj. Relatiu au mikado. Var.: **mikadonau**.

mikadonau, ala adj. Mikadonal.

mil adj. num. card. Mile.

mila adj. num. card. 1. Mil(e). 2. Plural de *mile*: Doi mila.

milafuèlhas n.m. inv. Pastissaria facha d'una pasta fullhetada garnida de crema pastissiera.

milan n.m. Auceu rapaci diurne dei regions caudi e temperadi, de la coa lònga e forcuda, que caça la pichina sauvatgina (Envergadura fins à 1,50 m). ◇ *Milan ros*: Milan reial (*Milvus milvus*). Sin. **nibla**, **niblan**. ◇ *Milan negre*: Auceu migrator dei regions caudi e temperadi (*Milvus migrans*).

milanés, esa adj. e n. 1. De Milan. 2. *Escalòpa milanasa*: Escalòpa de vedeu fina, panada e fregida.

milanta adj. num. card. Nombre indeterminat. Sin.: **mila**, **milierat**.

milantar vi. Si vantar.

milantator, tritz n. Que si vanta. Sin.: **vanagloriós**, **marjasso**.

milapatas n.m. Miriapòde.

milapertús n.m. Planta que li sieu flors an totplen d'estaminas e que li sieu fuèlhas contènon totplen de pichini glandas translucidi que fan crèire à de pichins traucs. (Família dei ipericaceas). Sin.: **pèlica**, **trescalen**.

mildio n.m. (angl. *mildew*) Malautia dei plantas cultivadi (vinha, tantifla, cerealas, etc.), que la provòcon de fonges microscopics e que tòca sobretot lu brots joves e li fuèlhas. Sin.: **rolha**, **rolhadura**.

mildiosat, ada adj. Atacat per lo mildio.

mile adj. num. card. 1. Dètz còups cent. 2. Milen, dins un classament: *Lo numèro mile*. 3. Nombre indeterminat: *Refudi per mile rasons*. Var.: **mil**, **mila**. Sin.: **milanta**.

mile n.m. [majl] Unitat anglesa que vau 1609 m.

milen, a adj. num. ord. 1. Qu'es plaçat au reng marcat per lo nombre mila. 2. Cada part d'un tot partit en mila parts.

milesme n.m. (pop.) Millesime.

milfòsi n.m. (med.) Fach de perdre lu cilhs sensa malautia dei parpèla.

milh n.m. Melh.

milha n.f. 1. Mesura itinerària romana, que valia mila pas (1481,5 m). 2. Unitat de mesura internacionala per li distanças en navegacion aerenca ò maritima, que correspoande à la distança de doi ponchs de la Tèrra qu'an la mema longitududa e que li sieu latitudas diferisson d'una minuta (Per convencion, la milha vau 1852 m, en defoara dei país dau Commonwealth, dont vau 1853,18 m). «1300: *Quinze milhas o plus agron una sobriera...*» R.Feraut. Var.: **milla**.

milhagués, esa adj. e n. De Milhau. Var.: **milhavés**.

milhavés, esa adj. e n. Milhagués.

milhet n.m. Nom donat à d'uni gramineas, en particulier à una cereala gaire cultivada en cò noastre ma que demòra totplen cultivada en Àfrica: *Milhet dei auceus* ò *panic*, *milhet d'Itàlia* (*Setaria italica*). ◇ *Milhet dei grapas*: Milhet mé de paniculas sarradi e d'espiguetas corti. Sin.: **milh blanc**.

milhòla n.f. Mesolha. Sin.: **meolha**.

milhor, a adj. e n. Melhor.

milhorament n.m. Melhorament.

milhorança n.f. Melhorança.

milhorar vt. Melhorar. ◆ **si milhorar** v.pr. Si melhorar.

milhorat, ada adj. Melhorat.

miliard n.m. 1. Mile milions. 2. Nombre foarça grand: *Un miliard d'insèctes*.

miliardari, ària adj. e n. Qu'a un capital ò un revengut de mai d'un miliard.

miliarden, a adj. 1. Dins un classament, qu'ocupa lo reng marcat per un miliard. 2. Qu'es contengut un miliard de còups dins un tot.

miliassa n.f. 1. Aumentatiu de milanta. 2. Miriada.

milícia n.f. 1. De l'Atge Mejan fins au s. XVIIIⁿ, tropa levada dins li comunas per renforçar l'armada reguliera. 2. En Belgica, servici militari (suspendut en lo 1995, ma que si pòu mai faire despí lo 2010, sus la basa dau volontariat). 3. En Soïssa, armada compauada de ciutadans soldats rapidament mobilisables gràcias à de periòdes d'instruccion frequents. 4. Organizacion paramilitària que constituïsse l'element de basa d'unu partits totalitaris ò d'uni dictaturas.

milician, a n. Persona qu'apartèn à una milícia. ◆ n.m. En Belgica, si diá d'un jove que fafa lo sieu servici militari.

milier n.m. 1. Quantitat, nombre de mile, de pauc ò pron mile. 2. Grand nombre indeterminat: *De miliers de personas*. Var.: **milierat**.

milion n.m. Mile còups mile.

milionari, ària adj. e n. Qu'a un capitau ò un revengut de mai d'un milion.

militant, a adj. Que lucha, que combate per una idea, una opinion, un partit. ◆ n. Aderent d'una organizacion politica, sindicala, sociala, que participa activament à la vida d'aquela organizacion.

militantisme n.m. Actituda, activitat dau militant.

militar vi. 1. Participar d'un biais actiu à la vida d'un partit politic, d'un sindicat, d'una organizacion. 2. Constituir un argument per ò còtra quauqu'un ò quauqua ren: *Aquò milita en favor de la tieu accion*.

militari, ària adj. 1. Que pertòca li armadas, lu sieus membres, li operacions de guèrra. 2. Considerat coma pròpri à l'armada.

militari, ària n. Persona que fa partida dei foarças armadi.

militariament adv. D'un biais militar, per la foarça armada.

militarisacion (-izacion) n.f. Accion de militarisar; lo sieu resultat.

militarisar (-izar) vt. 1. Donar un caractèr, una estructura militària à. 2. Provedir de foarças armadi.

militarisme n.m. 1. Sistema politic fondat sobre la preponderança de l'armada. 2. Exaltacions dei valors militari e dau ròtle de l'armada, considerats coma garants de l'òrdre.

militarista adj. e n. Relatiu au militarisme; que n'es partidari.

millenari, ària adj. Qu'a mile ans ò mai.

millenari n.m. Dètz siècles, mile ans.

millenarisme n.m. 1. Ensèm de credenças à un règne terrèstre escatologic dau Messias e dei sieus elets, que deu durar 1000 ans. 2. Movement ò sistema de pensada que contèstat l'òrdre social e politic existent, en asperant

una redempcion collectiva que pòu èstre lo retorn à un paradís perdut ò la venguda d'un òme carismatic providencial. Sin.: **messianisme**.

millenarista adj. e n. Qu'apartèn au millenarisme; partidari dau millenarisme. Sin.: **messianista**.

millesimat, da adj. Que poarta un millesime.

millesime n.m. Chifras qu'indícon l'annada d'emission d'una pèça de moneda, dau raïm qu'a servit à faire lo vin, de la produccion d'una veitura, etc. Var.: **millèsimo**. Sin.: (pop.) **milesme**.

millèsimo n.m. Millesime.

milliampèr n.m. (electr.) 0,001 ampèr (mA).

milliamperimètre n.m.

milliamperemètre n.m. (electr.) Amperemètre graduat en milliampèrs. Var.: **milliamperimètre**.

milliari, ària adj. *Bòrna milliària*: Dins l'Antiquitat, si diá dei bòrnas plaçadi au bòrd dei vias romani per indicar li milhas.

millibar n.m. (meteor.) Unitat de pression atmosferica, remplaçada per l'ectopascal, que vau 0,001 bar, sigue pauc ò pron $\frac{3}{4}$ de millimètre de mercuri.

millicuria n.m. Unitat de mesura d'usança en curioterapia (simb. mC1), que correspoande à la quantitat de radiacions gamma emessa per 133 mg de radí durant una ora.

milligramma n.m. Quantitat de 0,001 grama (mg).

millitermia n.f. Unitat de mesura de quantitat de calor (simb. mth), que correspoande à un milen de termia.

millilitre n.m. Quantitat de 0,001 litre (ml).

millimètre n.m. Longuessa de 0,001 mètre (mm).

millimetrat, ada adj. Relatiu au millimètre; graduat en millimètres. Var.: **millimetric**.

millimetric, a adj. Millimetrat.

millimicron n.m. Longuessa de 0,001 micron.

millivòlt n.m. Tension electrica de 0,001 vòlt (mV).

millivoltmètre n.m. Aparelh graduat en millivòlts, que sièrve à mesurar de diferenças de potencial pichineti.

milo n.m. Milan. Sin.: **nibla, niblan**.

milònga n.f. Dança populària d'Argentina, vesina dau tango.

milonita n.f. Ròca chaplada per un movement tectonic e finament reducha.

milòrd n.m. (angl.) Òme ric e elegant.

milza n.f. (anat.) Rata. Sin.: **mina, ratèla**.

mimar vt. 1. Exprimir (una actituda, un sentiment, una accion) per de gèsts, de juècs de fisionomia, sensa emplegar la paraula. 2. Imitar per si rire (una persona, lu sieus gèsts, lu sieus biais). Sin.: **contrafaire**.

mime n.m. 1. (liter. grèga e lat.) Comèdia dau caractèr comic e dau tema sovent pastoral, dins la quala lo gèst avia un ròtle primordial. 2. Tipe de comèdia dins la quala l'actor representa per de gèsts l'accion, lu sentiments.

mime, a n. 1. Actor especialisat dins lo genre dau mime. 2. 2. Persona qu'imita ben lu gèsts, lo parlar d'una altra pesona ; imitator.

mimèsi n.f. Creacion artistica considerada coma una imitacion dau monde.

mimetic, a adj. Relatiu au mimetisme.

mimetisme n.m. 1. Particularitat d'uni espècias viventi de si confondre per la forma (*omomorfa*) ò la color (*omocromia*) mé l'ambient ò m'ai individús d'una altra espècia. 2. Reproduccion maquinala dei gèsts, dei actitudas de quauqu'un d'autre.

mimetita n.f. Clorure d'arseniat de plomb de formula quimica $Pb_5(AsO_4)_3Cl$, format per l'oxidacion de la galèna e de l'arsenopirita.

mimic, a adj. Que mima, qu'exprimisse per lo gèst.

mimica n.f. Mímica.

mímica n.f. 1. Expression de la pensada per lo gèst, lu gèsts de la fisionomia. 2. Ensèm d'expressions de la cara. Var.: **mimica**.

mimicologia n.f. Tractat sobre la mimica. Sin.: **mimografia**.

mimodrama n.f. Òbra dramatica mimada.

mimografe n.m. Autor de pantominas.

mimografia n.f. Tractat sobre la mimica. Sin.: **mimocologia**.

mimografic, a adj. Relatiu à la mimografia.

mimoleta n.f. Fromai vesin de l'edam, ma mai gròs, fabricat en França.

mimologia n.f. Art de l'imitacion per lu gèsts e la votz.

mimologisme n.m. Analogia entre lu mòts e lu objèctes que desígnon.

mimologista n.m. Mimològue.

mimològue, òga n. Persona qu'imita la votz, la prononciacion d'una persona.

mimós, oa adj. Si di dei plantas que, coma la sensitiva, si retràcton quora son tocadi.

mimòsa n.f. 1. Planta leguminoia originària dau Brasiu e sonada abitualamaent sensitiva, perquè li sieu fuèlhas si replègon au contacte mai pichin. 2. *Òu mimòsa*: Òu dur que cada mitan es farcida d'una maionesa espessida m'au ros esquiçat.

mimosacea n.f. *Mimosaceas*: Familha de leguminoas que comprèn l'acàcia, la mimòsa dei floristas e la sensitiva.

mimul(e) n.m. (bot.) Flor vivaça ò annuala de la familha dei escrofulariaceas, que la mai conoissuda es *Mimulus guttatus* m'ai sieu flors jauni.

min Simbòle de la minuta, unitat de temps.

min n.m. Dialècte chinés, parlat à Taiwan.

mina n.f. 1. Aspècte de la fisionomia qu'indica d'unu sentiments ò l'estat dau còrs. ◇ *Aver boana mina*: Aver una cara que manifèsta la boana santat, aver boana cara; (fam.) èstre ridicule. ◇ *Aver marrida mina*: Semblar malaut. ◇ *Faire boana, marrida mina à quauqu'un*: Li reservar un boan, un marrit acuèlh. Sin.: **marrida cara**. ◇ *Faire mina de*: Faire semblant. Sin.: **faire bus**. 2. Aparença, aspècte exterior. ◇ (pop.) *Mina de ren*: Sensa n'aver l'ària. ◇ *Non pagar de mina*: Non inspirar la fidança en rason de la sieu aparencia; aver l'ària de ren (e

sovent: èstre excellent e despièch d'aquel aspècte). Sin.: **aver gaire de moastra, mens que pauc de caua.**

mina n.f. 1. Miniera. 2. (mil.) Galaria soterrana practicada en vista de destrúger au mejan d'una carga explosiva un obratge fortificat enemic. ◇ Carga explosiva sus lo soal, sota tèrra ò dins l'aiga e qu'agisse directament per explosion ò indirectament per lo buf ò per esclats. 3. Bastonet que forma l'axe d'un gredon e que laissa una traça sus lo papier.

mina n.f. (Antiqu.) Unitat de pes que valia entre 400 e 600 gramas.

mina n.f. Anciana mesura de capacitat per li matèrias sequi, qu'en França valia pauc ò pron 78 litres.

mina n.f. Milza.

minablement adv. (fam.) D'un biais minable.

minable, a adj. e n. (fam.) Paure, mediòcre: *Un resultat minable, un film minable, restar un minable tota la sieu vida.* Sin.: **pietós.**

minador n.m. Minaire.

minaire n.m. e adj. 1. Obrier que travailha dins una miniera. 2. Militari que pava de minas. Var.: **minador.**

minar vt. 1. (min.) Pauar de minas. 2. Cavar lentament en dessota, à la basa: *L'aiga mina la pèira.* 3. (fig.) Atacar, arroïnar plan planin: *La dolor lo mina.*

minaret n.m. Torre d'una mosquee, de dont si soànon lu musulmans per li cinc preguieras de cada jorn.

minatge n.m. Accion de minar.

minator n.m. Minotier.

minbar n.m. Dins una mosquee, cadiera per predicar.

mince, ça adj. (fr.) 1. Gaire espés: *Talhar la carn en lescas minci.* 2. Fin, gaire larg. 3. Qu'a gaire d'importança: *Un meriti ben mince.* Sin.: **teune.**

mincir vi. (*mincissi*) Devenir mai mince. ◆ vt. Far semblar mai mince: *Aqueu vestit ti mincisse.* Sin.: **teunesir.**

mindel n.m. (geol.) Segonda glaciacion alpina datada de pauc ò pron 500 000 ans.

mineral n.m. Còrs inorganic, solide à la temperatura ordinària, que constituísse li ròcas de la crosta terrèstra.

mineral, au adj. Qu'apartèn ai minerals. ◇ *Quimìa minerala*: Part de la quimìa que tracta dei còrs tirats dau règne mineral (per op. à *quimìa organica*). ◇ *Aiga minerala*: Aiga que contèn de minerals en dissolucion. ◇ *Règne mineral*: Ensèm dei minerals (per op. à *règne animal*). Var.: **minerau.**

mineralier n.m. Nau facha per portar de cargats forraborra, de mineraus.

mineralier-petrolier n.m. Nau que pòu transportar tant de mineraus que de petròli.

mineralisable (-izable), a adj. Que pòu èstre mineralisat.

mineralisacion (-izacion) n.f. 1. (quim.) Transformacion d'un metal en minerau per la sieu combinason m'una substança mineralisatritz. 2. Estat d'una aiga cargada d'elements minerals solubles.

mineralisar (-izar) vt. Transformar (un metal) en minerau.

mineralisator, tritz adj. e n.m. Si di d'un element que transforma un metal en minerau en si combinant ensèm m'eu: *Lo clòre es un mineralisator.*

mineralisat (-izat), ada adj. Que contèn de matèrias minerali: *Una aiga fortament mineralisada.*

mineralitat n.f. Caractèr mineral de quauqua ren, espec. d'un vin.

mineralogia n.f. Branca de la geologia que tracta dei mineraus, dei sieu proprietats fisiqui e quimiqui e de la sieu formacion.

mineralogic, a adj. 1. Relatiu à la mineralogia. 2. Relatiu ai minieras. 3. *Numèro, targa mineralogica*: Numèro, targa d'immatriculacion dei veïcules enregistrats per l'administracion.

mineralogicament adv. D'un ponch de vista mineralogic.

mineralogista n. Especialista de mineralogia.

mineralurgia n.f. Ensèm dei procediments e dei tecnicas d'extraccion dei mineraus bruts extrachs dei minieras.

mineralurgista n. Persona qu'a en carga l'extraccion dei substànças utili dau minerau e de n'en fornir un concentrat.

minerau n.m. Element de terren que contèn de minerals utiles en proporcion importanta, e que demàndon una elaboracion per que l'industria lu emplegue. Sin.: **minier, menier, meneria.**

minerau, ala adj. Mineral.

minèrva n.f. (cir.) Dispositiu ortopedic plaçat à l'entorn dau coal e destinat à mantenir la tèsta drecha e en extension.

minervenc, a adj. Relatiu à Minèrva.

minestrone n.m. (mòt it.) Sopa de liumes e de lard mé de pichini pastas ò de ris.

mineta n.f. Minerau de Lorena pusleu paure en fèrre (28 à 34 per cent), fosforós.

minga adj. e pron. indef. Pas un, degun: *Sensa minga rason.*

mingrelian n.m. Lengua parlada dins lo Nòrd-oèst de la Georgia.

minhard, a adj. Que minhardeja.

minhardejar vt. Calinejar. Var.: **aminhardar.**

minhardisa n.f. 1. (lit.) Mancança de natural; gràcia afectada. 2. Galòfre vivaç emplegat per garnir de bordaduras.

minharditge n.m. Fach de minhardejar.

minho n.m. (fam.) Cat.

minhon, a adj. 1. Graciós, delicat, polidet. 2. (fam.) Brave, complasent. 3. *Filet minhon*: Tròç de carn talhat dins la poncha dau filet. ◆ n.m. (fam.) Tèrme afectiu per parlar à un enfant.

minhon n.m. Nom donat ai favorits d'Enric III de França, qu'èron totplen efeminats. Var.: **minhòt.**

minhonament adv. D'un biais minhon.

minhoneta n.f. 1. Pichin gravilhon rotlat, de granulometria foarça precisa. 2. Nom usual comun au

reseda, au galòfre minhardisa e à d'autri pichini flors. 3. Pebre grossierament chaplat. 4. Botilheta miniatura que contèn un d'alcol. 5. Pichina dentela estrecha, fina e leugiera, à pene decorada.

minhòt n.m. Minhon.

mini n.m. Meni.

miniar vt. (*mini*, classic *míni*) Pintar en miniatura.

miniator, tritz n. Miniaturista.

miniatura n.f. 1. Imatge pintat per enluminar un maneschich. 2. Pintura de pichini dimensions e de factura delicata, coma una scena gracioa ò un retrach, sigue enquadrada, sigue tractada en medalhon, sigue emplegada per decorar una boita, una tabatiera. ◇ *En miniatura*: En reduccion. ◆ adj. Foarça pichin; qu'es la reduccion de quauqua ren: *Un camion miniatura*. Sin.: **reduch**.

miniaturat, ada adj. 1. Reduch coma una miniatura. 2. Ornat de miniaturas.

miniaturisacion (-izacion) n.f. Accion de miniaturisar.

miniaturisar (-izar) vt. (tecn.) Donar de dimensions foarça pichini à.

miniaturesita n. Pintre de miniaturas.

minicadena n.f. Cadena auta fidelitat foarça compacta.

minicaisseta n.f. Caisseta de pichin format. ◆ n.m. Magnetofòne per lièger de minicaissetas.

minibús n.m. Minicarri.

minicarri n.m. Pichin autocarri. Sin.: **minibús**.

minicomputaire n.m. Computaire de pichin volume, d'una capacitat de memòria mejana, de boana performança, emplegat d'un biais autonòme ò coma periferic d'un computador central ò d'una ret informatica.

minier, a adj. Relatiu ai minieras.

minier n.m. Minerau.

miniera n.f. 1. Jaça de substança minerala ò fossila, enclausa dins la tèrra ò que si pòu trobar à la susfàcia. Var.: **mina**. ◇ *Metals de la miniera de platina*: Metals rares (palladi, iridi, ròdi, e ruteni) qu'acompànhon la platina dins lu sieus mineraus. Sin.: **platinoïde**. 2. Cavitat cavada dins lo soal per extraire lo carbon ò lo minerau: *Davalar dins la miniera*. 3. Ensèm dei installacions necessari à l'esplecha d'una jaça de minerau. 4. (fig.) Fond ric de quauqua ren, ressorsa importanta.

minigueta n.f. Grana de l'amòme. Sin.: **grana de paradís**.

minima (a) loc. adj. inv. (dr.) *Apèl a minima*: Apèl que fa lo ministèri public quora estima la pena troup leugiera.

minimal, a adj. 1. Qu'a rejonch lo sieu ponch mai bas: *Temperatura minimala*. 2. (art contemp.) Si di d'una òbra reducha à de formas geometriqui estrechi e à de modalitats elementari de matèria ò de color. 3. (mat.) *Element minimal*: Element d'un ensemble ordenat tau que n'existisse minga autre element que li sigue inferior. Var.: **minimau**.

minimalisacion (-izacion) n.f. Accion de minimalisar; fach d'èstre minimalisat.

minimalisar (-izar) vt. Redurre fins au ponch minimal: *Minimalisar lu fachs*.

minimalisme n.m. Actituda que consistisse à demandar lo mens possible de cauas.

minimalista adj. Que representa ò apare una posicion minimala (per op. à *maximalista*). Sin.: **minimista**.

minimant, a adj. Que rejonhe lo ponch mai bas.

minimar vt. Minorar.

minimau, ala adj. Minimal.

minime, a adj. Qu'es totplen pichin, gaire important.

minime, a n. Anciana categoria esportiva, per lu enfants de 11 à 13 ans.

minime n.m. (cat.) Religiós membre d'un òrdre mendicant instituit au s. XVⁿ per sant Francés de Paula, à Cosenza (Itàlia).

minimessa n.f. Religioa de l'òrdre de sant Francés de Paula.

minimisacion (-izacion) n.f. Accion de minimisar; fach d'èstre minimisat.

minimisar (-izar) vt. Acordar una importança mendra à, reduire l'importança de: *Minimisar lo ròtle de quauqu'un, minimisar un incident*.

minimisme n.m. (teol.) Doctrina que reduc lo mai possible lo nombre de dògmas.

minimista adj. e n. 1. Minimalista. 2. Si di d'aqueu que vòu reduire lo mai possible lo nombre dei crendças.

minimitat n.f. Qualitat de cen qu'es minime.

mínimo adj. e n.m. 1. Minimum. 2. Minime.

minimom n.m. Minimum.

minimós, oa adj. 1. Que s'ocupa deis mendres detalhs. Sin.: **conscienciós, escrupulós, metodic**. 2. Que s'ocupa de detalhs inutilis; maniac dau perfeccionisme. Var.: **menimós**.

minimosament adj. D'un biais minimós. Var.: **menimosament**. Sin.: **consciensiosament, escrupulosament, metodicament**.

minimum n.m. (lat.) 1. Lo gra mai pichin au quau una caua pòu èstre reducha; lo plus pauc possible. ◇ *Au minimum*: Per lo mens, au manco, per lo mendre. 2. (dr.) Pena minimala que poasque èstre aplicada per un cas determinat. ◇ *Minimum vital*: Revengut minimal necessari à la subsistença d'una persona, d'una familha. 3. (mat.) Element mai pichin (s'existisse) d'un ensemble ordenat. ◇ *Minimum d'una foncion*: Minimum dei valors qu'aquela foncion pilha dins un interval donat ò dins lo sieu domèni de definicion. 4. *Minimum vielhessa*: Pension minimala pagada à-n-una persona qu'a l'atge de la retirada. ◆ adj. Minimal. Var.: **mínimo, minimom**.

mínio n.m. 1. Pigment roge-orange obtengut per oxidacion de plomb fondut. 2. Pintura antirolh.

ministèri n.m. 1. Foncion, carga de ministre; temps que s'ocupa aquesta foncion. 2. Ensèm dei ministres ò cabinet que compàon lo govèrn d'un Estat. 3. Administracion que depende d'un ministre; edifici dont si tròvon lu sieus servicis. 4. *Ministèri public*:

magistratura establida pròche d'una juridiccion e que s'entrèva de l'aplicacion dei lèis en nom de la societat. 5. (relig.) Foncion, carga, espec. lo sacerdotci. Sin.: **emplec, carga, foncion, mestier, ofici**.

ministerial, a adj. Relatiu au ministre ò au ministèri: *Foncions ministeriali*. Var.: **ministeriau**.

ministerialament adv. D'un biais ministerial.

ministerialisme n.m. 1. Opinion, comportament d'aquelu que, dins un govèrn parlamentari, sostènòu sistematicament tot ministèri. 2. Participacion d'un partit politic que si reclama dau movement obrier à un govèrn que considèra coma borgès.

ministeriat n.m. 1. Carga de ministre. 2. Durada dei foncions d'un ministre. 3. Mena de gestion correnta dins la quala lo rèi delegava la gestion correnta.

ministeriau, ala adj. Ministerial.

ministrable, a adj. e n. Susceptible de devenir ministre.

ministeral, a adj. Relatiu à la qualitat de ministre dins la religion protestanta. Var.: **ministrau**.

ministeral n.m. 1. Partidari d'un ministèri. 2. En Soïssa, una dei magistraturas. Var.: **ministrau**.

ministrau, ala adj. e n. Ministeral.

ministre, essa n.m. 1. Membre dau govèrn d'un Estat à la tèsta d'un departament ministerial. ◇ *Ministre d'Estat*: Títol onorific atribuit à d'unu ministres en rason de l'importança que si vòu donar au sieu camp d'activitat, ò perqué es estat encargat d'una mission particuliera. 2. (relig.) *Ministre dau culte*: Prèire ò pastor encargat d'un servici parroquial.

minitèl n.m. (nom depauat, m'una majuscula) Terminal d'interrogacion emplegat en França entre lo 1980 e lo 2012 (rapidament remplaçat per l'internet).

minitelista n. Usancier d'un Minitèl.

minitractor n.m.

minnesang n.m. (liter.) Poesia cortesa alemanda dei s. XIIⁿ e XIIIⁿ.

minnesänger n.m. Poeta cortés alemand dei s. XIIⁿ e XIIIⁿ aflatada per la poesia lirica d'òc..

minoenc n.m. Periòde de l'istòria de Creta, dau IIIⁿ millenari fins à 1000 av. J.-C. ◆ **minoenc, a** adj. Dau minoen.

minoptèr n.m. (zool.) Nuèchola dei alas lònqui.

minor, a adj. 1. D'una importança segondària, d'un interès mendre: *Un affaire minor*. 2. (mús.) Si di de l'interval musical qu'es mai pichin d'un mièg-ton cromatic que l'interval major format dau meme nombre de gras. ◇ *Mòde minor* ò *minor*, n.m.: Mòde dins lo quau lu intervals formats à partir de la tonica son minors ò justs, e caracterisat per un mièg-ton entre, respectivament, lu 2^d e 3ⁿ, e lu 5ⁿ e 6ⁿ gras.

minor, a adj. e n. Que non a encara l'atge de la majoritat legala.

minora n.f. (log.) Segonda proposicion d'un sillogisme.

minoracion n.f. Accion de minorar.

minorança n.f. Ensèm de personas, de cauas, inferior en nombre per rapoart à un autre ensèm. Sin.: **minoritat**.

minorant adj.m. n.m. (mat.) *Element minorant d'una part d'un ensemble ordenat* E ò *minorant*, n.m.: Element de E inferior à toi lu element d'aquesta part.

minorar vt. 1. Diminuir l'importança de quauqua ren, li acordar una valor mai pichina: Minorar un incident diplomatic. 2. Portar quauqua ren à una chifra inferiora: Minorar lu prètze dau 10 %. 4. Determinar un minorant. Sin.: **minimar**.

minorat n.m. Títol e foncion d'un clerc qu'a reçauput lu òrdres minors.

minoratiu, iva adj. (lit.) Que minora.

minorita n.m. Fraire minor.

minoritari, ària adj. e n. Qu'apartèn à la minoritat; que s'apontèla sobre una minoritat.

minoritat n.f. (dau lat. *minor*) 1. Estat d'una persona que non a encara l'atge de la majoritat. 2. Periòde de la vida d'una persona pendent la quala non es legalament responsabla dei sieus actes e non a l'exercici dei sieus drechs.

minoritat n.f. (angl. *minority*) 1. Ensèm de personas, de cauas, inferior en nombre per rapoart à un autre ensèm. Sin.: **minorança**. 2. Grope de persona que comprèn lo nombre de votz mai bas dins una eleccion, un vòte. 3. Ensèm d'aquelu que si diferèncion au dedintre d'un meme grope (per op. à *majoritat*). ◇ *Minoritat nacionala*: Grope que si destria de la majoritat de la populacion per li sieu particularitats etniqui, la sieu religion, la sieu lenga ò li sieu tradicions: *La minoritat occitana*.

minorquin, a adj. e n. De Minòrca. Var.: **menorquin**.

minòt n.m. Farina emplegada per li pastas ò per l'alimentacion dau bestiar.

minòt, a n. Drollet.

minotaria n.f. 1. Usina dont si transforma lo gran en farina. 2. Comèrci, industria de la transformacion dau gran en farina.

minotier n.m. Persona que fa marchar una minotaria. Sin.: **minator**.

minucia n.f. Aplicacion atentiva e escrupuloa ai detalhs. Sin.: **menudaria**.

minucios, oa adj. 1. Que s'estaca ai pichins detalhs, escrupulós. 2. Fach mé minucia; que demanda de minucia: *Un trabalh minucios*. Sin.: **menimós, consciencios, escrupulós**.

minuciosament adv. Embé minucia. Sin.: **menimosament**.

minuet n.m. Menuget.

minuscul(e), a adj. Pichinet.

minuscul(e), a adj. e n.f. *Letra minuscula, caractèr minuscule* ò *minuscula*, n.f.: Letra pichina. Contr.: **majuscula**.

minushabens n.m. (latin) (fam.) Persona d'una intelligença debla, d'una granda mediocritat intellectuala.

minussar vt. Talhar ò rompre à pichins tròç. Var.: **menussar**. Sin.: **menudar**.

minussarias n.f. pl. Menudalhas. Var.: **menussarias**. Sin.: **menudarias**.

minuta n.f. 1. Unitat de mesura dau temps (simb. min.), que vau 60 segondas. 2. Cort espaci de temps: *M'en torni dins una minuta*. Sin.: **instant**, **momenet**, **momenton**. ◇ *La minuta de veritat*: Lo moment excepcionau e cort dins lo quau la veritat esclata. 3. Unitat de mesura d'angle (simb. °), que vau 1/60 de gra, sigue $\pi/10800$ radian. Sin.: **minuta sexagesimala**. 4. (metrol.) *Minuta centesimala*: Sotamultiple dau grade, que vau $\pi/20000$ radian. ◆ interj. *Minuta!*: Aspèra! Doçament! Plan! Suau! D'aise!

minuta n.f. (dr.) Escrich original d'un jutjament ò d'un acte notariat, que lu interessats n'en poàdon aver que de còpias (*gròssas ò expedicions*) ò d'extrachs.

minutaire n.m. Aparelh m'un movement de relotjaria, que permete de reglar la durada d'una accion dins una maion: *Lo minutaire dau lume*.

minutar vt. Fixar mé precision la durada, lo debanament de: *Minutar una intervencion à la television*.

minutari n.m. Registre que contèn li minutas dei actes d'un notari. Var.: **minutier**.

minutari, ària adj. (dr.) Qu'a lo caractèr d'una minuta: *Un acte minutat*.

minutaria n.f. 1. Aparelh electric m'un movemet de relotjaria, destinat à assegurar un contacte pendent un temps determinat. 2. Part dau movement d'un relòtge que sièrve à marcar li diferenti parts de l'ora.

minutatge n.m. Accion de minutar.

minutier n.m. Minutari.

mioblast n.m. Cellula soca responsabla de la miogenèsi.

mioblastòma n.m. (patol.) Tumor generalament sensa gravitat dei cellulas musculari.

miocardi n.m. Ensèm dei cellulas musculari cardiaqui; muscle vuèi que forma la part contractila dau coar.

miocarditi n.f. Inflamacion dau miocarde.

miocardiopatia n.f. (med.) Tèrme generic dei malautias dau miocardi.

miocardioscleròsi n.f. (patol.) Estrechiment dau miocardi.

miocastòr n.m. Miopotame.

miocène, a n.m. e adj. Tèrç periòde de l'èra terciària, entre l'oligocène e lo pliocène, qu'a vist l'aparicion dei mamifèrs evoluits.

miocenic, a adj. Relatiu au miocène.

mioclonia n.f. Contraccion muscularia anormala.

miodesopsia n.f. Aparicion de ponchs mobiles dins lo camp visual.

miodinia n.f. Dolor muscularia que si manifestà en lu reumas muscularis, d'uni neuralgias e sobretot en li ràmpes.

mioedèma n.m. Contraccion nodulària d'un muscle superficial que resulta d'un còup reçauput ò d'una irritacion locala.

miofibrilla n.f. Cadena que forma li unitats contractili dau muscle.

miogène, a adj. Que pertòca lu elements mesodermics que si tresmúdon en fibras musculari.

miogenèsi n.f. Formacion dei muscles esqueletics dins l'embrion.

miogenia n.f. Ensèm dei procediments que perméon a d'unu elements diferenciats dau mesodèrma de si tresmudar en fibras musculari.

mioglobina n.f. Proteïna vesina de l'emoglobina presenta en lu muscles.

mioglobinuria n.f. Malautia dau cavau caracterisada per l'eliminacion de mioglobina en l'urina que si tencha de roge.

miografe n.m. Aparelh qu'enregistra li contraccions musculari.

miografia n.f. Enregistrament grafic de la contraccion dei muscles.

miograma n.m. Corba obtenguda per miografia.

miolèmma n.m. Tube transparent que contèn li fibras musculari.

miolisi n.f. Demeniment de la fibra muscularia que si manifestà a la començada d'una miopatia.

miologia n.f. Estudi dei muscles.

miòme n.m. Tumor dau teissut musculari.

miomectomia n.f. Ablacion d'un miòme.

miomòrfes n.m. *Miomòrfes*: Sota-òrdre de mamifèrs enclausant mai de mila sòrtas, de que lo tipe n'es lo garri.

miopat, a adj. e n. Pertocat de miopatia.

miopatia n.f. Atrofia muscularia grèva, de l'evolucion progressiva.

miopatic, a adj. Relatiu à la miopatia.

miòpe, a adj. e n. 1. Pertocat de miopia. Sin.: lèrni. 2. (fig.) Que manca de discerniment, de perspicasitat.

miopia n.f. 1. Anomalia de la vista que fa que non si véon clarament lu objèctes alunhats 2. (fig.) Mancança de discerniment, de perspicasitat. Var.: **miopisme**.

miopisme n.m. Miopia.

mioplasma n.m. Protoplasma de la cellula muscularia. Sin.: sarcoplasma.

mioplastia n.f. Operacion cirurgicala qu'a per tòca la refeccion d'un muscle.

miopotame n.m. (zool.) Ragondin. Sin.: **miocastòr**.

miorelaxant, a adj. e n. Si di d'un medicament qu'ajuda à la relaxacion dei muscles.

miorelaxacion n.f. Relaxacion muscularia.

miorraffia n.f. Operacion cirurgicala que pertòca la sutura d'un muscle.

miosalgia n.f. Dolor muscularia.

mioscleròsi n.f. Induracion d'un muscle deuguda à la proliferacion d'un teissut conjontiu.

miòsi n.m. (med.) Estrechiment anormal de la pupilla. Contr.: **midriasi**.

miosina n.f. Proteïna constituenta dei miofibrillas, que juèga un ròtle important dins la contraccion dei muscles.

miositi n.f. (med.) Inflamacion dau teissut musculari.

miosòma n.m. Ensèm dei discs que la sieu recampada per lo biais d'una substança intermediària fòrmon la fibrilha muscularia regada.

miosòtis n.m. Planta dei flors blavi, pichineti e eleganti (Família dei borraginaceas). Sin.: **èrba dei estelas**.

miosteòma n.m. Osteòma desvolopat dintre un muscle.

miotic, a adj. Pertòca lu medicaments que provòcon la miòsi.

miotomia n.f. (cir.) Intervencion cirurgicala qu'a per tòca de talhar un muscle.

miotonia n.f. Trebolament caracterisat per lo flaquitge de la decontraccion d'un muscle.

miotonic, a adj. Que pertòca la miotonia.

miquelina n.f. (camin de fèrre) Autoralh leugier equipat de gomias especiali.

mir n.m. En Rússia, assemblada encargada de la gestion dei afaires d'una comuna paisana; la comuna paisana d'esperela.

mira n.f. 1. Ambicion, tòca. Var.: **amira**. Sin.: **estigança**. 2. (opt.) Règla graduada ò senhal fixe emplegats per lo nivelament, en geodesia ò en topografia. 3. (fot.) Dessenh de trachs de larguèssas e d'orientacions diferenti, que sièrve per estudiar lu limits de netitge d'un objectiu fotografic ò d'una susfàcia sensibla. 4. (telev.) Imatge que compoarta divers motius geometricis, que permete d'optimisar lo reglatge dei aparelhs de recepcion. 5. (arm.) *Cran de mira*: Entalh praticat dins l'auça d'una arma de fuèc e que sièrve per mirar. ◇ *Linha de mira*: Linha drecha determinada per lo mitan dau cran de mira e per la cima dau guidon d'una arma de fuèc. ◇ *Ponch de mira*: Ponch que si vòu tocar en tirant m'una arma de fuèc.

mirabèla n.f. 1. Pichina pruna jauna, doça e perfumada. 2. Aigardent que si fa m'aqueu fruch.

mirabelier n.m. Pruniera que dona de mirabèlas (Família dei rosaceas).

mirabilis n.m. Planta erbacea, originària d'Àfrica e d'Amèrica, sovent cultivada per li sieu grandi flors coloradi que si duèrbon la nuèch, cen que li dona lo sieu nom usual de bèla de nuèch (Família dei nictaginaceas).

mirabilita n.f. (miner.) Sulfat natural de sòdi decaïdrat, de formula quimica Na₂SO₄·10 H₂O.

miracidi n.m. Promiera forma larvària dei vèrs trematòdes.

miraclant, a adj. e n. Que fa de miracles. Sin.: **taumaturgue**.

miracler vi. Faire de miracles. Var.: **miraclejar**.

miracle n.m. 1. Fenomène interpretat coma una intervencion divina: *Lu miracles de Lorda*. ◇ *Cridar au miracle*: Manifestar un estonament admiratiu, sovent excessiu. 2. Fach, resultat estonant, extraordinari; azard meravilhós, astre excepcional: *Seria un miracle se*

l'OGCN siguesse campion. Sin.: **meravilha, prodigi**. ◇ *Per miracle*: D'un biais urós, que nos s'asperava. 3. À l'Atge Mejjan, drama religiós que metia en scena una intervencion miraculoa d'un sant ò de la Verge.

miraclejant, a adj. De l'òrdre dau miracle.

miraclejar vi. Faire de miracles. Var.: **miracler**.

miraclós, oa adj. Miraclós.

miraclosament adv. Miraclosament.

miraculat, ada adj. e n. 1. Si di de quauqu'un qu'es estat l'objècte d'un miracle. 2. Que, per un còup d'astre excepcional, a evitat una catastròfa.

miraculisar (-izar) vt. Presentar coma un miracle.

miraculós, oa adj. 1. Que tèn dau miracle: *Una remontada miraculoa*. 2. Estonant, extraordinari per lu sieus efèctes: *Un remèdi miraculós*. Var.: **miraclós**.

miraculosament adv. D'un biais miraculós. Var.: **miraclosament**.

mirada n.f. 1. Agach d'admiracion. 2. Accion de dirigir lo regard au travèrs d'una arma, d'un objectiu fotografic, etc.

mirador n.m. Torre d'observacion ò de susvelhança, espec. per la garda de presoniers, d'un depaus, etc.

miraire, airtz n. Mersona que fa lo miratge dei òus.

miralh n.m. 1. Vitre polit e metallisat (generalament mé d'argent, d'estanh ò d'alumini) que remanda lu rais luminós. 2. Susfàcia metallisada qu'a lu memes usatges que lo vitre polit. ◇ (aeron.) *Miralh d'apontatge*: Sistema optic que permete ai pilòts d'efectuar solets la sieu manòbra. 3. (lit.) Susfàcia unida que rebate li cauas: *Lo miralh de l'aiga*.

miralh n.m. 1. Pèça d'armadura per protegir la tèsta dau cavau. Sin.: **chanfren** (fr.), **testiera, frontau**. 2. (zool.) Taca blanca sus lo chanfren d'un cavau.

miralhant, a adj. (lit.) Que miralha.

miralhar vt. Mirar. ◇ vi. Rebatre lo lume. Sin.: **rebatre**. ◇ **si miralhar** v.pr. Si regarjar (dins un miralh).

miralhat, ada adj. *Estòfa miralhada*: Estòfa que miralha.

miralhejadís n.m. Que miralha.

miralhejar vi. Miralhar.

miralhet n.m. Pichin miralh. ◇ (espec.) Aisina de caça format de pichoi miralhs que si fa virar au soleu per atraire li alaudetas.

miralhier n.m. Fabricant de miralhs.

miralhin n.m. Pichin miralh.

mirament n.m. Mena de miratge en auta mar.

miranda n.f. 1. Belvèire, mirador. 2. *Faire miranda*: Faire de miracles, faire quauqua ren d'excepcional.

mira-òus n.m. inv. Aparelh que sièrve à observar per transparença lo dedintre dei òus au mejan dau lume electric.

mirapeis n.m. Preparacion de nhifs, de cebas, de cambajon ò de ventresca que si pòu ajustar à de plats per n'en exaltar la sabor.

mirapeissés, a adj. e n. Originari ò estatjant de Mirapeis (Arièja).

mirar vt. 1. (lit.) Rebatre: *Lu aubres míron li sieu fuèlhas dins l'aiga dau riu*. 2. (tecn.) Observar (un òu) à contrajorn au mejan d'un mira-òus per s'assegurar de l'estat dau sieu contengut. ◆ vi. Orientar una arma, un aparelh fotografic vèrs un objectiu determinat. ◆ **si mirar** v.pr. (lit.) 1. Si regarjar dins un miralh ò dins una susfàcia polida. 2. Si rebatre: *Lu aubres si míron dins l'aiga*.

miratge n.m. 1. Fenomèn de òptica observable dins li regions dont si tròvon sobrepauadi de jaças d'ària de temperaturas diferents (desèrts, banquisa), que fa que lu objectes alunhats an un imatge ò divèrs imatges diversament inversats e sobrepauats. 2. (fig.) Aparença enganairitz que pòu sedurre per un moment: *Aquela esperança èra solament un miratge*. Sin.: **embornador**. 3. Accion de mirar un òu.

mirbana n.f. *Essença de mirbana*: En perfumaria, nitrobenzène.

mirgalhadís n.f. Mirgalhadura.

mirgalhadura n.f. Que presenta una parença de colors variadi e beluguejanti. Var.: **mirgalhadís**.

mirgalhar vt. Donar una parença mirgalhada.

mirgalhat, da adj. De colors variadi e beluguejanti.

miriada n.f. Quantitat endrma, indefinida: *De miriadas d'estelas*. Sin.: **miliassada**.

miriamètre n.m. Distança de dètz mila mètres.

miriapòde n.m. *Miriapòdes*: Classa d'artropòdes terrèstres que presènton de segments e de patas en grand nombre, m'un pareu d'antenas, de mandibulas e de traqueas respiratòri. Sin.: (corrent) **milapatas**.

mirific, a adj. Meravilhós.

miriofilla n. Planta aquatica dei fuèlhas en fini lanieras, que s'emplega sovent dins lu aquaris.

mirliton n.m. Instrument de música dins lo quau lo buf uman fa vibrar una membrana que modifica la votz que parla ò canta davant. ◇ (fam.) *De mirliton*: De marrida qualitat, en parlant d'un son, d'una música, de vèrs.

mirmecofil(e), a adj. e n. Si di dei espècias animalis que vívon en permanença dins li formiguieras e dei plantas dont vívon li formigas.

mirmidon n.m. (lit.) Òme pichin e insignificant.

mirmilhon n.m. Gladiador roman, armat d'un boclier, d'una espada corta e d'un casco, que si batia generalament còtra lo retiari.

mirobalan n.m. Drupa de divèrs badamièrs d'Índia, que s'emplega en tanaria e s'emplegava en farmacia. Var.: **mirobolant**.

mirobolant n.m. Miobalan.

mirobolant, a adj. Tròup extraordinari per poder devenir vèr. Sin.: **utopic**.

mirològue n.m. En Grècia, cant que lu pròches d'un moart cantàvon per li funeralhas.

mirosina n.f. Enzima dei granas de mostarda, que libèra l'essença de mostarda.

miroxile n.m. Aubre d'Amèrica tropicala, que fornisse de resina odoranti. Var.: **miroxilon**.

miroxilon n.m. Miroxile.

mirra n.f. Resina odoranta que vèn d'un aubre d'Arabia.

mirtacea n.f. *Mirtaceas*: Família de plantas dei regions caudi, coma la murta e l'eucaliptus.

mirta n.f. Murta. Sin.: **nèrta**.

mirtifòrme, a adj. (anat.) Qu'a la forma d'una fuèlha de murta.

MIRV n.m. inv. (de l'anglés Multiple Independent [targetable] Reentry Vehicle) Carga multipla qu'un missile empoarta e que lu sieus elements poàdon èstre guidats cadun sobre un objectiu particular.

misandre, a adj. e n. Que sente ò manifèsta de mesprètz per lu òmes, per op. à *misogine*.

misandria n.f. Comportament misandre, per op. à *misoginia*.

misantrops, a adj. e n. Que li agrada d'èstre solet, que fugisse la societat, lu autres. Contr.: **filantrops**.

misantropia n.f. Disposicion d'esperit que mena à fugir la societat. Var.: **misantropisme**. Contr.: **filantropia**.

misantropic, a adj. Qu'a lo caractèr de la misantropia.

misantropisme n.m. Misantropia.

miscellaneous n.f. pl. (lit.) Recuèlh constituit d'articles, d'estudis variats.

miscibilitat n.f. (didact.) Caractèr de cen qu'es miscible.

miscible, a adj. (didact.) Que pòu formar m'un autre còrs un mesclum omogeneu. Sin.: **mescladís**.

misé n.f. Madomaisèla.

misenita n.f. (miner.) Mineral compauat d'un sulfat acide de potassa esquasi pur.

miserabilisme n.m. Tendença lièraria e artistica caracterisada per un gust sistematic per la representacion de la misèria umana.

miserabilista adj. e n. Que pertòca lo miserabilisme.

miserablement adv. D'un biais miserable. Sin.: **escarsament**.

miserablàs, assa adj. Foaça miserable. Sin.: **pauràs**.

miserable, a adj. e n. 1. Que manca de ressorsas; indigent, necessitós. Var.: **miserós**. Sin.: **mesquin**. 2. De natura à far nàisser la pietat: *Una fin miserabla, una situacion personala miserabla*. 3. Digne de mesprètz, sensa valor: *Un acte miserable*. ◆ adj. Qu'a gaire de valor, d'importança: *Un salari miserable*. Sin.: **escars**.

miseracion n.f. Sentiment de pietat, de misericòrdia. Sin.: **compassion, commiseracion, misericòrdia**.

miserere n.m. inv. 1. Saume que la sieu traduccion dins la Vulgata comença per aqueu mòt, un dei sèt saumes de la penitència; pèça de música cantada, compauada sobre li paraulas d'aqueu saume. 2. Nom ancian de l'oclusion intestinala.

misèria n.f. 1. Estat de granda pauretat, de feblesa, d'impotença; mancança grèva de quauqua ren: *Viure dins la misèria*. 2. Eveniment dolorós. Sin.: **afliccion**,

patiment. 3. Caua de gaire d'importança: *Aqueu salariat ganha una misèria.* 4. Tradescàntia (planta). ◆ pl. Cen que rende la vida doleroa, penoa: *Li pichini misèrias de la vida, faire de misèrias à quauqu'un.*

misericòrdia n.f. 1. (lit.) Pietat que poarta à perdonar à-n-un colpable, à faire gràcia à-n-un vencut; perdon acordat per pura bontat. 2. Consòla plaçada sota la forma d'una glèia e que sièrve, quora aqueu sèti es auçat, à s'apontelar tot en semblant èstre totalament drech. 3. (vièlh) *Àncora de misericòrdia:* Àncora mai mai foarta d'una nau. ◆ interj. Marca una sorpresa acomphada de despièch, de pena, d'espavent.

misericordiós, oa adj. Enclin à la misericòrdia, au perdon. Sin.: **clement, generós.**

miserós, oa adj. Qu'es dins la misèria. Var.: **miserable.** Sin.: **paure, mesquin.**

misidaceu n.m. *Misidaceus:* Òrdre de crustaceus de mar auta, pusleu grands e desprovedits de branquias.

misogine, a adj. e n. Que sente ò manifèsta de mesprètz per li fremas, per op. à *misandre.*

misoginia n.f. Comportament misogine, per op. à *misandria.*

misologia n.f. Refut de rasonar.

misològue, a n. Qu'es còntre lo rasonament.

misonèisme n.m. Aversion per tot cambiament, per tot cen qu'es noueu.

misonèista adj. e n. Que manifèsta de misonèisme.

misopedia n.f. Aborrimet a respiech dei mainaus.

mispickel n.m. (mòt al.) (miner.) Arseniosulfure natural de fèrre (FeAsS). Var.: **mispiquel.**

mispiquel n.m. Mispickel.

miss n.f. (angl.) 1. Joventat anglesa. 2. Regina de beutat: *Miss Provença.*

missau n.m. Libre que contèn lu tèxtos de la liturgia de la messa.

missi dominici n.m. pl. (ist.) Agents que Carlemanhe mandava, doi per doi, un clergue e un laïc, per assegurar lo contraròtle dei autoritats locals.

missil(e) n.m. Projectile enclaus dins un sistema d'arma militarà classica ò nucleària, m'un sistema de propulsion automatic ò guidat e guidat sus tot ò partida dau sieu itinerari per autoguidatge ò per teleguidatge.

missilier, a n. Militari especialisat dins lo servici dei missiles.

mission n.f. 1. Carga donada à quauqu'un de complir una tasca definida. 2. Foncion temporària e determinada qu'un govèrn ò una organisacion dona à quauqu'un, à un grope. 3. Ensèm dei personas qu'an reçauput aquela carga. 4. Tòca elevada, dever inerent à una profession, una activitat e au ròtle social que li es atribuit. 5. (relig.) Organisacion que tende à la propagacion de la fe. ◇ Establiment de missionaris. ◇ Seguida de predicacions per la conversion dei infidèles e dei pecadors.

missionari, ària n. Religiós emplegat ai missions estrangieri ò interiori. ◆ adj. (relig.) Relatiu ai missions, à l'espandiment de la fe.

missiva n.f. e adj. (lit.) Letra. ◇ (dr.) *Letra missiva:* Tot esrich donat à la poasta ò à un particulier per lo faire pervenir.

missòla n.f. Espècia de peis-cans de fond, de talha mejana, mé 5 pareus de fendas branquiali, de l'esquina gris unifòrme ò non, vivipares, manjadís.

misson n.m. Cervelat.

misson n.f. Meisson.

missonada n.f. Meisson.

missonadoira n.f. Meissonadoira.

missonaira n.f. Meissonaira.

missonaira-batèira n.f. Meissonaira-batèira.

missonaira-ligaira n.f. Meissonaira-ligaira.

missonaire, airtz n. Meissonaire.

missonar vt. Meissonar.

missonatge n.m. Meissonatge.

missonier, a adj. Meissonier.

missuga n.f. Ciste. Var.: **mussega.**

mistela n.f. Most de raïm au quau s'ajusta d'alcòl per faire cessar la sieu fermentacion.

mistèri n.m. 1. Cen qu'es escondut, incomprendible, desconoissut: *Lu mistèris de la vida.* ◇ *Faire mistèri de:* Tenir secret. 2. Question dificila, segura. 3. (teol.) Veritat de fe inaccessible à la rason umana soleta e que pòu èstre conoissuda solament per una revelacion divina. 4. (liter.) À l'Atge Mejan, pèça de teatre dau subjècte religiós e dont si faïa intervenir Dieu, lu sants, lu àngels e lo diau. 5. (ist.) Ensèm de doctrinas secreti e de rites iniciatics que la sieu revelacion devia portar lo sauvament, dins d'uni religions anciani originari de Grècia ò d'Orient.

mistèri n.m. (nom depauat) Crema glaçada recubèrta de merenga e de pralinat.

misteriós, oa adj. 1. Que contèn un sens escondut: *De paraulas misterioi.* 2. Dificile de capir, desconoissut. 3. Tengut secret: *Si siam rescontrats dins un luèc misteriois.* 4. Si di d'una persona que la sieu indentitat non es conoissuda ò que s'enviròuta de mistèri: *Es vengut un visitaire misteriois.*

misteriosament adv. D'un biais misteriois.

mistic, a adj. 1. Que pertòca lu mistèris de la religion. 2. Qu'apartèn au misticisme. 3. (dr.) *Testament mistic:* Testament presentat claus e sagelat à un notari, que dreïça un acte en presença de doi testimònis. ◆ adj. e n. 1. Que practica lo misticisme, qu'a una fe religioa intensa. 2. Persona que s'adona à la teologia ò à la vida mistica. 3. Que lo sieu caractèr es exaltat, que li sieu ideas son absoludi.

mistica n.f. 1. Filosofia ò teologia que tracta dei fenomènes que non si poàdon explicar racionalament. 2. Credença absoluta que si forma à l'entorn d'una idea, d'una persona. 3. Ensèm dei practicas que fan metre en contacte l'ànima m'au divenc.

misticament adv. Segond lo sens mistic.

misticèt n.m. *Misticèts:* Sota-òrdre de cetaceus que poàrton de fanons e son sensa dents, coma la balena.

misticisme n.m. 1. Actituda religioa ò filosofica qu'afirma la possibilitat d'una union perfecha mé Dieu ò l'Absolut dins la contemplacion ò l'extasi; doctrina

qu'admete la realitat d'aquesta union. 2. Doctrina ò credença fondada sobre lo sentiment religiós ò que li fa una granda plaça. ◇ Tendença à si fondar sobre lo sentiment, e espec. lo sentiment religiós, sobre l'intuicion e non sobre la rason. ◇ Iniciacion ai mistèris de la fe.

misticitat n.f. Caractèr de cen qu'es mistic; fe intensa, practicas mistiqui.

misticable, a adj. Que pòu èstre mistificat.

mistificacion n.f. 1. Accion de mistificar, d'enganar quauqu'un. 2. Cen qu'es solament illusion, que constitue un mite intellectual; impostura.

mistificaire, airtz adj. e n. Mistificator.

mistificar vt. (*mistifiqúi*) 1. Abusar de la credulitat de quauqu'un per s'en garçar. 2. Enganar en donant de la realitat una idea agradiva ma faussa.

mistificator, tritz adj. e n. Que mistifica, que li agrada mistificar; autor d'una mistificacion. Var.: **mistificator**.

mistofla n.f. (pop.) Play-boy.

mistoflet, a adj. e n. Mistolin.

mistolín, a adj. Maigre à l'excès.

mistralada n.f. Còup de mistrau. Var.: **magistralada**.

mistralàs n.m. Gròs còup de mistrau. Var.: **magistralàs**.

mistralejar vi. Bufar, en parlant dau mistrau. Var.: **magistralejar**.

mistralenc, a adj. Nom donat à una grafia engimbrada au s. XIX^{en} per J. Romanilha, apiejada màgerment sus lo francés. Es una mena d'escriptura qu'a ren de comun à respiech de la grafia originala occitana, aquela d'aquí eissida dau s. X^{en} e de l'epòca trobadoresca. F. Mistral non volia escriure li sieu òbras en la grafia de Romanilha, ma sota la pression contunha d'aqueu d'aquí finissèt per li consentir. Logicament si deuria qualificar aquela grafia de *romanilhena*.

mistralet n.m. Pichin mistrau. Var.: **magistralet**.

mistrau n.m. Vent dau Nòrd-Nòrd-Èst, que bufa en particulier sus la valada de Ròse en fins à-n-una zòna situada entre lu meridians de Seta e de Tolon. Còmpte tengut de la sieu potença, lo mistrau pòu bofar fins à Còrsega. (En d'autre luècs, si parla de *tramontana*). Var.: **magistrau**.

mita n.f. (ist.) Trabalh forçat au quau lu Espanhòus constrenhíon lu Indians dins li sieu colonias americanas.

mitacisme n.m. Vici dau discors que resulta de la repeticion de la letra m dins diferents mòts de la mema frasa.

mitadar vt. Despartir per mitat lu revenguts d'una mitadaria.

mitadaria n.f. 1. Contracte agricòla dins lo quau lo proprietari es pagat m'una part de cen qu'es recoltat. 2. Proprietat fonsiera que fa l'objècte d'un tau contracte; lu bastiments d'aquesta proprietat. Sin.: **miejaria, bordina**.

mitadenc, a adj. 1. Que va per mitan. 2. Mejan.

mitadier, a n. e n. Metaier. Sin.: **miejaire**.

mitan n.m. 1. Luèc situat à la mema distança de toi lu ponchs à l'entorn ò ai extremitats de quauqua ren. ◇

(mat.) *Mitan d'un segment*: Ponch situat à pariera distança dei extremitats. 2. (coregr.) Exercici fach au centre de la classa, sensa barra. 3. *Mitan de terren*: Au balon, jugaire encargat d'assegurar la ligason entre la defensa e l'ataca; ensèm dei jugaires qu'an aqueu ròtle. 4. Moment parierament alunhat dau començament e de la fin d'un periòde de temps: *Lo mitan de la nuèch*. 5. Posicion moderada, entre doi partits extrèmes. 6. Espaci material dins lo quau un còrs es plaçat. 7. Ensèm dei factors exteriors qu'agisson d'un biais permanent ò duradís sobre lu èstres vivents. ◇ (bio.) Biotòpe, site dont viu abitualament una espècia. ◇ *Mitan interior*: Mitan dont son directament li cellulas viventi dei animaus superiors, es à dire lo sang e la linfa. ◇ (bacter.) *Mitan de cultura*: Produch nutritiu artificial que permete la creissença pauc ò pron rapida de poblacions bacterianis ò lo sieu isolament en colonias separadi, dins una tòca diagnostica. ◇ (geogr.) *Mitan geografic*: Ensèm dei caracteristicas fisiqui (releu, clima, etc.) e umani (environament politic, economic, etc.) qu'an una influença sobre la vida dei òmes. ◇ Environament social, grope de personas dont una persona viu abitualament, de dont vèn: *Venir d'un mitan populari*. ◇ *Levar dau mitan, lève-ti dau mitan!*: Expressions per caçar quauqu'un qu'es embarrassant. 8. *Lo mitan*: L'ensèm dei personas que vívon en defoara de la lèi; banditisme. ◆ loc. prep. *Au mitan de*: Au centre, dins la part centrala de; demièg. ◆ loc. adv. *Au beu mitan, en plen mitan*: Au moment mai intense de quauqua ren que si debana: *Es arribat au beu mitan dau film*.

mitan n.f. 1. Caduna dei doi parts egali d'un tot: *Cinc es la mitan de dètz*. Var.: **mitat**. ◇ *À mitan*: Parcialament. ◇ *À mitan prètz*: Per la mitan dau prètz ordinari. ◇ *Mitan ..., mitan ...*: Per una part ..., per una altra part ... ◇ *Mitan-mitan*: Dins una egalitat totala dei doi compauants. 2. Una dei doi parts esquasi egali d'un espaci, d'una durada, d'una accion: *Faire la mitan dau camin*. ◇ *À mitan camin*: Au mitan de l'espaci que si deu percorrèr; sensa menar à la sieu fin un trabalh qu'es estat interrot. ◇ *Èstre, si metre de mitan*: Partatjar à egalitat lu riscs e lu resultats d'una empresa. ◇ *Èstre per mitan dins quauqua ren*: Èstre responsable per una part.

mitana n.f. Ganc que s'arrèsta ai promieri falanges.

mitat n.f. Mitan.

mite n.m. 1. Racònte populari ò literari que mete en scena d'èstres sobrumans e d'accions imaginari, dins lu quaus son transpauats d'eveniments istorics, vertadiers ò non, ò dins lu quaus si projècton d'unu complèxes individuals ò familhals e socials. 2. Construccion de l'esperit que non repaua sobre un fond de realitat. 3. Representacion sibolica qu'influença la vida sociala: *Lo mite dau progrès*.

mitic, a adj. Relatiu ai mites; legendari.

mitificacion n.f. Fach de mitificar; lo sieu resultat.

mitificar vt. Donar un caractèr de mite à.

mitigacion n.f. (dr.) *Mitigacion dei penas*: Substitucion d'una pena mai doça à la pena que lu jutges avíon donat, en rason de la feblesa fisica dau condemnat.

mitigaire n.m. Aparelh de robinetaria que permite un reglatge manual ò termostatic de la temperatura de l'aiga.

mitigant, a adj. Adocissent.

mitigar vt. (*mitigui*) Adocir, rendre pas tant rigorós.

mitigat, ada adj. 1. Pusleu desfavorable: *Un acuèlh mitigat*. 2. Gaire rigorós: *Una atencion mitigada*. ◇ Qualifica una dei doi tendenças dau catarisme. 3. Mesclat de quauqua ren, adocit: *D'elògis mitigats de criticas*.

mitigatiu, iva adj. Qu'adocisse.

mitilaceus n.m. *Mitilaceus*: Sobrefamilha qu'enclau lu muscles, lu litofagues...

mitilicultor, tritz n. Persona qu'alèva de muscles.

mitilicultura n.f. Alevatge de muscles.

mitilitoxina n.f. Substança toxica presenta dins lo fetge d'unu muscles.

mitilus n.m. (lat.): Nom generic dau muscle.

mito, a n. (fam.) Amant, mestressa.

mitoclastic, a adj. Que pertòca li substànças qu'entràvon la formacion dau fus au moment de la division cellulària.

mitocondria n.f. (biol.) Organit citoplasmic de la cellula, de 0,5 µm de larg e de 2 à 5 µm de lòng, que sintetisa l'adenosina trifosfat emplegada coma foant d'energia.

mitocondrial, a adj. Relatiu à la mitocondria. Var.: **mitocondriau**.

mitocondriau, ala adj. Mitocondrial.

mitocondriopatia n.f. Malautia mitocondriala.

mitologia n.f. 1. Ensèm dei mites e dei legendas pròpris à un pòble, à una civilisacion, à una region. 2. Estudi sistematic dei mites. 3. Ensèm de crendenças que pertòcon la mema idea e que s'impàuon dins una collectivitat.

mitologic, a adj. Relatiu à la mitologia.

mitològue, òga n. Especialista de la mitologia.

mitoman, a adj. e n. Pertocat de mitomania.

mitomania n.f. Tendença patologica à l'alteracion de la veritat e à la fabulacion.

mitomaniac, a adj. e n. Pertocat de mitomania; relatiu a la mitomania.

miton n.m. Gantelet de malhas ò de placas que lo gròs det solet èra liure (s. XVⁿ-s. XVIⁿ).

mitonar vi. Cuèire lentament, à pichin fuèc. ◆ vt. 1. Faire cuèire (un aliment) à pichin fuèc. 2. (fig.) Preparar embé atencion: *Mitonar la sieu venjança*.

mitòsi n.f. (biol.) Mòde usual de partiment de la cellula viventa, qu'assegura lo manteniment d'un nombre constant de cromosòmas. Sin.: *cariocinèsi, partiment indirècte*.

mitotic, a adj. (biol.) Relatiu à una mitòsi.

mitra n.f. 1. Cofadura liturgica de l'oficiant (evesque, abat) dins li ceremònias pontificali. 2. Dins l'Antiquitat, ornament en forma de bendeu triangulari de la tiara assiriana. 3. (constr.) Aparelh ò construccion que si mete sobre l'extremitat d'un conch de chaminèia per empachar la pluèia ò l'aiga de li intrar.

mitracisme n.m. Culte de Mitra.

mitraïsme n.m. Mitriacisme.

mitral, a adj. 1. *Valvula mitrala*: Valvula situada entre l'aurelheta e lo ventricules de seneca dau coar. 2. Relatiu à la valvula mitrala. Var.: **mitrau**.

mitralha n.f. 1. (anc.) Ferralha que s'emplegava per cargar lu canons. 2. *Obús à mitralha*: Obús plen de tròç de fonda que pàrton à tròç au moment que lo projectile peta. 3. Descarga d'obús, de balas. 4. Ensèm de fragments metallics que vènon generalament de recuperacion, per l'elaboracion dei aliatges. 5. (fam.) Pichina moneda.

mitralhada n.f. Rafala d'arma automatica.

mitralhadoira n.f. Arma automatica de pichin calibre (inferior à 20 mm), dau tir tendut per rafalas.

mitralhaire, airtiz n. Que sièrve una mitralhadoira. ◇ *Pistolet mitralhaire*: Arma automatica individuala. Sin.: **mitralheta**.

mitralhar vt. 1. Tirar per rafalas. 2. (fam.) Fotografiar ò filmar en rafalas. 3. *Mitralhar quauqu'un de questions*: Lo sotametre à un grand nombre de questions.

mitralhatge n.m. Accion de mitralhar.

mitralheta n.f. Pistolet mitralhaire.

mitrat, ada adj. (relig.) Qu'a drech de portar una mitra; que poarta una mitra.

mitrau, ala adj. Mitral.

mitriac, a adj. Relatiu au culte de Mitra.

mitriacisme n.m. Culte de Mitra. Var.: **mitraïsme**.

mitridatisacion (-izacion) n.f. Mitridatisme.

mitridatisar (-izar) vt. Immunisar còtra un poison per una acostumança progressiva.

mitridatisme n.m. Immunitat ai substànças toxiqui, minerali ò organiqui, obtenguda per l'ingestion de dòsis dau poison considerat, debli per començar, pi progressivament creissant. Var.: **mitridatisacion**.

mitride n.m. *Mitrides*: Familha de molluscs gasteropòdes.

mitrifòrme, a adj. Qu'a la forma d'una mitra.

miterrandian, a adj. e n. De Francesc Mitterrand; partidari de Francesc Mitterrand. Var.: **mitterandista**.

miterrandisme n.m. Politica de Francesc Mitterrand.

miterrandista adj. e n. De Francesc Mitterrand; partidair de Francesc Mitterrand. Var.: **mitterandian**.

mixcion n.f. Miccion.

mixcionar vt. Miccionar.

mixedema n.m. Edema generalisat, acompanhat de divèrs trebolicis (apatia, lassitge, etc.) e deugut à una insufisença de foncionament de la glàndola tiroïda.

mixedematós, oa adj. e n. Relatiu au mixedema; que sofrisse d'un mixedema.

mixina n.f. Vertebrat aquàtic anguillifòrme, de la pèu nuda viscoa, parasite de peis.

mixitat n.f. Caractèr mixte d'un grope, d'una escòla, etc.

mixoïde, a Que sembla una mucositat.

mixolidian, a adj. (mús.) Si di dei *harmoniai* ò *tonoi* de la Grècia antica, à un dei mòdes medievals ò à un

mòde musical ò gamma diatonica, relativa au mòde medieval.

mixòma n.m. Tumor moala, beninha, formada de teissu conjontiu mucós.

mixomatòsi n.f. Malautia infeccioa dau coniu, deuguda à un virus.

mixomicèt n.m. *Mixomicèts*: Classa de fonges inferiors que si noïrïsson de vegetaus en descomposicion e que constituïsson de molons gelatinós infòrmes (per op. à *eumicèt*).

mixotròfe, a adj. e n.m. Si di d'un organisme vivent que si noïrïsse à l'encòup per autotrofia e per eterotrofia.

mixotrofia n.f. Qualitat d'un organisme vivent que si noïrïsse à l'encòup per autotrofia e per eterotrofia.

mixte, a adj. 1. Format d'element de natura, d'origina diferenti. Sin.: **mescle**. 2. Que comprèn de personas dei doi sèxes, ò qu'apartènnon à d'originas ò à de formacions diferenti: *Una escòla mixta, una equipa mixta*. 3. (mat.) *Produch mixte de tres vectors*: Produch escalari dau premier per lo produch vectorial dei autres doi.

mixtilineu, ea adj. Qu'es format de linhas drechi e de linhas corbi.

mixtinèrve, a adj. (bot.) Si di d'una fuèlha que li sieu nervaduras son din toi lu sens.

mixtura n.f. 1. Mesclum de solucions alcoliqui, de drògas farmaceutiqui, etc. 2. Mesclum quauq que sigue que lo sieu gust es desagradu. Sin.: **mescladura, mescla, mestura**.

mixturar vt. Mesclar per formar una mixtura. Sin.: **mesturar**.

M.J.C. n.f. Maion dei Joves e de la Cultura.

M.K.S.A. Sistema d'unitats (encuèi remplaçat per lo sistema SI), dins lo quau li unitats fundamentali son lo mètre (longuessa), lo quilograma (massa), la segonda (temps) e l'ampèr (intensitat electrica).

M.M.P.I. n.m. (*Minnesota Multiphasic Personality Inventory*) Tèst sota forma de questionari, destinat à mesurar d'unu trachs de la personalitat.

Mn Simbòle dau manganès.

mnème n.m. Traça organica que permete lo remembre.

mnemonia n.f. Mnemotecnica.

mnemonic, a adj. Relatiu à la memòria.

mnemonicament adv. D'un biais mnemonic.

mnemotecnica n.f. Mnemotecnica.

mnemotecnic, a adj. 1. Relatiu à la mnemotecnica. 2. Si di d'un biais d'ajudar la memòria mé d'associacions mentali: *Emplegar un mejan mnemotecnic*.

mnemotecnica n.f. Art de desvolopar la memòria au mejan d'exercicis. Var.: **mnemotecnica**.

mnemotecnician, a n. Especialista de mnemotecnica.

mnesic, a adj. Relatiu à la memòria.

Mo Simbòle dau molibdène.

Mo Abreviacion de megaoctets.

moabit n.m. Lengua semitica dau grope cananean.

moal, a adj. 1. Que non resistisse au tocar; que manca de duresat. 2. Qua manca de vigor, d'energia, de vivacitat. Sin.: **flac, flacós, molastrós**. 3. (mar.) Si di d'una nau à velas que, sota l'accion dau vent, a tendença à abatre (per op. à *ardent*). 4. (fis.) Si di dei rais X que son lo plus pauc penetrants. ◆ n. (fam.) Persona sensa energia.

moala n.f. 1. Pèira de molin; còrs solide de forma circularia constituït de matèria abrasiva, que sièrve à amolar, à polir. 2. Moalo. 3. Part intèrna dau pan. Sin.: **mica, molèia**.

moala n.f. Organe elastic que pòu suportar de desformacions e destinat à exercir una foarça; tende a tornar pilhar la sieu foarça iniciala segond qu'es estat plegat, tesat, torsut ò comprimit. Var.: **mòla**.

moalament adv. 1. En s'abandonant: *Èstre estendut moalament sus la plaja*. 2. Sensa conviccion, deblament. Var.: **molament**. Sin.: **flacosament**.

moalo n.m. Peis-luna (*Mola mola*). Var.: **moala**.

moardre vt. 1. Agantar, sarrar foart m'ai dents, en ferissent, en entalhant: *Lo can m'a mordut*. ◇ *Moardre à l'esca*: L'agantar, en parlant dau peis; (fig.) Si laissar pilhar, enganar, en parlant de quauqu'un. Sin.: **pitar à l'esca**. ◇ *Moarde*: Li a un peis que s'es laissat pilhar; li a quauqu'un que s'es laissat pilhar. 2. (absolut) Atacar m'ai dents: *Aqueu can moarde*. 3. Atacar, intrar dintre: *La lima moarde lo metal*. 4. Trovar presa: *L'àncora non a mordut*. 5. Atacar la placa per gravar, en parlant de l'aiga foarta, d'un mordent. 6. Anar en là dau limit fixat: *La bala a mordut la linha*. ◇ (absol.) Dins lo saut en longuessa, paucar lo pen en là dau limit autorisat. ◇ *Moardre sus*: Pilhar leugierament sus (un espaci, un periòde). 7. (fam.) *Moardre à quauqua ren*: Èstre interessat per quauqua ren, li pilhar gust. ◆ **si moardre** v.pr. (fam.) *Si moardre lu dets de quauqua ren*: S'en pentir amarament.

moarre vt. (*moali*, part. passat *mougut*) Molinar (de cafè, etc.). Var.: **mòure**.

moart n.f. 1. Cessacion completa e definitiva de la vida: *Morir de moart naturala, accidental, violenta*. Sin.: **la Dalhaira** (pop.), **la Camusa** (pop.), **Chiqueta, tanta Chiqueta** (pop.), **periment, defuntada**. ◇ *Èstre à la moart, à l'article de la moart*: Èstre à mand de morir. Sin.: **èstre en ponch de moart, èstre a la tècola**. ◇ *Èstre entre la vida e la moart*: Èstre en grand perill de morir. ◇ *Moart aparenta*: Esta de ralentiment extreme dei foncions vitali, que dona à l'individú l'aspècte exterior de la moart. ◇ *Experiença de moart imminente*: (EMI) Estament de personas declaradi en moart clinica, que cuènton un còup desvelhadi, de s'èstre trobadi transportadi en un autre monde, sobrebeu, sovent en passant dins una galaria que si durbia sus una lutz esbleugissenta. Lo testimoniatge d'aqueu fenomène non explicat scientificament a pertocat de milions de gents quala que siguesse lo sieu luèc geografic. ◇ *Sofrir mila moarts*: Subir de sofrenças terribli. ◇ *La moart dins l'ànima*: En regretant vivament, à contracoar. 2. (dr.) *Pena de moart*: Pena criminala maximala, pena capitala. ◇ *Moart civila*: Pena qu'implicava la privacion

completa dei drechs civils. 3. (psican.) *Pulsion de moart*: Foarça qu'incita l'èstre uman à l'autodestruccion e qu'es à l'òbra dins lu passatges à l'acte e dins la depression. 4. (relig.) *Moart etèrna, moart de l'ànima*: Perda de la gràcia, damnacion ai penas de l'infern. 5. (fig.) Cessacion completa d'activitat: La moart dau pichin comèrci. 6. À *moart*: Mortalament: *Ferit à moart*. ◇ (fam.) À un gra intense, de toti li sieu foarças: *Frenar à moart*. ◇ À *moart!*, *Moart à ...!*: Expressions per demandar la moart de quauqu'un.

moart, a adj. 1. Qu'a cessat de viure: *Moart de frèi*. Sin.: **defuntat**. 2. Que sembla sensa vida: *Un regard moart*. ◇ *Èstre moart de lassitge*: Èstre totplen las. ◇ *Èstre moart de paur, d'inquietuda*: *Provar una granda paur, èstre foarça inquiet*. ◇ *Mai moart que viu*: Incapable de reagir, au ponch de semblar moart, sobretot en rason d'una granda paur. 3. Sensa granda activitat: *La ciutat es moarta lu jorns de fèsta, una vila moarta*. ◇ *Temps moart*: Moment sensa activitat, sensa accion; au basquet e au volley, minuta de repaus acordada à la demanda d'una equipa. 4. Qu'es sensa eficacitat ò que l'a perduda; que pòu plus servir, qu'es tròup degalhat: *Aqueli pilas son moarti, la mieu veitura es moarta*. 5. *Braç moart d'un cors d'aiga*: Braç dont lo corrent es deble ò nul. ◇ *Aiga moarta*: Aiga estagnanta. ◇ *Vau moarta*: Vau que non es plus percorruda per un cors d'aiga. 6. *Angle moart*: Part dau camp visual ocupada per un obstacle qu'esconde cen que si tròva darrier d'eu. ◇ (mil.) *Zòna de terren qu'un obstacle esconde, ò que lo fuèc non pòu tocar*. 7. *Lenga moarta*: Lenga qu'a cessat d'èstre parlada. 8. *Natura moarta*: Pintura que representa d'objèctes, de vegetaus ò d'animaus moarts. 9. (mar.) *Còrs moart*: Gaviteu cilindric establìt dins una rada, ancorat au fond de l'aiga per permetre à de naus de li s'amarrar.

moart, a n. 1. Persona qu'a perdut la vida. Sin.: **defunt, defuntat**. 2. Cadavre. 3. (mil.) *Ai moarts!*: Sonaria e bateria per onorar lo sovenir d'aquelu que son moarts per la pàtria. ◆ n.m. Au bridge, aqueu dei quatre jugaires que presenta lo sieu juèc sus la taula; li cartas d'aqueu jugaire.

moarta sason n.f. Periòde pendent lo quau l'activitat es bassa per un comèrci, una industria, etc.

moastra n.f. 1. Pichin aparelh que dona l'ora e d'autri indicacions (data, etc.). ◇ *Moastra mecanica*: Moastra que la sieu energia es fornida per una mòla. ◇ *Moastra à quartz*: Moastra electronica que lo sieu resonator es un cristal de quartz entretengut electronicament e que pòu aver un afichatge à agulhas (*moastra analogica*) ò à cristals liquides (*moastra numerica*). ◇ *Moastra connectada*: Moastra informatizada, que dispaua d'una connectivitat sensa fièu e agisse coma un computador que si poarta au ponhet. 2. Exposicion. Var.: **mòstra**.

moastra-braçalet n.f. Braçalet-moastra.

moatle n.m. Mòtle.

mobil(e), a adj. 1. Que si pòu mòure, que si pòu levar ò cambiar de posicion: *Una paret mobila*. Sin.: **movedís, movent, leváis**. ◇ *Caractèr mobile*: Element d'un ensèm de caractèrs tipografics fonduts à despart. 2. Que

si deu desplaçar ò qu'es lèst à si desplaçar, à cambiar d'activitat. 3. Que si pòu desplaçar rapidament, en parlant de tropas. ◇ *Gendarmaria mobila*: Part de la gendarmaria organizada en esquadrons motorisats ò blindats. ◇ *Garda mobile*: Membre de la gendarmaria mobila. 4. Qu'es animat d'un movement constant, ò que lo sieu aspècte càmbia sovent: *La susfàcia mobila de l'aiga*. 5. Que la data, la valor, non es fixa. ◇ *Fèstas mobili*: Fèstas cristiani que la data càmbia en foncion de la data de Pascas.

mobil(e) n.m. 1. Còrs en movement: *La velocitat d'un mobile*. 2. Pèça que si mòu à l'entorn d'un axe, dins una moastra, un relòri. 3. Motiu que mena quauqu'un à agir, que determina lo sieu comportament: *L'interès es lo sieu solet mobile*. Sin.: **causa, rason**. ◇ Motiu que mena una persona à cometre una infraccion: *Cercar lo mobile d'un crimi*. 4. Òbra d'art compauada d'elements articulats e susceptible de movement (sota l'accion de l'ària, d'un motor).

mobileta n.f. (nom depauat) Ciclomotor de la marca *Mobylette*.

mobiliari, ària adj. Que consistisse en bens mòbles ò que pertòca la natura d'aquestu bens. Var.: **mobilier**.

mobilier, a adj. (dr.) Que pertòca lu bens mòbles. Var.: **mobiliari**.

mobilier n.m. 1. Ensèm dei mòbles destinats à l'usatge personal e à l'adobament d'una abitacion. 2. Ensèm dei mòbles e objèctes destinats à un usatge particulier. 3. (dr.) Ensèm dei bens mòbles que depèndon d'un patrimòni. 4. *Mobilier nacional*: Mòbles qu'apartènnon à l'Estad. ◇ *Mobilier urban*: Ensèm dei equipaments installats au benefici dei usanciers sus la via publica e dins lu luècs publics, espec. lu luècs que son defoara.

mobilisable (-izable), a adj. Que pòu èstre mobilisat.

mobilisacion (-izacion) n.f. 1. Accion de mobilisar. 2. Operacion financiera destinada à facilitar la circulacion d'una creança. 3. Tresmudament per lu animaus e li plantas dei sieu resèrvas alimentari insolubli (amidon, glicogène, graissa) en molèculas solubli que circúlon dins lo sang ò la saba, e que poàdon noirir una part dau còrs quala que sigue. 4. (cir.) Manòbra operatòria emplegada per liberar un organe dei sieu aderenças normalis ò patologiqui.

mobilisaire (-izaire), airtz adj. Que mobilisa. ◇ Centre mobilisaire: Organe de mobilisacion de l'armada.

mobilisar (-izar) vt. 1. Metre en òrdre de guèrra li foarças militari d'un país; adaptar l'estructura de la sieu economia e de la sieu administracion ai necessaitat dau temps de guèrra. 2. Cridar per l'intervencion de quauqu'un, d'un grope: *Mobilisar toi lu sòcis de l'IEO per la redaccion d'un diccionari*. 3. Èstre per quauqu'un, per un grope, d'un interès sufisent per lu faire agir. 4. Emplegar li sieu foarças en vista d'una accion: *Mobilisar li ressorsas d'un país per luchar còntre la misèria*. 5. (fin.) Cedir à tèrme (una credença) en foncion d'un prètz donat. 7. (cir.) Liberar un organe dei sieu aderenças normalis ò patologiqui. 8. (med.) Metre d'articulacions en

movement per n'en restablir la soplesa. ◆ **si mobilisar** v.pr. Recampar tota la sieu energia per faire quauqua ren; èstre motivat e lèst à agir.

mobilitat n.m. 1. (geol.) Teoria segond la quala la posicion dei continents à la susfàcia dau glòbe a variat au cors dei temps geologics. 2. Mena de noiriment dei abelhas en de bruscs provedits d'encastres mobiles.

mobilista n.m. Relatiu au mobilisme; partidari dau mobilisme.

mobilitat n.f. 1. Facilitat à si mòdre, à si metre en movement, à cambiar, à si desplaçar. Sin.: **movença**. ◆ *Mobilitat de la man d'òbra*: Per lu salariats, passatge d'una region à una altra; cambiament de profession, de qualificacion. ◆ *Mobilitat sociala*: Possibilitat per lu individús ò lu gropes de cambiar de posicion sus lo plan social, professional, etc. 2. Inconstança, instabilitat: *Mobilitat de caractèr*.

moblar vt. (*mòbli*) 1. Garnir, provedir de mòbles. 2. Emplir un vuèi, ocupar un espaci de temps: *Moblar una jornada de repaus*. ◆ vi. 1. Produire un efècte d'ornamentacion. 2. Charrar per charrar, just per ocupar un temps de discors.

moblat, ada adj. e n.m. Si di d'un apartament, d'una maion, que si fíton m'au mobilier.

moblatge n.m. Amoblament.

mòble n.m. 1. Objècte mobile que sièrve à adobar ò à decorar un luèc (taula, cadiera, armari, etc.). 2. (dr.) Ben mòble. (arald.) Tota pèça que figura sus l'escut.

mòble, a adj. 1. (geol.) Si di d'una formacion que lu sieus elements an gaire de coesion ò n'an pas dau tot (sablas, cendres volcanics, etc.). 2. Que si fragmenta, si laura facilament: *Una tèrra mòbla*.

mòble, a adj. (dr.) Ben mòble. ◆ *Ben mòble per natura*: Ben corporal susceptible d'èstre desplaçat (per op. à *ben immòble*). ◆ *Ben mòble per determinacion de la lèi*: Ben incorporal que la lèi assimila à un ben mòble (ipotecas, credenças, etc.).

mòc, a adj. Interdich, estonat. Sin.: **espantat, atupit**. ◆ *Restar mòc*: Restar sensa reaccion. Sin.: **restar nec**.

mòc n.m. Tròç de candela.

mòca n.m. e n.f. Mòka. Var.: **mocà, mokà**.

mocada n.f. Mocadura.

mocador n.m. Pèça d'estòfa ò de papier, destinada à si mocar. Sin.: **mandilho, mocanàs**.

mocadura n.f. 1. Accion de mocar una candela. Var.: **mocada**. 2. Muc que soarte dau nas quora quauqu'un si moca. Sin.: **narveu**. 3. Cagada de mosca.

mocaire, airtiz n. 1. Persona que si moca sovent. 2. Persona que mocava li candelas.

mocanàs n.m. Mocador.

mocar vt. (*moqui*) 1. Netejar lo nas d'un nenon. 2. Tustar sus lo nas. 3. Crestar un borron. 4. Netejar la mècha d'una candela. 4. Replicar coma cau, laisser quauqu'un mòc. Sin.: **riblar lo claveu (à)**. ◆ **si mocar** v.pr. Si netejar lo nas m'un mocador. Sin.: **si soflar**.

mocassin n.m. (de l'amerindian algonquin, *mockasin* ò *makisin*) 1. Cauçadura de cuer non tanat, dei Indians

d'Amèrica. 2. Cauçadura bassa, leugiera, sensa laç. 3. Sèrp americana vesina dei crotales.

mòcho n.m. Molon, amolonament.

mochon n.m. Pichin mòcho.

mochonar vt. Amolonar.

mochonet n.m. Tròç de cigarreta parcialament fumada. Sin.: **megòt**.

mocion n.f. Tèxto sotamés à l'aprovacion d'una assemblada per un dei sieus membres ò per una part dei sieus membres: *Votar una mocion*. ◆ (espec.) Aqueu tèxto quora es sotamés à una assemblada parlamentària. ◆ *Mocion de censura*: Mocion que de deputats depàun per s'opauar à la politica d'un govèrn.

mocionar vi. Depauar una mocion.

mocionari, ària n. Persona que fa una mocion.

mòco n.m. Extremitat de la mècha d'una candela, que fuma quora vèn d'èstre amurcida. Var.: **mocon**.

mocon n.m. Mòco.

mòda n.f. 1. Biais passatgier d'agir, de viure, de pensar, etc., ligada à un mitan, una epòca. Sin.: **mena, corrent, preferéncia, estile, costuma, practica, gust**. ◆ *À la mòda*: Que seguísse lo gust dau moment. ◆ *À la mòda de*: Dins lo biais de. Sin.: **à la còpia de**. 2. Biais particulier de si vestir en conformitat m'au gust d'un mitan social: *Èstre, estar de mòda*. ◆ *Passar de mòda*: Plu èstre au gust de l'epòca. 3. Comèrci, industria dei vestits à la mòda.

modal, a adj. 1. (ling.) Que si rapoarta ai mòdes dau vèrbos: *Formas modali*. 2. (mús.) Si di d'una música qu'emplega d'autres mòdes que lo major e lo minor. 3. (filos.) Relatiu ai mòdes de la substança de l'essença. ◆ *Logica modala*: Logica que pilha en còmpte la modalitat dei proposicions (*p* es una proposicion de la logica modala que si pòu enonciar coma aquò: «Es possible que la proposicion qu'escrivi sigue faussa.»).

modalitat n.f. 1. Condicion, particularitat qu'acompanha un fach, un acte juridic: *Fixar li modalitats d'un pagament*. 2. (mús.) Escala modala d'un tròç, per op. à *tonalitat*. 3. (log.) Dins un jutjament, dins una proposicion, caractèr que fa que son possibles ò impossibles, necessaris ò contingents.

mòde n.m. 1. Biais general qu'un fenomène si presenta, qu'una accion si fa; metòde: *Mòde de vida*. Sin.: **mejan, procediment**. ◆ *Mòde d'emplec*: Librilhon que contèn li caracteristicas, lu mejans per faire foncionar un aparelh (televisor, refreiaire, etc...) . Sin.: **notícia**. 2. (gram.) Biais que lo vèrbo exprimísse l'estat ò l'accion. (L'occitan conoisce sièus mòdes: *indicatiu, subjontiu, condicional, imperatiu, participi*). 3. (mús.) Escala de l'estructura definida dins lo quadre de l'octava e caracterisada per la disposicion dei sieus intervals. 5. (estad.) Valor dominant que correspoande à l'efectiu mai grand, dins una distribucion estadistica.

modèl(e) n.m. 1. Cen qu'es donat per servir de referença, d'exemple, de tipe: *Un modèl d'escriptura*. Sin.: **categoria, varietat**. 2. Cen qu'es donat ò causit per èstre reproduch: *Copiar un modèl*. 3. (espec.) Persona que puaa per un un fotografe, un pintre, un esculptor, etc.

4. Persona ò objècte que representa idealament una categoria, un òrdre, una qualitat, etc.: *Un modèle de classicisme*. 5. Prototipe d'un objècte. ◇ (espec.) Modelatge (de tèrra, de cera, de gip, etc.) que constituïsse lo prototipe d'una escultura. ◇ *Modèle de fàbrega*: Prodhuch manufacturat que sièrve de prototipe. 6. (metall.) Pèça, generalament de boasc, qu'a la mema forma que li pèças que cau motlar e destinada à realisar de mòtles de fondaria. 7. (mar.) *Assage sus modèle*: Assage per avalorar la resistença idrodinamica d'una nau prevista per la sieu bastison, assage que si debana dins lo bacin de carenas. 8. *Modèle reduch*: Reproduccion à una pichina escala d'una màquina, d'un veïcule, d'una nau, etc., que deu foncionar d'esperela, cen que lo destria de la maqueta que representa unicament la parença exteriora dau subjècte. 9. (didact.) Estructura formalisada emplegada per rendre còmpte d'un ensèm de fenomènes que possedisson de relacions entre elu. ◇ *Modèle matematic*: Representacion matematica d'un fenomène fisic, economic, uman, etc., realisada per lo poder estudiar mai facilament. ◇ Representaion esquematica d'un procèssus, d'una demarcha rasonada: *Modèle lingüistic*. ◇ *Modèle economic*: Sistèma de representacion formalà d'ideas ò de conoissenças relativis à un fenomène economic.

modèl(e) adj. inv. en genre. Que representa la perfeccion dins lo sieu genre: *Un escolan modèle*.

modelaire, airtz n. Persona que pasta de tèrra, de cera, etc..

modelar vt. (*modèli*) 1. Pastar (de tèrra, de cera, etc.) per obtenir una forma donada. 2. Donar una forma un releu particular: *Lo vestit modelava lo sieu còrs*. 3. Fixar d'après un modèle, conformar, reglar: *Modelar lo sieu comportament sobre aqueu d'una autra persona*. ◆ **si modelar** v.pr. (*sobre*) Reglar lo sieu comportament sobre (quauqu'un, quauqua ren).

modelaria n.f. (tecn.) Modelatge (fondaria).

modelat n.m. 1. Releu dei formas, en escultura, en pintura. 2. (geog.) Aspècte que l'erosion dona au releu.

modelatge n.m. 1. Accion de modelar un objècte, una figura; la caua modelada. 2. En fondaria, ensèm dei procediments e dei mejans mes en òbra per la realisacion dei modèles. ◇ Atalhier dins lo quau son fabricats lu modèles. Sin.: **modelaria**.

modelier n.m. (tecn.) Obrier que fa de modèles.

modelisacion (-izacion) n.f. Establiment dei modèles, espec. en informatica, en automatica, en recèrca operacionala e en economia.

modelisar (-izar) vt. Procedir à la modelisacion de.

modelisme n.m. Activitat d'aqueu que fa de modèles reduchs.

modelista n. 1. Persona que dessenha per la mòda. Sin.: **estilista**. 2. Persona que fa de modèles reduchs.

modenatura n.f. (arquít.) Tractament ornamental (proporcions, forma, galbe) d'elements en releu ò en cròs d'un edifici, et particular dins de motladuras.

moderable, a adj. Que pòu èstre moderat.

moderacion n.f. 1. Caractèr, comportament d'una persona qu'es luènh de tota posicion excessiva, que

manifesta de ponderacion, de mesura dins lo sieu comportament. Sin.: **mesurança, mesura, discrecion, resèrva, retenguda**. 2. Accion de frenar, de temperar quauqua ren, de ralentir un movement. 3. Accion de limitar, de redurre. ◇ *Engatjament de moderacion*: Acòrdi au tèrme dau quau li entpresas convènon m'ai poders publics d'un percentatge d'auça dei prètz maximal.

moderament adv. D'un biais moderat; embé moderacion, sensa excès.

moderantisme n.m. Actituda politica dei moderats.

moderaire, airtz adj. Moderat.

moderantista adj. e n. Qu'apartèn au moderantisme.

moderar vt. (*modèri*) Faire baïssar la foarça, l'intensitat excessiva de; frenar, temperar. ◆ **si moderar** v.pr. S'escartar de tot excès, si contenir.

moderat, ada adj. 1. Que non es excessiu: *Practicar de prètz moderats*. 2. Alunhar de tot excès, mesurat: *Èstre moderat dins li sieu paraulas*. ◆ adj. e n. Partidari d'una politica generalament conservatritz luènh dei solucions extrèmi. Sin.: **conservator**.

moderatiu, iva adj. Qu'a lo poder de moderar.

moderato adv. [mode'rato] (mús., mòt italian) D'un movement moderat.

moderator, tritz adj. e n. 1. Que retèn dins lu limits de la moderacion. ◇ *Tiquet moderator*: Part dau cost d'una cura que l'assegurança malautia laissa à la carga de l'assegurat. 2. (fisiol.) Si di d'un nèrvi ò d'una substança que ralentisse l'activitat d'un organe. Var.: **moderaire**.

moderator n.m. (fis.) Substança que, coma l'aiga ordinària, l'aiga lorda ò lo grafit, fa baïssar la velocitat dei neutrons que resulta d'una fission nucleària e permete una reaccion en cadena.

modernament adv. D'una mena modèrna.

modèrne, a adj. 1. Qu'apartèn au temps present ò à una epòca relativament recenta: *La pintura modèrna*. 2. Que beneficia dei progrès mai recents. 3. Qu'es fach segond li tecnicas e lo gust contemporaneus (per op. à *ancian*): *Mobilier modèrne*. 4. Qu'a per objècte l'estudi dei lengas e literaturas viventi (per op. à *classiqui*): *Letras modèrni*. 5. Qu'es conforme à l'usatge actual d'una lenga (per op. à *vièlh, vielhit, classic*). 6. *Istòria modèrna*: Que pertòca lo periòde que va de la presa de Constantinòple (1453) à la fin dau s. XVIIIe. 7. (arquít.) *Movement modèrne*: Estile internacional. Sin.: **contemporaneu, recent, actuau, noueu, present, nòu**.

modèrne n.m. 1. Cen qu'es modèrne. ◆ n.m. pl. Aquelu, aqueli dei epòcas relativament recents.

modèrne, a n. 1. Òme, frema (artista, escrivan) de l'epòca contemporanea. 2. Partidari de cen qu'es modèrne. Sin.: **modernista**.

modernejar vi. Viure à la modèrna, d'un biais modèrne.

modernisacion (-izaion) n.f. Accion de modernisar.

modernisar (-izar) vt. Donar una forma mai modèrna, adaptada ai tecnicas presenti: *Modernisar l'agricultura*. Sin.: **remodernar**. ◆ **si modernisar** v.pr. Si conformar ai usatges modèrnes.

modernisator, tritz adj. e n. Que modernisa.

modernisme n.m. 1. Gust, recèrca de cen qu'es modèrne. 2. (lit.) Movement literari ispanoamerican de la fin dau s. XIXn, qu'a subit l'influença dau Parnasse e dau simbolisme francés. ◇ Movement literari e artistic brasilian, naissut en lo 1922, e que cèrca lu sieus temas dins la natura e la cultura nacionali. 3. (relig. cat.) Ensèm de doctrinas e de tendenças qu'an per objècte comun de renovar l'exegèsi, la doctrina sociala e lo govèrn de la Glèia per lu metre en acòrdi m'ai donadas de la critica istorica modèrna, e embé de necessitats de l'epòca dins la quala si viu. ◇ En un sens restrench, crisi religioa dau temps dau pontificat de Piu X en lo 1907, que condemnèt aquela doctrina.

modernista adj. e n. 1. Si di de cen que vòu èstre modèrne, d'un partidari de cen qu'es modèrne. 2. Dau modernisme. 3. Partidari dei doctrinas condemnadi per Piu X.

modernitat n.f. Caractèr de cen qu'es modèrne.

modern style n.m. inv. e adj. inv. (anglés) Art noveu.

modestament adv. Embé modestia.

modèst(e), a adj. e n. 1. Que parla d'eu-meme sensa orguèlh. Contr.: **orgulhós**. 2. Que manifèsta l'absença d'orguèlh: *Un comportament modèste*. 3. Moderat, luènh de l'exageracion: *Aver de pretensions modèsti*. 4. D'una granda simplicitat: *Un past modèste*.

modestia n.f. Qualitat qu'aluènha de pensar à si-meme, d'èstre orgulhós. Var.: **modèstia**.

modèstia n.f. Modestia.

modic, a adj. De gaire d'importança, de gaire de valor: *Una soma modica*. Sin.: **escars, escàs**.

modicament adv. Embé modicitat. Sin.: **escarsament, escassament**.

modicitat n.f. Caractèr de cen qu'es modic, gaire important en quantitat, en valor. Sin.: **escarsetat, escassetat**.

modificable, a adj. Que pòu èstre modificat.

modificacion n.f. Cambiament (per una cau, una persona): *Una modificacion d'adreça, de comportament, de foncion*.

modificant, a adj. Que modifica.

modificar vt. (*modifiqui*) 1. Cambiar, sensa n'alterar la natura essenciala, la forma, la qualitat, etc. De: *Modificar una lèi*. 2. (gram.) En parlant d'un advèrbi, determinar ò precisar lo sens d'un vèrbo, d'un ajectiu ò d'un autre advèrbi.

modificatiu, iva adj. Que modifica: *Un comunicat modificatiu*. ◆ n.m. (gram.) Mòt que determina lo sens dei autres: *Un advèrbi es un modificatiu*.

modificator, tritz adj. Pròpri à modificar.

modilhon n.m. (arquít., de l'it. *modiglione*) Ornament salhent repetit de pròche en pròche sota una corniç, coma se la sostenguesse.

modiolar(i), a (-ària) adj. Relatiu au modiòl.

modista n. Persona que confecciona ò vende de capeus de frema. Sin.: **capelier(a)**.

modul(e) n.m. 1. Unitat foncionala d'equipaments susceptibles d'èstre emplegat embé d'autres. 2. (arquít.) Dins l'arquitectura antica e classica, comuna mesura convencionala d'una ordonança, que correspondia generalament au diamètre dau fust de la colomna dins la sieu part bassa. ◇ Dins la prefabricacion, unitat de coordenacion dimensional. 3. (astronaut.) Part d'un veïcule espacial que constitueisse una unitat estructurala e foncionala. 4. (idrol.) Dèbit mejan annual d'un cors d'aiga, que fournisse lo dèbit per km² de bacin: *Module especific, relatiu*. 5. (mecan.) Quocient dau diamètre primitiu d'un engranatge per lo ombre de dents. 6. (numism.) Diamètre d'una moneda, d'una medalha. 7. (mat.) *Module d'un nombre complèxe* $z = a + ib$: Nombre real positiu qu'a per cairat $a^2 + b^2$. ◇ *Module d'un vector*: Nòrma d'aqueu vector. 8. (paleog.) Dimension d'una letra.

modulable, a adj. Que pòu èstre modulad.

modulacion n.f. 1. Cadun dei cambiaments d'accent, d'intensitat, dins l'emission d'uon son, espec. dins l'inflexion de la votz. ◇ (mús.) Passatge d'un ton à un autre au cors d'un tròç. 2. Variacion recercada dins la color, lo modelat, li formas, lu biais d'exprimir quauqua ren dins una òbra. 3. Variacion, adaptacion, modificacion de quauqua ren en foncion d'unu critèris ò d'uni circonstanças: *Modulacion dei prètz*. 4. (fis.) Variacion dins lo temps d'una caracteristica d'un fenomène (amplituda, frequença, etc.) en foncion dei valors d'una caracteristica d'un autre fenomène. 5. (telecom.) Procèssus per lo quau una grandor caracteristica d'una oscilacion, dicha *portairitz*, es astrencha de seguir li variacions d'un senhal, dich *modulant*. ◇ *Modulacion d'amplituda*: Modulacion per la quala s'astrenhe l'amplituda d'una portairitz à variar proporcionalament ai valors instantaneï d'un senhal modulad. ◇ *Modulacion de frequença*: Modulacion per la quala s'astrenhe la frequença d'una portairitz à variar proporcionalament ai valors instantaneï d'un senhal modulad; benda de frequenças dins la quala son difusats de programas radiofònics segond aqueu procediment. ◇ *Modulacion d'impulsion*: Modulacion que fa variar d'uni caracteristicas d'impulsions que, en l'absença de modulacion, si seguïsson, identiqui entre eli, à intervals reguliers.

modulaire, airitz adj. Modulator.

modulant, a adj. Que modula.

modular vt. 1. Executar mé d'inflexions variadi. 2. Adaptar d'un biais sople à de circonstanças diverssi. ◆ vi. 1. (mús.) Passar d'una tonalitat à una outra, dins un tròça. 2. (telecom.) Efectuar la modulacion.

modulari, ària adj. 1. Qu'es constituït d'un ensèm de modules. 2. Que si confòrma à un sistema dimensional qu'a per module una unitat de basa. 3. (Antiqu.) Que deriva de l'emplec dei tres òrdres per lu Grècs e lu Romans.

modulator, tritz adj. (didact.) Que produè la modulacion. Var.: **modulaire**. ◆ n.m. Dispositiu que fa l'operacion de modulacion.

modulo prep. (mat.) *Congruença modulo p*: Relacion d'equivalença entre doi entiers que la sieu diferença es un multiple de *p*.

modulòr n.m. (nom depauat, dau francés *module* e *nombre d'or*) Sistema de proporcions tecturali brevetat en lo 1945 per Le Corbusier.

modus vivendi n.m. inv. (latin) 1. Acòrdi que permete à doi parts de s'acomodar d'una situacion en reservant la resolucioin dau problema sus lo fond. 2. Compromés, acomodament dins una relacion, un biais de viure: *Trobar un modus vivendi*.

moèla n.f. Mesolha.

moelós, oa adj. Mesolhós.

moèr n.m. [mu'èr] (occitanisacion de l'anglés *mohair*) Pel de la cabra angorà, que s'en fa de lana per tricotar; estòfa facha m'aquela lana. Var.: **moèra**.

moèra n.f. [mu'èra] 1. Moèr. 2. Estòfa dei rebats cambiadís; lo rebat eu-meme. 3. (lit.) Rebats cambiadís d'una susfàcia, d'un objècte.

moeradura n.f. Efecte de moèra: *La moeradura de la mar sota lo clar de luna*.

moeraire, airtz n.m. Obrier, obriera que moèra d'estòfas, de metals, etc.

moerar vt. [mue'ra] Donar un aspècte moerat à (una estòfa, à un metal).

moerat n.m. [mue'rat] Aspècte moerat d'un objècte, d'una estòfa.

moerat, ada adj. Qu'a l'aspècte de la moèra.

moeratge n.m. 1. Rebat d'un objècte moerat, d'una substànça moerada. 2. Accion de moerar.

mofa n.f. 1. Fonge foarça pichin que provòca una modificacion quimica dau mitan sus lo quau creisse. 2. Corrupcion de quauqua ren sota l'efecte d'aquelu fonges; la part mofida. Sin.: **mofidura**.

mofa n.f. Planta formada d'una jaça de pens corts mé de fuèlhas, un còntre l'autre, que vívon sus lo soal, lu aubres, lu barris, lu teules (Embrancament dei briofits).

mofeta n.f. Emanacion de gas carbonica dins li regions volcaniqui.

mofeta n.f. Mamifèr carnivòre d'Amèrica, capable de mandar dariier d'eu à una distànça importanta un liquide infècte que vèn dei sieu glandas anali, per alunhar lu predators (Longuessa: 30 cm sensa la coa).

mofidura n.f. Fach de mofir; mofit, mofa.

mofir vi. (*mofissi*) 1. Si curbir de mofa: *Lo pan a mofit*. 2. (fam.) Restar, asperar longtemps au meme luèc. 3. (fam.) Restar improductiu: Son de sòus que mofisson.

◆ vt. Curbir de mofa: *Lo vent a mofit lo raïm*.

mofit n.m. Part mofida de quauqua ren: *Levar lo mofit dau pan*. Sin.: **mofidura**.

mofla n.f. Ganc, generalament forrat, sensa separacion entre lu dets, en defoara dau gròs det. Sin.: **manofla**.

mofle n.m. Part refractaria d'un forn dins la quala son dispauats lu produchs que si voàlon tractar per lu protegir de l'accion dirècta de l'escaufatge coma de l'accion oxidanta de l'ària.

mofle, a adj. 1. Doç e agradiu au tocar, coma elastic. 2. Qu'es agradiu au tastar, à audir, à vèire.

moflet n.m. Atupor.

moflet, a Que li sieu formas son pleni, redoni: *Un pichon moflet*. Sin.: **redondat**.

mogigrafia n.f. Crampa dei escrivans.

mogòl, a adj. Relatiu à l'Empèri fondat en Índia en lo 1526 e que durèt fins à la conquista britanica.

mogòl n.m. (ling.) Lengua mongòla parlada dins la província de Hérât, en Afganistan per de descendents de tropas installadi à l'epòca de la conquista mongòla.

moinier, a n. Molinier.

mois, moissa adj. 1. Leugierament umide: *Una man moissa*. Sin.: **moste, moal**. 2. Embriac.

moís n.m. Cat.

moissagués, esa adj. e n. Originari e estatjant de Moissac.

moissailiera n.f. 1. Cortina de gaza qu'enròda lo lièch per s'aparar dei moissaras. 2. Encastre de tela metallica ò de matèria plastica que si plaça ai fenèstras e qu'a lo meme usatge. Sin.: **mosquetiera, zinzaliera**.

moissairon faus n.m. Fonge pichon que creisse en tacas en lu prats, provedit de lamelas, de color brun clar a brun fosc. Lo sier esperfum es foarça agradiu, lo sieu gost requist, lo capeu solet es manjadís. Sin.: **secador, camba seca, marasmi dei Oreadas** (*Marasmius Oreades*).

moissara n.f. Insècte diptèr de l'abdomèn alongat e dei patas lòngui e fragili, que la femèla ponhe la pèu de l'òme e dei bèstias per si noirir dau sieu sang, alora que lo mascle si noirisse dau nectar dei flors. La ponhedura d'uni raças tropicali de moissaras pòu inocular de malautias grèvi coma la malària, la fèbre jauna...

moissarassa n.f. Granda moissara, sensa perill per l'òme.

moissarilha n.f. Lo tot dei moissaras d'una mena generala.

moissaron n.m. Fonge blanc que creisse à la prima en lu prats e à la termiera dei boascas. Si desvolopa en redon dont l'èrba verdeja (ròdols de mascas) e es foarça preat. Sin.: **tricolòma de Sant Jòrgi, blanquet, mosselet, magin** (*Lyophyllum calocybe Georgii*).

moissarós, oa adj. Dont li a toptlen de moissaras.

moisset n.m. Faucon.

moissiera n.f. À la pesca, pichin fieu dont s'estaca lo mosclar.

moissin n.m. 1. Peis de pichina talha, que lo pescaire remete à l'aiga. 2. (fig.) Enfant renaire.

moissin ros n.m. Fonge manjadís caracterisat per la presença de pichoi agulhons expandits sus lo sieu imèni, de color brun clar, saure. Sin.: **farinet** (*Hydnum repandum*).

moisson n.f. 1. Estat de cen qu'es mois. 2. Començament de sudacion producha per un exercici fisic.

mojàu n.m. Boton (5).

mòka n.m. 1. Cafè d'una varietat preada, ric en cafeïna. 2. Infusion d'aqueu cafè. 3. Pastissaria facha d'una genovesa forrada d'una crema au burre perfumada

au cafè. Var.: **mòca, mocà, mokà**. ♦ n.f. Cafetiera qu' inventèt Alfonso Bialetti en lo 1933.

mol n.f. Simbòle de la mòla.

mòla n.f. (fis.) Unitat de mesura de quantitat de matèria (simbole mol), que correspoande à la quantitat de matèria d'un sistema que contèn tant d'entitats elementari que li a d'atòmes dins 0,012 kg de carbòne 12. Var.: **moleculagrama**.

mòla n.f. 1. Pèça elastica que pòu suportar de desformacions importanti e destinat à faire foarça en tendent à tornar pilhar la sieu forma iniciala un còup qu'es estada plegada, atesada, torçada. 2. (lit.) Foarça oculta que fa agir. Var.: **moala**.

mòla n.f. (med.) Degenerescença dei villositats de la placenta, que son transformadi en vesiculas que sèmblon de quists idatics.

molairenc, a adj. e n. De Molieras (Vaudeblòra).

molairon n.m. Recipient de boasc, de tèrra, ò de marmo en lo quau si trísson de matèrias quimiqui (laboratòris) ò d'elements per alestir de recèptas de coïna (pisto, alhòli, etc.). Sin.: **mortier**.

molament adv. Sensa gaire de foarça, d'energia, embé molessa: *Insistir molament*. Sin.: **plan plan, plan planin**. Var.: **moalament**.

molán n.m. Fruch de la carn destacabla.

molanca n.f. Encalament de tèrras argiloï sota l'efècte de la pluèia ò d'una infiltracion sus un plan inclinat. Sin.: **sèmbola, concàs**.

molar vi. (*mòli, moali*) Cedir, laisser anar. ♦ (mar.) Laisser anar una manòbra, un brime, un liban...

molari, ària adj. (fis.) Relatiu à la mòla.

molari, ària adj. (med.) Relatiu à la mòla.

molàs, assa adj. e n. (fam.) Apatic, noncalent. Sin.: **molastrós**.

molassa n.f. Gres tendre que si forma generalament dins li depressions au pen dei cadenas de montanha..

molassaria n.f. (fam.) Caractèr de quauqu'un d'una molessa excessiva.

molasson, a adj. e n. (fam.) Molàs.

molastrós, oa adj. Apatic. Sin.: **noncalent, flac, molàs, flacós, indiferent, indolent, letargic, linfatic, despacionat**.

mòle n.m. (mar.) Obratge bastit en muradura per aparar l'intrada d'un poart, ò per despartir una bacin en dàrsenas.: 1506 «*Item pus una barquada d'arena que a aduch Lois Ricartper lo mol.*» A.C. Antibes. 1514: «... *cant lo dit galeon fon a l'intrado del mol ...*». Var. **mòlo**.

molecula n.f. Gropament d'atòmes que representa, per un còrs pur que n'es constituit, la quantitat de matèria mai pichina que poasque existir à l'estat liure.

moleculagrama n.f. 1. Mòla d'una substança formada de moleculas. 2. Massa molària moleculària.

molecular(i), a (-ària) adj. Relatiu ai moleculas.

moleculariament adv. Au nivèu de la molecula.

molecularisacion (-izacion) n.f. Accion de redurre en moleculas.

molecularisar (-izar) vt. Redurre en moleculas.

moleodor n.m. Moleta per chaplar.

molena n.f. Planta dei luècs umides gèrps (Família dei verbascaceas).

molequin n.m. Tipe de vèrd, que tira sus lo mauve.

molesquina n.f. (angl. *moleskin*) Tela de coton fin, recubèrta d'una jaça flexibla e d'un verniç sople qu'imita l'aspècte dau cuer.

moles(s)a n.f. Estat, caractèr de quauqu'un, de quauqua ren qu'es moal. Sin.: **flaquitge, laissa m'estar, flaquesa**.

molestacion n.f. Accion de molestar; lo sieu resultat. Var.: **molèstia**. Sin.: **butassada**.

molestar vt. (*molèsti*) Faire subir de violenças fisiqui à: *Lu manifestants an molestat un policier (ò lo contrari!)*. Sin.: **maumenar, butassar**.

molèstia n.f. Molestacion.

molet n.m. Pichin mòlo.

moleta n.f. 1. Rotleta estriada que sièrve à accionar un mecanisme mobile. 2. (tecn.) Pichin disc d'acier dur, que sièrve à talhar, gravar, travalhar lu còrs durs, lo vèire, etc.; autís provedit d'un disc coma aquò. 3. Part mobila de l'esperon, en forma de ròda estelada.

moletar vt. (tecn.) Travallar, ornar au mejan d'una moleta.

moletatge n.m. 1. Accion de realisar au mejan d'una moleta d'estrias sus una susfàcia de revolucion d'una pèça. 2. L'ensèm d'aqueli estrias, lo dessenh que fòrmon.

moleton n.m. Estòfa espessa, cardada e folada, de coton ò de lana, generalament mofla e cauda.

moletonar vt. Garnir, doblar de moleton.

moletonat, ada adj. Garnit de moleton.

moletonós, oa adj. Qu'a l'aspècte dau moleton.

molher n.f. Esposa.

molherar vt. Provedir d'una molher. ♦ **si molherar** v.pr. Esposar una frema.

molherat adj. m. Qu'a una molher. ♦ **molherat, ada** adj. Si di d'un enfant que lu sieus parents son maridats.

molibdat n.m. Sau de l'acide molibdic.

molibdène n.m. Metal dur, rompedís, que fonde dificilament; element (Mo) de n° atomic 42 e de massa atomica 95,94.

molibdenita n.f. Sulfure natural de molibdène (MoS₂), exagonal. Var.: **molibdina**.

molibdic, a adj. (quim.) Si di de l'anidride MoO₃ e dei acides correspondents.

molbdina n.f. molibdenita.

moliera n.f. Tèrra umida, que s'encala facilament. Sin.: **fonzina, tomplina**.

molieresc, a adj. Relatiu à Molière; qu'evòca lo sieu comic.

molificar vt. (*molifiqui*) Donar à quauqua ren una consistença mai moala.

molin n.m. 1. Màquina per redurre lu grans de cerealas en farina; bastiment dont es installada. ♦ *Molin d'aiga, de vent*: Que lo mòu l'energia idraulica, eoliana. ♦ *Si*

batre còtra de molins de vent: Si batre còtra de quimèras, d'enemics que non existisson. 2. Aparelh que sièrve à reduire en pòuvera de grans, d'aliments: *Molin dau cafè*. ◇ *Molin d'òli*: Molin dont s'esquifon li olivas per faire l'òli. Sin.: **defici**. ◇ (fam.) *Molin à paraulas*: Persona que parla totplen. 3. (text.) Aparelh que sièrve à molinar de fieus textiles. 4. (fam.) Motor (d'avion, de veitura, de mòto). 5. *Molin de fèrre*: Aut forneu, aut fornàs. 6. *Molin à preguieras*: Cilindre que lu bodistas fan virar au mejan d'una manelha per amolonar ensinda lu meritis de la recitacion dei formulas sacradi que contèn.

molinacafè n.m. Molin per lo cafè.

molinar vt. 1. Redurre en pòuvera, en farina, per un biais mecanic: *Molinar de cafè, de gran*. 2. Esquifar dins un molin per lu legumes. 3. Recampar e tòrcer ensèm de fieus textiles per lu consolidar.

molinar n.m. Accion de molinar.

molinari, ària n. Molinier.

molinaria n.f. 1. Industria, comèrci de gròs ligat à la fabricacion de la farina. 2. Ensèm dei moliniers. 3. Usina dont si fa la farina.

molinatge n.m. Accion de molinar.

molinet n.m. 1. Aparelh fixat au mànegue d'una cana de pesca e que lo sieu element essencial es una bobina sus la quala es enrotlat lo fiu de la linha. 2. Movement circulari rapide que si fa m'un baston, m'ai braç, etc., sovent per empachar un adversari d'aprochar. 3. Aparelh m'una elicha per mesurar la velocitat d'un corrent d'aiga. 4. Vira-vira plaçat à l'intrada d'un accès reservat ai pedons.

molineta n.f. Pichin molin electric per chaplar lu aliments.

molinier, a n. Persona que s'ocupa d'un molin ò que dirigisse una molinaria. Sin.: **molinari**.

molinisme n.m. Sistema teologic dau jesuita Luís Molina, que volia conciliar la libertat umana e l'accion de la gràcia divina. Èra partidari de remplaçar la meditacion per la contemplacion en rendent inutili li practicas exteriori de devocion.

molinista adj. e n. Relatiu à Molina; partidari dau molinisme.

molinosisme n.m. Doctrina de Molinos.

molinosisista adj. e n. Relatiu à Molinos; partidari dau molinosisme.

mollà n.m. Mollah.

mollah n.m. Dins l'Islam shiita, títol donat ai personalitats religioi, especialament ai doctors de la lèi coranica. Var.: **mollà**.

mollificacion n.f. Accion de rendre moal quauqua ren.

molluginea n.f. *Mollugineas*: Família de plantas cariofilladi.

mollusc n.m. *Molluscs*: Embrancament d'animaus aquàtics ò dei luècs umides, invertebrats, dau còrs moal, que poàrton sus l'esquina un *manteu* sovent cubèrt d'una gruèlha e, pauc ò pron ventralament un *pen*.

molluscum n.m. (med.) (mòt latin) *Molluscum contagiosum*: Pichina tumor cutanea d'origina virala que tòca sobretot lu enfants. ◇ *Molluscum pendulum*: Fibròme cutaneu ligat à la pèu per un pedicule.

mòlo n.m. Obratge maçonat per protegir l'intrada d'un poart ò per partatjar un bacin en dàrsenas. Var.: **mòle**.

molòc n.m. Lagramua de la família dei Agamides.

molon n.m. 1. Acampament d'una granda quantitat d'objèctes de cada sòrta: *Un molon de rementa*. ◇ Granda quantitat: *Un molon de personas, un molon de travalh*. 2. Fasa dau juèc de rugbi quora lu avants s'amolónon espontaneament.

molonada n.f. Quantitat grandassa, multitudina d'objèctes. Sin.: **rup, molon**.

molonar vt. Amolonar. Var.: **amolonar**. Sin.: **apilar, amontelar**.

molonàs n.m. Gròs molon.

molonejar vt. Metre en molon, amolonar.

molonet n.m. Pichon molon.

molòsse n.m. Gròs can de garda.

molto adv. (mús.) (mòt italian) Totplen. ◇ *Allegro molto*: Foaça vivament.

momenet n.m. Moment cort, instant. Var.: **momenton**.

moment n.m. 1. Espaci de temps considerat dins la sieu durada pauc ò pron brèva. ◇ *En un moment*: En gaire de temps. ◇ *Un beu moment, un brave moment*: Pron longtemps. ◇ *Un moment!*: Aspèra!, Asperatz! ◇ *À tot moment, à cada moment*: Continualament, sensa relambi. ◇ *Per moments*: Per intervals, de tant en tant. Sin.: **de vegadas, de còups que li a**. ◇ *Sus lo moment*: Sus l'instant, sus lo còup. 2. Espaci de temps considerat dau ponch de vista dau sieu contengut, dei eveniments que li si debànon: *Un moment d'espavent*. ◇ *Aver de boai moments*: Èstre simpatic, agradiu à viure per periòdes, d'un biais irregulier; conóisser de periòdes urós. 3. *Temps present*: La mòda dau moment. ◇ *En aquesto moment, per lo moment*: Actualament. Sin.: **per l'ora**. 4. Instant oportun; ocasion: Asperar lo moment favorable. 5. (coregr.) *Moments essencials*: Etapas (au manco au nombre de doas) que genèron un movement, un pas. 6. (fis.) *Moment cinetic*: Vector egal au vector quantitat de movement. ◇ *Moment d'un coble de foarças*: Produch d'una dei foarças dau coble per lo braç de lèva d'aqueu coble. ◇ *Moment electric, magnetic d'un dipòle*: Produch de la carga (electrica, magnetica) d'un dei doi pòles per la distança que lu separa. ◇ *Moment d'una foarça per rapoart à un ponch*: Vector egal au moment dau vector que representa la foarça. ◇ *Moment d'inercia d'un còrs*: Integrala dau produch de cada element de massa d'aqueu còrs per lo cairat de la distança d'aqueu element à un axe fixe, dich «axe d'inercia». 7. (alg.) *Moment d'un bipoart (A,B) per rapoart à un ponch O de l'espaci*: Produch vectorial de \vec{OA} e \vec{OB} .

momentaneu, ea adj. Que dura solament un moment, un instant: *Una dolor momentanea*.

momentaneament adv. D'un biais momentaneu; temporariament.

momenton n.m. Momenet, instant.

momia n.f. 1. Cadabre conservat au mejan de matèiras balsamiques, de l'embaumament. 2. (pej.) Persona tancada dins li sieu ideas despassadi. 3. (fam.) Persona foarça seca e maigra, que lu sieus oàs de la cara son salhents sota la pèu.

momificacion n.f. Accion de momificar, fach de si momificar.

momificaire, airtiz adj. Pròpri à momificar.

momificar vt. (*momifiqui*) Transformar un còrs en momia. ◆ **si momificar** v.pr. Devenir inèrte fisicament ò intellectualament; si fossilisar.

momò n.m. Bobolh. Sin.: **mamau**.

mon adj. poss. Adjectiu possessiu de la promiera persona que s'emplega davant un nom de parent pròche: *Mon paire*. S'emplega finda davant lu grades e lu títols de senhoria, per s'adreçar à la persona: *Mon coloneu*.

mona n.f. Monina.

monacal, a adj. Pròpri au genre de vida dei monges. Var.: **monacau**.

monacalament adv. Coma lu monges; dins li condicions pauri de la vida monacala.

monacant n.m. (zool.) Peis de la nadarèla rudimentària remplaçada per una espina.

monacau, ala adj. Monacal.

monada n.f. (filos.) Dins Leibniz, substança simpla, activa, indivisibla, que lo sieu nombre es infinit e que toi lu èstres n'en son compauats.

monada n.f. (biol.) Pichin protozoari provedit d'un flageu; cellula unica simpla.

monadal, a adj. Relatiu à la monada. Var.: **monadau**.

monadau, ala adj. Monadal.

monadèlfe, a adj. (bot.) Si di d'una flor que li sieu estaminas son ligadi entre eli, coma dins la ginèsta ò la ròsa tremiera.

monadelfia n.f. (bot.) Classa de plantas monadèlfi.

monadisme n.m. Monadologia.

monadista n. Que pertòca lo monadisme; partidari dau monadisme.

monadologia n.f. (filos.) Teoria de Leibniz, d'après la quala l'univèrs es compauat de monadas. Var.: **monadisme**.

monandre, a adj. (bot.) Si di d'una flor qu'a una estamina soleta.

monaquisme n.m. 1. Estat de monge. 2. Institucion monastica.

monarca n.m. 1. Cap de l'Estat dins una monarquia; rèi, sobeiran. 2. Pichon passeron d'Oceània.

monarcar vi. Faire lo monarca; regnar.

monard n.m. (zool.) Magòt.

monarquejar vi. (pej.) Si comportar coma un monarca.

monarquia n.f. 1. Regime dins lo quau l'autoritat es entre li mans d'un individú e dei sieus delegats. 2.

Regime politic dins lo quau lo cap de l'Estat es un rèi (una regina) ò un empeaire ereditari; Estat ensinda governat: *La monarquia anglesa*. ◇ *Monarquia absoluta*: Aquela dins la quala li a minga poder per contrarotlar aqueu dau monarca. ◇ *Monarquia constitucionala*: Aquela dins la quala una Constitucion limita lo poder dau monarca. ◇ *Monarquia parlamentària*: Monarquia constitucionala dins la quala lo monarca es responsable davant lo Parlament.

monarquian n.m. (ist. fr.) Dins l'Assemblea constituenta (1789-1791), partidari d'una monarquia à l'anglesa.

monarquic, a adj. Que pertòca la monarquia.

monarquicament adv. D'un biais monarquic.

monarquisme n.m. Doctrina dei partidaris de la monarquia.

monarquista adj. e n. Si di d'un partidari de la monarquia.

monastèri n.m. Maion, ensèm de bastiment dont abítou lu monges ò li monialas. Var.: **monastier**, **monestier**. Sin.: **mostier**.

monastic, a adj. Relatiu ai monges ò ai monialas.

monasticitat n.f. Caractèr de cen qu'es relatiu ai monges, à la sieu vida.

monastier n.m. Monastèri.

monaural, a adj. Monofonic. Var.: **monaurau**.

monaurau, ala adj. Monaural.

monazita n.f. (miner.) Fosfat de cèri, de lantan ò d'una altra tèrra rara.

mondan, a adj. 1. Relatiu à la vida sociala dei classas riqui dei vilas, au sieu luxe, ai sieus divertiments. ◇ *Dançaيرة mondan*: Professional que fa balar li clients dins un establiment. 2. (relig.) Relatiu à la vida seculara. 3. (dr.) *Brigada mondana* ò, fam., *la mondana*, n.f.: Anciana denominacion de la brigada dei estupefaguents e dau proxenetisme. ◆ adj. e n. Que pilha lu biais en usatge dins la societat dei gents en vista; que li agràdon li mondanitats.

mondanament adv. Segond lu usatges mondans.

mondanàs, assa adj. e n. (pej.) Mondan à l'excès.

mondanitat n.f. 1. (filos.) Fach d'èstre au monde, de li appartenir. 2. Caractèr de cen qu'es mondan, que relèva de la societat dei personas en vista. 3. Frequentacion dau beu monde; gust per aqueu genre de vista. ◆ pl. Abitudas de vida pròpri ai gents dau monde; cortesias convencionali: *Fugir li mondanitats*.

mondar vt. 1. Desbarrassar lu grans dei sieu envelopas aderenti. 2. Netejar en separant li impuretats, en particulier levar la pellicula qu'es à l'entorn dau merilhon d'unu fruchs. 3. Talhar, netejar, rebrondar (lu aubres, lu boascs) per levar li brancas sequi ò inutili.

mondàs n.m. Multituda de gents. Sin.: **fòga, preissa**.

mondar n.m. Castanhas cuèchi e secadi.

mondar, ada adj. 1. Pelat (en parlant de l'òrdi). 2. (arald.) Si di d'un blason que presenta un monde.

monde n.m. 1. Ensèm de tot cen qu'existisse; univèrs: *La creacion dau monde*. 2. La natura, cen que

constituïsse l'environment dei èstres umans: *Un enfant que descuèrbe lo monde*. 3. Ensèm de cauas ò d'èstres que son considerats coma un tot organisat: *Lo monde dei abelhas*. 4. Ensèm de cauas abstrachi, de concèptes considerats coma un univèrs: *Lo monde dei ideas*. ◇ *Si faire tot un monde de*: Acordar una importança exagerada à. 5. Escart important, granda diferença: *Li a un monde entre quali doi solucions*. 6. La Tèrra, la susfàcia terrèstra, lo glòbe terrèstre: *Faire lo torn dau monde*. ◇ (arald.) Figura que representa lo monde ceuclat m'una crotz en dessobre. ◇ Au bot dau monde: *Foarça luènh*. ◇ *Córrer, percórrer lo monde*: Viatjar toplen. ◇ *Lo Monde Vièlh*: Euròpa, Àsia e Àfrica. ◇ *Lo Monde Noueu*: Amèrica. 7. La Tèrra, considerada coma lo sojorn de l'òme. ◇ *Venir au monde*: Nàisser. ◇ *Metre au monde*: Far nàisser. ◇ *Anar dins l'autre monde, partir per l'autre monde*: Morir. ◇ *Per ren au monde*: Jamai de la vida. ◇ Ensèm de país, d'òmes de cresença identica: *Lo monde occitan, lo monde grèc*. ◇ *Ànima dau monde*: Principi de vida que, segond Schelling, aviva lo monde considerat coma un grand organisme vivent. ◇ *L'autre monde*: Lo monde qu'es en delà de la vida. ◇ *Li quatre fins dau monde*: La moart, lo judici, l'infèrn e lo paradís dins la doctrina catolica. 8. Ensèm dei èstres umans que vívon sus Tèrra: *Una guèrra que pertòca lo monde entier*. 9. Ensèm de personas; grand nombre de personas ò nombre indeterminat de personas: *Li a de monde, li a pas grand monde*. ◇ De gents: *Lo monde díson que farà beu deman*. ■ Dins aqueu cas, si fa un acòrdi logic, en metent lo vèrbo au plural. ◇ *Aver de monde*: Aver d'invitats. ◇ Li gents, l'ensèm dei personas mé cu si tracta: *Conoisse ben lo sieu monde*. ◇ *Tot lo monde*: Toti li gents, toi. 10. Mitan, grope social definit per una caracteristica, un tipe d'activitat: *Èstre dau meme monde, lo monde dei affaires*. ◇ *Lo paure monde*: Lu mesquins laissats de caire per la societat. 11. Ensèm dei personas que constituïsson li classas socials mai riqui, l'auta societat, que si destria per lo sieu luxe, lu sieus divertiments: *Li gents dau monde*. ◇ *Lo beu monde, lo monde beu*: L'auta societat, la societat eleganta. ◇ *Òme, frema dau monde*: Persona que viu dins la boana societat e conoisse lu usatges. 12. (lit.) Vida seculara, profana, per oposicion à la vida espirituala: *Si retirar dau monde*.

monde, a adj. Netejat.

mondessa n.f. Netitge.

mondial, a adj. Que pertòca lo monde entier: *Un problema mondial*. Var.: **mondiau**.

mondialament adv. Dins lo monde entier.

mondialisacion (-izacion) n.f. Fach de devenir mondial, de si mondialisar.

mondialisar (-izar) vt. Donar à quauqua ren un caractèr mondial, un expandiment que pertòca lo monde entier. ◆ **si mondialisar** v.pr. Devenir mondial.

mondialisme n.m. 1. Doctrina que tende à faire l'unitat politica dau monde considerat coma una comunautat umana unica. 2. Presa en consideracion dei problemas politics dins una optica mondiala.

mondialista adj. e n. Partidari dau mondialisme.

mondilha n.f. pl. 1. Sobras dau crivelatge dei grans. 2. Ensèm de brancas mondadi, rebondadi. Sin.: **rebrondilhas**.

mondovision n.f. Possibilitat de seguir un programa televisat dins lo meme temps dins lo monde entier: *Lu Juècs Olimpics son transmés en mondovision*.

moneda n.f. 1. Pèça de metal que l'autoritat sobeirana frapa per servir ai escambis. ◇ *Frapar moneda*: Fabricar, emetre de moneda. ◇ *Fausa moneda*: Moneda illegala qu'imita la moneda legala. ◇ (fig.) *Es moneda correnta*: Ès una caua frequenta. 2. Instrument legal dei pagaments. ◇ *Moneda de resèrva*: Moneda que detènon li bancas d'emission e qu'es emplegada parallelament à l'aur dins lu reglaments internacionals. ◇ *Moneda de còmpte*: Unitat de moneda non representada materialament e emplegada unicament per lu còmptes. ◇ *Moneda virtuala*: Moneda desmaterialisada, que sièrve à pagar sus lo malhum internet. ◇ (fig.) *Servir de moneda d'escambi*: Èstre emplegat coma mejan d'escambi dins una negociacion. ◇ Unitat monetària qu'un Estat adòpta: *La moneda comuna europea es l'euro*. 3. Equivalent de la valor d'un bilhet ò d'una pèça en bilhets ò en pèças d'una valor mai pichina: *Faire la moneda de 50 euros*. ◇ Bilhets ò pèças de pichina valor qu'una persona poarta dins son poartamoneda, son poartafuèlh, dins la borniera. Sin.: **monedeta, monedalha**. ◇ Diferença entre la valor d'un bilhet ò d'una pèça, d'un ensèm de bilhets ò de pèças, e lo prèt just de la mèrç que si deu pagar: *Rendre la moneda*. ◇ (fig.) *Rendre à quauqu'un la moneda de la sieu pèça*: La si pilhar mé quauqu'un en represalhas. ◇ *Pagar en moneda d'engana*: Faire de moninarias, de regaunhadas en plaça de pagar en moneda.

monedable, a adj. 1. Que pòu èstre monedat: Metal monedable. 2. Que pòu èstre pagat, que s'en pòu tirar un profièch.

monedaire n.m. Monedier.

monedalha n.f. Monedeta.

monedar vt. 1. Convertir (un metal) en moneda. 2. Faire de sòus mé, tirar profièch de.

monedatge n.m. Fabricacion de la moneda.

monedeta n.f. Bilhets ò pèças de pichina valor. Var.: **moneda, monedalha**.

monedier, a n. 1. Obrier que travaisha à la frapa de la moneda. 2. Aparelh que fa automaticament la moneda. Var.: **monedaire**.

monedós, oa adj. Monetari.

mónega n.f. Religioa.

monegasc, a adj. e n. Dau Mónegue. ◆ n.m. Dialècte ligur parlat istoricament dins la Principautat dau Mónegue.

monegueta n.f. 1. Mónega jova. 2. Lardiera carboniera. ◇ *Monegueta dei saures*: Varietat de lardiera dei Aups.

moneguier, a n. Locutor de l'occitan local dau Mónegue, entre lo vivaroalpenc pelhasc, rocabrunasc e turbiasc mé d'apoarts de vivaroalpenc de Piemont.

monel n.m. (nom depauat) Aliatge de coire e de niquèl resistant à la corrosion.

monema n.m. (ling.) Unitat de la primera articulacion, opauada ai *fonemas* que son li unitats de la segonda articulacion.

monèra n.f. (biol.) Èstre vivent primitiu format d'una cellula unica sensa nucleu, dins d'uni teorias evolucionisti.

monergòl n.m. Provergòl compausat d'un solet ergòl, coma l'aiga oxigenada. ◇ Agent enançaire per un motor-fusada, compausat d'un liquide solet, qu'assegura l'enançament per descompression exotermica.

monestier n.m. Monastèri.

monetari, ària adj. Relatiu à la moneda, ai monedas. Sin.: **monedós**.

monetarisacion (-izacion) n.f. Evolucion dei estructuras monetari.

monetarisme n.m. Corrent de la pensada economica qu'insistisse sobre l'importança de la politica monetària dins la regulacion de la vida economica.

monetarista adj. e n. Relatiu au monetarisme; partidari dau monetarisme.

monetica n.f. Ensèm de dispositius qu'emplégon l'informatica e l'electronica

monetisacion (-izacion) n.f. Introduccion de novèus signes monetaris dins lo circuit economic.

monetisar (-izar) vt. Efectuar la monetisacion de: *Monetisar d'aur*. Sin.: **amonedar**. Contr.: **desmonedar**.

monge n.m. Òme ligat per de vòts religiós e que mena una vida essencialament espiritala, lo mai sovent en comunautat. Sin.: **fraire**.

monge n.m. Varietat de làmia. Sin.: **exancós**.

mongòl, a adj. e n. De Mongolia. ◆ n.m. Grope de lengas altaïqui parladi en Mongòlia.

mongolian, a adj. e n. Pertocat de trisomia 21, ò mongolisme. Var.: **mongolic**. Sin.: **trisomic**.

mongolic, a adj. Mongolian.

mongolisme n.m. Malautia congenitala deuguda à la presença d'un cromosòma sobrenumerari sus lo 21ⁿ pareu e caracterisada clinicament per un deficit intellectual associat à de modificacions morfologiqui (talha pichina, membres corts, faciès aplatit, fendas palpebrali obliqui e estrechi m'un replec de l'angle cutaneu intèrne dei parpèlas). Sin.: **trisomia 21**.

mongoloïde, a adj. 1. Que fa pensar au tipe mongòl. 2. (med.) Qu'evòca lo mongolisme.

monhon n.m. Extremitat d'un membre amputat.

monial, a adj. Monastic. Var.: **moniau**.

moniala n.f. Monacal, monastic.

moniau, ala adj. Monial.

monicion n.f. (dr. canon) Avertiment oficial de l'autoritat eclesiastica.

monília n.m. Fonge que si desvolopa en auton sus li peras, lu poms e quaucu autres fruchs en provocant una poiridura.

monilicòrne, a adj. (zool.) Qu'a li antenas en forma de capelet.

monilifòrme, a adj. (zool. e bot.) Si di d'un canal, d'un cordon ò d'un filament anatomic que presenta alternativament d'estranglaments e de dilatacions, que la fan semblar à un capelet.

moniliòsi n.f. Malautia dei fruchs deuguda au monília.

monin n.m. (rare) Mascle de la monina.

monina n.f. 1. Mamifèr primata arboricòla de la faça nuda, dei mans e dei pens prensiles e finits per d'onglas. Var.: **mona**. ◇ (espec.) La femèla d'aqueu mamifèr. ◇ *Monina aranha*: Monina d'Amèrica dau Sud, ensinda sonat à causa de la longuessa dei sieus membres. 2. (fam.) Persona laida, de la cara simiesca. 3. Persona qu'imita lu autres, li sieu accions.

moninada n.f. Regaunhada. Var.: **moninaria**.

moninalha n.f. (pej.) Lu monges, lu religiós.

moninaria n.f. Gèst que sembla lo gèst d'una monina. Sin.: **moninada, regaunhada**.

moninassa n.f. Gròssa monina.

moninejar vi. (pej.) Faire la monina.

monisme n.m. (filos.) Sistema segond lo quau lo monde es constituït d'una substança soleta, per lo quau l'objècte au quau s'aplica la pensada es un, per op. à *dualisme*, à *pluralisme*.

monista adj. e n. Relatiu au monisme ; partidari dau monisme. Var.: **monistic**.

monistic, a adj. Monista.

monitor, tritz n. 1. Persona encargada d'ensenshar ò de faire practicar una activitat, un espòrt: *Un monitor d'auto-escòla*. 2. Persona encarcada de l'enquadrament dei pichoi dins li activitats collectivi.

monitor n.m. 1. Ecran de visualisacion associat à un computador. 2. (med.) Aparelh electronic que permete l'enregistrament permanent dei fenomènes fisiologics e que provòca una alarma au moment dei trebolis, emplegat sobretot en reanimacion e dins li unitats de curas intensivis. 3. (inform.) Programa de contraròtle que permete de susvelhar l'execucion de divèrs programas que non son ligat entre elu.

monitor n.m. (mòt american) 1. (mar.) Coirassat de desplaçament mejan, d'un tipe emplegat à la fin dau s. XIXⁿ e au començament dau s. XXⁿ. 2. (min.) Canon à aiga sota pression.

monitorat n.m. Formacion per la foncion de monitor; aquela foncion.

monitòri n.m. Monicion publica qu'un jutge eclesiastic adreiça à-n-aqueu qu'a conoissença d'un fach per lo constrénher à testimoniar.

monitoratge n.m. Susvelhança au mejan d'un monitor: *Lo monitoratge medical, lo monitoratge de l'activitat sismica*. Var.: **monitoring**.

monitorial, a adj. (dr. can.) Qu'es en forma de monitòri. Var.: **monitoriau**.

monitoriau, ala adj. Monitorial.

monitoring n.m. (angl.) Monitoratge.

mòno n.f. ['mɔno] (fam.) Monofonia.

monoacide adj. e n.m. (quim.) Si di d'un acide que libèra un solet io H⁺ per molecula.

monoamina n.f. (quim.) Amina que possedisce un solet radical -NH₂, coma la serotonina.

monoamina-oxidasa n.f. Enzima que destruge per oxidacion li monoaminas en excès dins l'organisme (Abrev. *M.A.O.*).

monoatomic, a adj. (quim.) Si di d'un còrs simple format d'atòmes isolats.

monobasa n.f. Basa que libèra un solet ion OH⁻ per molecula.

monobasic, a adj. (quim.) Qu'es de la mema natura que li monobasas, que constitue una monobasa.

monoblast n.m. Cellula soca dau monocit.

monoblòc adj. inv. en genre e n.m. (tecn.) Qu'es fach d'una pèça soleta, d'un blòc solet.

monocable adj. inv. en genre Que comprèn, utiliza solament un cable. ◆ n.m. Transportaire aerenc fach d'un cable solet sensa fin, à l'encòup tractaire e portaire.

monocalcic, a adj. Qu'a un atòme de calci solet per molecula.

monocameral, a adj. Que compoarta una cambra soleta, una assemblada parlamentària soleta. Var.: **monocamerau**.

monocameralisme n.m. Monocamerisme.

monocamerau, ala adj. Monocameral.

monocamerisme n.m. Sistema politic dins lo quau lo Parlament comprèn una cambra soleta. Var.: **monocameralisme**.

monocarpe, a adj. (bot.) 1. Qu'a un fruch solet. 2. Qu'a de fruchs solitaris.

monocarpic, a adj. Relatiu à cen qu'es monocarpe.

monocefal(e), a adj. Qu'a una tèsta soleta.

monocellular(i), a (-ària) adj. Qu'a una cellula soleta.

monocicle n.m. Velocipède m'una ròda soleta, qu'emplègon lu acrobatas.

monociclic, a adj. 1. Si di d'un compauat quimic que la sieu formula enclau una cadena clavada. 2. Si di d'espècias animalis que presènton solament un cicle sexual per an.

monocilindre adj. e n.m. Si di d'un motor m'un cilindre solet. Var.: **monocilindric**.

monocilindric, a adj. Monocilindre.

monocinetic, a adj. (fis.) Si di de particulas qu'an toti la mema velocitat.

monocit n.m. Leucocit mononucleari de granda talha, qu'assegura essencialament la fagocitòsi.

monocitòsi n.m. Aumentacion dei monocits dins lo sang.

monòcle n.m. Vèire corrector que si fa tenir dins l'arcada sobrecilhiera.

monoclinal, a adj. Si di d'un releu estructural ò d'una seria sedimentària que pèndon d'un biais identic dins una direccion donada. Var.: **monoclinau**.

monoclinau, ala adj. Monoclinau.

monoclinic, a adj. (miner.) Si di d'un sistema cristallin que la sieu simetria es aquela d'un prisma ò d'un lausange. Sin.: **clinorombic**.

monoclonal, a adj. (biol.) Qu'apartèn à un meme clòne cellulari. ◇ *Anticòrs monoclonal*: Anticòrs especific secretat per de linfocits que provènon d'una cellula unica seleccionada. Var.: **monoclonau**.

monoclonau, ala adj. Monoclonal.

monocòca adj. Si di d'una estructura de veïcule automobile que combina carroçaria e encastre e compauada d'elements de tòla soudats, que forma un ensèm rigidè a la flexion coma à la torsion.

monocòca n.m. Nau d'una soleta còca (per op. à *multicòca*).

monocolor adj. (inv. en genre) 1. Que presenta una color soleta. Sin.: **monocròme**. 2. Si di d'un govèrn qu'es l'emanacion d'un solet dei partits representats au Parlament. Var.: **monocolòre**.

monocolòre, a adj. Monocolor.

monoconic, a adj. Que si termina m'un còne solet.

monocontunh, a adj. e n. Sistema d'alimentacion electrica qu'a per estigança de distribuir de corrent d'origina monofasada; un còup redreïcat dins la motritz alimenta lu motors de traccion en corrent contunh.

monocòrde, a adj. Qu'es emés sus una nòta soleta, sensa variar; monotòne: *Una votz monocòrda*.

monocòrde, a adj. e n.m. Si di d'un instrument de música qu'a solament una coarda.

monocotiledoneu, ea adj. *Monocotiledoneus*: Classa de plantas angiospèrmi que la sieu grana contèn una plantula m'un cotiledon solet, que presenta de fuèlhas mé de nervaduras parallèli e de flors que la sieu simetria es sovent d'òrdre 3.

monocracia n.f. Sistema politic dins lo quau una persona soleta a lo poder.

monocrat, a n. Persona que govèrna soleta.

monocratic, a adj. Relatiu à la monocracia.

monocristal n.m. (fis.) Domèni d'un mitan cristallin qu'a una periodicitat perfècta. Var.: **monocristau**.

monocristallin, a adj. Relatiu à un monocristal.

monocristau n.m. Monocristal.

monocromatic, a adj. (fis.) Si di d'un raionament electromagnetic qu'a una frequença unica.

monocromator n.m. Dispositiu optic que fornisse una radiacion monocromatica.

monocròme, a adj. Qu'es d'una color soleta.

monocromia n.f. Caractèr de cen qu'es monocròme.

monocular(i), a (-ària) adj. Relatiu à un uèlh solet: *Microscòpi monoculari*.

monocultura n.f. Cultura unica ò largament dominanta d'una espècia vegetala dins una region ò dins un tenement agricòla.

monodactil(e), a adj. Qu'a un det solet.

monodèlfe, a adj. e n.m. Qu'a un solet utèrus.

monodepartamental, a adj. Que comprèn un departament solet, en parlant d'una region. Var.: **monodepartamentau**.

- monodepartamentau, ala** adj. Monodepartamental.
- monodia** n.f. (mús.) Cant d'una votz soleta.
- monodic, a** adj. Si di d'un cant d'una votz soleta.
- monodont, a** adj. Qu'a una dent soleta.
- monodonta** n.f. Genre de mollusc gasteropòde.
- monoecia** n.f. (bot.) Caractèr d'una planta monoïca.
- monofasat, ada** adj. Si di dei tensions ò dei corrents alternatius simples e dei installacions correspondenti (per op. à *polifasat*). Var.: **monofasic**.
- monofasic, a** adj. Monofasat.
- monofisisme** n.m. (relig.) Doctrina dau s. Vⁿ qu'afirmava l'union dau divin e de l'uman dins lo Crist dins una natura soleta.
- monofisit, a** adj. e n. Relatiu au monofisisme; que n'es partidari.
- monofonia** n.f. Tecnica que permete la transmission d'un signal musical au mejan d'una via soleta, per op. à *estereofonia*. Abrev: **mòno**.
- monofonic, a** adj. Que pertòca la monofonia. Sin.: **monaural**.
- monogame, a** adj. 1. Qu'a un solet conjonch legitime. 2. Que si confòrma au sistema de la monogamia: *Una societat monogama*.
- monogamia** n.f. Sistema dins lo quau l'òme non pòu à l'encòup l'espòs de mai d'una frema, ni la frema l'esposa de mai d'un òme. Contr.: **poliandria, poliginia, poligamia**.
- monogamic, a** adj. Relatiu à la monogamia.
- monogastric, a** adj. Que lo sieu estòmegue a solament un compartiment.
- monogatari** n.m. (lit.) Genre literari japonés que recampa à l'encòup de còntes foarça corts, eventualament mesclats de vèrs, generalament recampats en recuèlhs, e d'òbras romanesqui d'una granda estenduda.
- monogène, a** adj. 1. Unic dins lo sieu genre. 2. (bot.) Qu'a una soleta susfàcia d'acressement. 3. (mat.) *Foncion monogèna*: Foncion d'una variabla complèxa qu'admete una derivada determinada per una valor donada de la variabla. ◇ *Grope monogène*: Grope qu'es generat per un dei sieus elements. 4. (zool.) Que pertòca un mòde de generacion dins li quali lu èstres vivents si reproduon directament.
- monogenèsi** adj. (zool.) Qu'a un solet mòde de reproduccion.
- monogenèsi** n.f. 1. (zool.) Reproduccion monogenèsi. 2. (ling.) Formacion d'una lenga qu'a una origina soleta.
- monogenia** n.f. 1. Mòde de generacion que consistisse en la produccion, per un còrs organisat, d'una part que s'en separa e devèn un individú noveu. 2. (biol.) Fenomène que consistisse en la genèsi, per una cobla donada, de descendents toi ò esquasi toi d'un meme sèxe.
- monogenisme** n.m. Doctrina antropologica anciana segond la quala toti li raças umani vendrion d'un tipe unic. Contr.: **poligenisme**.
- monogenista** adj. e n. Relatiu au monogenisme; partidari dau monogenisme.
- monografia** n.f. Estudi detalhat sobre un ponch precís d'istòria, de sciènça, de literatura, sobre una persona, la sieu vida, etc.
- monografic, a** adj. Qu'a lo caractèr d'una monografia.
- monograma** n.m. 1. Chifra compauada dei letras ò dei letras principali d'un nom. 2. Marca ò signatura abreviada. 3. Combinason de senhaus e de caractèrs que representon lo nom dau Crist.
- monò** n.m. Òli perfumat d'origina tahitiana, tirat de la notz de còco e dei flors de tiaré.
- monòic, a** adj. (bot.) Si di d'una planta dei flors unisexuadi ma dins la quala cada pen poarta de flors mascli e de flors femèli (coma lo gran turc, l'avelanier, etc.). Sin.: **dioïc**.
- monoideïc, a** adj. Que contèn una idea soleta.
- monoideïsme** n.m. (psicol.) Concentracion, voluntària ò non, de la pensada sobre un tema solet.
- monoideïsta** adj. e n. Que fa pression sobre lo monodeïsme de l'èime.
- monokini** n.m. Costume de banh femenin que comprèn solament l'eslip.
- monolingüe, a** adj. e n. 1. Que parla una lenga soleta (per op. à *bilingüe, trilingüe*, etc.). 2. Redigit dins una lenga soleta: *Un diccionari monolingüe*. Sin.: **unilingüe**.
- monolingüisme** n.m. Estat d'una persona, d'una region, d'un país monolingüe.
- monolit, a** adj. e n.m. 1. Si di d'un obratge format d'un solet blòc de pèira. 2. Si di d'un monument talhat dins lo ròc.
- monolitic, a** adj. 1. Format d'un solet blòc de pèira. 2. (fig.) Que presenta l'aspècte d'un blòc omogeneu, rigide, dont non li a de plaça per la contradiccion: Un partit monolitic.
- monolitisme** n.m. Caractèr de cen qu'es monolitic.
- monologaire, airtz** n. Persona que fa de monològues.
- monologar** vt. (*monològui*) Tenir un monològue; parlar solet.
- monològue** n.m. 1.. (lit.) Au teatre, discors qu'un personatge tèn per eu-meme per evocar lo passat, exprimir un sentiment, presentar una situacion, etc. ◇ *Monològue comic*: Pèça medievals m'un solet personatge, que fa la satira d'un tipe social ò psicologic. 2. Discors qu'un umorista solet tèn sus lo pontin en metent l'accent sobre lo comportament dei sieus contemporaneus. 3. Discors de quauqu'un que si parla solet à votz auta ò que, dins la conversacion, non laissa parlar lu autres.
- monoman, a** adj. e n. Pertocat de monomania. Var.: **monomaniac**.
- monomania** n.f. 1. (psiquiatria) Tota afeccion psiquica qu'afecta l'esperit parcialament. 2. Idea fixa.
- monomaniac, a** adj. e n. Monoman.

monomèr, a adj. e n.m. Si di d'un compauat constituit de moleculas simpli que poàdon reagir mé d'autri moleculas per donar de polimèrs.

monometallisme n.m. Sistema monetari qu'admete un solet escandalh monetari, l'aur ò l'argent (per op. à *bimetallisme*).

monometallista adj. e n. Partidari dau monometallisme.

monomètre n.m. (lit.) Compauat d'un tipe solet de vèrs.

monòmi n.m. (mat.) Expression algebrica formada d'un solet tèrme dont figura una variabla ò mai d'una.

monòmi n.m. Corteu d'estudiants que camínon en fila en si tenent per li espatlas, que si faía ancianament e tradicionalament après la fin dei examèns.

monomiaire n. m. *Monomiaires*: Sota-òrdre de molluscs bivalves que, coma l'òstrega, an un solet muscle adductor.

monomòri n.m. Formiga jauna foarça pichona que viu dintre lu fustatges dei restaurants e dei masaguins d'alimentacion en s'atacant ai prevendas.

monomotor adj. e n.m. Si di d'un avion qu'a un motor solet.

mononfal n.m. Mòstre provedit d'un solet amborígol.

mononuclear(i), a (-ària) adj. e n.m. Si di d'un globule blanc qu'a un nucleu solet.

mononucleòsi n.f. (med.) Aumentacion dau nombre de mononuclearis dins lo sang. ◇ *Mononucleòsi infeccioa*: Malautia dau sistema ematopoietic, que si manifestà per una angina, una augmentacion de volume dei ganglions linfatics e de la rata, una granda astenia e una augmentacion dau nombre dei monocits, m'una aparicion de grands mononuclearis.

monoparental, a adj. M'un parent solet: *Familha monoparentala*. Var.: **monoparentau**.

monoparentalitat n.f. Dins una familha, parentalitat assegurada per una persona soleta.

monoparentau, ala adj. Monoparental.

monopartisme n.m. Sistema politic fondat sobre l'existença d'un partit solet.

monopetalia n.f. (bot.) Estat d'una planta que li sieu flors son monopetali.

monopetal(e), a adj. (bot.) Qu'a un petale solet.

monoplaça adj. e n.m. Si di d'un veïcule qu'a una plaça soleta.

monoplaça n.f. Automobila d'una plaça soleta, especialament facha per li competicions.

monoplan adj. e n.m. Si di d'un avion qu'a un solet plan de sustentacion.

monoplegia n.f. Paralísia d'un membre solet.

monoploïde, a adj. Aploïde.

monoploïdia n.f. Aploïdia.

monopòde, a adj. Provedit d'un pen solet.,

monopolaire, airtz adj. e n. (econ.) Monopolista.

monopòli n.m. 1. Privilègi exclusiu, de drech ò de fach, qu'un individú, una empresa ò un organisme

public possedisce, de fabricar, de vendre ò d'esplechar d'unu ben ò servicis. 2. (fig.) Possession exclusiva de quauqua ren: *S'atribuir lo monopòli de la veritat*.

monopolisacion (-izacion) n.f. Accion de monopolisar.

monopolisaire (-izaire), airtz adj. e n. Monopolisator.

monopolisar (-izar) vt. 1. Exercir lo sieu monopòli sobre (una produccion, un sector d'activitat). 2. Si reservar per lo sieu profièch personal: *Monopolisar la paraula*.

monopolisator (-izator), tritz adj. e n. Persona que monopolisa quauqua ren. Var.: **monopolisaire**.

monopolista adj. e n. (econ.) Que detèn un monopòli. Var.: **monopolaire**.

monopolistic, a adj. (econ.) Qu'a la forma d'un monopòli, que tende vèrs lo monopòli ò li sembla.

monopoly n.m. (nom depauat) Juèc de societad dins lo quau lu jugaires dévon crompar de terrens e d'immòbles, figurats sus un plateau, fins à n'obtenir lo monopòli.

monoprocessor adj. e n.m. (inform.) Si di d'un sistema informatic qu'a una soleta unitat de tractament.

monopsòne n.m. (econ.) Mercat caracterisat per la presença d'un crompaire e d'una granda quantitat de vendèires.

monoptèr, a adj. e n.m. (arquít.) Si di d'un temple circulari que la sieu copòla repaua sobre una soleta fila de columnas.

monoralh adj. e n. Dispositiu de camin de fèrre qu'utilisa un solet ralh de rodelatge.

monorime, a adj. e n.m. Si di d'una poesia, d'una estròfa, que toi lu vèrs an la mema rima.

monorquid(e), a adj. Qu'a un solet testicule.

monorquidia n.f. (patol.) Presença d'un testicule solet dintre li borsas.

monoscòpi n.m. Generator de senhaus de television porgissent un imatge fixe pauc ò pron complicat, utilizat per la messa au ponch, lo contraròtle e lo radobament dei televisors.

monosacaride n.m. (quim.) Òsa.

monosemic, a adj. (ling.) Qu'a un sens solet. Contr.: **polisemic**.

monosepal(e), a adj. (bot.) Que lo sieu calici es d'una pèça soleta.

monosillabe, a adj. e n.m. (ling.) Qu'a una soleta sillaba.

monosillabic, a adj. (ling.) Qu'a una soleta sillaba: *Un imperatiu monosillabic*.

monosillabisme n.m. Caractèr dei lengas monosillabiqui.

monosimptomatic, a adj. Malautia que si manifestà per un solet simptòma.

monospèrme, a adj. (bot.) Si di dei fruchs e dei divisions de fruchs que comprènon una grana soleta.

monosporat, ada adj. Que contèn un còrs reproductor solet.

monosquí n.m. Esquí sus lo quau si pàuon lu doi pens, pes esquilhar sus l'aiga ò sus la neu. ◇ Espòrt ensinda practicat.

monostic n.m. Estròfa d'un vèrs solet.

monostilat, ada adj. Monostile.

monostile adj. (arquít.) M'una colomna soleta. Var.: **monostilat**.

monosubstituir vt. (*monosubstituissi*) Efectuar sus un compauat quimic una soleta substitution.

monosubstituit, da adj. (quim.) Qu'a subit una soleta substitution.

monoteïsme n.m. Doctrina, religion qu'admete un Dieu solet. Contr.: **politeïsme**.

monoteïsta adj. e n. Que pertòca ò que professa lo monoteïsme: *Lo judaïsme, lo cristianisme e l'islam son de religions monoteïsti*. Contr.: **politeïsta**.

monotelisme n.m. (relig.) Doctrina dau s. VIIⁿ segond la quala li seria estat dins lo Crist una soleta volontat, la volontat divina.

monotelit, a adj. e n. Que pertòca la doctrina dau monotelisme; partidari dau monotelisme.

monotèrme, a adj. Que pertòca un tresmudament físic que dins lo sieu debanament un sistema escàmbia de calor m'un solet sorgent de temperatura determinada.

monotipa n.f. (arts graf.) Màquina per compauar que produe de linhas justificadi en caractèrs mobiles.

monotipe n.m. 1. Estampa obtenguda à partir d'una placa sus la quala lo motiu es estat pintat e non gravat. 2. Yacht à vela que fa partida d'una seria de nau toti parieri, fachi d'après lo meme plan.

monotonament adv. D'un biais monotòne.

monotòne, a adj. 1. Qu'es totjorn sus lo meme ton: *Un cant monotòne*. 2. Que lassa per lo sieu ritme, li sieu intonacions sensa varietat.: *Un actor monotòne*. 3. Qu'es unifòrme, sensa imprevisit. 4. (mat.) *Foncion monotòna (sus un interval)*: Foncion creissenta ò descreissenta sus tot l'interval.

monotonia n.f. Caractèr, estat de cen qu'es monotòne.

monotraça adj. 1. Relatiu ai veïcules mé doi ròdas (mòto, etc.). 2. (aeron.) Si di d'un tren d'atterratge que li sieu ròdas principali son toti situadi dins l'axe dau fuselatge.

monotrema n.m. *Monotremas*: Sotaclasse de mamifèrs primitius d'Austràlia, de Tasmània e de Nòva Guinea qu'an lo còrs cubèrt de pels ò de ponhents, un bèc sensa dents, fan d'òus ma alàchon lu sieus pichoi. Sin.: **prototerians**.

monotrifasat, da adj. Que pertòca un sistema de traccion electrica que la sieu distribucion de corrent es complida en monofasat, pi aqueu d'aquí es tresmudat en corrent trifasat dintre la motritz per èstre mandat ai motors de traccion. Var.: **monotrifasic**.

monotrifasic, a adj. Monotrifasat.

monotròpe n.m. Planta sensa clorofilla, dei fuèlhas reduchi, parasita dau pin (Familha dei pirolaceas). Sin.: **suçapin**.

monotropia n.f. (quim.) Proprietat d'un còrs quimic de presentar una forma cristallina dei proprietats termodinamiqui variabli.

monovalença (-éncia) n.f. 1. Caracteristica d'un local comercial que consistisse à èstre estat amainatjat per un tipe solet de comèrci. 2. Caracteristica de la formacion d'un ensenhere que consistisse à poder ensenhar una disciplina soleta ai escolans. 3. (quim.) Caracteristica per un atòme de poder aver una ligason quimica soleta m'un autre atòme.

monovalent, a adj. (quim.) Univalent.

monoxène, a adj. Autoic.

monoxide n.m. (quim.) Oxide que contèn un solet atòme d'oxigène dins la sieu molecula: *Monoxide de carbòni (CO)* (gas foarça toxic).

monoxil(e), a adj. Qu'es fabricat, talhat dins una soleta pèça de boasc.

monozigòt, a adj. e n. (biol.) Si di de besson d'un meme paire ò *bessons vertadiers*. Sin.: **univitellin**. Contr.: **dizigòt, bivitellin**.

monsénhalhas n.f. pl. Corbetas.

monsénher n.m. Monsenhor.

monsénhor n.m. 1. Títol donat ai princes d'una familha sobeirana, ai prelats. 2. Títol que si donava au Grand Daufin, fraire de Loís lo XIVⁿ, rèi de França, e, après eu, ai Daufins de França. Var.: **monsénher**.

monson n.f. Mosson.

monstera n.m. Planta originària d'Amèrica tropicala, dei fuèlhas grandis e profundament decopadi, dei raïç pendenti, preada coma planta d'apartament (Familha dei arceas).

monstrillidat n.m. *Monstrillidats*: Familha de crustaceus copepòdes que la sieu larva viu en parasite.

monsur n.m. (fr. que cauria evitar) [mu'sy] Sénher; s'emplega en particulier per una persona importanta: *Es un monsur*.

mont n.m. 1. Granda elevacion naturala en dessobre d'un terren. 2. (geomorf.) Forma estructurala d'una region plissada, que correspoande à la jaça dura d'un anticlinal. 3. (anat.) *Mont de Vènus*: Peniu.

monta n.f. 1. Accion, biais de montar à cavau. 2. Acoblament, dins li espècias equina, bovina, caprina e porcina; periòde d'aquel acoblament.

monta-cala n.m. 1. Succession de cauas que revènon regulierament. Sin.: **alternativa**. 2. Ascensor, montadavala, montador.

montacarga n.m. Aparelh que sièrve à transportar de cargas à la verticala, coma un ascensor.

montada n.f. 1. Puada. 2. Ascension.

monta-davala n.m. 1. Succession de cauas que revènon regulierament. Sin.: **alternativa**. 2. Ascensor. 3. Terren montuós. ◇ *Faire monta-davala*: Puar e davalar alternativament.

montador n.m. Ascensor.

montadura n.f. 1. Part d'un objècte que sièrve à fixar, à assemblar l'element principal: *La montadura d'un*

pareu de belicres. 2. Bèstia sobre la quala si monta pers i faire portar (cavau, ae, etc.).

montaire, airtz n. 1. Obrier, obriera qu'assembla diversèi pèças constitutivi d'un ensèm. 2. (cín.) Especialista encargat dau montatge.

montairon n.m. Mont gaire enauçat. Sin.: **montet**.

montanha n.f. 1. Elevacion naturala dau soal, caracterisada per una foarta desnivelacion entre li cimas e lo fond dei valadas. 2. Region d'altitudina auta: *Passar li vacanças en montanha*. 3. *Montanha russi*: Atraccion de fièra constituïda de puadas e de caladas sobre li quali còrron rapidament sota l'efècte dau sieu pes pròpri de ramas de pichini veïturas. 4. (fam.) *Granda quantitat*: Una montanha de travalh. ◇ *Granda dificultat* (mai imaginada que vertadiera): *Es pas ren, ma m'en fau una montanha*.

montanhard, a adj. e n. De la montanha ; que vieu en montanha. Var.: **montanhenc, montanhòu**.

montanhenc, a adj. e n. Montanhier, montanhard, montanhòu.

montanhier, a adj. Relatiu à la montanha. Var.: **montanhenc**.

montanhiera n.f. Vent que vèn de la montanha.

montanhòla n.f. Pàssera (*Passer montanus*).

montanhós, oa adj. Abondós en montanha, montuós.

montanhòu, òla adj. e n. Montanhenc.

montant, a adj. 1. Que monta. 2. (mil.) *Garda montanta*: Aquela que va pilhar lo sieu servici.

montant n.m. 1. Total d'un còmpte. Sin.: **amont, soma**. 2. (econ.) Montants compensatòris: Taxas e subvencions creadi per compensar li diferenti paritatis monetaris dins la Comunautat Economica Europea e per armonisar la circulacion intracomunautària dei produchs agricòlas.

montant n.m. 1. Element vertical d'un ensèm, destinat à servir de supòrt ò de renfoarç. 2. Element vertical, central ò lateral de l'encastre d'una fenèstra, d'una poarta, etc. 3. Caduna dei doi pèças laterali dont son fixats lu escalons d'una escala.

montar vi. 1. Si transportar en un luèc mai elevat. Sin.: **puar**. 2. Si plaçar sus un animal, dins un veïcule: *Montar à cavau*. Sin.: **s'encavalhar**. ◇ *Montar au ressautat*: Montar sus un veïcule en movement. ◇ *Montar en cavaliera*: Montar à cavau sus l'esquinau. 3. (fam.) *Montar à la capitala*: Anar de la província à la capitala (espec. d'Occitània fins à París). 4. Aver d'avancament: *Montar en grade*. 5. Seguir una penda, s'eleva, puar: *La rota monta*. Sin.: **s'enauçar, s'enairar**. 6. *Créisser en autessa*: Un edifici que monta rapidament. 7. Rejónher un niveau mai aut: *L'aiga monta après la pluèia*. Sin.: **créisser**. 8. Passar dau greu à l'agut: *La votz monta d'un ton*. Sin.: **créisser**. 9. Rejónher un prèt mai elevat: *Lu tomais an montat*. 10. Formar un total de: *La factura monta à un milion*. 11. Au juèc de cartas, jugar una carta superiora à-n-aqueli que son estadi jugadi en la levada considerada. ◆ vt. 1. Percórrer de bas en aut. Sin.: **puar**. 2. Si plaçar sus una bèstia per si faire portar: *Montar un cavau*. 3. Transportar dins un luèc mai elevat. 4. Far créisser la valor, la foarça, l'intensitat de quauqua

ren, n'en faire puar lo niveau: *Montar lo prèt d'una mèrç*. Sin.: **auçar**. 5. *Montar (una maionesa, etc.)*: Batre lu ingredients d'una preparacion culinària per n'aumentar la consisténcia e lo volume. 6. (fig.) Excitar, exaltar (espec. embé ostilitat): *L'an montat còtra ieu*. Sin.: **entissar**. 7. Provedir dau necessari: *Montar la sieu maion*. 8. Assemblar li diferenti parts de, metre en estat de foncionar: *Montar un motor, una tenda*. ◇ Efectuar lo montatge de (un film, una benda magnetica, etc.). ◇ Fixar dins un encastre: *Montar una pèira preciosa*. Sin.: **encastrar**. 9. Alestir, organisar: *Montar una empresa, un complèt*. ◇ *Montar un spectacle, una comèdia*: Lu metre en scena. ◇ (fam.) *Montar lo còup à quauqu'un*: L'enganar, li donar d'esperanças faussi. ◆ **si montar** v.pr. 1. Rejónher un total de: *Lo cost si monta à 1000 euros*. Sin.: **s'amentar**. 2. Si provedir en: *Si montar en aïnas de coïna*. 3. *Si montar la tèsta*: S'excitar, s'exaltar. Sin.: **s'escaufar**. ◇ (fam.) *Si montar lo còup*: Si metre en tèsta d'ideas faussi.

montat, ada adj. 1. Provedit d'una montadura, d'un cavau: *La polícia montada*. ◇ *Èstre ben, mau montat*: Aver un boan, un marrit cavau. 2. Assemblat, ajustat. ◇ *Còup montat*: Estratagama alestit per avança e en secret. 3. Exaltat, irratat, atissat, embilat.

montatge n.m. 1. Accion de portar dau bas vèrs l'aut. 2. Accion d'assemblar lu diferents elements d'un ensèm complèxe. ◇ (tecn.) Assemblatge dei diferenti pèças d'un ensèm mecanic, d'un mòble, etc.: *Lo montatge d'una biblioteca*. ◇ Causida e assemblatge dei diferents plans d'un film, dei bendas enregistradi per un programa de ràdio ò de television. ◇ Assemblatge dei films que poàrton lu tèxtos e li illustracions per lu copiar ensèm sus la forma d'impression. 3. (electr.) *Montatge simetric*: Circuit amplificator mé doi tubes ò doi transistors, que un amplifica li alternanças positivis e l'autre li alternanças negativis dau signal. Sin.: **push-pull** (angl.). 4. (banca) *Montatge financier*: Ensèm de procediments que perméton à una empresa de si procurar de ressorsas sus lo mercat dei capitals bancaris ò financiers.

mont de pietat n.m. Caissa de crèdit municipal, establiment public de prèt sus gatge à taus moderat.

montelenc, a adj. e n. De Montelaimar.

montenegrin, a adj. e n. Dau Montenegro.

montés, esa adj. e n. De Mont de Marsan.

montet n.m. Pichin mont.

montgolfiera n.f. Aerostat que la sieu sustentacion es assegurada per d'aria escaufada per un fogau situat sota lo balon.

mont granatic n.m. Mont de pietat rural dont si fafa l'avança de granas per semenar.

monticòle n.m. passeron vesin dau mèrlo.

montjoia n.f. Amolonament de pèiras quilhat sus una cima per n'indicar lo ponch mai aut.

montet n.m. Pichin mont, pichina elevacion dau soal.

montilha n.f. Duna.

montpelhierenc, a adj. De Montpelhier.

montuós, oa adj. Montanhós.

monument n.m. 1. Obratge d'arquitectura ò d'esculptura destinat à perpetuar lo sovenir d'un personatge ò d'un eveniment. ◇ *Monument funerari*: Monument edificat sobre una sepultura. 2. Edifici remirable per la sieu belessa ò la sieu ancianetat. ◇ *Monument public*: Obratge d'arquitectura ò d'esculptura qu'apartèn à una collectivitat (Estat, Region, etc.). ◇ *Monument istoric*: Edifici, objècte mobilier ò autre vestigi dau passat qu'es important de conservar dins lo patrimòni nacional per lu sovenirs que li son estacats ò per la sieu valor artistica. 3. Tota òbra considerabla, denha de durar. ◇ *Èstre un monument de*: Presentar (una característica, una particularitat, sobretot negativa) à un nivèu extreme: *Un monument de cinisme*. 4. Tot cen que pòu atestar quauqua ren, n'en transmetre lo sovenir (document, òbra d'art, vestigi, objècte quau que sigue). 5. Òbra remirable, foarça importanta: *Un monument de la literatura occitana*.

monumental, a adj. 1. Qu'a li qualitats de proporcions, d'estile, de foarça, pròpri d'un monument. 2. Enòrme dins lo sieu genre, espantant: *Una error monumental*. 3. Dei monuments: *Lo plan monumental d'una region*. Var.: **monumentau**.

monumentau, ala adj. Monumental.

moquet n.m. Extremitat dau blèst d'una candela.

moquet, a adj. Confús: *N'en restèt moquet*.

moqueta n.f. Tapís de velut boclat, sovent d'una color soleta, que recuèrbe lo soal d'una pèça.

moqueta n.f. Instrument ancian qu'avía la forma d'un pareu de ciseus, destinat à talhar la meca cremada d'una candela.

moquetas n.f. pl. (Luceram) Mordassas, morralhas.

moquetar vt. Recurbir d'una moqueta.

moquillon n.m. Mocadura (de coardas).

mora n.f. Amora.

moracea n.f. *Moraceas*: Família d'aubres e de plantas de l'òrdre dei urticalas, que comprèn de dicotiledoneas apetalas dei regions caudi, coma l'amorier e la figuiera.

moral n.m. 1. Ensèm dei facultats mentali, de la vida psiquica: *Lo fisic a totjorn una influença sobre lo moral*. 2. Estat d'esperit, disposicion à suportar quauqua ren: *Aver boan, marrit moral, aver lo moral*. Var.: **morau**.

moral, a adj. 1. Que pertòca li règlas dau captèment en usatge dins una societat. 2. Confòrme à-n-aqueli règlas, admés coma onèste, just. 3. Relatiu à l'esperit, à la pensada (per op. à *material, fisic*). Var.: **morau**.

moral n.f. 1. Ensèm dei règlas d'accion e dei valors que foncionon coma nòrmas dins una societat. ◇ *Faire la moral* à quauqu'un: Li adreçar de recomandacions morali, li faire de repròchis. 2. (filos.) Teoria dei tòcas dei accions dei òmes. 3. Precèpte, conclusion practica que si vòu traire d'una istòria: *La moral* d'una *faula de Rancher*.

moralament adv. 1. Conformament à la moral. 2. Dau ponch de vista de la moral. 3. Per cen que tòca lo

moral: *Moralament, lo malaut va un pauc plus ben que l'autre jorn*.

moralisacion (-izacion) n.f. Accion de moralisar, de rendre moral.

moralisant (-izant), a adj. Que moralisa.

moralisar (-izar) vt. 1. Rendre confòrme à la moral: *Moralisar la vida politica*. 2. Faire la moral. ◇ vi. Faire de reflexions morali.

moralisator, tritz adj. e n. Que dona de leiçons de moral.

moralisme n.m. Estacament estrech e formalista à una moral.

moralista n. Autor qu'escrivi sobre la natura umana, li usanças.

moralitat n.f. 1. Adeqüacion d'un accion, d'un fach, etc., à una moral: *Un comportament d'una moralitat exemplària*. 2. Actituda, comportament, principis en acòrdi mé la moral. 3. Clavadura moral que la fin d'una istòria suggerisse. 4. (lit.) Òbra teatrala medievals e qu'avía per objècte l'educacion moral.

moratòri, òria adj. 1. (dr.) Qu'acòrda un prolongament de temps. 2. *Interès moratòris*: Interès deuguts en rason d'un retard de pagament.

moratòri n.m. 1. (dr.) Temps legal acordat à d'unu debtors qu'an de dificultats per pagar lu sieus deutes en rason de circonstanças particulieri (guèrra, crisi economica). 2. Suspension volontària d'una accion; temps qu'una persona s'acòrda denant de contunhar una activitat dins un camp donat. Var.: **moratòria**.

moratòria n.f. Moratòri.

moratori, a adj. Que fa l'objècte d'un moratòri.

morau adj. m. Si di d'un olivier que creisse sus li ribas, dau fulhatge moret.

morau, ala adj. e n.m. Moral.

morava adj. e n. De Moràvia.

morbidament adv. D'un biais morbide.

morbide, a adj. 1. Pròpri à la malautia, patologic. 2. Que fa vèire un desequilibri mental, moral: *Aver de gusts morbides*. Sin.: **mausan, maussan**.

morbidesa n.f. 1. (lit.) Gràcia maladiva, languí. 2. Caractèr suau dau modelat dei carns en pintura.

morbidity n.f. 1. Caractèr de cen qu'es morbide. 2. Rapoart entre lo nombre de malauts e aqueu de la populacion. 3. Ensèm dei condicions qu'afavorisson una persona ò un grope de personas d'èstre pertocats per la malautia.

morbier n.m. Fromai de lach de vaca cilindric de 5 à 12 kg, que si fa dins lo Jura.

morbilhós, oa adj. Pròpri de la rossalha.

morcha n.f. Carn d'olivas trissadi e desbarrassadi dei sieus merilhons.

mordaç, a adj. (lit.) Que moarde; caustic: *Un estile mordaç*. Var.: **mordent**.

mordacitat n.f. (lit.) Caractèr de cen qu'es mordaç; causticitat.

mordadura n.f. 1. Accion de moardre. 2. Accion d'entamenar una matèria: *La mordadura de la lima*. 3. (fig.) Efècte nociu d'un element natural: *La mordadura dau glaç*. Sin.: **dentanha, mordanha, morduda, maissada**. Var.: **mordedura**.

mordanha n.f. Còup de dent. Sin.: **morduda, dentanha**.

mordassas n.f. pl. Aisina mé doi brancas per bosticar lo fuèc. Sin.: **moquetas** (Luceram).

mordassejar vt. Bosticar lo fuèc, forgonar.

mordedura n.f. Mordadura.

mordejar vt. 1. Moardre leugierament. 2. (tecn.) Sotametre à l'operacion dau mordejatge.

mordejatge n.m. 1. Descapatge mé d'acides d'una susfàcia metallica. 2. Aplicacion d'un mordent sus una estòfa, lu pels d'una pèu. 3. Operacion que fixa un colorant sus una susfàcia receptritz.

mordent, a adj. 1. Qu'ataca una matèria en la rolhant: *Un acide mordent*. 2. (fig.) Incisiu, caustic, mordaç.

mordent n.m. 1. Vivacitat, energia per atacar. 2. Caractèr viu, agressiu d'una replica, d'un biais de s'exprimir; causticitat. 3. Acide ò tota altra substança emplegadi per atacar un metal en susfàcia. 4. Substança que s'emplega per donar ai estòfas ò ai pels d'una pèu la sieu coloracion. 5. Verniç per fixar l'aur en fuèlh sus d'unu metals (coire, etc.). 6. (mús.) Ornament, sobretot en usatge dins la música anciana, format de la nòta escricha, de la sieu segonda inferiora e dau retorn à la nòta escricha.

mordicus adv. (mot latin, fam.) M'una fermetat totala: *Afirmar quauqua ren mordicus*. Sin.: **foart e moart, fermament**.

mordilhament n.m. Accion de mordilhar. Var.: **mordilhatge**.

mordilhar vt. Moardre leugierament e totplen de còups.

mordilhatge n.m. Mordilhament.

morduda n.f. Mordanha.

morèla n.f. Planta de la familha dei solanaceas, representada per de plantas manjadissi (tantifla, tomati, merenjaina) e de formas sauvatgi toxiqui (doça-amara). Var.: **amorèla, maurèla**.

moreleta n.f. Datura. Sin.: **èrba dau diau**.

morelhon n.m. Morilhon.

morena n.f. Peis dei fonds rocós dei costas mediterraneï, dau còrs alongat coma l'anguila, que moarde (Longuessa maximala 1,50 mòrdre dei apòdes). Var.: **murena**.

morena n.f. (geol.) *Morena glaciala*: Materiau qu'un glacier transpoarta ò depaua.

morena n.f. Planta dei aigas estagnanti, dei fuèlhas flotejanti e dei flors blanqui (Familha dei idrocaridaceas).

morena n.f. (mec.) Regadura en eliaça d'un vitz, d'un bolon ò d'una escròva.

morena n.f. Emorroïda.

morenar vt. Filetar.

morenic, a adj. (geol.) Relatiu ai morenas.

morent, a adj. e n. Qu'es à mand de morir, qu'es esquasi moart.

morenc, a adj. Mauresc.

moresca n.f. Mauresca.

moret, a adj. Gris jaunenc. Sin.: **bistre**.

moreta n.f. 1. Àneda de Miquelon (*Aythya fuligula*). Sin.: **morilhon, morelhon**. 2. Moreta grisa: Àneda dei zònas boreali (*Aythya marila*). 3. *Moreta d'ivèrn*: Àneda dei zònas umidi d'Amèrica dau Sud (*Specularia specularis*).

moretin, a adj. e n. Brunet.

morfactina n.f. Tèrme generic dei substanças que regularíson l'accreissement e la morfogenèsi dei vegetaus.

morfallaxi n.f. (biol.) Regeneracion.

morfea n.f. Fumagina.

morfeic, a adj. Que pertòca li divers manifestacions que si manifèston au moment de l'endurmiment ò dins lo debanament dau soam.

morfema n.m. (ling.) Lo mai pichon element clavat en un mòt.

morfemisme n.m. Construccion morfologica.

morfic, a adj. Relatiu à la forma.

morfina n.f. Psicodisleptic e analgesic potent, alcaloïde principal de l'òpi.

morfenic, a adj. De la morfina.

morfìnisme n.m. Intoxicacion cronica per la morfina.

morfìnoman, a adj. e n. Que s'adona à la morfìnomania.

morfìnomania n.f. Toxicomania à la morfina.

morfìnomenic, a adj. Que la sieu accion sembla à-n-aquela de la morfina.

morfisme n.m. (mat.) Omomorfisme.

morfocorèsi n.m. Estapa de l'embriogenèsi, caracterisada per de movements pròpris dei teissuts qu'abotisson, passat la segmentacion, a la gastrulacion e a la formacion dau tube neural.

morfocronologia n.f. Estudi de l'evolucion dau releu terrenau dins lo temps. Sin.: **morfogenèsi**.

morfocronologic, a adj. Que pertòca la morfocronologia.

morfofonologia n.f. Disciplina de la linguística situada entre la fonologia e la morfologia. Estúdia lu mejans fonologics mes au servici de la morfologia.

morfofonologic, a adj. Que pertòca la morfofonologia.

morfogène, a adj. (fisiol.) Si di d'una accion ò d'una foncion qu'intervèn dins la creissença, la forma dau còrs.

morfogenèsi n.f. 1. (geomorf.) Creacion e evolucion dei formas dau releu terrèstre. 2. (biol.) Desvolopament embrionari.

morfogenetic, a adj. Que pertòca la morfogenèsi. Var.: **morfogenic**.

morfografia n.f. Escritura dei formas nominali ò verbali.

morfografic, a adj. Que pertòca la morfografia.

morfolina n.f. Eterocicle oxigenat e azotat, liquide basic que bulhe a -128°C.

morfologia n.f. 1. Estudi de la forma e de l'estructura extèrna dei èstres vivents. 2. Aspècte general dau còrs uman. 3. *Morfologia de la Terra*: Geomorfologia. 4. (ling.) Part de la gramàtica qu'estúdia la forma dei mòts e li variacions dei sieu desinenças.

morfologic, a adj. Relatiu à la morfologia.

morfologicament adv. Dau ponch de vista de la morfologia.

morfometria n.f. 1. Estudi e analisi de la geometria d'objèctes ò d'organes. 2. Estudi quantitatiu dau modelat terrenal.

morfonhosia n.f. Facultat de reconóisser, au mejan dau tocar, la forma d'objèctes divers.

morfopsicologia n.m. Estudi dei correlacions entre la morfologia d'una persona e lu trachs psicologics constitutius de la sieu personalitat.

morfoscopia n.f. Estudi de la forma dei elements constitutius d'una formacion geologica en la tòca de determinar li sieu originas.

morfosintaxi n.f. Estudi dei règlas morfologiqui e sintaxiqui de la formacion dei enonciats.

morfosintaxic, a adj. Relatiu à la morfosintaxi.

morfestructural, a adj. Que pertòca la teoria dau releu terrenal per lo biais de la resistença inegala dei ròcas ò per li sieu desformacions.

morfotipe n.m. Categoria qu'una persona li es classada segond li sieu formas.

morfregar n.m. 1. Tota infeccion cronica banala de la pèu e de mucoas (otitis, rinitis, etc.) ò inflamacion dei ganglions e dei articulacions. 2. (pl.) Lesions diversis que manifèston aquesta afeccion.

mòrga n.f. Actituda altiera e mespresanta. Sin.: **cròia**, **supèrbia**, **ufana**, **autes(s)a**.

mòrga n.f. 1. Luèc dont sont depauats lu cadavres non identificats ò justiciables d'una expertisa medicolegala. 2. Sala d'un espital, d'una clinica, dont son conservats lu moarts per un temps.

morganatic, a adj. 1. Si di dau maridatge d'un prince m'una persona de reng inferior, que rèsta en defoara dei dignitats nobiliari. 2. Si di de la frema ensinda esposada e dei enfants naissuts d'aquesta union.

morganaticament adv. D'un biais morganatic.

morganita n.f. Pèira fina, beril de color ròsa.

morgar vt. (*mòrgui*) Tractar embé arrogança, mesprètz. Sin.: **bravejar**, **agachar de aut**.

moriassa n.f. Morion.

moribond, a adj. e n. Qu'es à mand de morir; agonisant. Sin.: **morent**.

moridor n.m. Moritòri.

morigenar vt. Faire de repròchis à.

morilha n.f. Fonge dei boascs, manjadís delicat, dau capeu alveolat (Classa dei ascomicèts). Sin.: **alboriga**, **amboriga de soca**.

morilhon n.m. Baga negra manjadissa, que la dona un aubrilhon dei montanhas d'Euròpa e d'Amèrica dau

Nòrd; l'aubrilhon que dona aquela baga (Família dei ericaceas). Sin.: **mortèla**.

moriment n.m. Agonia.

morin n.m. (quim.) Mena de tanin.

morina n.f. (bot.) Principi cristallisable, blanc jaunastre.

morinenc, a adj. e n. De Molinet (Comuna dei Aups Maritimi).

morion n.m. Casco leugier de fantassin, d'origina espanhòla, m'una cresta en creissent (s. XVIe – XVIIe). Sin.: **cabasset**, **cabasson**, **moriassa** (Pey de Garros).

morilhon n.m. Moreta (*Aythya fuligula*).

morir vi. (*moari*) 1. En parlant d'una persona, cessar de viure, d'existir. Sin.: **defuntar**, **crepar** (pop.). ◇ *Morir de la sieu bèla moart*: Morir naturalament, non de moart accidental ni violenta. 2. Cessar de viure, deperir: *Una planta que moare perquè manca d'aiga*. 3. S'anequelir lentament, doçament: *Laissar morir lo fuèc*. 4. Disparéisser: *Una civilisacion que moare*. 5. *Morir de*: Èstre afectat per à un gra important: *Morir de set, de fam, d'enuèi*. ◇ *Es à morir de rire*: Es foarça divertent. ◆ **si morir** v.pr. (lit.) Èstre à man de morir, de disparéisser.

morisc, a adj. e n. Musulman d'Espanha convertit, sovent per la constrencha, au catolicisme, à partir dau 1499.

moriscaud, a n. African negre, Africana negra.

moritòri n.m. 1. Establiment dont lu vièlhs grevament malauts acàbon la sieu vida. 2. (pej.) Establiment de marrida fama tocant lo tractament dei sieus persionaris. Sin.: **moridor**.

mòrmèna n.f. Peis de la família dei sargues, que viu dins li zòna fangoï e si noirisse de vèrps, de crustaceus, etc. Var.: **mòrmora**.

mormoirar vt. e vi. Murmurar. Sin.: **mormolhar**, **bisbilhar**, **mormorar**.

mormolh n.m. 1. Bosinament de votz sord e esperlongat. 2. Paraulas sordi que manifèston lo maucontentament. Sin. **renar**. 3. Bosinament leugier e esperlongat. Sin.: **cascalh**, **bisbilh**, **zonzon**.

mormolhaire, airtz adj. e n. Persona que mormolha. Sin.: **renaire**.

mormolhar vt. e vi. Murmurar.

mormon, a adj. e n. Membre d'un moviment religiós, finda dich *Glèia de Jèsus Crist e dei sants dei darriers jorns*, fondada ai Estats Units en lo 1830.

mormonisme n.m. Doctrina dei mormons.

mòrmora n.f. Mòrmèna.

mormoracion n.f. 1. Murmur. 2. Maudisença.

mormorar vt. e vi. 1. Murmurar. 2. Maudire. Var.: **mormorar**.

mornarós, oa adj. Qu'es dins un estat d'abatement ò de tristum que si manifesta per una mancança de vitalitat e una tendença marcada au mutisme. Sin.: **migrós**, **malenconic**, **languinós**.

mornarosament adv. D'un biais mornarós.

mornifla n.f. Còup sus lo nas. Sin.: **gautàs**, **simec**, **labron**, **bofa**, **pastisson**.

mòro, a adj. e n. Maure; negre. ◆ n.m. Espècia de pichin peis-can de Mediterranea.

morocochita n.f. Sulfure natural d'argent. Sin.: **matildita**.

mososiu, iva adj. Moròse.

morpion n.m. Juèc dins lo quau cadun dei adversaris deu alinhar, lo promier, cinc signes (crotz, ponchs, etc. Sus un papier quadrilhat.

morra n.f. Juèc dins lo quau lu jugaires si moàstron en meme temps lo nombre que voàlon de dets tot en anonciant la soma que dévon faire l'ensèm dei dets.

morrada n.f. Còup sus lo morre.

morraire, airitz n. Persona que juèga à la morra.

morralhaira n.f. Museletaira.

morralhar vt. 1. Complir l'operacion dau morralhonatge. 2. Entravar un animau per l'empachar de moardre. Var.: **emmorralhar**.

morralhas n.f. pl. Tenalhas per mantenir per li nharras un cavau reborsier per lo ferrar, etc. Sin.: **mòrsa, moquetas** (Luceram), **mordassas**.

morralhon n.m. Armadura de fieu-fèrre que capèla lo tap dei botilhas de vin mostós, en sarrant lo coal de la botilha.

morralhonatge n.m. Accion de plaçar un morralhon sus lo coal d'una botilha.

morral vt. Virar un bateu mé la proa dins una direccion donada.

morrau n.m. Aparelh que si mete au morre d'uni bèstias, espec. dei cans, per lu empachar de moardre, de pàisser, de tetar.

morre n.m. 1. Part anteriora, alongada e pauc ò pron ponchuda, de la faça d'unu mamifèrs, situada en dessobre de la boca. 2. Region semblabla de divèrs autres vertebrats, espec. dei peis. 3. (fam.) Cara de l'èstre uman: Aver lo morre mascarar. ◆ Faire lo morre: Marcar per l'expression de la cara de despièch, de marrida umor. Sin.: **fonhar, labrejar, botinhar**. ◆ *Rompre lo morre*: Picar. ◆ *Si rompre lo morre*: Tombar (en caminant, en corrent, etc.); (fig.) falhir (dins un affaire, un projècte). ◆ *À (de) morre bocons*: Alongat m'au ventre faça au soal. ◆ *Morre a morre*: Tèsta a tèsta, nas a nas. 3. Autura, ròca, de forma redona qu'estraplomba la riba de mar ò una valada.

morre de poarc n.m. Pichin bateu pontat, provedit d'una vela latina, en usança en Lengadòc e en Provença orientala. J. Giordan li ajusta un esperon.

morre de vedeu n.m. Pichin bateu en usança en lu palús de l'encontrada arlatenca.

morre dur n.m. 1. Cara sevèra. 2. Vèrp per la pesca.

morrefin n.m. Fifi.

morre lec n.m. Si di d'una persona que li agrada manjar de boani cauas.

morrelon n.m. 1. Estelària dei flors pichini (Failha dei cariofillaceas). Var.: **èrba dei canaris**. 2. Pichina planta comuna dins li culturas e lu camins, dei flors rogi ò blavi, toxica per li bèstias (Failha dei primulaceas).

morret n.m. Morrin.

morrillon n.m. 1. Pichin puget. 2. Pichin suquet de montanha.

morrin n.m. Morre fin, plasent. Var.: **morret**.

morrut, uda adj. Antipatic, que fa lo morre. Sin.: **botinhós, labrejaire**.

mòrs n.f. pl. Costumas, leis, usanças d'un pòble.

mòrs n.m. 1. Pèça metallica fixada à la brida e passada dins la boca dau cavau per lo menar. 2. (tecn.) Caduna dei maissas d'un estòc, d'una pinça, de tenalhas, etc.

mòrsa n.f. Morralhas.

mòrsa n.f. Mamifèr marin dei regions arctiqui, dau còrs espès, dei caninas superiori transformadi en defenses (Lòng esquasi 5 m, òrdre dei pinnipèdes). Sin.: **cavau marin, vaca marina**.

mòrse n.m. Còdi telegrafic qu'emplega un alfabet convencional fach de trachs e de ponchs.

morselable, a adj. Que pòu èstre morselat. Sin.: **devesible, partejable, desseparabile, trocejable, aparcelable**.

morselament n.m. Accion de morselar; fach d'èstre morselat. Sin.: **parcelatge, aparcelament, partiment, desmembrament, division**.

morselar vt. Partir en morseus, en tròç: *Morselar un eritatge, un terren*. Var.: **morselear, morselonar**. Sin.: **aparcelar, trocejar, partejar, desseparar, desmembrar, partir, desesir**.

morselàs n.m. Gròs morseu.

morselear vt. (*morselei*) Morselar.

morselet n.m. Pichin morseu.

morselon n.m. Pichin morseu.

morselonar vt. Morselar.

morseta n.f. Morseu de metal moal (ò de matèria plastica, etc.) que si plaça entre li maissas d'un estòc per tenir una pèça sensa la degalhar.

morseu n.m. [mu'sew] 1. Part d'un tot, d'una matèria, d'un aliment, d'un còrs. Sin.: **tròç, tòc** (pop.), **ratalhon, talhon**. 2. Fragment d'una òbra escricha. 3. Òbra musicala; fragment d'una òbra musicala. Sin.: **tròç**.

morsigar vt. Morsilhar.

morsigatge n.m. Morsilhatge.

morsilhar vt. Moardre leugierament e totplen de còups. Var.: **morsigar**.

morsilhatge n.m. Accion de morsilhar. Var.: **morsigatge**.

mortadèla n.f. Gròs saussisson cuèch fach de carn e de gras (Especialitat italiana).

mortairet n.m. Boca à fuèc de l'ànima lisca, per lo tir corbe. Sin.: **mascle, mortier, bombardela** (batèsta de Lepant).

mortaisa n.f. 1. Cavitat de seccion generalament rectangularia, practicada dins una pèça de boasc ò de metal, per reçaupre lo tenon d'una altra pèça assemblada. 2. (mecn.) Caneladura practicada dins un alesatge e destinada à reçaupre una claveta.

mortaisaira n.f. Màquina aisina conceupuda especialament per complir de mortaisas.

mortaisaire n.m. Obrier que trabalha sus una mortaisaira.

mortaisar vt. Practicar una mortaisa dins.

mortaisatge n.m. Accion de mortaisar.

mortal, a adj. 1. Subjècte à la moart: *Toi lu òmes son mortals*. 2. Que causa la moart: *Una malautia mortala*. 3. (fig.) Foaça penós ò noiós: *Una serada mortala*. 4. (fig.) *Un enemig mortal*: Per lo quau si pròva un òdi foart. 5. *Pecat mortal*: Que fa perdre la vida de la gràcia. Var.: **mortau**. ◆ n. Èstre uman.

mortalament adv. 1. D'un biais tau que causa la moart; à moart: *Èstre ferit mortalament*. 2. (fig.) Foaça: *Un discors mortalament noiós*.

mortalatge n.m. Mortalitat.

mortalha n.f. Drech que permetia au senhor d'eiretar dau sieu sèrv moart.

mortalhable, a adj. Si diá d'un sèrv que lo sieu senhor n'eiretava.

mortalitat n.f. 1. Fenomène de la moart, considerat dau ponch de vista dau nombre. 2. Rapoart dau nombre dei moarts dins una populacion à l'efectiu mejan d'aquesta populacion, pendent un periòde donat. Sin.: **letalitat**. Sin.: **mortalatge**.

mortanhe, a adj. Moart en venent au monde. Sin.: **morton, mortinós**.

mortau, ala adj. e n. Mortal.

mortèla n.f. Morilhon.

morticòla adj. Mètge qu'a la reputacion de faire morir lu sieus malauts.

morticolisar (-izar) vi. Tuar lu malauts segond li règlas de la medecina.

mortier n.m. 1. Recipient de matèria dura, dau fond mièg esferic, dont si trisson diversis substànças (aliments, preparacions farmaceutiqui) au mejan d'un peston. Sin.: **mascle, trissador**. 2. Mortairet. 3. Mauta.

mortifèr, a adj. (fam.) Que causa la moart; qu'es d'un enuèi mortal: *Un discors mortifèr*.

mortificacion n.f. 1. Accion si mortificar lo còrs. 2. Umiliacion. 3. (patol.) Negròsi.

mortificant, a adj. Que mortifica. Sin.: **umiliant**.

mortificar vt. (*mortifiqui*) 1. Sotametre (lo còrs, la carn) à una privacion, infligir una sofrença dins una tòca d'ascèsi. 2. Umiliar, tocar dins lo sieu amor pròpri. 3. (patol.) Necrosar. ◆ **si mortificar** v.pr. Si sotametre à una mortificacion.

mortinatalitat n.f. (demogr.) Rapoart dau nombre dei enfants moarts à la naissença à-n-aqueu dei naissenças au cors d'un meme periòde.

mortinós, oa adj. 1. Blème. Sin.: **pallineu, pallinàs, sangbeugut, afalit**. 2. Mortanhe.

morton, a adj. Mortanhe, mortinós.

mortuari, ària adj. Relatiu ai moarts, ai ceremònias, ai formalitats relatiu à un decès. ◆ *Maion mortuària*: Maion dont una persona es moarta. ◆ (dr.) *Registre, extrach mortuari*: Registre dei moarts d'una localitat.

mortuòri n.m. Extrach mortuari, acte de decès.

morua n.f. Mena de gronc.

morula n.f. (biol.) Nom donat à l'embrion à un estadi foarça precòç dau sieu desvolopament.

morvedre n.m. Varietat de socam negre, cultivat en Occitània.

mòs n.m. (electron.) Transistòr de l'efècte de camp, m'una grasilha isolada au mejan d'una jaça d'oxide de silici, emplegat dins lu circuits integrats.

mosaic n.m. 1. Assemblatge de pichins fragments multicolòres (marmo, pasta de vèire, etc.), mes un à costat de l'autre per formar un dessenh e fixat m'un ciment; art de compaunar aquel assemblatge. ◆ (rel.) Incrustacion de pèu d'una altra tencha sus lu plats ò lo revèrs d'una religadura. 2. (fig.) Ensèm d'elements juxtapauats e despariers: *Un mosaic d'Estats*. 3. (agric.) Malautia à virus qu'ataca d'uni plantas en dessenhant sus li sieu fuèlhas de tacas de diferenti colors. 4. (genet.) Mòde d'hereditat dont lu caractèrs parentals si retròvon per placas sus lo còrs d'un individú. 5. (biol.) Ensèm de cellulas juxtapauadi dins lo meme èstre vivent e que non an lo meme genòma. 6. (telev.) Electròde recubèrt d'un cèrt nombre de corpuscules fotoelectricis isolats d'unu à respiech dei autres.

mosaic, a adj. Si di d'un revestiment de cauçada constituït de pichins pavats assemblats en formant de corbas que s'entrecròson.

mosaic, a adj. Relatiu au profeta Moïses.

mosaicat, ada adj. Qu'a l'aspècte d'un mosaic ò qu'es ornat d'un mosaic.

mosaicitat n.f. (relig.) Autenticitat mosaïca.

mosaïsme n.m. Ensèm dei doctrinas e dei institucions que lo pòble d'Israël reçaupèt de Dieu per l'intermediari de Moïses.

mosaïsta n. Artista que fa de mosaïcs.

mosca n.f. Insècte diptèr dei antenas corti, que vòla en zonzonant e en zigzagant (Sota-òrdre dei braquicèrs). ◆ *Mosca cantarida*: Insècte coleoptèr vèrd daurat, present sus lu frais. De preparacions enclausant de cantarida avíon la fama d'èstre afrodisiaqui. ◆ *Mosca dau vinaigre*: Drosòfila. ◆ (fig.) *Fina mosca*: Persona furba. ◆ *Mosca armada*: Estratiòma. ◆ *Patat de mosca*: Escriptura que si pòu dificilament deschifrar. ◆ *Caire coma de moscas*: Si di de personas tuadi, abatudi per la malautia, etc., en granda quantitat. ◆ *S'auderia volar una mosca*: Expression que marca un grand silenci. 2. À la pesca, esca qu'imita un insècte. 3. Pichin grope de pels en dessota de la labra inferiora. ◆ Pichina rodèla negra que li frema si pegàvon sus la cara per metre en valor lo blanc de la sieu pèu (s. XVIIe e XVIIIe). 4. Mira d'una arma de fuèc.

moscada n.f. 1. Larva de mosca. 2. Excrement de mosca.

moscalh n.m. Paramoscas, caçamoscas.

moscalha n.f. L'ensèm dei moscas. Var.: **moscalhum**.

moscalhada n.f. Tropa de moscas.

moscalhar vt. Caçar li moscas.

moscam n.m. Grand quantitat de moscas.

moscalhum n.m. Moscalha.
moscarós, oa adj. Que s'embila facilament, susceptible. Var.: **moscós**, **mosquet**, **mosquin**.
moscassa n.f. Gròssa mosca.
moscassejar vi. En parlant d'una vaca, etc., batre la coa per caçar li moscas.
moscassier, a adj. Que pertòca li moscas.
moscat n.m. Lo tot dei moscas.
moscateu n.m. Muscat, muscadet.
mòscla n.f. Mòscola.
mosclar n.m. Mosclau.
mosclau n.m. Pichina pèça de fèrre que si mete à l'extremitat de la linha de pesca per li fixar l'esca. ◇ *Lo peis a manjat l'esca e a cagat sus lo mosclau*: Si di de quauqu'un que non si laissa enganar.
mòscola n.f. Pichin instrument de fèrre ò d'autra matèria, dins lo quau li fielairas metion l'extremitat dau sieu fus per guidar lo fieu. Var.: **mòscla**.
moscolhin n.m. Tavan.
moscós, oa adj. Moscarós.
moseon n.m. Museon. Var.: **museum**.
móser vt. Tirar lo lach dei mamèlas de (la vaca, la cabra, etc.). Var.: **mòuser**. ◇ *Màquina per móser*: Aparelh pneumatic que mose li bèstias. ◇ (vulg.) *Vai ti fa móser!*: Expression per mandar via quauqu'un. Sin.: **Lève-ti dau semenat!**
moseta n.f. Mosseta.
mosquea n.f. Edifici cultural de l'islam.
mosquet n.m. Arma de fuèc portativa emplegada ai s. XVIⁿ e XVIIⁿ, qu'à l'origina s'apontelava sobre una forca per tirar.
mosquet, a adj. Moscarós.
mosqueta n.f. Pichina mosca.
mosquetar vt. Mirgalhar, tavelar, picotar.
mosquetari n.m. Gentilòme d'una dei doi companhias de la maion dau rèi de França (XVIIⁿ-XVIIIⁿ). Var.: **mosquetier**.
mosquetaria n.f. Mosquier.
mosquetaria n.f. Descarga de mantu mosquets que tiron à l'encòup.
mosquetier n.m. Mosquetari.
mosquetiera n.f. Tenda de tule, de mossolina, que si mete à l'entorn dei lièchs per si preservar dei moissaras.
 2. Encastre de tela metallica ò de matèria plastica que si plaça ai fenèstras e qu'a lo meme usatge. Sin.: **moissaliera**, **zinzaliera**.
mosqueton n.m. Fusiou cort e leugier en usatge fins à la segonda Guèrra mondiala.
mosqueton n.m. Bocla metallica qu'una lama elastica ò un dispositiu articulad mantèn clavada, que consistisse un sistema de fixacion que pòu èstre mes en òbra ò destacat rapidament.
mosquier n.m. Luèc plen de moscas, granda quantitat de moscas. Sin.: **mosquetaria**.
mosquier, a adj. Sensible ai moscas.
mosquilhon n.m. Pichina mosca.

mosquin, a adj. Moscós, susceptible. Var.: **moscarós**. Sin.: **tilhós**.

mossa n.f. (vulg.) Vagina. ◇ *Morre de mossa*: Individú de la cara antipatica. Sin.: **morre de tòla**, **de poarc**. ◆ *Rompemossa*, n.: Persona importuna, noioa. Sin.: **rompedoaças**, **rompebalas**, **secamolea**, **rompechicòria**, **secafetge**, **pega**, **desturbier**, **trebolaprepaus**.

mossairon n.m. Fonge blanc que creisse à la prima en lu prats ò a l'òrle dei boascs. Si desplaçon en redon en l'erba verdejanta (ceucles de mascas), foarça preats. Sin.: **magin**, **tricolòma de sant Jòrgi**. (*Lyophyllum calocybe greorgii*).

mossairon foal n.m. Autre nom dau *secador*, de la *camba seca* (Val Ges), dau *Marasmi dei Oreadas*.

mossarabi, **àbia** adj. e n. Si di dei cristians d'Espanha que conservèron la sieu religion sota la dominacion musulmana ma adoptèron la lenga e li costumaz arabi. ◆ adj. Si di d'un art cristian d'Espanha dins lo quau s'es manifestada una influença dau decòr islamic.

mossejaire, **airitz** adj. Si di d'un vin ò d'un cidre que contèn de gas carbonic sota pression e que, frescament destapat, presenta à la susfàcia una escuma leugiera. Sin.: **most**, **mostós**.

mosseta n.f. Camalh que poàrton d'unu dignitaris dins la religion catolica. Var.: **moseta**. Sin.: **roquet**.

mossi n.m. Jove marinier: «*Pages per lo mosso Fl2 per lodic mes*» A.C.Marseille. ◇ *Mossi d'argosin*: Sus li galèras, aqueu qu'enferrava e desferrava lu vogaires. À la fin dau s. XVIIⁿ lu mossis èron de forçats ò d'esclaus que tenion de poasts de fidança e que vogàvon gaire. Var.: **mòssi**.

mossilhon n.m. Pichon mossi.

mossilhon n.m. Mosquilhon.

mossolina n.f. Teissut de coton clar e fin, esquasi transparent.

mossolinar vt. Decorar un vèire en emplegant de motius que sèmblon la mossolina.

mossolinatge n.m. Operacion qu'a per tòca d'ondrar lo vèire au mejan de dessens que retipon la brodaria sus la mossolina.

mosson n.f. Vent sasonier que bufa, sobretot en Àsia meridionala, alternativament vèrs la mar (en ivèrn: *mosson seca*) e vèrs la tèrra (en estiu: *mosson umida*) pendent de mes e de mes. Var.: **monson**.

most, a adj. Mossejaire: *Vin most*. Var.: **mostós**. ◆ n.m. 1. Suc de raïm non fermentat. 2. Suc de fruch ò de vegetaus que si fa fermentar per preparar de bevendas alcoliqui.

mostarda n.f. 1. Crucifèra annuala foarça comuna en Euròpa e en Àsia, dei flors jauni e que lu sieus fruchs fornisson lo condiment dau meme nom. 2. Grana d'aquesta planta. 3. Condiment preparat m'ai granas d'aquesta planta trissadi e de vinaigre. ◇ (fam.) *La mostarda mi monta au nas*: M'embili. ◆ adj. inv. D'un jaune verdastre que sembla la mostarda.

mostardaria n.f. Fàbrega de mostarda.

mostardier, a n. Persona que fa de mostarda. ◆ n.m. Recipient dins lo quau si presenta la mostarda à taula. ◇ (fam.) *Enflar lo mostardier*: Embilar.

mostàs n.m. pl. 1. Pels que si l'aisson créisser sota lo nas, sobre la labra superiora. Sin.: **bafis, barbís**. 2. Pels laterals, lòngs e regdes, d'unu animaús: *Lu mostàs dau cat*. Sin.: **vibrissas**.

mostassada n.f. Rebufada. Sin.: **regaunhada**.

mostejar vi. Faire de most.

mostela n.f. Peis de l'Atlantic èst, de la familha dei gadidats, de la carn manjadissa: *Mostela blanca* ò *Mostela de fond* (*phycis biennoïdes*), *mostella bruna* ò *mostela de ròca* (*phycis phycis*), *mostela negra*.

mostela n.f. Mustela.

mostelin n.m. Pichina mostela.

mosterian, a adj. e n.m. (preïst.) Si di d'un faciès cultural dau paleolitic mejan caracterisat per de ponchas triangulari e de rascladors obtengut à partir d'esclats d'una faça soleta (70000-3000 av. J.-C.). Sin.: **mosterenc**.

mostier n.m. Monestier, monastier, monastèri.

mostierenc, a adj. Mosterian.

mostós, oa adj. 1. Most. 2. Qu'es emplit de most, que fa de most.

mòstra n.f. Exposicion. Var.: **moastra**.

mostraire, airtiz n. Persona que fa vèire un spectacle, una atraccion: *Mostraire d'ors*. Sin.: **presentator**.

mostrança n.f. Ostensòri.

mostrar vt. (*moastri*) 1. Far vèire, expauar ai regards. 2. Indicar, designar d'un gèst, d'un signe: *Mostrar quauqu'un dau det*. Sin.: **guinhar, ponchar dau det**. 3. Manifestar, far paréisser: *Mostrar de coratge*. 4. Provar, ensenhar: *Ai mostrat qu'avii rason*. ◆ **si mostrar** v.pr. 1. Aparéisser à la vista. 2. Si revelar, s'averar: *Si moastra fièr dei sieus enfants*.

mòstre n.m. 1. (sc. de la v.) Èstre vivent que presenta una mauformacion importanta. 2. Èstre fantastic de la mitologia, dei legendas. 3. Animaú, objècte qu'espaventa per la sieu talha, lo sieu aspècte: *Un mòstre marin*. 4. Persona foarça laida. 5. Persona que fa nàisser l'orror per la sieu perversitat, la sieu crudelitat. ◇ Persona que provòca una granda antipatia ò espaventa à causa d'un defect, d'un vici que presenta à un nivèu extrème. 6. Mòstre sacrat: Personatge foara dau comun dei mortals, aureolat d'una glòria mitica; artista foarça celèbre: *Un mòstre sacrat dau cinéma*.

mostruós, oa adj. 1. Pertocat per de grandi mauformacions. 2. Excessivament laïd, orrible. 3. Prodigios, extraordinari (espec. per la sieu talha): *Una cogorda mostruoa*. 3. Que despasa lu limits de cen que si pòu imaginar, tolerar; orrible, abominable: *Un crimi mostruós*.

mostruosament adv. 1. D'un biais mostruós. 2. Prodigiosament, excessivament.

mostruositat n.f. 1. Caractèr de cen qu'es mostruós. 2. Caua mostruoa.

mot, a adj. Sensa còrnas: *Una cabra mota*. Sin.: **desbanat, desponchat**.

mot n.m. Mòt.

mòt n.m. 1. Element de la lenga constituït d'un fonema ò de divèrs fonemas e susceptible d'una transcripcion grafica compresa entre doi blancs. Var.: **mot**. Sin.: **tèrme, paraula**. ◇ *Au bas mòt*: Mé l'évaluacion mai bassa. ◇ *Aver de mòts mé quauqu'un*: Si garrolhar mé quauqu'un. ◇ *Gròs mòt*: Tèrme grossier, enfatic. Sin.: **paraulassa**. ◇ *Jugar sus lu mòts*: Emplegar de tèrmes equivòcs. ◇ *Mòt à mòt, mòt per mòt*: Literalament, sensa ren cambiar. ◇ *Si pagar de mòts*: Si contentar de parlar sensa jamai agir. 2. Pichin nombre de paraulas, de frases: *Dire un mòt à l'aurelha de quauqu'un, escriure un mòt*. ◇ *Aver lo darrier mòt*: L'emportar dins una discussion, una garrolha. ◇ *Aver lo sieu mòt à dire*: Aver lo drech de donar lo sieu vejaire. ◇ *Boan mòt, mòt d'esperit*: Paraula espirituala. Sin.: **boana paraula**. ◇ *En un mòt*: Brevament. ◇ *Lo fin mòt de l'istòria*: Lo sens escondut, la clau. ◇ *Mòt d'òrdre*: Consigna donada en vista d'una accion determinada. ◇ *Pilhar quauqu'un au mòt*: Acceptar immediatament la sieu proposicion. ◇ *Si donar lo mòt*: Si metre d'acòrdi, convenir de cen que cau dire ò faire. ◇ *Tocar un mòt à quauqu'un de quauqua ren*: N'i en parlar brevement. ◇ *Dire doi mòts à quauqu'un*: Li faire de repròchis. 3. Sentença, paraula istorica. ◇ Paraula remirabla per lo sieu caractèr dròlle, inventiu: *Un mòt d'autor*. 4. (inform.) Element d'informacion mes en resèrva ò tractat en un còup dins un computador.

mota n.f. 1. Tròç de tèrre compacta coma si pòu destacar en laurant. Sin.: **terràs, gleba**. 2. Massa de burre per la venda au detalh. Sin.: **pan de burre**. 3. (metall.) Mòtle de sabla separat dau sieu encastre denant de colar lo metal; salhida de sabla sus lo mòtle. 4. Beta dessecada que vèn dei bacins d'òli e que sièrve de combustible. 5. Pichon toar, pichona coala: *La Mota dau Caire*; Sin.: **colet, torreta, suquet**. 5. *Faire la mota*: En parlant d'un auceu, s'agromicelar; en parlant d'una persona, faire la tèsta, far lo morre.

motard n.m. Motociclista. ◇ (espec.) Motociclista de la Polícia ò de la Gendarmaria.

mòt-clau n.m. (didact.) Mòt que, un còup indexat, permete d'identificar un article dins un fichier.

motet n.m. (mús.) Composicion per una votz ò per diferenti votz, religioa ò non, embé accompagnement ò non, apareissuda au s. XIIIe e destinada à l'origina à rendre mai bela la monodia liturgica.

motilitat n.f. (med.) Aptituda, per l'èstre vivent, à efectuar de movements espontaneus ò reaccionals.

motiu n.m. 1. Rason d'òrdre intellectual que mena quauqu'un à agir, à faire quauqua ren. Sin.: **causa, encausa, fondament, mobile**. 2. (dr.) Part dau jutjament dont lo jutge indica li rasons de la sieu decision; aqueli rasons. 3. Tema, estructura ornamentala que, lo mai sovent, son repetitius. ◇ (mús.) Dessenh melodic ò ritmic, de longuessa variabla e que pòu, dins lo desvolopament de l'òbra, subir de modificacions ò de transposicions. ◇ (b.-a.) Modèle, tema plastic d'una òbra

(en partic. d'una pintura de paisatge) ò part d'aqueu tema.
 ◇ *Anar sus lo motiu*: Anar pintar defoara, d'après natura.
 4. (fis.) *Motiu cristallin*: Disposicion dei atòmes d'una malha cristallina.

motivacion n.f. 1. Ensèm dei motius qu'explícon un acte. 2. (ling.) Relacion entre la forma e lo contengut d'un signe. 3. (psicol.) Factor conscient ò inconscient qu'incita l'individú à agir d'un biais ò d'un autre. ◇ (econ.) *Estudi de motivacion*: Estudi que la sieu tòca es de determinar lu factors psicologics qu'explícon sigue la cròmpa d'un produch, sigue la sieu prescripcion, sigue lo sieu reget.

motival, a adj. (dr.) Var.: **motivau**.

motivant, a adj. Que motiva.

motivar vt. 1. Fornir de motius per justificar (un acte). 2. Provocar en justificant: *La paur motiva la sieu passivitat*. 3. Crear li condicions que ménon à agir; estimular.

motivau, ala adj. Motival.

motladura n.f. Ornament lineari, en releu ò en cròs, que presenta un profieiu constant e que sièrve à sotalinhar una forma arquitecturala, à metre en valor un objècte.

motladuracion n.f. Ensèm dei motladuras d'un obratge d'arquitectura, d'un mòble ò d'una part d'aqueli cauas.

motladuraire n.m. Motladurier.

motladurar vt. 1. Ornar de motladuras. 2. Faire una motladura sus (una pèça de boasc, etc.).

motladuratge n.m. Accion de motladurar.

motladurier n.m. Obrier en fustaria especialisat dins la fabricacion mecanica dei motladuras. Var.: **motladuraire**.

motladuriera n.f. Màquina que permete la fabricacion dei motladuras.

motlaire, airtiz n. Persona que fa de motlatges.

motlant, a adj. Si di d'un vestit que mòtla lo còrs.

motlar vt. (*mòtli*) 1. Executar lo motlatge de: *Motlar una estàtua*. 2. Pilhar l'emprenta de. 3. Metre en evidènça lu contorns en s'adaptant à la forma de: *Un vestit que mòtla lo còrs*. Var.: **emmotlar**.

motlat, ada adj. 1. *Esriptura motlada*: Que li sieu letras son ben formadi. 2. *Letra motlada*: Letra traçada à la man e qu'imita una letra d'estamparia.

motlatge n.m. 1. Accion de versar, de dispauar dins de mòtles de metals, de plastics, de pastas ceramiqui, etc. 2. Accion de pilhar d'un objècte una emprenta destinada à servir de mòtle. 3. Reproduccion d'un objècte facha au mejan d'un mòtle.

mòtle n.m. 1. Objècte que presenta una emprenta cava, dins la quala si mete una matèira pulverulenta ò un liquide que pilha, en si solidificant, la forma de l'emprenta. Sin.: **forma**. 2. Recipient que pòu pilhar de formas divèrsi e que sièrve à motlar d'uni presentacion en coïna. 3. Modèl impauat, type segond lo quau quauqua ren es fach: *Doi esperits dau meme mòtle*.

motluraire n.m. Motlurier.

motlurar vt. 1. Ornar de motladuras. 2. Executar una motladura sus (una pèça de boasc, una maçonaria, etc.).

motlurat, ada adj. Ornat de motladuras: *Una colomna motlurada*.

motlurier n.m. Obrier de l'obrador de marmiera que mena la motluriera. Var.: **motluraire**.

motluriera n.f. Màquina per talhar lo marmo.

mòto n.f. (abrev.) Motocicleta.

motocicle n.m. Cicle que si desplaça au mejan d'un motor: *ciclomotor* (en dessota de 50 cm³), *velomotor* (en dessota de 125 cm³) e *motocicleta* (sobre 125 cm³).

motocicleta n.f. Veïcule mé doi ròdas, accionat per un motor de mai de 125 cm³. Abrev.: **mòto** (corrent).

motociclisme n.m. Ensèm dei activitats esportivi que si practícon mé de motocicletas.

motociclista n. Persona que mena una motocicleta. Sin.: **motard**. ◆ adj. Relatiu à la mòto.

motocista n. Persona que vende e repara de motocicles; especialista de la reparacion e dau manteniment dei motors.. Sin.: **motorista**.

motocompressor n.m. Compressor que fonciona me l'ajuda d'un motor.

motocròss n.m. inv. Espròva motociclista sus un circuit clavat e accidentat.

motocultor n.m. (agric.) Màquina automotritz emplegada per laurar sus una superficia limitada.

motocultura n.f. Usatge de màquinas motorisadi dins l'agricultura.

motodalhaira n.f. Dalhaira mouguda au mejan d'un motor.

motogodilha n.f. (nom depauat) Un dei premiers motors foara-bòrd.

moton n.m. 1. Mascle castrat de la fea. 2. Dispositiu emplegat per enfonsar dins lo soal de pals sus lo quaus s'apontèlon de construccions.

motonalha n.f. Lu motons d'una mena generala.

motonar vi. 1. Si rompre en produent una escuma, en parlant de la mar. Sin.: **franhar, ersejar**. 2. Si curbir de nebletas.

motonaria n.f. Caractèr motonier; esperit d'imitacion.

motonàs n.m. Moton gròs e vièlh.

motonat, ada adj. 1. *Ceu motonat*: Cubèrt de nebletas blanqui. Sin.: **teulat**. 2. *Ròcas motonadi*: Ròcas duri, faïçonadi e frustadi per lu glacièrs.

motonautic, a adj. Relatiu au motonautisme.

motonautisme n.m. Espòrt de navigacion sus d'embarcacions motorisadi rapidi.

motoneu n.f. Pichin veïcule d'una ò doi plaças, providit d'esquís à l'avant e tractat per de canilhas. Sin.: **mosquí**.

motoneuròna n.f. Cellula nervioa qu'es directament connectada à un muscle e comanda la sieu contraccion.

motonier, a adj. 1. Relatiu au moton. 2. Que seguisse estupidament lu autres. ◆ Aqueu, aquela que garda lu motons e li feas.

motonós, oa adj. Que motona, que si cuèrbe de neblas ò d'èrsas.

motopavaire n.m. Engenh que mescla de sabla e de bitume per lu depauar en jaça reguliera.

motopompa n.f. Pompa accionada au mejan d'un motor.

motor, motritz adj. 1. Que produe un movement, que lo transmete. ◇ (fig.) Que fa avançar, que mena lu autres: *Un element motor*. 2. Si di d'un nèrvi ò d'un muscle qu'assegura la motricitat d'un membre.

motor n.m. 1. Aparelh que transforma en energia mecanica una altra forma d'energia. ◇ *Motor termic*: Motor que transforma l'energia termica en energia mecanica. ◇ *Motor à combustion intèrna*: Motor dins lo quau lu gas de combustion fornísso la foarça expansiva qu'agisse sobre lo mecanisme (es lo cas dau *motor à explosion*, que la sieu energia vèn de l'expansion d'un gas). ◇ *Motor à combustion extèrna*: Motor dins lo quau l'energia calorifica que lo combustible fornisse non agisse directament sobre li parts mecaniqui (cas de la *turbina à gas*, de la *màquina à vapor*). ◇ *Motor à reaccion*: Motor dins lo quau l'accion mecanica es realisada au mejan de l'ejeccion d'un flux gasós à granda velocitat, cen que crea una quantitat donada de movement, que s'obten en aspirant d'aria à l'avant dau mobile per lo remandar vèrs l'arrier à una velocitat mai elevada. ◇ *Motor electric*: Motor que transforma l'energia electrica en energia mecanica. ◇ *Motor lineari*: Motor electric que siève à desplaçar un veïcule e que lo sieu estator e lo sieu rotor son en transicion rectilinha un per rapoart à l'autre. 2. (fig.) Persona que dirigisse, instigator: *Es ela lo motor d'aqueu projècte*. 3. (fig.) Causa d'accion, motiu determinant.

motor, tritz adj. 1. (anat.) *Localisacions motritz*: Regions dau cerveu que la sieu lesion entira la paralisia d'una part determinada dau còrs. ◇ *Placa motritz*: Arborisacion terminala de la neuròna d'una cellula musculària, e region de la cellula musculària qu'endròda aquela arborisacion. ◇ *Vias motritz*: Faisseu dau sistema cerebrospinal e dau sistema simpatic dont pàsso lu messatges nerviós que comàndon lu movements.

motor-fusada n.m. Propulsor à reaccion emplegat en aviacion e en astronautica, que lo comburant non es fornit per l'aria exteriora.

motorisacion (-izacion) n.f. 1. Accion de motorisar; fach d'èstre motorisat. 2. Equipament d'un veïcule automobile en un tipe determinat de motor.

motorisar (-izar) vt. 1. Provedir d'un motor. 2. Dotar de veïcules, de màquinas à motor.

motorisat (-izat), ada adj. 1. Dotat de mejans de transpòrts automobiles: *De tropas motorisadi*. 2. (fam.) *Èstre motorisat*: Dispauar d'un veïcule à motor per lu sieus desplaçaments.

motorista n. 1. Especialista de la reparacion e dau manteniment dei motors. Sin.: **motocista**. 2. Industrial que fabrica de motors.

motorship n.m. (angl.) Nau de comèrci mouguda au mejan de motors diesels. Abrev.: M/S.

moscafe n.m. Embarcacion equipada d'un motor à combustion intèrna.

mosquí n.m. Motoneu.

mòtria n.f. (it.) Ardiment, audàcia, afrontament, fetge (fig.), pièch (fig.): *Aver de mòtria*. Var.: **mòtria**.

mòtria n.f. Mòtria.

motriat, ada adj. Motriós.

motricitat n.f. (fisiol.) Ensèm dei foncions qu'asseguron lu movements.

motriós, oa adj. Ardit, audaciós; esfrontat. Var.: **motriat**.

motricitat n.f. (fisiol.) Ensèm dei foncions biologiqui qu'asseguron lo movement, per lu umans e lu animals.

motritz n.f. Automotritz enclausa dins una tièra de veïturas.

mòts crosats n.m. inv. Mòts que si dévon plaçar orizontalement e verticalament dins una grasilha, en foncion d'una definicion: *Faire un mòts crosats, faire de mòts crosats*. Var.: **mòts encrosats**.

moturau n.m. Anciana mesura d'aira niçarda valent 0,965306 aras. ◆ Anciana mesura dei solides niçarda valent 2,527344 dal.

mòure vt. (*mòvi*, part. passat *mougut*) 1. Metre en movement, desplaçar. 2. Incitar à agir. ◆ **si mòure** v.p. Èstre en movement.

mòure vt. (*moali*, part. passat *mougut*) Molinar (de caffè, etc.). Var.: **moarre**.

mòusa n.f. Accion de mòuser. Sin.: **mulSION** (fr.).

mòuser vt. Mòser.

movedís, issa adj. Movent.

movement n.m. 1. Desplaçament, cambiament de posicion d'un còrs dins l'espaci: *Movement d'un astre*. ◇ *Movement absolut d'un còrs*: Movement envisatjat per rapoart à de referiments fixes. ◇ *Movement ondulatòri*: Propagacion d'una vibracion periodica per transpòrt d'energia. ◇ *Movement unifòrme*: Que la sieu velocitat es constanta. ◇ *Quantitat de movement d'un ponch material*: Vector egal au produch de la massa d'aqueu ponch per lo sieu vector velocitat. 2. Ensèm de mecanismes que genèron lo desplaçament regulier d'una màquina, d'un dei sieus organes: *Movement de relotjaria*. ◇ *Movement perpetual*: Que seria capable de foncionar indefinidament sensa apoart d'energia. 3. Accion de desplaçar. ◇ Accion ò biais de si mòure, de desplaçar lo còrs, una part dau còrs; ensèm dei gèsts, dei desplaçaments dau còrs: *Un movement de tèsta*. 4. Ensèm dei desplaçaments d'un grope: *Movement de fola*. ◇ (mil.) Desplaçament d'una formacion militària dins una tòca tactica. 5. Animacion, agitacion.: Un quartier plen de movement. 6. Variacion, fluctuacion, evolucion: *Movement dei prètz, dei ideas*. ◇ (fam.) *Seguir lo movement*: Èstre au corrent de l'actualitat, dei noveutats; seguir cen que fa la fola, lo nombre mai grand. 7. Accion collectiva que tende à un cambiament. ◇ Organizacion politica, sendicala, culturala, etc. 8. Impulsion que mena à manifestar un sentiment: *Un*

movement de ràbia. ◇ *Aver un boan movement:* Si mostrar generós, faire un gèst. 9. Animacion, vivacitat, ritme d'una òbra literària, artistica; part d'una òbra considerada dins la sieu dinamica: *Lo movement d'una frasa, un movement oratòri.* 10. (mús.) Gra de velocitat de la mesura (s'indica generalament au mejan de tèrmes italians ò per un nombre que correspoande à una graduacion dau metronòme). ◇ Part d'una òbra musicala (espec. d'una sinfonia). 11. (topogr.) *Movement de terren:* Porcion de terren que presenta una forma particuliera que la rende diferenta d'aquela d'à costat. 12. Exercici abiaissat per un alterofile, que si debana en tres parts: desvolopat, arrancat, espatlat-mandat. 13. Servici encargat de la circulacion de l'ensèms dei trens sus lo malhum ferroviari.

movementar vt. 1. Animar, avivar. 2. Modificar lo montant (d'un còmpte bancari ò postal).

movementat, ada adj. Agitat, trebolat per divèrs eveniments.

moveença (-éncia) n.f. 1. Camp dins lo quau quauqu'un ò quauqua ren a una influença. 2. (ist.) Estat de dependença d'un feu per rapoart au domèni eminent dau quau relevava. Sin.: **vassalatge, dependença**. 3. (lit.) Caractèr de cen qu'es movent. 4. (arald.) Que pertòca una pèça semblant sortir d'una altra ò de l'òrle de l'escut.

movent, a adj. 1. Que bolega, que non es estable. Sin.: **movedís**. 2. Qu'a gaire de consistença: *Sablas moventi*. 3. (ist.) *Domèni movent:* En situacion de moveença.

movible, a adj. Mobile.

moviòla n.f. (cín., nom depaumat) Aparelh professional emplegat per lo montatge.

mòxa n.m. 1. Practica terapeutica de la medecina extremorientala tradicionala que consistisse à metre la pèu en contacte m'un còrs incandescent. Encuèi, aqueu procediment es sempre en usança au Japon per l'acuponchura. 2. Cautèri emplegat dins aquesta practica.

mozabit, a adj. e n. Dau Mzab. Var.: **mzabit**.

mozambican, a adj. e n. Dau Mozambic.

mozarabi, àbia adj. e n. Si di dei cristians d'Espanha que conservèron la sieu religion sota la dominacion musulmana, ma adoptèron la lenga e li costumaz arabi.

mozzarella n.f. (mòt it.) Fromai italian de la pasta moala, fach mé de lach de buflona (ò de vaca).

MPCM (mat.) Mai pichon comun multiple.

MRBM (sigla de l'angl. *Medium Range Ballistic Missile*) Missile de portada mejana, compresa entre 1100 e 2775 km.

M/S abbrev. Motorship.

M.S.B.S. (sigla de *Mer-Sol Balistique Stratégique*) Missile estrategic francés lançat despí lu sotamarins à propulsion nucleària.

M.S.T. n.f. (sigla) Malautia sexualament transmissibla.

Mt Simbòle dau meitneri.

mth Simbòle de la millitermia.

M.T.S. (sigla) Ancian sistema d'unitats que li tres unitats fundamentali èron lo *mètre* (longuessa), la *segonda* (temps) la *tona* (pes).

mu n.m. inv. Letra de l'alfabet grèc (μ, Μ) que correspoande à *m* dins l'alfabet latin. ◇ (meteor.) Simbòle de *micro*, prefixe que, plaçat davant una unitat de mesura, la partisse per un milion.

muandas n.f. pl. Sotavestits, eslip. Sin.: **braietas**.

mucic, a adj. *Acide mucic:* Antioxidant que si tròva dins la pectina de divèrs fruchs, espec. lo pom, instable, que si decompaua à partir de 255°C.

mucigène n.m. Glicopeïde amagestrat per li cellulas dau teïssut mucós.

mucilatge n.m. 1. Substança presenta dins totplen de vegetals e qui si gonfla au contacte de l'aiga en donant de solucions viscoï. 2. (farm.) Liquide viscos format per la solucion d'una goma dins l'aiga.

mucilatginós, oa adj. Que contèn de mucilatge; que n'a l'aspècte, la consistença.

mucina n.f. Glicoproteïna, constituent organic principal dau mucus.

mucinasa n.f. Ferment dau suc intestinal que calha la mucina.

mucinòsi n.f. Infiltracion dei teïssuts per la mucina.

mucipar, a adj. Que balha la mucina.

mucoa n.f. Membrana que tapissa d'uni cavitats dau còrs e que la sieu susfàcia es totjorn umectada de mucus.

mucocèla n.f. Tumor benigna de la mucoa; tumor dau sac lacrimal.

mucografia n.f. Estudi radiografic de la mucoa de l'aparelh digestiu.

mucòide, a adj. Que sembla lo mucus.

mucolisi n.f. Liquefaccion dau mucus.

mucolitic, a adj. Que dissòlve li mucositats.

mucomètre n.m. (patol.) Distension de la cavitat uterina per de mucositats.

mucoproteïnuria n.f. Presença de microproteïnas dintre li urinas.

mucor n.m. Mofadura blanca dei esporangis escurs, que si desvolopa sus lo pan umide, lo migon, etc. (Familha dei mucoraceas, sotaclassa dei zigomicèts).

mucoracea n.f. (bot.) *Mucoraceas:* Familha de fonges inferiors.

mucorrèa n.f. Escolament abondós de mucus.

mucós, oa adj. 1. Relatiu ai mucositats. 2. Si di d'una glanda que secrèta de mucus.

mucositat n.f. Secrecion dei mucoas.

mucoviscidòsi n.f. Malautia congenitala caracterisada per una viscositat excessiva de la secrecion dei glandas exocrini e que provòca de trebolicis digestius e respiratòris cronic.

mucron n.m. (bot.) Prolongament de la nervadura mediana dei fuèlhas d'uni plantas.

mucus n.m. Secrecion viscoa que contèn de protides e de glucides sota forma de mucinas, producha per li glandas mucoï e que retèn li pòuvers e lu micròbis.

muda n.f. 1. Cambiament dins lo plumatge, lo pel, la pèu, que lu animaus vertebrats li son subjèctes à d'uni epòcas donadi de l'an; epòca que si debana aqueu cambiament. 2. Reget e reconstitucion dau tegument

quitinós, que permete la creissença dei artropòdes; lo tegument ensinda abandonat. Sin.: **exuvia**. 3. Cambiament que s'opèra dins lo timbre de la votz dei joves au moment de la pubertat; temps quora si debana aqueu cambiament. 4. Luèc dont si càmbia de pilòt, essencialament pertocant la navegacion fluviala.

mudable, a adj. Que si pòu mudar. Sin.: **cambiadís**.

mudacion n.f. Mutacion.

mudament n.m. Mudança.

mudança n.f. Estat d'una votz d'enfant quora muda, à la pubertat. Sin.: **cambiament**. Var.: **mudament**.

mudar vi. 1. Perdre periodicament la sieu pèu, lo sieu pel, lo sieu plumatge, lo sieu revestiment quitinós, en parlant d'uni bèstias: *Li sèrps, lu auceus, lu artropòdes múdon*. 2. Devenir mai foarta, mai bassa, en parlant de la votz dei joves à l'epòca de la pubertat. ♦ **si mudar** v.pr. Si transformar, si cambiar, si tresmudar.

mudejar, a adj. e n. (mòt esp.) Si di dei musulmans restats en Castilha après la Reconquista. ♦ adj. Si di d'un art que s'es desvolopat en Espanha cristiana dau s. XIII^m au s. XVI^m e qu'emplega de tecnicas e de formas decoratiu islamiqi.

mudejar vi. Estar mut.

muditge n.m. Accion de demorar mut. Sin.: **amudiment**.

mudrà n.f. Gèst ritual dei mans e dei dets, qu'a una significacion religioa, qu'emplègon espec. lu dançaires d'Índia.

muèg n.m. Muid. (Anc. occit. *mog, moi, moit*; it. *moggio*, lat. *modium*.)

muèlh n.m. *Metre à muèlh*: Metre à trempar: *Lo luns lo metre à muèlh, e lo vendres vengut, lo retirar dau banh que tendre l'a rendut* (R.Rancher, recèpta de l'estocafic).

muelhar vt. Trempar, banhar.

muesli n.m. (mòt alemand) Mesclum de flòcs de cerealas e de frucha seca que si vèrsa de lach frèi sobre, destinat à èstre manjat sobretot per la colacion ò per merenda.

muezzin n.m. Foncionari religiós musulman encargat de sonar de la cima dau minaret de la mosquea ai cinc preguieras quotidiani de l'islam.

muftí n.m. Interpret oficial de la lèi musulmana.

mugiment n.m. 1. Crit sord e prolongat dei animaues de l'espècia bovina. 2. Bosin que sembla aqueu crit.

mugir vi. (*mugissi*)1. Cridar, en parlant dei bovins. 2. Produre un son que sembla un mugiment.

mugissent, a adj. Que mugisse.

muguet n.m. Liliacea dei flors pichini e blanqui d'un parfum doç e agradiu, que florisse en mai e que, per tradicion, s'ofrisse lo 1er de mai. Sin.: **campanetas**.

muid n.m. Anciana mesura de capacitat per lu liquides, lu grans e divèrsi matèrias, e que variava d'un país à l'autre; bota d'aquesta capacitat. Var.: **muèg**.

mújol n.m. Peis de la tèsta larga, que viu pròche dei coastas ma ponde en mar, que la sieu carn es preada.

mújol adv. Totplen, à brèti, à molon, foarça, en vivaroalpenc mentonasc.

mujoliera n.f. Ret per lu mújols.

mula n.f. Femèla dau muu.

mular n.m. Cachalòt (*Physeter macrocephalus*).

mulard, a adj. e n. Àneda naissuda d'una àneda muscada e d'un anet comun ò inversament. Sin.: **boís bastard**.

mulàs, assa n. Gròs muu, gròssa mula.

mulassier, a adj. Relatiu à la produccion de muus.

mulastre, a adj. e n. Naissut d'un paire negre e d'una maire blanca ò inversament.

mulatier, a adj. *Camin mulatier*: Estrech e escarpat.

♦ Persona que mena de muus.

mulatin, a adj. Relatiu ai muus.

muleta n.f. (esp.) [mu'leta] Tròç d'estòfa escarlata que lo matador emplega per trabalhar lo taur denant de li portar l'estocada.

mulsion n.f. (agric.) Accion de móser. Sin.: **mòusa**.

multa n.f. Contravencion.

multibenda adj. inv. Que pertòca un procediment permetent d'obtenir d'imatges en de bendas espectrali desparieri.

multibenda n.f. Aparelh receptor que pòu sintonisar mai d'una benda de radiofrenquças.

multibuch n.m. (mar.) Multicòca.

multicable, a adj. e n.m. (min.) Si di d'una installacion d'extraccion dins la quala li gàbias son estacadi à mai d'un cable.

multicanal adj. inv. Que pertòca un emetor ò receptor que pòu foncionar sobre mai d'un canal. Var.: **multicanau**.

multicanau adj. inv. Multicanal.

multicarta adj. Si di d'un representant de comèrci que trabalha per mai d'una maion.

multicellular(i), a (-ària) adj. Format de diferenti cellulas. Sin.: **pluricellulari**.

multiciclic, a adj. De mai d'un cicle.

multicòca n.m. (mar.) Bateu qu'a mai d'una còca. Sin.: **multibuch**.

multicolòre, a adj. Que presenta un grand nombre de colors.

multicultural, a adj. Que relèva de diferenti culturas, que presenta una varietat culturala: *Una societat multiculturala*. Var.: **multiculturau**.

multiculturalisme n.m. Coexistença de mai d'una cultura.

multiculturalista adj. e n. Partidari dau multiculturalisme.

multiculturau, ala adj. Multicultural.

multidifusion n.f. Difusion au mejan de mai d'un canal.

multidimensional, a adj. Qu'a de dimensions multipli, que pertòca de niveus, de camps variats. ◇ (estad.) *Analisi multidimensional*: Anialsi dei donadas relativa à un grand nombre d'elements, representats coma ponchs d'un espaci vectorial mé divèrsi dimensions. Var.: **multidimensionau**.

multidimensionau, ala adj. Multidimensional.
multidisciplinari, ària adj. Pluridisciplinari.
multietnic, a adj. Dont coexistisson divèrsi etnias.
 Sin.: **multiracial**.
multifilari, ària adj. Que comprèn mai d'un fièu.
multifòrme, a adj. Qu'a diferenti formas.
multigesta adj. e n.f. Si di d'una frema que lo sieu emprenhament present non es lo primier. Sin.: **multipara**.
multigrade, a adj. Si di d'un produch que li sieu proprietats s'estendon à l'encòup à divèrsi especificacions. ◇ *Òli multigrade*: Òli de graissatge m'un indici de viscositat aut, que pòu servir en tota sason.
multijaça adj. Que pertòca un revestiment d'estanqueïtat constituït de mantu fuèlhs estancs de natura identica, pegats entre elu. En optica, revestiment dei lentilhas d'un objectiu au mejan de divèrsi jaças d'un produch previst per melhorar la qualitat de l'imatge.
multilateral, a adj. Si di d'un acòrdi economic ò politic entre diferents país. Var.: **multilaterau**.
multilaterau, ala adj. Multilateral.
multilinear, ària adj. (mat.) Si di d'una aplicacion mé mai d'una variabla qu'es lineària per rapoart à caduna d'eli.
multilingüe, a adj. 1. Qu'existisse, que si fa en diferenti lengas. 2. Que pòu emplegar correntament diferenti lengas. Sin.: **plurilingüe**.
multilobat, ada adj. (bot.) Si di d'un organe que comprèn mai d'un lòbe.
multilocular(i), a (-ària) adj. Si di d'un ovari vegetal qu'es partit en un grand nombre de lòtjas. Sin.: **plurilocular(i)**.
multimèdia adj. Qu'emplega ò pertòca diferents mèdias. ◇ *Grope multimèdia*: Grope industrial de comunicacion que desvolopa li sieu activitats dins lu camps de la premsa, de l'edicion, de la television, de la ràdio, de la publicitat, l'informatica, etc.
multimediatizacion (-izacion) n.f. Accion de mediatisar au mejan de mèdias nombrós.
multimediatisar (-izar) vt. Faire conóisser au mejan de mèdias nombrós.
multimètre n.m. Aparelh unic que recampa un ampèrmetre, un voltmetre, un ohmmètre e, de còups, un capacimètre.
multimiliardari, ària adj. e n. Persona miliardària mai d'un còup.
multimilionari, ària adj. e n. Persona milionària mai d'un còup.
multinacional, a adj. 1. Que pertòca mai d'una nacion. 2. *Societat multinacionala* ò *multinacionala*, n.f.: Grope industrial ò financier que li sieu activitats e lu sieus capitals son repartits entre diferents Estats. Var.: **multinacionau**.
multinacionala n.f. Societat multinacionala.
multinacionau, ala adj. Multinacional.
multineuriti n.f. (neuro.) Neuriti que tòca à l'encòup, d'un biais asimetric ò un après l'autre, diferents troncs nerviós. Var.: **multinevriti**.

multinevriti n.f. (neuro.) Multineuriti.
multinòrma adj. Si di d'un receptor de television que pòu fornir d'imatges que vènon d'emeters de nòrmas diferenti. Sin.: **multistandard**.
multipara adj. e n.f. 1. Si di d'una frema qu'a augut mai d'un enfant (per op. à *primipara*, *nullipara*). Sin.: **multigesta**. 2. Qu'a mai d'un pichon à l'encòup (per op. à *unipara*).
multiparitat n.f. 1. Fach, per una frema, d'èstre multipara. 2. Caractèr d'una femèla, d'una espècia multipara.
multipartisme n.m. Sistema politic caracterisat per la multiplicitat dei partits.
multiplaça adj. e n. Si di d'un avion qu'enclau manti plaças.
multiple n.m. 1. Nombre entier que contèn un autre nombre entier mai d'un còup exactament: *15 es un multiple de 3*. ◇ *Multiple comun à diferents nombres*: Nombre entier qu'es multiple d'aquelu nombres: *15 es un multiple comuna à 3 e à 5*. ◇ *Mai pichin comun multiple (MPCM)*: Lo MPCM de doi nombres es lo nombre mai pichin qu'es un multiple dei doi. 2. (telecom.) Tableau dont abotisson lu dispositius de concentracion dei linhas telegrafiqui e telefoniqui e que permete la messa en plaça rapida de comunicacions directi. 3. (art contemp.) Òbra, objècte qu'un artista fa per vendre en mai d'un exemplari.
multiple, a adj. 1. Que si debana mai d'un còup, qu'existisse en mantu exemplaris. Sin.: **nombrós, variat**. 2. Qu'es compuat de manti parts.
multiplet n.m. 1. (inform.) Ensèm de bits que la sieu combinason permete de representar una chifra, una letra ò un signe sota la forma binària, dins un tractament per computador. 2. (mat.) Sistema format de n elements (x_1, x_2, \dots, x_n) d'un ensemble mes dins un òrdre donat embé repeticion possibla d'un element. 3. (fis.) Ensèm d'estats diferents d'una mema particula elementària, d'energias foarça vesini. ◇ Niveu atomic ò nucleari degenerat, en espectroscopia (Lu multiplets correspoàndon à d'estats quantics diferents).
multiplèx adj. e n.m. inv. 1. Si di d'una ligason per via hertziana ò telefonica que fa intervenir de participants que si tròvon en de luècs diferents. 2. Si di d'un material, d'una installacion ò d'un signal dins lo quau un multiplexatge es realisat ò mes en òbra. Sin.: **multivia**.
multiplexaire n.m. (telecom) Dispositiu que permete lo multiplexatge. Var.: **multiplexor**.
multiplexar vt. Mandar de messatges divèrs au mejan d'un canal solet de transmission.
multiplexatge n.m. (telecom.) 1. Partiment d'una via de transmission en diferenti vias que poàdon transmetre dins lo meme temps de signals independents dins lo meme sens. 2. Combinason de signals independents en un solet composít destinat à èstre transmés sus una via comuna.
multiplexor n.m. Multiplexaire.
multiplicable, a adj. Que pòu èstre multiplicat.

multiplicacion n.f. 1. (mat.) Operacion qu'assòcia à doi nombres, un qu'es dich *multiplicande* e l'autre *multiplicator*, un tèrç qu'es dich *produch*. ◇ *Taula de multiplicacion*: Tableau que dona lo produch un per l'autre dei premiers dètz nombres entiers. 2. (mecn.) Rapoart dau quau s'augmenta lo regime de doi engranatges dins una trasmission de movement, dins la quala la velocitat de l'aubre entyraïnàt es mai granda qu'aquela de l'aubre qu'entraïna. 3. (biol.) Aumentacion dau nombre d'individús d'una espècia, sigue per reproduccion sexuada, sigue per una fragmentacion d'un subjècte (*multiplicacion vegetativa*). 4. *Aumentacion en nombre*: Multiplicacion dei ponchs de venda. 5. Doble miracle dau Crist que noirissèt mantu milierats de personas mé quaucu peis e quaucu pans.

multiplicador n.m. Multiplicator.

multiplicaire n.m. Multiplicator.

multiplicande n.m. (mat.) Nombre qu'es multiplicat per un autre (lo *multiplicator*).

multiplicar vt. (*multipliqui*) 1. Aumentar lo nombre, la quantitat de. Sin.: **acréisser**, **congrear**, **amplificar**. 2. Procedir à la multiplicacion d'un nombre per un autre. ◆ vi. Efectuar una multiplicacion. ◆ **si multiplicar** v.pr. 1. Si tornar produrre en nombre: Li incivilitats si son multiplicadi. 2. Si reproduire, aumentar en nombre per via de generacion. 3. Manifestar una activitat extrèma, fins à far crèire à la sieu presença en diferents luècs.

multiplicatiu, iva adj. 1. Que pertòca la multiplicacion. 2. Que multiplica. ◇ *Grope multiplicatiu*: Grope que la sieu operacion es notada X. ◇ *Notacion multiplicativa*: Usatge dau signe $x \dot{\cdot}$ per notar una multiplicacion.

multiplicativament adv. (mat.) D'un biais multiplicatiu.

multiplicator n.m. (mat.) Nombre per lo quau si multiplica. ◇ *Teoria dau multiplicator*: Teoria economica segond la quala tot acressement d'investiment productiu determina una augmentacion dau revengut global mai importanta qu'aquel acressement d'investiment. Var.: **multiplicaire**, **multiplicador**.

multiplicator, tritz adj. Que multiplica.

multiplicitat n.f. Nombre considerable: *La multiplicitat dei possibilitats d'accion*. Sin.: **diversitat**, **abondància**, **pluralitat**.

multipolari, ària adj. 1. (electr.) Qu'a mai de doi pòles. 2. (istol.) Si di d'un neuròna que lo sieu còrs cellulari es enviroat de diferenti dendritas.

multipoast, a adj. e n.m. Si di d'un microcomputador au quau son religats directament divèrs poasts de trabalh.

multipostulacion n.f. (dr.) Fach, per un avocat en apèl, d'efectuar mai d'una postulacion.

multiprocessor adj. e n.m. Si di d'un sistema informatic qu'a diferenti unitats de tractament que foncionon en si partatjant un meme ensèm de memòrias e d'unitats periferiqui.

multiprogramacion n.f. Mòde d'esplecha d'un computador que permete l'execucion imbricada dins lo temps de diferents programas m'una mema màquina.

multiroprietat n.f. Formula de coproprietat d'una residença segondària que permete ai sieus usanciers d'usar cadun au sieu torn dau drech de gaudir d'un ben immòble pendent un temps donat. Sin.: **proprietat sasoniera**.

multiracial, a adj. Que pertòca una societat, un país, d'ont coexistisson mai d'una raça. Var.: **multiraciau**. Sin.: **multiètnic**.

multiraciau, ala adj. Multiracial.

multirecidivista n. (dr.) Autor de recidivas nombroï.

multirisc adj. *Assegurança multirisc*: Assegurança que cuèrbe à l'encòup diferents riscs, coma lo raubarici e l'incendi.

multisalas adj. inv. e n.m. inv. Si di d'un cínema que compoarta diferenti salas de projeccion.

multisecable, a adj. Que pòu èstre talhat en mantu tròç.

multistandard adj. Multinòrma.

multitracament n.m. Execucion simultanea de diferents programas dins divèrs processors d'un meme computador.

multitube adj. (arm.) Si di d'un canon qu'a diferents tubes jonchs.

multitubulari, ària adj. Aqüatubulari.

multitud(a) n.f. 1. Nombre foarça grand: *Una multituda de personas*. 2. Recampament en grand nombre d'èstre vivents, de personas. Sin.: **molonada**, **tropelada**, **tropa**, **chorma**, **cotriada**, **mondàs**. 3. (lit.) *La multituda*: Lo comun dei mortals.

multivalent, a adj. Polivalent.

multivalva adj. (zool.) Qu'a mai d'una valva, coma d'unu molluscs.

multivibrator n.m. (electron.) Oscillator electronic qu'un solet tipe mete en resèrva li cargats que circúlon dins lo circuit. Sin.: **bascula**.

multivia adj. e n.m. Multiplèx.

multivitaminic, a adj. Que contèn mai d'una vitamina.

municion n.f. 1. Ancianament, cen qu'èra indispensable per l'avitalhament e lo reformiment dei tropas. 2. (pl.) Cen qu'es necessari au reformiment dei armas de fuèc. 3. (fig.) Arguments: *Arrèsti de discutir, qu'ai plus gaire de municions*.

municionar vt. Provedir en municions.

municionari n.m. Municionier.

municionier n.m. Ancianament, agent encargat de fornir li municions e lu forratges ai tropas. Var.: **municionari**.

municipal, ala adj. 1. Relatiu à l'administracion d'una comuna. ◇ *Oficier municipal*: Elegit, foncionari que participa à l'administracion d'una comuna. ◇ *Eleccions municipali ò municipali*, n.f.: Eleccions dau conseu municipal. ◇ *Polícia municipal*: Polícia ai òrdres d'una municipalitat. 2. *Garda municipal*: Garda republicana de París, dau 1802 au 1813. Var.: **municipau**. Sin.: **comunal**, **comunau**.

municipalisacion (-izacion) n.f. Accion de municipalisar; lo sieu resultat.

municipalisar (-izar) vt. Plaçar (un ben, un servici) sota lo contraròtle d'una municipalitat: *Municipalisar la distribucion de l'aiga*.

municipalisme n.m. Sistema de govèrn apiejat sus l'administracion municipala.

municipalitat n.f. 1. Territòri sotamés à l'autoritat d'una comuna. 2. Ensèm format per lo cònse e lu sieus adjonchs.

municipau, ala adj. Municipal.

municipi n.m. 1. (ist.) Ciutat italiana sotamessa à Roma, que participava ai cargas financièri e militari, ma que si governava m'ai sieu lèis pròpri. 2. Sèti dau conseu municipal, dei servicis de la municipalitat.

munificença (-éncia) n.f. (lit.) Granda generositat, tendença à faire de liberalitats. Sin.: **largues(s)a**.

munificent, a adj. (lit.) Totplen generós. Sin.: **liberal, liberau**.

muniqués, a adj. e n. De Munic.

munir vt. (*munissi*) Provedir de cen qu'es necessari, utile. ◆ **si munir** v.pr. Pilhar, emportar, s'equipar: *Si munir d'aiga per partir faire una escorreguda*. ◇ *Si munir de paciència, de coratge*: Si preparar à subir cen qu'es à mand de si produrre.

munster n.m. Fromai afinat de la pasta moala, fabricat mé de lach de vacas dins li Vosges.

murada n.f. (mar.) Costat d'una nau, d'una barca. Sin.: **banda, bòrd, cench**.

murador n.m. Persona que travailha dins la maçonaria. Sin.: **muralhaire, paretaire**.

mural, a adj. 1. Que creisse sus lu barris: *La cambarosseta es una èrba murala*. 2. Aplicat, fach sus un barri: *Un revestiment mural, una pintura murala*. Var.: **murau**.

mural n.m. Pintura facha sus un barri: *Lu murals de Sardenha*.

muralha n.f. 1. Barri espés, d'una autessa importanta. 2. Susfàcia verticale. 3. Part exteriora de l'esclop d'un cavau. 4. Murada, part de la còca d'una nau, de la linha de flotejament fins au plat-bòrd.

muralhaire n. Murador.

muralhar vt. e int. 1. Murar, emmuralhar. 2. (milit.) Enrodat una ciutat, una posicion estrategica mé de muralhas.

muralheta n.f. Pichina muralha. Var.: **muralhon**.

muralhon n.m. Muralheta.

muralisme n.m. Movement artistic dau s. XXn, caracterisat per l'execucion de grandis pinturas murali sus de temas popularis ò de propaganda nacionala (espec. au Mexic e à Orgosolo en Sardenha).

murament n.m. Accion de murar. Estat de cen qu'es murat.

murar vt. 1. Tapar au mejan d'un obratge maçonat: *Murar una poarta*. 2. Embarrar dins un luèc en tapant ò en levant li eissidas. ◆ **si murar** v.pr. Restar au sieu, à l'escart dei autres. Sin.: **s'embarrar**. ◇ *Si murar dins lo silenci*: Refudar de parlar.

murau, ala adj. e n. Mural.

murena n.f. (ictiol.) Morena.

murenide n.m. *Murenides*: Família de peis ossós.

murès n.m. Marmòta (cerièia).

muret n.m. Pichin barri.

murèx n.m. Mollusc gatropòde que pòu faire fins à 8 cm de lòng, cubèrt de ponchas, que viu sus li coastas de la Mediterranea, dau quau si tirava la porpra. Dins l'Antiquitat, lu Fenicians magerment practicàvon la pesca dau murèx, d'aquí, la sieu nomenalha d'*Òmes roges*. Sin.: **porprier**.

muriat n.m. Clorure.

muriatic, a adj. Cloridric.

muride n.m. *Murides*: Família de pichins rosegaires de la coa lònga, que vívon esconduts, coma lo garri.

murin, a adj. Relatiu ai garris e ai ratetas. ◇ *Tifus murin*: Malautia analòga au tifus, que la transmete la nièra.

murmur n.m. 1. Bosin leugier, sord e prolongat de la votz. Sin.: **mormolh, bisbilh**. 2. Paraulas, planhs sords que màrcon lo maucontentament individual ò collectiu. 3. (lit.) Son leugier, prolongat: *Lo murmur d'un riu*.

murmurar vi. 1. Faire audir un bosin de votz sord e prolongat. Sin.: **mormolhar, mormoirar, bisbilhar**. 2. Faire audir una protestacion sorda, una manifestacion gaire explicita de maucontentament. Sin.: **renar, borbotar, grunhir**. 3. (lit.) Faire audir un son leugier. Sin.: **mormorar, murmurar, mormoirar, mormolhar**. ◆ vt. Dire à votz bassa, confidencialament: *Murmurar un secret à l'aurelha d'un amic*.

murmurejar vi. e vt. Murmurar encara mai leugierament.

murrin, a adj. *Vas murrin*: Dins l'Antiquitat, vas totplen preat, que la sieu matèria èra bessai la fluorina.

murta n.f. Èrba dau fulhatge totjorn vèrd, dei pichini flors blancas d'una odor agradiva. Var.: **mirta**. Sin.: **nèrta**.

murtre n.m. Omicidi.

murtrier, a n. Persona que comete un murtre. Sin.: **assassin**. ◆ adj. Que pòu causar la moart; que fa morir totplen de gents.

murtrir vt. (*murtrissi*) 1. Ferir en donant un còup que laissa una marca sus la pèu. 2. Degalhar (un fruch) en li donant un còup ò en lo tocant. 3. Ferir moralament: *Aquela umaliacion l'a murtrit*.

musa n.f. 1. (M'una majúscula) Caduna dei nòu divas grègui dei arts liberals. 2. (lit.) *Li Musas, la Musa*: Simbòle de la poesia. 3. (M'una minuscula) Inspiratriz d'un poeta, d'un escrivan.

musacea n.f. *Musaceas*: Família de plantas monocotiledoneï, dei flors mé cinc estaminas, coma lo bananier.

musagèt adj. m. *Apollon musagèt*: Menaire dei Musas.

musaire, airtz adj. e n. Que musa, que lambina.

musar vi. Lambinar. Sin.: **longanhejar, la menar lònga, landrinar, patetejar, longuejar**.

musaranha n.f. Mamifèr insectivòre de la talha d'una rateta, dau morre ponchut, utile, destructor de vèrps e d'insèctes. Sin.: **garrí de campanha**.

musard, a adj. Que perde lo sieu temps à de causas sensa importança. Sin.: **longanha, landrinaire, molastrós, patet, badaluc, patanha**.

musardejar vi. Deambular, rodejar, barrutlar.

musc n.m. Substança odoranta emplegada en perfumaria e producha per de mamifèrs, en partic. lo *poartamusc* mascle. ◇ *Musc vegetal*: Òli que si tira de la mauva muscada.

muscada n.f. 1. Fruch dau muscadier, que la sieu grana (notz muscada) s'emplega coma condiment e dona lo *burre de muscada*. 2. Accessòri de prestidigitator en forma de muscada, generalament fach de suve, emplegat per d'unu escamotatges.

muscadet n.m. Vin blanc sec de la region de Nantas. Var.: **moscateu**.

muscadier n.m. Aubre ò aubrilhon dei país cauds que dona la muscada.

muscadin n.m. À l'epòca de la Revolucion francesa, jove elegant vestit d'un biais excentric, opauat ai Jacobins.

muscadina n.f. Vinha d'una varietat canadiana; vin fach d'aquesta vinha.

muscar vt. (*musqui*) Esperfumar mé de musc.

muscardin n.m. Pichin rosegaire europeu qu'ivèrna e viu dins lu avelaniers.

muscardina n.f. Malautia criptogamica dei manhans.

muscari n.m. Planta vesina dau jacint, mé de grapas de pichini flor violeti (Família dei liliaceas).

muscarina n.f. Alcaloïde toxic extrach de la *lera roja picotada*.

muscat, ada adj. 1. Perfumat de musc. 2. Que fa pensar à l'odor dau musc. 3. Qu'evòca lo gust dau muscat. 4. *Bòu muscat*: Espècia de caprin recubèrta d'una lana espessa, que viu dins lo nòrd canadian (*Ovibos moschatus*).

muscat n.m. 1. Socatge que lu sieus raïms an una sabor muscada característica. 2. Vin doç e sucrat obtengut m'aqueu socatge. ◆ adj. m. Si di d'unu fruchs qu'an una sabor muscada, coma lo raïm.

muscicòla adj. Si di dei èstres que vívon dins li mofas.

moscateu n.m. Muscadet, moscateu.

muscidat n.m. *Muscidats*: Família d'insèctes diptèrs coma la mosca domestica. Var.: **muscide**.

muscide n.m. Muscidat.

muscinea n.f. (bot.) *Muscineas*: Classa de mofas.

muscapidat n.m. *Muscapidats*: Família de passerons qu'enclau lu agantamoscas, ò boscarla quinsoniera, d'Euròpa e d'Àfrica.

musclar vt. Desenvolar lu muscles.

musclat, ada adj. 1. Qu'a lu muscles ben desenvolopats. Var.: **muscolós**. 2. Brutal, autoritat, qu'emplega facilament la foarça: *Un regime musclat*.

muscle n.m. Organe format de fibras que la sieu contraccion provòca lo movement e assegura la resistença ai foarças exteriori.

muscle n.m. Mollusc lamelibranqui manjadís, que viu fixat sus li ròcas que la mar bate.

musclier, a adj. Relatiu à l'elevatge dei muscles.

muscliera n.f. Luèc dont si fa l'elevatge de muscles.

muscolós, oa adj. 1. Qu'es de la natura dei muscles. 2. Totplen musclat.

muscós, oa adj. Que fa de mofa, d'escuma.

muscovita n.f. Mineral dau grope dei silicats.

musculacion n.f. Ensèm d'exercicis que tèn don a desvolopar la musculadura.

musculadura n.f. Ensèm dei muscles dau còrs uman. Var.: **musculatura**.

muscular(i), a (-ària) adj. Pròpri dei muscles.

musculatura n.f. Musculadura.

musculomembranós, oa adj. (anat.) Si di d'una estructura membranoa que compoarta d'element muscularis.

musolet n.m. Armadura de fieufèrre que si mete sus lo tap dei botilhas de champagne, de cidre, de bièrra. Sin.: **morralhon**.

musoletaira n.f. Aparelh que fixa lo musolet. Sin.: **morralhaira**.

musoletar vt. Metre un musolet (à una botilha). Sin.: **morralhar**.

musoletatge n.m. Accion de metre un musolet (à una botilha). Sin.: **morralhatge**.

musografia n.f. Ensèm dei nocions tecniqi necessari à la presentacion e à la boana conservacion dei òbras, dei objèctes que lu museus possedísson.

musologia n.f. Sciènça de l'organizacion dei museus, de la conservacion e de la mesa en valor dei sieu colleccions.

museu n.m. 1. Luèc, establiment dont es conservada, expauada, messa en valor una colleccion d'òbras d'art. 2. (Antiqu., m'una majuscula) Santuari consacrat ai Musas.

museum n.m. Museon.

música n.f. 1. Art de combinar lu sons; produccion d'aquel art; teoria d'aquel art. ◇ *Música classica*: Música esricha per lu grands compositors occidentaus per la destriar de la música de jazz e de varietats. ◇ *Música baròca*: Composicion que rompe mé la música polifonica; foarça melodica e ornada, permetèt la creacion de l'òpera, l'oratório, la cantata, lo concerto e la sonata. ◇ *Música de cambra*: Esrich per un nombre reduch d'instruments. ◇ *Música leugiera*: Facila, sensa pretension. ◇ *Música doça*: Música que d'ela li armonias son aisadi, e de nivèu bas dins la tòca de crear un ambient agradiu. ◇ (fam.) Es tojorn la mema música: *Es tojorn parier*. ◇ (fam.) *Conòisser la música*: Saupre d'experiènça de que si tracta. 2. Notacion esricha d'àrias musicali. 3. Orquèstra, banda. ◇ *Música militària*: Formacion musicala qu'apartèn ai foarças armadi. 4. Seguida de sons que dónon una impression armonioa: *La música d'un vèrs*.

musicaire, airtz n. Persona que fa de música. Var.: **musicant, musician**.

musical, a adj. 1. Pròpri à la música. 2. Que compoarta de música: *Una serada musicala*. Var.: **musicau**. 3. Armoniós, qu'a lu caractèrs de la música: *L'occitan es una lenga musicala*.

musicalament adv. 1. Dau ponch de vista de la música. 2. D'un biais armoniós.

musicalitat n.f. Qualitat de cen qu'es musical, armoniós.

musicant, a n. Musicaire.

musicar vt. (*musiqui*) Metre en música.

musicassa n.f. Marrida música, sensa valor.

musicastre, a n. Marrit musician.

musicau, ala adj. Musical.

music-hall n.m. 1. Establiment especialisat dins d'espectacles de fantasia, de varietats. 2. Genre d'espectacle presentat dins un establiment d'aquesto tipe.

musician, a adj. e n. 1. Persona que conoisce la música, que la saup prear. 2. Persona qu'escriu ò executa de música.

musicografe, a n. Autor qu'escriu sobre la música, lu musicians.

musicografia n.f. Activitat dau musicografe.

musicologia n.f. Sciença de l'istòria de la música e de la teoria musicala.

musicologic, a adj. De la musicologia.

musicològue, òga n. Especialista de musicologia.

musicomania n.f. Passion exagerada per la música.

musicoterapeuta n. Especialista en musicoterapia.

musicoterapia n.f. Utilisacion de l'audicion ò de la realisacion musicala dins una tòca terapeutica.

musiqueta n.f. Pichina música leugiera.

mussega n.f. Missuga.

musseguea n.f. Luèc dont créisson li mussegas.

mussitacion n.f. (psiquiatria) trebolici de l'articulacion caracterisat per l'emission de prepaus rares e proferats indistintament.

mussiu, iva adj. *Aur mussiu*: Sulfure estannic que lo sieu esclat fa pensar à l'aur e qu'es emplegat per revestir li estàtuas de gip.

must n.m. ['mœst] (mòt anglés) Cen que cau aver ò faire absolutament per èstre à la mòda; imperatiu. Sin.: **la flor, la crèma, cen qu'es melhor**.

mustang n.m. Cavau sauvatge d'Amèrica dau Nòrd.

mustela n.f. Pichin mamifèr carnivòre dau pelatge brun sus l'esquina e dau ventre blanc (Lòng de 17 cm, familha dei mustelides). Var.: **mostela**. Sin.: **polida**.

mustelide n.m. *Mustelides*: Familha de mamifèrs carnivòres dei patas corti, sovent bevèires de sang, coma la mustela e lo furet.

musulman, a adj. Que pertòca l'islam. ◆ n. Que professa la religion islamica.

mut, a adj. e n. Que non a l'usatge de la paraula. ◆ adj. 1. Qu'es per un moment empachat de parlar en rason d'un sentiment violent: *Restar mut d'admiracion*. 2. Que refuda de parlar, que si retèn volontariament de parlar. 3.

(teatre) Si di d'un actor que non a de tèxto à dire, d'una scena ò d'una accion sensa paraula. ◇ *Cinéma mut ò mut*, n.m.: Que non comportava l'enregistrament dau son ni de la paraula. 4. Si di d'un sentiment que non si manifesta per de mòts: *Li grandi dolors son mudis*. 5. (fon.) Si di d'una unitat grafica non pronunciada: *En niçard costier, lo -R de l'infinitiu es mut*. 6. Que non parla de quauqua ren, non n'en fa mencion: *La lèi es muda sobre d'aqueu cas*. 7. Que non dona li indicacions abituali: *Una carta geografica muda*. ◇ *Carta bancària muda*: Que li sieu indicacions non si poàdon lièger. 8. *E mut*: Vocala arredondida que lo sieu ponch d'articulacion es vesin d'aqueu dau [œ]. Particularisa lo francés dins lo relarg dei lengas romaniqui.

muta n.f. *Granda Muta*: Denominacion que pertòca l'armada francesa denant lo 1945, en rason d'eveniments de la primera guèrra mondiala, esconduts dins lo relarg de l'opinion publica e à respiech de la libertat d'expression individuala dei militaris.

mutabilitat n.f. Aptituda à subir de mutacions.

mutable, a adj. Susceptible de mutar.

mutacion n.f. 1. Cambiament, evolucion: *Li mutacions istoriqui*. (biol.) Aparicion, dins una linhada animala ò vegetala, de caractèrs ereditaris noveus, en seguida d'un cambiament d'estructura dei cromosòmas. 3. Cambiament d'afectacion d'un emplegat, d'un foncionari. 4. (dr.) trasmission de la proprietat d'un ben, d'un drech. ◇ *Drechs de mutacion*: Drech que lo beneficiari d'una mutacion deu pagar à l'administracion fiscala. 5. *Juèc de mutacion*: Juèc d'òrguena qu'emplega per una clau un ò diferents tubes, complements dau son fonamental. 6. (mús.) Dins la fuga, tresmudament dins la constitucion melodica de la respoasta à respiech dau subjècte.

mutacionisme n.m. Teoria de l'evolucion qu'autreja ai mutacions un ròtle essencial dins l'aparicion d'espècias novèli.

mutacionista adj. e n. Dau mutacionisme ò que sostèn lo mutacionisme.

mutacisme n.m. 1. Mutisme. 2. Mitacisme.

mutagène, a adj. Que pòu provocar de mutacions dins lu èstres vivents.

mutar vt. Cambiar l'afectacion de. ◆ vi. (biol.) Èstre afectat per una mutacion.

mutatis mutandis loc. adv. En faguent lu cambiaments necessaris.

mutator n.m. Convertissèire d'energia electrica.

mutazilisme n.m. Escòla teologica musulmana fondada à Bassorà (s. VIIIⁿ – s. XIIIⁿ); doctrina d'aquela escòla, que sostenia un monoteïsme estrech e afirmava que Dieu respècta la libertat umana.

mutazilit n.m. Adèpte dau mutazilitisme.

mutessa n.f. Mutisme.

mutic, a adj. (med.) Que presenta un mutisme.

mutilacion n.f. 1. Perda parciala ò completa d'un membre ò d'un organe extèrne. Sin.: **destropiadura**. 2. Supression d'una part ò de diferenti parts d'una òbra d'art; alteracion, desformacion.

mutilar vt. 1. Levar un membre ò un organe extèrne. Sin.: **destropiar**. 2. Degalhar, destrúger parcialament, desfigurar: *Mutilar un monument, mutilar la veritat*.

mutilat, ada adj. e n. Si di d'una persona qu'a subit una mutilacion: *Un mutilat de guèrra*.

mutilator, tritz adj. Que mutila. Sin.: **destropiaire**.

mutin n.m. Persona que si rebella. Sin.: **revoltat**. Var.: **mutinat**.

mutinament n.m. Mutinaria.

mutinaria n.f. Accion de si mutinar. Sin.: **mutinament**.

mutinar (si) v.pr. Si rebellar collectivament e dubertament còtra l'autoritat.

mutinat, da adj. e n. Mutins. *Lu mutinats dau Bounty*.

mutisme n.m. 1. Actituda de quauqu'un que non vòu parlar, que non vòu exprimir la sieu pensada. 2. (med.) Absença de comunicacion verbala sensa lesion organica, en relacion m'ai troubles psiquics. Var.: **mutessa**.

mutisme (ajustar): Sin.: **mutitge, amudiment**.

mutitat n.f. (med.) Impossibilitat de parlar, en seguida de lesions dei centres nerviós ò dei organes de la paraula.

mutual, a adj. 1. Que s'escàmbia entre doi personas ò mai, qu'implica un comportament simultaneu e recipròc: *Una admiracion mutuala*. 2. *Assegurança mutuala*: Societat d'assegurança sensa tòca lucrativa. Var.: **mutuau**.

mutuala n.f. Societat d'assegurança mutualista.

mutualament adv. Reciprocament.

mutualisme n.m. 1. (biol.) Relacion duradissa entre doi espècias ò doi poblacions, avantatjoa per li doas. 2. Mutualitat.

mutualista adj. e n. Qu'apartèn à la mutualitat, à una mutuala. ◆ adj. *Societat mutualista*: Organisme de drech privat sensa tòca lucrativa, qu'ofrisce ai sieus aderents un sistema d'assegurança e de proteccion sociala.

mutualitat n.f. 1. Sistema de solidaritat entre lu membres d'un grope professional à basa d'ajuda mutuala. Sin.: **mutualisme**. 2. Ensèm dei societats mutualisti.

mutuau, ala adj. Mutual.

muu n.m. 1. Ibride mascle d'un ae e d'una ega, totjorn estèrle. 2. (fam.) Veitura de remplaçament, dins una competicion automobila.

mzabit, a adj. e n. Mozabit.